
JUDITH McNAUGHT

Numărul 1 în New York Times
cu AMNEZIE, APROAPE DE CER,
ATRACTIE PERICULOASĂ
ȘI WITHNEY, DRAGOSTEA MEA

AMINTEȘTE-ȚI
CÎND...

B E S T S E L L E R

REMEMBER WHEN...

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii **MIRON**

Judith McNaught

Amintește-ți când...

Capitolul 1

Houston, 1979

– Diana, mai ești trează? Aș dori să-ți vorbesc.

Diana se opri înainte de a stinge lampa de pe noptieră și se rezemă de perne.

– O.K., răspunse ea.

– Cum mai stai cu decalajul orar, iubito? o întrebă tatăl ei, în timp ce venea spre pat. Mai ești obosită?

La patruzeci și trei de ani, Robert Foster era un petrolist înalt și lat în umeri din Houston, cu părul încărunțit prematur, care în mod normal emana încredere în sine, dar astă-seară, nu.

Aastă-seară, arăta vizibil stînjenit, iar Diana știa de ce. Deși nu avea decît paisprezece ani, nu era atît de proastă să creadă că intrase la ea în cameră ca să vorbească despre efectele decalajului orar.

Voia să discute despre noua ei mamă vitregă și fiica acesteia, pe care le cunoscuse pentru prima oară în după-amiaza aceea, cînd sosise

acasă dintr-o vacanță în Europa, cu colegile de școală.

– Mă simt bine, răspuse ea.

– Diana... începu Robert.

Apoi ezită, așezându-se pe pat, lângă ea, și luându-i mâna într-a lui.

– Știu cât de ciudat ți s-a părut azi când ai venit acasă și ai constatat că m-am recăsătorit. Te rog să mă crezi că-n veci nu m-aș fi însurat cu Mary fără să vă dau ocazia să vă cunoașteți, dacă n-aș fi fost convins, absolut *convins*, că veți învăța să vă îndrăgiți. Îți place, nu-i așa? Întrebă el neliniștit, cercetându-i fața. Ai spus că da...

Diana dădu din cap, deși nu înțelegea de ce tatăl ei se căsătorise cu o femeie pe care abia o cunoștea. După moartea soției lui, Robert se întâlnise cu câteva femei foarte frumoase din Houston, dar înainte ca relațiile să devină prea serioase i le prezentase întotdeauna Dianei. Acum, chiar se însurase, și cu o femeie pe care ea n-o mai văzuse niciodată.

– Mary pare foarte drăguță, spuse ea după un moment. Dar pur și simplu nu înțeleg de ce te-ai grăbit așa?

Robert o privi spășit, dar răspuse din toată inima:

– Există momente în viață când toate instinctele te îndeamnă să faci ceva, ceva ce sfidează logica, îți dă peste cap toate planurile, iar altora

poate chiar să li se pară o nebunie. Când se întâmplă asta, o *faci*. Îți ascuți instinctele și ignori orice altceva. Ignori logica, ignori șansele, ignori complicațiile, și mergi pur și simplu înainte.

– Și la fel ai făcut și tu?

Tatăl ei dădu din cap.

– După câteva ore de când am cunoscut-o pe Mary, mi-am dat seama că era exact ceea ce-mi doream, iar când am întâlnit-o pe Corey, am știut că noi patru vom fi o familie fericită. Oricum, toate instinctele m-au prevenit că dacă-i las lui Mary prea mult timp ca să se hotărască, se va gândi la toate obstacolele și, în cele din urmă, mă va refuza.

Loialitatea și rațiunea făceau ca o asemenea posibilitate să i se pară improbabilă Dianei. Femeile dinainte făcuseră eforturi absurde ca să atragă și să mențină interesul tatălui ei.

– Am impresia că fiecare femeie cu care ai ieșit în lume te-a dorit.

– Nu, iubito, majoritatea doreau ceea ce le puteam oferi eu în materie de securitate financiară și prestigiu social. Doar câteva m-au dorit cu adevărat pe mine.

– Dar ești sigur că Mary te dorește cu adevărat? întrebă Diana.

Tatăl ei zîmbi, cu ochii încălzindu-i-se afectuos.

– Sînt *absolut* sigur că da.

– Atunci, de ce te-ar fi refuzat?

Zîmbetul i se lăți.

– Pentru că e opusul unei mercenare și a unei ahtiate după statutul social. Mary este foarte inteligentă, însă ea și Corey au dus o viață simplă, într-un orășel unde nimeni nu e bogat, cel puțin după standardele din Houston. S-a îndrăgostit de mine la fel de rapid și profund ca mine de ea, și a acceptat să ne căsătorim într-o săptămână, dar cînd și-a dat seama în ce stil trăim aici, a început să ezite. Era îngrijorată că poate Corey nu se va adapta, că vor face cine știe ce gafe de neiertat și ne vor compromite. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai convinsă era că avea să ne dezamăgească.

Robert întinse mîna și-i netezi ușor o șuviță de păr castaniu de pe obraz.

– Imaginează-ți doar – Mary era dispusă să renunțe la toate valorile materiale pe care i le pot oferi eu, fiindcă nu voia să mă dezamăgească în calitate de soție, sau pe tine, ca mamă. Lucrurile astea sînt mai importante pentru ea.

Diana o plăcuse destul de mult pe noua ei mamă vitregă, dar tandrețea din ochii lui Robert și iubirea din glasul lui aveau o influență enormă.

– Îmi place mult, mărturisi ea.

Pe chipul tatălui ei se ivi un zîmbet ușurat.

– Știam eu. Și ea te place. A spus că ești foarte dulce și bine crescută, și că ai fi avut toate

motivele să devii isterică azi după-amiază, când ai intrat pe ușă și ai dat peste o mamă vitregă despre care nu mai auziseși niciodată. Și așteaptă numai să-i cunoști pe noii tăi bunici, adăugă el.

– Corey a spus că sînt foarte drăguți, replică Diana, amintindu-și de toate informațiile pe care noua ei soră vitregă, în vîrstă de treisprezece ani, i le oferise în timpul primei lor zile împreună.

– Într-adevăr. Sînt niște oameni buni, cinstiți și muncitori, care rîd mult și se iubesc unul pe altul și mai mult. Bunicul lui Corey e un grădinar excelent, inventator amator și tîmplar priceput. Bunica ei are o fire foarte artistică și talent artizanal. Iar acum, continuă el, redevenind cam încordat, spune-mi ce părere ai despre Corey.

Diana tăcu un moment, încercînd să-și exprime în cuvinte sentimentele față de noua ei soră vitregă.

– Ei, e cu totul altfel decît celelalte fete pe care le cunosc. Este... prietenoasă și sinceră, și spune ce gîndește. N-a călătorit nicăieri afară din Texas și nu încearcă să facă pe sofisticata, dar a făcut multe lucruri pe care eu nu le-am încercat niciodată. A, iar pe *tine* te consideră practic un rege, adăugă ea zîbind.

– Ce domnișoară deșteaptă și intuitivă!

– Tatăl ei și-a părăsit soția când Corey era mică, urmă Diana, întristată de gîndul unei asemenea fapte incalificabile.

– Prostia și iresponsabilitatea lui sînt norocul meu, și am de gînd să mă asigur ca și Mary, și Corey să se considere norocoase. Mă ajuți? o întrebă el cu un zîmbet, ridicîndu-se.

– O.K.

– Bravo, fetiço!

Robert se aplecă și o sărută pe creștet.

– Tu și Mary o să vă împrieteniți la cataramă. Dădu să plece, dar cuvintele fiicei sale îl opriră din nou.

– Corey ar vrea să-ți spună „tată“.

– N-am știut, răspunse Robert Foster, cu glasul răgușit de emoție. Mary și cu mine speram s-o dorească într-o zi, dar am crezut că va dura mult, mult timp pînă să se hotărască.

O studie un moment pe Diana, apoi o întrebă ezitant:

– Tu ce părere ai... despre dorința lui Corey de a mă numi „tată“?

Diana zîmbi:

– A fost ideea mea.

În camera de vizavi, Mary Britton Foster stătea așezată pe patul fiicei sale și nu mai știa ce subiecte convenționale să abordeze.

– Deci, te-ai distrat bine cu Diana azi? o întrebă ea pentru a treia oară.

– Mhm!

– Și ți-a plăcut să te duci acasă la copiii Hay-

ward și să călărești, după-amiază când te-a dus Diana acolo?

– Mamă, sîntem adolescenți cu toții, nu trebuie să ne mai numești copii.

– Scuză-mă, replică Mary, masîndu-i alene piciorul pe sub pătură.

– Și nici casă nu se poate numi – e atît de mare, încît parc-ar fi motel!

– Chiar așa?

– Cam cît a noastră.

Faptul că numea locuința Dianei și a lui Robert „casa noastră“ era foarte revelator și imens de liniștitor pentru Mary.

– Iar familia Hayward are și un hambar?

– Ei îi zic grajd, dar e la fel ca un hambar, numai că arată ca o casă frumoasă de piatră, pe dinafară, iar pe dinăuntru e curat, tot ca o casă. Au chiar și un tip care locuiește la grajd și are grijă de cai. Îi zic grăjdar, și-l cheamă Cole, iar fetele îl găsesc foarte macho. Tocmai a terminat colegiul la... am uitat unde..., dar cred că aici, în Houston, a zis.

– Ca să vezi! clătină Mary din cap, cu uimire. Acum ai nevoie de diplomă de colegiu doar ca să te ocupi de cai în hambar... ăă... grajd, vreau să zic.

Corey își stăpîni rîsul.

– Nu, voiam să spun că tocmai a terminat semestrul și curînd îl va începe pe următorul. Iar

caii sînt extraordinari! adăugă ea. Săptămîna viitoare, la ziua lui Barb, am să călăresc din nou. Azi, am cunoscut o mulțime de prieteni de-ai lui Barb și ai Dianei. Nu cred că m-au plăcut foarte mult, dar Diana a spus că mi se părea doar.

– Înțeleg. Iar de Diana ce zici?

– Diana e...

Corey ezită, pe gînduri.

– E mișto! Mi-a zis că dintotdeauna și-a dorit o soră, și poate că de-asta se poartă așa de frumos cu mine. Nu-i deloc snoabă. Mi-a spus chiar că pot să iau cu împrumut toate hainele ei care-mi plac.

– Foarte frumos din partea ei.

Corey dădu din cap.

– Iar cînd i-am spus că-mi place cum se piaptănă, a zis c-am putea să încercăm stiluri diferite, împreună.

– Și... ăăă... a mai spus ceva și despre altcineva?

– Despre cine? se prefăcu fata nedumerită.

– Despre mine, știi doar.

– Să mă gîndesc. A, mda, acum îmi aduc aminte! A zis că arăți rea și vicleană, și probabil ai s-o pui să stea acasă și să frece podelele, în timp eu am să mă duc la baluri și-am să dansez cu prinții. I-am răspuns că probabil așa va fi, dar că am să-ți cer s-o lași să poarte pantofiorul de sticlă, cu condiția să nu iasă din casă.

– Corey...!

Rîzînd, Corey își îmbrățișă mama.

– Diana a zis că pari foarte drăguță și te place. A întrebat dacă ești severă, iar eu i-am spus că ai fost cîteodată, dar pe urmă te simțeai vinovată și coceai munți de fursecuri ca să ispășești.

– Chiar a spus că mă place?

Din nou serioasă, fata dădu din cap cu convingere.

– Mama Dianeii a murit cînd ea avea doar cinci ani. Nu-mi dau seama cum ar fi viața dacă nu te-aș avea pe tine, mamă...

Mary își îmbrățișă strîns fiica, rezemîndu-și obrazul de părul ei blond.

– Diana n-a avut multe dintre avantajele pe care le ai tu. Încearcă să ții minte asta. O mulțime de haine și un dormitor mare nu-i totuna cu a-i avea pe bunicul și bunica să te iubească și să te învețe toate lucrurile pe care le-ai învățat cînd am locuit la ei.

Zîmbetul lui Corey păli puțin.

– O să-mi fie un dor groaznic de ei.

– Și mie.

– I-am povestit Dianeii despre ei și a interesat-o foarte mult. N-aș putea s-o duc la Long Valley cîndva, curînd, ca să-i cunoască?

– Ba da, desigur. Sau poate-i cerem lui Robert să-i invite aici într-o vizită.

Mary se ridică să plece, dar vocea ezitantă a lui Corey o opri.

– Mamă, Diana a zis că lui Robert pot să-i spun tată. Crezi că s-ar supăra?

– Cred că i-ar plăcea la *nebunie!*

În clipa următoare, puțin întristată, Mary adăugă:

– Poate că și Diana va dori într-o bună zi să-mi spună mamă.

– Mîine, răspunse Corey cu un zîmbet complice.

– Mîine, ce?

– O să-ți spună mamă, începînd de mîine.

– O, Corey, dar e minunat! exclamă Mary, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

Corey își dădu ochii peste cap, dar n-o contrazise.

– Eu am fost cu ideea să-ți spună mamă. Ea n-a făcut decît să spună că i-ar plăcea.

– Și tu ești minunată! rîse doamna Foster, sărutîndu-și fiica.

Apoi stinse lumina și ieși, închizînd ușa. Corey rămase în întuneric, întrebîndu-se dacă Diana dormea. După cîteva momente, își luă un halat vechi de flanelă peste cămașa de noapte cu inscripția „SALVAȚI BROAȘTELE ȚESTOASE“ pe piept și ieși din cameră. Pe hol era întuneric beznă, iar Corey își căută drumul pe dibuite spre camera Dianei. În sfîrșit, degetele ei

întîlniră tocul ușii, și tocmai ridica mîna să bată, cînd ușa se deschise, făcînd-o să tresară.

– Tocmai veneam să văd dacă ai adormit, șopti Diana, făcîndu-i semn să intre.

– Tatăl tău a stat de vorbă cu tine în seara asta? întrebă Corey, așezîndu-se pe marginea patului Dianei și admirîndu-i volanele de dantelă crem ale capotului roz și tivul delicat al papucilor asortați.

Diana dădu din cap, așezîndu-se lîngă ea.

– Da. Și mama ta a avut o discuție cu tine?

– Mhm.

– Cred că se temeau că n-o să ne simpatizăm.

Corey își mușcă buza de jos, apoi izbucni:

– Întîmplător, l-ai întrebat pe tatăl tău dacă pot să-i spun tată?

– Da, și i-a plăcut enorm ideea, răspunse Diana, vorbind încet, pentru ca plăcuta petrecere nocturnă să nu fie întreruptă prin decret părintesc.

– Ești sigură?

– Da. Ba chiar, s-a emoționat foarte tare.

Diana își coborî privirea în poală, apoi ridică ochii spre ai lui Corey.

– l-ai spus mamei tale că vreau să-i spun mamă?

– Da.

– Și ce-a zis?

– A zis că este minunat, răspunse Corey, dîndu-și ochii peste cap, chipurile exasperată.

– Și altceva n-a mai zis?

– N-a putut. Plîngea.

Cele două fete se priviră zîmbind în tăcere, apoi, ca de comun acord, se trîntiră pe spate.

După un moment de gîndire, Diana adăugă:

– Cred că s-ar putea ca totul să iasă foarte, foarte mișto!

Corey dădu și ea din cap, cu deplină convingere.

– Total mișto, proclamă ea.

Și totuși, în aceeași noapte, culcată din nou în patul ei, Corey constată că-i venea greu să creadă că totul reușise atît de bine. N-ar fi crezut că era posibil. Așteptase cu groază întîlnirea cu sora ei vitregă, temîndu-se că erau atît de diferite, încît n-aveau să se poată suferi. Născută bogată și crescută în conacul acela enorm, Diana era cu un an mai mare și o elevă de A pe linie; iar cînd Corey aruncase o privire în femininul ei dormitor, se înfiorase să vadă cît de ordonat era. Toate acestea o încredințaseră că Diana era dezgustător de perfectă și complet snoabă, iar pe ea urma s-o considere proastă și șleampătă.

Prima privire pe care i-o aruncase, dimineața cînd Diana intrase în antreu, îi confirmase cele mai negre temeri. Diana era mignonă, cu talie îngustă, șolduri suple și sîni adevărați, ceea ce o

făcea pe Corey să se simtă ca o gigantă diformă, cu pieptul plat. Diana era îmbrăcată ca un model din „*Seventeen*“, într-o fustă mini de piele bej, colanți crem și vestă în carouri bej cu albastru, pe sub un bleizer maro elegant cu emblemă pe piept. Corey purta blugi și tricou.

Și totuși, Diana fusese cea care spărsese gheața. Admirase tricoul pictat manual al lui Corey, cu un cal pe piept, și recunoscuse că dintotdeauna își dorise o soră. Mai târziu, în aceeași după-amiază, o duse pe Corey la familia Hayward ca să le fotografieze caii cu noul aparat primit în dar de la Robert.

Corey avea și ea să-i dăruiască unele lucruri Dianei. În primul rînd, noua ei soră vitregă avusese o viață îngrozitor de ocrotită, după părerea lui Corey. Recunoscuse că în viața ei nu se cățăraseră în nici un copac cu adevărat înalt, nicio dată nu mîncase struguri direct din vie și nu aruncase razant pietre pe apă. Închizînd ochii, Corey oftă ușurată.

Capitolul 2

Cole Harrison se uită peste umăr la Diana Foster, care stătea în ușa deschisă a grajdului, cu mâinile la spate, privindu-și noua soră vitregă în arena de călărie, împreună cu celelalte fete care veniseră la ziua Barbarei Hayward. Luă o

perie și o țesală, și se opri lângă ea, în drum spre o boxă.

– Nu vrei să-ți înșăuez și ție un cal?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, cu o voce atît de matură și politicoasă, încît Cole își stăpîni un zîmbet.

Lucrase ca grăjdar la familia Hayward de cînd intrase la colegiu, cu doi ani în urmă, iar în acel timp văzuse și auzise destule ca să-și formeze unele impresii categorice despre fiicele adolescente ale marilor bogătași din Houston. Printre aceste observații se număra și aceea că fetele de treisprezece și paisprezece ani care se învîrteau cu Barbara Hayward erau toate înnebunite după băieți și după cai, și încercau cu disperare să-și perfecționeze îndemînarea și cu unii, și cu alții. Pe lângă obsesia lor față de băieți, mai erau total obsedate și de propria lor înfățișare, de îmbrăcăminte și de poziția printre cele de-o seamă cu ele. Personalitățile lor variau între aiurite și îmbufnate, și cu toate că puteau fi fermecătoare, mai erau și pretențioase, înfumurate și cațe.

Unele dintre fete dădeau deja iama în barurile părinților, majoritatea se fardau prea gros, și toate încercau să flirteze cu el. Anul trecut, eforturile lor fuseseră amuzant de stîngace și ușor de respins, dar pe măsură ce creșteau deveneau tot mai îndrăznețe. În consecință, Cole începea să se simtă ca un obiect sexual în mijlocul unei adu-

nături de adolescente precoce și obsedate. N-ar fi fost nici pe departe atît de exasperante, dacă s-ar fi mărginit să roșească și să chicotească, dar în ultima vreme progresaseră pînă la stadiul ochilor-dulci și „al privirilor pline de vino-ncoa”.

Cu o lună în urmă, una dintre prietenele Barbarei luase inițiativa „vînătorii”, cerîndu-i cu îndrăzneală lui Cole părerea despre sărutul franțuzesc. Haley Vincennes, care era șefa ne-disputată a găștii, își revendicase imediat poziția de lideră informîndu-l pe Cole că, după părerea ei, avea un „fund grozav”.

Pînă în urmă cu o săptămînă, cînd Diana Foster își adusese noua soră vitregă la grajd ca să i-o prezinte Barbarei, Cole rareori o văzuse pe Diana, dar bruneta scundă îl frapase întotdeauna ca fiind o excepție înviorătoare. Totul la ea era atrăgător și normal, și totuși Cole simțea că avea o profunzime care celorlalte fete le lipsea. Avea părul arămiu-închis și o pereche de ochi uluitor de mari, cu gene lungi – ochi verzi limpezi, luminoși, electrizanți, care-l priveau și pe el, și pe restul lumii cu un interes sincer. Erau niște ochi expresivi, strălucind de inteligență vie, răspîndind spirit, și totuși plini de o gingășie care-l făcea pe Cole întotdeauna să simtă că-i venea să-i zîmbească. Cînd termină de țesălat iapa, Cole o bătu pe flanc și ieși din boxă, închizînd în urma lui ușa masivă de stejar. În timp ce se întorcea să

pună țesala și peria pe un raft, văzu surprins că Diana nu plecase. Încă mai stătea în ușă, cu mâinile împreunate strâns la spate și o expresie neliniștită, urmărind activitățile zgomotoase din arenă și din zona de exerciții de alături. Privea cu atîta atenție, încît Cole se aplecă spre stînga ca să vadă mai bine arena. La început, observă doar douăzeci de fete care rîdeau și strigau, uitîndu-se unele la altele cum călăreau la trap sau săreau peste obstacolele joase. Apoi, o remarcă pe Corey, noua soră vitregă a Diane, care stătea complet singură, în latura opusă a țarcului.

Corey îi strigă un compliment lui Haley Vincennes, care tocmai trecea pe lîngă ea cu încă trei fete, dar Haley continuă să privească prin ea ca și cum un compliment de la Corey ar fi fost total lipsit de sens, după care le spuse celorlalte fete ceva care le făcu să se uite la Corey și să izbucnească în rîs. Umerii fetei se înmuiară. Își întoarse calul și ieși din arenă, ca și cum ar fi fost alungată verbal, nu ostracizată tacit.

Mîinile Diane se încleștară convulsiv la spate, iar Cole o văzu mușcîndu-și cu putere buza de jos, ceea ce-i aminti de o pasăre deznădăjduită care știe că puiul ei nu se descurcă bine afară din cuib. Fu surprins și impresionat de reacția vizibilă a Diane față de necazul noii ei surori vitrege, dar mai știa și că speranța ei de a o vedea pe Corey acceptată era probabil zadarnică.

Fusese prezent săptămîna trecută, cînd Diana o adusese prima oară pe Corey la grajd și i-o prezentase Barbarei și altor cîtorva fete care veniseră să vadă un mînz nou-născut. Observase tăcerea stupefiată care urmase prezentării și văzuse expresiile de superioritate ostilă ale tinerelor viitoare debutante la aflarea originilor lui Corey.

În ziua aceea, Diana păruse sigură că noua ei soră vitregă avea să fie primită cu brațele deschise. După părerea lui Cole, o așteptau cîteva dezamăgiri tăioase și de durată, iar expresia ei încruntată de acum arăta că începuse să ajungă la aceeași concluzie. Mișcat de intensitatea emoțiilor care se succedau pe fața ei expresivă, Cole încercă să-i distragă atenția.

– Corey e o călăreață destul de bună. Nu cred că trebuie s-o urmărești cu atîta atenție, nici să-ți faci griji pentru ea.

Diana se întoarse parțial și-i adresă un zîmbet liniștitor.

– Nu-mi făceam griji, mă gîndeam doar. Uneori, mă încrunt cînd gîndesc.

– Aha, răspune Cole, într-o încercare de a-i proteja demnitatea, prefăcîndu-se că o credea. Mulți oameni fac asta. Căută altceva de spus.

– Și tu? Îți plac și ție caii?

– Foarte mult, răspunse ea în stilul ei straniu de matur și ciudat de atrăgător. Cu mîinile încă încleștate la spate, se întoarse spre el, vizibil dor-

nică să continue conversația. Le-am adus o pungă de mere, adăugă, arătînd spre o sacoșă mare, maro, de lîngă ușă.

Întrucît prefera să le dea de mîncare, în loc de a-i călări, Cole trase concluzia cea mai evidentă:

– Știi să călărești?

– Da.

– Să vedem dacă am înțeles bine, glumi Cole. Cînd vii aici, nu călărești, chiar dacă toate prietenele tale călăresc, corect?

– Corect.

– Și știi să călărești, iar caii îți plac foarte mult. Corect?

– Corect.

– De fapt, îți plac atît de mult caii, încît le aduci mere, corect?

– Tot corect.

Cole își agăță degetele mari de găicile curelei și o studie curios.

– Nu înțeleg, recunosc el.

– Îmi plac *mult mai mult* cînd stau cu picioarele pe pămînt.

În vocea ei se simțea un amuzament jenat, atît de molipsitor, încît Cole zîmbi.

– Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ai căzut din șa și te-ai lovit, asta e?

– Te-ai prins, recunosc ea. Am sărit peste un gard și mi-am rupt încheietura mîinii.

– Singura cale de a scăpa de frică e să încaleci din nou, o sfătui Cole.

– Am făcut asta, îl asigură ea cu gravitate, dar și cu o lucire în ochii ei verzi.

– Și?

– Și m-am ales cu un cucui.

Cole simți că-i ghiorăia stomacul, iar gândurile i se îndreptară spre mere. Trăia din puțini bani și părea să aibă o poftă de mîncare care nu i se astîmpăra niciodată.

– Mai bine duc de-aici sacoșa aia cu mere pînă nu se împiedică cineva de ea, spuse el.

Luă sacoșa și porni spre fundul grajdului, hotărît să se înfrupte și el din porția cailor. Cînd trecu prin dreptul unei boxe, un cal bătrîn pe nume Buckshot scoase capul peste ușiță, cu ochii plini de speranță, îndreptîndu-și botul moale spre punga din mîna lui Cole.

– Ești olog și orb, dar ai mirosul nevătămat, îi spuse acesta, în timp ce scotea un măr din sacoșă și i-l oferea. Numai să nu le spui colegilor tăi despre mere. Unele dintre ele sînt ale mele.

Capitolul 3

Cole punea fîn proaspăt în boxele goale, cînd cîteva dintre fete intrară în grajd.

– Diana, trebuie să-ți vorbim despre Corey, anunță Haley Vincennes.

Cole își ridică privirea, aruncă o singură privire grupului și știu că juriul fetelor avea să-și pronunțe verdictul. Și nu era un verdict favorabil.

Era clar că Diana simțise și ea, și încercă să le-o ia înainte, cu o voce dulce și persuasivă:

– Știu c-o s-o placeți toate când o veți cunoaște, iar atunci veți fi bune prietene.

– Așa ceva e imposibil, decretă Haley cu o finalitate trufașă. Nimeni dintre noi n-are nimic în comun cu una dintr-un prăpădit de oraș de care n-a auzit nimeni. Vreau să zic, ai văzut buleandra aia pe care-o purta săptămîna trecută, când ai venit cu ea aici? A zis că bunică-sa i-a pictat capul ăla de cal pe piept.

– Mie mi-a plăcut, insistă Diana cu încăpăținare. Bunica lui Corey e pictoriță!

– Pictorii pictează pe pînze, nu pe tricouri, și-o știi foarte bine. Și pun pariu pe alocația pe-o lună că blugii ăștia pe care-i poartă azi sînt de la *Sears!*

Un cor de rîsete înfundate din partea celorlalte fete arată că toate erau de acord. În sfîrșit, Barb Hayward își adăugă votul la opinia majorității, deși arăta cam timidă când pecetlui soarta lui Corey:

– Nu văd cum ar putea să fie prietena noastră, și nici a ta, Diana.

Cole simți un junghi de simpatie pentru Corey și de compasiune pentru sărăcuța Diana, care

sigur avea să cedeze sub acele presiuni intense, dar sărăcuța Diana nici nu se clinti, deși vocea îi rămase la fel de blîndă.

– Îmi pare foarte rău că gîndiți așa, spuse ea sincer, adresîndu-i-se lui Haley, despre care Cole știa deja că era șefa rebelelor și cea mai răutăcioasă dintre ele. Cred că nu mi-am dat seama nici o clipă c-o să vă temeți de concurență, dacă i-ați da și ei o șansă.

– Ce concurență? întrebă Barb Hayward, arătînd nedumerită, dar și îngrijorată.

– Concurența la băieți. Vreau să zic, Corey e foarte drăguță și extrem de amuzantă, așa că-i firesc ca băieții să se-nvîrtească în jurul ei oriunde se va duce.

Cu furca în mîină, Cole zîmbi admirativ, înțelegînd strategia Diane. După cum aflate de cînd lucra acolo, băieții erau marfa cea mai prețuită, iar posibilitatea ca sora ei vitregă să atragă mai mulți în bîrlogul colectiv al fetelor era aproape irezistibilă. Tocmai se întreba dacă nu cumva această șansă putea fi mai importantă decît pericolul de a-și pierde curtezanii actuali, cînd Diana continuă netulburată:

– Desigur, Corey are deja un prieten acasă și n-o interesează să-și găsească altul aici.

– Cred c-ar trebui să-i dăm o șansă și să așteptăm s-o cunoaștem mai bine înainte de a hotărî că n-o vrem în grupul nostru, spuse cu

sinceritate Barb, pe tonul ezitant al unei fete care cunoaște diferența dintre dreptate și nedreptate, dar nu are curajul să-și impună autoritatea.

– Cît mă bucur! răspuse încîntată Diana. Știam eu că n-o să mă dezamăgiți. Altfel, mi-ați fi lipsit toate.

– Ți-am fi lipsit? Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, de-acum încolo, Corey va fi cea mai bună prietenă a mea. Iar prietenele bune trebuie să rămînă unite.

Cînd celelalte fete se întoarseră la petrecere, Cole ieși din boxă, făcînd-o pe Diana să tresară.

– Spune-mi ceva, îi ceru el, cu un zîmbet conspirativ. Corey *chiar* are un prieten acasă?

Diana dădu încet din cap.

– Da.

– Serios? întrebă Cole cu îndoială, observîndu-i licărirea de vinovăție veselă din ochi. Și cum îl cheamă?

– Are un nume cam ciudat.

– Cît de ciudat?

– Promiți că n-ai să spui la nimeni?

Încîntat de fața, de vocea, de loialitatea și de inteligența ei, Cole își desenă cu vîrfurile degetului arătător o cruce peste inimă.

– Se numește Sylvester.

– Și e un...? continuă Cole.

Privirea Dianei se abătu în altă parte, cu o expresie răutăcioasă.

– Un porc, mărturisi ea.

Vorbise atît de încet, iar Cole fusese atît de sigur că Sylvester era un cîine sau un motan, încît crezu că înțelesese greșit.

– Un porc? repetă el. Care face *groh-groh*? Și *guiț- guiț*? Și purceluși?

Fata dădu din cap.

– Un „vier“, mai bine-zis, preciză ea, ridicîndu-și spre Cole ochii verzi. Corey mi-a spus că e uriaș, și se ține după ea, acasă, ca un cocker spaniel. Acasă, la fosta locuință, adică.

În acel moment, Cole decise că de fapt Corey era o fată foarte norocoasă să aibă o susținătoare mărunță, dar puternică, așa ca Diana Foster, s-o ajute să treacă prăpastia socială. Fără să știe la ce se gîndea, Diana îl privi:

– E ceva de băut aici? Mi-e foarte sete.

Cole zîmbi.

– Înșelătoria e o muncă obositoare, nu? Și nimic nu se compară cu o bătălie cu-o jumătate de duzină de fete încăpățînate, care să-ți provoace setea, nu-i așa?

Neintimidată, Diana își dădu ochii peste cap, zîmbind. Mai era și extrem de curajoasă, conchise Cole, dar avea un stil de a vorbi calm și blînd, care-i ascundea hotărîrea și curajul.

– Sigur, îi răspunse el la întrebarea dinainte, arătînd cu capul spre fundul grajdului. Servește-te.

La capătul holului, pe dreapta, Diana găsi o cameră mică, probabil a lui Cole, cu un singur pat făcut cu o precizie militară și un birou vechi cu o lampă antică. Pe birou erau rînduite ordonat hîrtii și cărți, iar una dintre acestea era deschisă.

Vizavi de dormitor, în stînga holului, se afla o baie, iar dincolo de ea, o chicinetă cu o chiuvetă, un aragaz mic și un frigider miniatural ca acela din barul de-acasă al tatălui Diane. Fata presupuse că în frigider se găseau răcoritoare pentru toată lumea, dar, cînd îl deschise, nu văzu înăuntru decît un pachet de hot dogs, o cutie de lapte și una cu fulgi de cereale.

Fu surprinsă să vadă că-și ținea cerealele în frigider și chiar mai surprinsă că, deși era numai al lui, nu conținea multe alimente. Nedumerită, închise ușa și-și umplu un pahar de plastic cu apă de la chiuvetă. Cînd aruncă paharul în micul coș de gunoi, văzu înăuntru două cotoare de măr. Merele pe care le adusese erau vechi, bătucite, și nu-și putea imagina de ce-ar fi mîncat măcar unul, necum două. Doar dacă nu cumva îi era foame. Foarte, foarte foame. Continua să se gîndească la frigiderul gol și la cotoarele de mere, cînd se opri să mîngîie un cal, apoi reveni la intrarea grajdului să vadă ce mai făcea Corey. Trei fete stăteau de vorbă cu ea lîngă ocol.

– Nu crezi că ar trebui să te duci și tu acolo, în caz că are nevoie de ajutor?

– Nu, se descurcă ea. E extraordinară, și-au să vadă. Și-n plus, nu cred că i-ar plăcea să creadă că... o ajut.

– Ești foarte ajutătoare, glumi Cole, apoi își dădu seama că Diana era jenată și se grăbi să adauge: și dacă ajung la concluzia că *n-o* plac?

– Atunci, o să-și facă singură alte prietene, o mulțime. Și-n plus, fetele astea nici nu mi-s prietene cu adevărat, și cu atât mai puțin Haley. Și nici Barbara. Cel mai mult îmi place Doug.

Cole o privi uimit, amintindu-și de fratele extrem de înalt și foarte ciolănos al Barbarei.

– Doug e prietenul tău?

Diana îi aruncă o privire ciudată, așezându-se pe un balot de fîn, lângă ușa deschisă.

– Nu, mi-e *prieten*, nu „prieten“.

– Aș fi crezut că ești cam scundă pentru el, glumi Cole. Adevăratul tău „prieten“ cum e? mai întrebă, luînd un pahar mare de plastic roșu pe care-l lăsase pe pervazul ferestrei.

– De fapt, nu am nici un „prieten“. Dar tu, tu ai vreo „prietenă“?

Cole dădu din cap, luînd o înghițitură de apă.

– Cum e? întrebă Diana.

Rezemîndu-și piciorul pe balot și antebrațul pe genunchi, Cole privi printr-o fereastră laterală dinspre casă, iar Diana avu impresia că gândurile îi zburaseră foarte departe.

– O cheamă Valerie Cooper.

Făcu o lungă pauză.

– Și? insistă Diana. E blondă, brunetă, scundă, înaltă, cu ochii albaștri sau căprui?

– E blondă și înaltă.

– Cum aş vrea și eu să fiu, mărturisi ea, cu o privire nostalgică.

– Vrei să fii blondă?

– Nu, înaltă.

– Dacă nu cumva plănuiești să crești dintr-o dată, mai bine alege să fii blondă, o sfătui el. În cazul tău, s-ar putea să meargă mult mai ușor.

– Ce culoare au ochii ei?

– Albaștri.

– Și sînteți demult împreună?

Cu întîrziere, Cole își dădu seama nu numai că stătea de vorbă amical cu o invitată a șefilor lui, ceea ce era complet inacceptabil, dar și că invitata respectivă avea doar paisprezece ani, iar conversația era mult prea personală.

– Din liceu, răspunse el, întorcîndu-se să plece.

– Și locuiește la Houston? continuă Diana, simțind că discuția se apropia de sfîrșit și încercînd s-o mai prelungească.

– Studiază la U.C.L.A. Ne vedem cînd putem, de obicei în vacanțe.

Petrecerea mai continuă cîteva ore, încheindu-se cu servirea unui tort uriaș pe peluză, unde

Barbara își despachetă și grămezile de cadouri. Apoi, toți intrară în casă, în timp ce servitorii făceau curat afară. Diana pornise după ceilalți, cînd observă că mai rămăsese jumătate din tortul de ciocolată și se gîndi la crenvurștii din frigiderul aproape gol al lui Cole. Se duse la masă și tăie o felie enormă din colț, unde tortul avea mai multă glazură, apoi o duse la grajd. Reacția lui Cole la vederea feliei de tort fu aproape extatică.

– Îl ai în față pe omul căruia-i plac dulciurile cel mai mult din lume, Diana, spuse el, luînd farfuria și furculița.

Mîncă deja tortul, cînd porni spre camera lui. Diana îl privi un moment, conștientă pentru prima oară că unii oameni pe care-i cunoștea nu aveau întotdeauna destul de mîncare. Se hotărî ca, ori de cîte ori mai venea la familia Hayward, să aducă gustări, dar simțea instinctiv că trebuia să găsească o cale de a i le oferi fără să-l facă să creadă că-i dădea de pomană. Nu știa nimic despre studenții la colegiu, dar știa cîte ceva despre mîndrie, și totul la Cole o făcea să creadă că era foarte mîndru.

Capitolul 4

– Viața e frumoasă, o anunță Corey pe Diana, la două luni după ziua Barbarei.

Vorbea încet ca să nu audă părinții lor, care

se duseseră deja la culcare. Cele două fete stăteau ghemuite sub pătura de pe patul Dianei, cu spinările rezemate de o grămadă de perne tivite cu dantelă, mîncînd covrigi enormi și avînd o ședință de bîrfă.

– Abia aștept să-i cunoști pe bunicii mei mîine. Pînă săptămîna viitoare, cînd au să plece de-aici, vei fi nebună după ei, ai să vezi. O să ai senzația că dintotdeauna au fost propriii tăi bunici.

Adevărul era că dorea cu disperare să fie așa. Voia să-i dăruiască Dianei ceva de valoare, ca răsplată pentru tot ceea ce făcuse. Școala începuse deja de o lună și, între timp, Diana devenise apărătoarea și cea mai bună prietenă a lui Corey. O învăța să-și aleagă hainele, o ajuta să încerce diverse pieptănături, o îndruma prin labirintul relațiilor sociale de la școală, iar în cele din urmă, pînă și prietenele Dianei - dintre care unele erau snoabe – o acceptaseră pe Corey în cercul lor interior. Corey își petrecuse prima lună într-o stare de continuă recunoștință și adorație crescîndă față de noua ei soră. Spre deosebire de Corey, Diana nu se fîstîcea niciodată, nu se teme că ar fi spus ce nu trebuia, nu făcea bancuri nesărate și nu arăta nicicînd ca o proastă. Părul des, de un castaniu roșcat-închis, îi era întotdeauna lucios; avea tenul imaculat și silueta perfectă. Cînd ieșea din piscină, cu părul ud și fără

machiaj, arăta ca într-o reclamă de la televizor. Nici măcar hainele nu i se șifonau vreodată!

Între timp, ambele fete ajunseseră deja să-i considere pe Mary și pe Robert propriii lor părinți adevărați, iar acum Corey voia să-i dăruiască Diane și o pereche de „bunici adevărați“.

– Când ai să-i cunoști, spuse Corey, ai să vezi de ce toată lumea zice că-s așa de extraordinari. Buni se pricepe aproape la orice: tricotează, croșetează și coase. Aduce din pădure tot felul de crengi și frunze, și face din ele niște chestii uimitoare, doar cu puțin clei sau vopsea. Confectionează cadouri pentru oameni și-și face singură hîrtia de împachetat; și pe urmă, le decorează cu boabe și arată nemaipomenit! Și mama e la fel ca ea. Ori de cîte ori are loc o licitație de-a bisericii, toată lumea din oraș se îmbulzește să cumpere obiectele donate de mama și de bunica. Un om care are o galerie în Dallas a venit la o licitație din Long Valley și le-a văzut lucrările. A spus că amîndouă sînt foarte talentate și le-a cerut să-i facă niște lucruri pentru galeria lui, dar bunica a zis că nu i-ar plăcea să le facă așa. Mama era atît de obosită cînd a venit acasă de la lucru, încît nu i-a putut promite. A, și bunica mai e și o bucătăreasă fantastică. Le are mult pe astea cu „naturalul“, chestii de casă, zarzavaturi din grădină și flori proaspăt culese, da' nu știi niciodată dac-o să le pună pe masă ca s-o deco-

reze sau ca să le mănînci. Oricum, tot ce iese din mîna ei e formidabil.

Se întrerupse să ia o înghițitură din cutia de Cola, înainte de a continua:

– Bunicului îi place să lucreze în grădină și face experimente ca să crească toate mai mari și mai bine. Cel mai mult îi place să construiască fel de fel de lucruri.

– Ce lucruri? întrebă Diana, fascinată.

– Poate construi cam orice e făcut din lemn. Știe să facă balansoare mici pentru copii sau mobilă pentru casele de păpuși. De obicei i le pictează bunica, fiindcă ea e mai artistică. Abia aștept să vezi casa de păpuși pe care mi-a construit-o mie! Are cinșpe camere și țigle adevărate, și lădițe de flori la ferestre!

– Abia aștept să-i cunosc. Par extraordinari, replică Diana, dar lui Corey îi zbură gîndul la altceva, un subiect care o deranjase din prima zi cînd văzuse dormitorul Dianei.

– Diana, o tachină ea, nu ți-a spus nimeni că-i *nesănătos* să ții o cameră așa de ordonată?

În loc să-i dea replica binemeritată despre obiceiurile ei cam șleampete, Diana mușcă delicat din covrig, privind îngîndurată prin cameră.

– Probabil că așa e, îi dădu ea dreptate. Poate o fac pentru că am un ochi artistic, căruia-i place simetria și ordinea. Sau poate fiindcă sînt maniaco-obsesivă...

Corey se încruntă, nedumerită.

– Ce-i aia, „maniaco-obsesivă“?

– Sonată...

Diana se întrerupsese din explicație ca să-și scuture degetele de firimituri.

– Nebună.

– Nu ești țicnită! declară cu loialitate Corey, mușcînd și ea din covrig; acesta se rupse în două, jumătate căzînd în poala Dianei. Covrigii Dianei nu se rupeau niciodată cînd mușca din ei.

Diana luă bucata de covrig și i-o dădu înapoi.

– Poate că am o nevoie nevrotică să țin totul în ordine, ca o cale de a controla mediul înconjurător, pentru că mama mea a murit cînd eram mică, iar peste cîțiva ani au murit și bunicii mei.

– Ce legătură are moartea mamei tale cu faptul că-ți pui pantofii în ordine alfabetică?

– Teoria zice că dacă-mi închipui că le țin pe toate în perfectă ordine și cît mai frumos posibil, atunci la fel va fi și viața mea, și n-o să mi se mai întîmple nimic rău.

Corey rămase năucită de absurditatea unei asemenea idei.

– De unde-ai auzit aiurelile astea?

– De la psihoterapeutul la care m-a dus tata după ce au murit bunicii. Trebuia să mă ajute să „fac față“ durerii de a pierde atît de mulți oameni dragi într-un timp așa de scurt.

– Ce dobitoc! Te-ai dus la el ca să te-ajute,

iar el ți-a spus toate tîmpeniile astea ca să te sperie și să te facă să crezi că ești nebună?

– Nu, nu mie mi le-a spus. I le-a spus tatei, iar eu am tras cu urechea.

– Și tata ce i-a răspuns?

– I-a zis că, după părerea lui, ar trebui să se ducă *e!* la doctor. Știi, în River Oaks, ori de cîte ori părinții cred despre copiii lor că au probleme, sau s-ar putea să aibă cîndva, îi duc la psihiatru. Toți i-au spus tatei că trebuie s-o facă, așa că m-a dus și pe mine.

Corey digeră și această informație, apoi reveni la subiectul anterior.

– Cînd te-am tachinat că ești așa de ordonată, încercam să spun că-i uluitor că ne înțelegem atît de bine, deși sîntem așa de diferite. Vreau să zic, uneori mă simt ca o sărăntoacă fără speranță, pe care ai luat-o sub aripa ta din milă, deși n-aș putea niciodată să fiu ca tine. Bunica zice mereu că lupu-și schimbă părul, dar năravul ba, și că din cîine slănină nu se face.

– Sărăntoacă fără speranță! exclamă Diana. Din cîine slănină..., dar nu e deloc așa! Am învățat o mulțime de lucruri noi de la tine, și ai foarte multe calități pe care aș vrea să le am și eu.

– Zi una, îi ceru sceptic Corey. Știi că nu-s notele mele, nici sîinii.

Diana chicoti, dîndu-și ochii peste cap, apoi spuse cu multă seriozitate:

– Pentru început, ai o latură aventuroasă pe care eu n-o am.

– Una din „aventurile“ mele probabil o să mă bage-n pușărie pînă să-mplinesc optișpe ani.

– Nu-i adevărat! Vreau să zic, tu cînd te hotărăști să faci ceva – ca, de pildă, să faci poze din vîrfurile schelelor de pe blocul ăla nou –, nici nu-ți mai pasă de pericol, o faci și gata!

– Ai urcat și tu acolo cu mine.

– Da, dar eu nu voiam. Mi-era așa de frică, încît îmi tremurau picioarele.

– Dar ai venit oricum.

– Tocmai asta voiam să spun. Înainte, n-aș fi făcut niciodată asta. Aș vrea să pot semăna mai mult cu tine.

Corey stătu un timp pe gînduri, apoi în ochi îi apărură o luminiță răutăcioasă.

– Ei, dacă vrei să semeni mai mult cu mine, ar trebui să-ncepem cu camera asta.

Și duse o mîină la spate, înainte ca Diana să ghicească ce voia să facă.

– Cum adică?

– Te-ai bătut vreodată cu pernele?

– Nu, de c...

Restul întrebării îi fu retezat de o pernă umflată care-o nimeri în cap.

Corey se repezi la picioarele patului, pregătită să se ferească, dar Diana rămase nemișcată, mestecîndu-și covrigul, cu perna pe genunchi.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, spuse ea, studiindu-și sora cu fascinație.

Luată pe nepregătite de tonul ei calm, Corey întrebă:

– De ce?

– Fiindcă mă obligă să... *ripostez!*

Și sări atît de repede, țintind așa de precis, încît Corey nici nu avu timp să se apere.

Rîzînd, se repezi la altă pernă, în același timp cu Diana. Cinci minute mai tîrziu, cînd părinții lor dădură buzna pe ușă, fură nevoiți să privească printr-o ceață de fulgi pentru a le găsi pe cele două fete, care zăceau pe spate în mijlocul dormitorului, hohotind de rîs.

– Ce Dumnezeu se întîmplă aici? întrebă domnul Foster, mai degrabă alarmat decît nemulțumit.

– Bătaie cu pernele... răspunse Diana, gîfîind; o pană i se prinsese de buze, și începu să și-o desprindă, cu două degete.

– Nu, *scuip-o*, o învăță rîzînd Corey și imediat îi făcu o demonstrație.

Diana îi urmă exemplul, după care izbucni în chicoteli la vederea expresiei de pe chipul tatălui ei. În timp ce penele pluteau în jurul lui și i se așezau pe umeri, stătea încremenit, în halat și pijama, privindu-le cu gura căscată, lîngă noua mamă a Dianei, care încerca să arate severă, în același timp căutînd să-și ascundă rîsul.

– O să strângem toată mizeria asta înainte să ne culcăm, promise Diana.

– Ba nu, declară implacabil Corey, mai întâi trebuie să *dormi* în mizeria asta. Dacă reușești, avem o șansă ca să devii, cu puțin exercițiu, o zgubilitică la fel de perfectă ca mine!

Încă zăcînd pe jos, Diana întoarcă capul spre ea, stăpînindu-și un nou chicotit.

– A, chiar *crezi*?

– O mică șansă, repetă solemn Corey. Dacă-ți dai toată, toată silința.

Robert Foster păru descumpănit la auzul acestui plan, dar soția lui îi puse o mîină pe braț și-l trase afară din cameră, închizînd ușa în urma lor. În hol, Robert o privi nedumerit.

– Nu crezi c-ar trebui să facă ordine în seara asta?

– Nici mîine nu-i tîrziu, răspunse Mary Forest.

– Pernele alea sînt scumpe. Diana ar fi trebuit să se gîndească la asta. E iresponsabil să le distrugă, iubito.

– Bob, răspunse încet Mary, pornind cu el la braț spre dormitorul lor, Diana e *cea mai* responsabilă fată pe care am cunoscut-o în viața mea.

– Eu am învățat-o să fie așa. Este foarte important pentru un adult să fie conștient de consecințele faptelor sale și să acționeze în conformitate cu asta.

– Iubitule, șopti ea, încă *nu* e adultă.

Robert căzu pe gânduri, în timp ce colțurile gurii i se arcuiău într-un zîmbet răutăcios.

– Aici ai dreptate, înșă chiar crezi că e important să învețe și să scuipe?

– Obligatoriu! răspuse rîzînd soția lui.

Cîteva clipe mai tîrziu, în camera Dianei, cele două surori auziră o bufnitură. Săriră în picioare și alergară pe hol.

– Mamă, tată...! strigă Diana, bătînd la ușa. E totul în regulă? Am auzit un zgomot!

– În perfectă regulă, răspuse Mary Forest, dar am nevoie de puțin ajutor.

Diana și Corey se priviră nedumerite, apoi Diana deschise ușa – și se opriră ca trăsnite. Cu gurile căscate, se holbară la părinții lor, apoi una la alta.

Și izbucniră în hohote de rîs.

Pe podea, în mijlocul unei noi vifornițe de fulgi, tatăl lor își țintuise soția sub el și-i ținea brațele pironite pe covor.

– Zi că te predai!

Mary rîse și mai tare.

– Zi că te predai, altfel nu-ți dau drumul!

Drept răspuns, Mary se uită la cele două fete, își trase respirația și reuși să spună printre hohote:

– Cred că fetele trebuie să... fie unite... în asemenea... situații...

În noaptea aceea, scorul fu o duzină la doi: douăsprezece perne de puf sacrificate, pe lângă două de buret care supraviețuiseră.

Capitolul 5

Plină de vești bune, Diana își înhăță caietele de pe fotoliul de piele al noului B.M.W., pe care tatăl ei i-l dăruise luna trecută când împlinise șaisprezece ani, și urcă în goană treptele conacului georgian care fusese prima și singura ei casă.

În cei doi ani de când se mutaseră în River Oaks mama și sora ei vitregă, urmate de bunici, casa și proprietatea își schimbaseră mult înfățișarea și atmosfera.

Tăcerile fuseseră risipite de râsete și conversații, din bucătărie emanau mirosuri delicioase, florile înfloreau splendid în grădini și puneau pete de culoare în aranjamente frumoase, prin toată casa.

Toți erau mulțumiți de noul aspect, de noua atmosferă și de noile aranjamente familiale – toți în afară de Glenna, menajera care ajutase la creșterea Diane după moartea mamei acesteia. Când alergă în casă, Diana o văzu în hol.

– Glenna, Corey e acasă?

– Cred că-i în spate cu toată lumea, stînd de vorbă despre petrecerea de mîine seară.

Glenna termină de șters praful de pe consola

de nuc și se îndreptă, privind-o îndeaproape.

– Când mama ta trăia, chema furnizori și flo-
rărese cînd voia să dea o petrecere. Îi puneă pe
ei să facă toată treaba, adăugă ea cu subînțeleș.
Așa trăiesc majoritatea oamenilor bogăți, numai
noi nu.

– Într-adevăr, noi nu, confirmă Diana cu un
zîmbet scurt. Noi lansăm o modă nouă.

Porni prin hol, urmată de Glenna, care dădea
nervoasă cu cîrpa peste praful inexistent de pe
mese și scaune, în trecere.

– Cînd dădeam o petrecere, continuă ea în-
căpăținată, toate trebuiau să fie frumoase și gus-
toase. Da' acuma, atîta nu mai e de-ajuns.
Acuma toate trebuie să fie *proaspete și naturale*,
și toate trebuie să fie *crescute acasă și făcute în*
casă. Alea crescute și făcute în casă sînt pentru
oamenii de la țară. Știu că bunicii tăi sînt oameni
de la țară și că ei nu înțeleg asta...

Dă cînd mama și bunica vitrege ale Dianei
luaseră gospodăria în primire, Glenna trăia într-o
stare de contrariere permanentă.

Bunicii lui Corey se îndrăgostiseră de Diana,
și ea de ei, în timpul primei vizite. După cîteva
luni în care fetele făcuseră naveta între Long Val-
ley, unde locuiau Rose și Henry Britton, și River
Oaks, Robert instruisă un arhitect și un antrepren-
nor să renoveze și să extindă casa de oaspeți de
pe proprietate.

Urmase o seră pentru Rose și o grădină de zarzavaturi pentru Henry. Generozitatea lui Robert fusese răsplătită cu legume și fructe proaspete cultivate pe proprietatea lui, și mâncăruri care îi făceau să le lase gura apă, servite într-o diversitate nesfârșită de moduri delicioase și locuri în continuă schimbare.

Lui Robert nu-i plăcuse niciodată să mănânce în vasta bucătărie din spatele casei. Aceasta fusese concepută pentru mica armată de furnizori necesari cu ocaziile când se dădeau mari petreceri.

Cu pereții ei de faianță albă, instalațiile uriașe de oțel inoxidabil și vederea anostă din dreptul ferestrei, Robert o găsea instituțională, sterilă și neprimitoare.

Pînă când în viața lui apăruseră Mary și familia ei, se mulțumise cu mîncarea gătită de bucătăreasa lui, Conchita, pe care o consuma rapid în formalismul rigid al sufrageriei.

Niciodată nu s-ar fi gîndit să mănânce la umbra unui pom, în curtea din spate, sau pe marginea piscinei olimpice dreptunghiulare, pe care constructorul o trîntise drept în mijlocul curții, înconjurînd-o cu un ocean de beton.

Acum însă, Robert era un om schimbat, care trăia într-o ambianță foarte modificată, degustînd mâncăruri savuroase și simțindu-se excelent. Bucătăria pe care o evitase cîndva devenise încă-

perea lui favorită. Sterilitatea pereților albi și a spațiilor goale dispăruse. Într-un capăt, Henry crease un luminator, instalînd o fereastră în tavan și ferestre înalte pe peretele exterior.

În zona aceea luminoasă și comodă se aflau canapele și fotolii confortabile, unde se putea aștepta în tihnă pînă era gata cina. Mary și Rose pictaseră de mînă flori și cîrcei de viță pe tapițerie și acoperiseră pernele cu huse din același material. Apoi, umpluseră zona cu o mulțime de plante verzi în ghivece albe.

În capătul opus al bucătăriei reamenajate, dalele albe de faianță fuseseră ornametate cu un chenar festiv de pătrate pictate manual. Cărămizi vechi, adunate de la o clădire demolată, acopereau acum un perete, formînd deasupra aragazelor o arcadă sub care atîrnau oale și tigăi din cupru de toate formele și mărimile.

Soția lui și familia ei îi transformaseră mediul înconjurător, aducînd locurilor o frumusețe naturală și seducătoare, și dînd farmec și atracție spațiilor interioare. La un an după căsătoria cu Robert, Mary își făcuse debutul formal ca gazdă, planificînd și dînd o opulentă petrecere hawaiiană în grădină pentru lumea mondenă, sofisticată și cam blazată din Houston – lumea colegilor și prietenilor lui Robert.

În loc să cheme furnizori și florari profesioniști, Mary și Rose supravegheaseră pregătirile și

prezentarea mîncărurilor, gătite după rețetele lor, asezonate cu vegetale din grădina lui Henry și servite la lumina făcliilor, pe mese acoperite cu fețe brodate manual, sub florile arătoase ale lui Henry.

Conform temei hawaiiene a petrecerii, Mary și mama ei adunaseră orhidee din seră, pe care Diana, Corey și patru prietene le împletiseră în formă de aranjamente elegante.

Mary și Rose hotărîseră ca fiecare doamnă să primească o casetă de bijuterii mică, lăcuită, decorată cu orhidee mici pictate în aceleași nuanțe cu cele din vase. Cu două ore înainte de petrecere, Mary inspectase grădina și casa, izbucnind în lacrimi la pieptul soțului ei.

– O, iubitele, n-ar fi trebuit să mă lași să fac asta! se tîngui ea. Toți vor crede că ți-am ruinat casa cu ni-nimicuri lucrate de mî...mîna! Prietenii tăi sînt obișnuiți cu restaurante de cinci stele, bali formale și antichități neprețuite, iar eu am organizat un... un picnic pretențios în curte, pentru ei!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, în timp ce se agăța de el. Robert o mîngîiase, zîbind. Și el făcuse un tur al casei și al grădinii, privind totul cu ochii unui străin. Iar ceea ce văzuse îl umpluse de mîndrie și nerăbdare.

– Le vei lua ochii, Mary, fetiço, îi șopti el. Ai să vezi!

Și avusese dreptate. Musafirii fuseseră încântați de mîncarea delicioasă, de decorațiunile superbe, de flori, de grădină, de casă și, mai ales, de grația neafectată a gazdei.

Aceleași cunoștințe care-și exprimaseră amuzamentul șocat cînd Robert permisese să i se desțelenească o parte din peluză pentru o grădină de zarzavaturi, gustau acum bunătățile cultivate acolo și cereau să arunce o privire.

Cu mîndrie, Henry le oferise vizite cu ghid în grădină, la lumina lunii. Marge Crumbaker, reporteră mondenă de la „*Houston Post*“, rezumase reacțiile oaspeților în următorul ei articol:

În timp ce prezida fermecătoarea petrecere și se ocupa de invitați, doamna Robert Foster III (fosta Mary Britton din Long Valley) a dovedit o eleganță, o ospitalitate și o atenție față de oaspeți care o vor impune cu siguranță ca una dintre gazdele de frunte din Houston. Au fost prezenți la festivități și părinții doamnei Foster, domnul și doamna Henry Britton, care au avut amabilitatea de a escorta mulți musafiri fascinați și viitori grădinari (numai de-am avea timp!) prin grădina, sera și atelierul construit de Bob Foster pe proprietatea conacului său din River Oaks...

Iar acum, un an mai tîrziu, Diana se gîndea la toate astea, în timp ce Glenna își continua litania

de nemulțumiri despre următoarea petrecere. Ca să nu se înfurie, își reamintea mereu că Glennei nu-i plăcea cu adevărat mama și bunicii ei vitregi, ci doar faptul că nu mai era ea șefa „activităților casnice“. Pentru Diana, viața era minunată, atât de plină de oameni și activități, de iubire și voie bună...

– Mi-ai fost ca o mamă ani de zile, spuse ea, în timp ce pornea s-o caute pe Corey. Tata și cu mine nu ne-am fi descurcat fără tine, și n-am putea nici acum.

Acest lucru nu era tocmai adevărat, dar Diana simți că merita să exagereze puțin, când văzu o expresie de ușurare și plăcere pe fața acră a Glennei. Se opri sub balcon, uitându-se după Corey prin haosul pregătirilor pentru petrecere. N-o zărea nicăieri, în schimb îl văzu pe tatăl ei ieșind din garaj, cu servieta în mână și sacoul de la costum pe braț.

– Bună, tati, îl salută ea, sărutându-l. Ai ajuns acasă mai devreme.

Robert o cuprinse de umeri, privind harabura din jur.

– M-am gândit să vin să văd cum fac față trușele. La școală cum merge?

– O.K. Azi m-au ales președinta clasei.

Brațul lui Robert o strînse afectuos.

– Bravo! Acum, să nu uiți toate ideile de îmbunătățiri pe care le aveai.

Îi zîmbi, apoi își văzu mama și soacra, care se apropiau de el cu pași hotărîți și zîmbete largi pe buze.

– Ei, Domnișoară Președinte, ceva îmi spune că voi fi pus la treabă, glumi el. Mă mir că tu și Corey n-ați fost înrolate.

– Corey cred că e în baie, interveni Mary, developează niște filme.

– A, cred c-o să vrea să se ducă pînă la Haywarzi, zise Diana, întorcîndu-se să intre în casă.

De fapt, era convinsă că sora ei voia să se ducă acolo, nu pentru a călări, ci ca să-l vadă pe Spence Addison, care era la grajd în după-amiaza aceea. Dormitorul lui Corey era chiar vizavi de al Dianei. Ambele camere erau identice ca mărime și topografie, dar la fel de radical diferite ca personalitățile și interesele celor două fete care le ocupau.

La șaisprezece ani, Diana era tot scundă, calmă și de o feminitate fermecătoare. Continua să ia numai note de A, citea avid și avea o mare tendință spre ordine, mult talent organizatoric și înclinația de a fi cam rezervată cu străinii.

Ușa camerei lui Corey era deschisă, dar fata nu se vedea nicăieri. Diana își croi cu grijă drum prin haosul de haine, pantofi, eșarfe, albume de fotografii, echipamente fotografice și diverse boarfe împrăștiate peste tot.

– Corey? strigă ea. Ești în baie?

– Ies imediat! răspunse Corey dinăuntru. Trebuie doar să agăț filmul ăsta la uscat. Se pare c-am immortalizat un instantaneu excelent cu Spence în timp ce juca tenis în nocturnă la club, săptămîna trecută. Cred că în sfîrșit am prins șpilul fotografiei de noapte.

– Gro anunță Diana zîbind, în timp ce se întorcea dinspre ușa închisă.

Interesul lui Corey față de fotografie se trezise cu doi ani în urmă, cînd domnul Foster îi dăruise prima cameră foto, și de-atunci devenise un adevărat hobby. Interesul față de Spence Addison data din urmă cu un an, cînd îl văzuse la o petrecere, și de-atunci devenise o adevărată obsesie. Poze de-ale lui acasă, la petreceri, la competiții sportive și chiar la McDonald's, erau lipite pe oglindă, prinse pe avizier și agățate pe pereți, în rame.

În ciuda faptului că Spence era vedeta echipei de fotbal a Universității Metodiste din Sud, unde se întâlnea cu studente frumoase, cărora le lăsa gura apă după el, Corey nu încetase nici o clipă să creadă că norocul, persistența și rugăciunile aveau să-l aducă spre ea într-o bună zi.

– Am avut dreptate, spuse ea, ieșind din baie cu un film ud în mîină. Uită-te numai la negativul ăsta cu Spence, cînd i-a reușit serviciul ăla!

Diana îi zîmbi.

– Ce-ar fi să mergem pînă la Haywarzi, ca să i-l arăți personal?

Fața lui Corey se luminează de bucurie.

– S-a întors de la facultate? Ești sigură?

Înainte ca Diana să-i răspundă, Corey alergă înapoi în baie să agațe filmul la uscat, apoi se repezi la oglinda de deasupra scrinului.

– Ce să iau pe mine? Am timp să mă spăl pe cap?

Părînd gata să moară de dezamăgire dacă Diana se înșelase, mai întrebă:

– Ești *sigură* c-o să fie acolo?

– Absolut sigură. Doug Hayward a menționat întîmplător că Spence urma să vină pe la ei după cină, ca să încerce noul pony de polo al lui Doug. Imediat ce mi-a spus, am găsit-o pe Barb și – ca din întîmplare – am reușit să smulg o invitație ca să mergem și noi acolo diseară. Am făcut plinul mașinii și, imediat ce se termină cina, putem pleca.

Diane nu-i plăcea să călărească, iar Corey știa că o plectisea să se uite cum călăreau toți cînd se duceau la familia Hayward, dar era ori-cînd dispusă s-o însoțească, pentru că lui Corey îi plăcea călăria. Iar acum, obținuse o invitație, pentru că Spence avea să fie acolo.

– Ești o soră extraordinară! exclamă Corey, îmbrățișînd-o impulsiv.

Diana o strînse în brațe și făcu un pas înapoi.

– Pregătește-te cât mai repede, ca să mîncăm și să ajungem acolo înaintea lui Spence. Dacă vei fi deja acolo, nimeni n-o să aibă impresia că te ții după el.

– Ai dreptate! răspuse Corey, impresionată din nou de spiritul de prevedere al Dianei. Orice-ar fi încercat să facă, Diana se străduia s-o ajute, dar se gîndea și din timp, căutînd căi de a o împiedica să intre în încurcături sau situații compromițătoare.

– Pînă te îmbraci tu, îi mai spuse ea, pornind spre scara din spate, eu mă duc la bucătărie să văd ce găsesc de mîncare pentru Cole.

– Pentru cine? întrebă Corey, preocupată de emoția revederii cu Spence.

– Pentru Cole Harrison. Îl știi, de la grajdul Haywarzilor. Doug mi-a spus că s-a întors din vacanță, explică ea zîbind, cu respirația puțin întretăiată. Dacă nu s-a schimbat nimic, stă prost cu mîncarea, ca de obicei.

Corey o privi cum se îndepărta, imobilizată de înconfundabilul fior de emoție pe care tocmai îl percepușe din partea Dianei.

Mai tîrziu, sub duș, în timp ce-și șampona părul, încercă să și-i imagineze pe Diana și Cole împreună, dar ideea era prea ridicolă.

Diana era drăguță, dulce și populară, și avea de unde alege dintre tinerii bogați ca ea – băieți ca Spencer Addison, care nu făceau niciodată

gafe în societate și, la vârsta de șaisprezece-șaptesprezece ani, erau deja sofisticăți și umblați. Crescuseră în cluburi country, unde jucau golf și tenis, și purtau la dineuri smokinguri croite de comandă încă dinainte de a fi împlinit șaisprezece ani.

Înfășurată într-un prosop, Corey începu să-și pieptene părul lung și blond, neînțelegînd cum putea Diana să-l prefere pe un tînăr cum era Cole, fără nimic din charisma lui Spence.

Ba chiar, dimpotrivă. Cîtă vreme Spence, cu părul său șaten-deschis, decolorat de soare, și ochii chihlimbarii zîmbitori, era chipeș, cizelat și cald, Cole avea părul negru, chipul ars de soare, trăsăturile aspre și ochii de un cenușiu rece și neliniștitor ca al cerului pe timp de furtună.

Corey nu-l văzuse decît în blugi decolorați și tricou sau cămașă de corp, și nu putea nici măcar să și-l imagineze jucînd tenis cu Diana la club, în echipament alb, sau dansînd cu ea, în smoking.

Auzise despre „atracția contrariilor“, dar în cazul lor deosebiriile erau prea extreme.

Din cîte știa Corey, Diana nu se îndrăgostise niciodată cu adevărat de nimeni, nici chiar de Matt Dillon sau Richard Gere.

Părea imposibil să creadă că făcuse o pasiune pentru un tip cum era Cole, căruia nu părea să-i pese nici cu ce se îmbrăca, nici unde dor-

mea. Era atît de nedumerită, încît un moment uitase că în seara aceea avea să-i vadă pe Spence.

Cînd își aminti, simți același junghi de dor și plăcere pe care-l avusese încă de prima dată cînd îl văzuse, și tot timpul de-atunci încoace.

Capitolul 6

Corey era prea emoționată ca să mănînce mai mult de cîteva îmbucături, iar cînd bunica ei comentă acest lucru, conversația de la masa mare de stejar din bucătărie se întrerupse, și toți în afară de Diana întoarseră capetele spre ea, îngrijorați.

– Abia dacă te-ai atins de mîncare, Corey. E ceva în neregulă, draga mea?

– Nu, nimic, răspunse fata. Numai că nu prea mi-e foame.

– Ești grăbită? o întrebă mama ei.

– De ce crezi asta? întrebă cu inocență Corey.

– Fiindcă te tot uiți la ceas, observă bunicul.

– A, mă uit pentru că Diana și cu mine mergem în seara asta la Haywarzi, să călărim, răspunse Corey, simțindu-se hărțuită de toate acele iscodiri. Doug are un pony nou de polo, și-l vom privi cum lucrează cu el în arenă. Domnul Hayward a instalat niște felinare mari, ca să se poată

folosi arena și seara, când e mai răcoare.

– Un pony nou de polo! exclamă tatăl ei cu un zîmbet complice, privindu-i părul pietănat perfect și fardurile aplicate cu multă grijă. Cred că speri să-i faci impresie bună, când ai să-l vezi pentru prima dată.

Ca să-i mulțumească pe toți, Corey luă o îmbrăcătură zdravănă de pui.

După ce o înghiți, își privi tatăl cu un surîs nedumerit.

– De ce spui asta?

– Păi, fiindcă ai părul de parc-ai fi stat toată ziua la coafor, și ți-ai dat cu ruj și cu pudră de-aia roz pe obraji, și...

Stăpînindu-și rîsul, îi privi atent pleoapele.

– Ți-ai dat pe genele tale e rimel?

– Nu cred că e ceva în neregulă dacă mă mai îmbrac și eu elegant pentru o cină în familie, din când în când, nu?

– În nici un caz, îi dădu el dreptate imediat; prefăcîndu-se că i se adresa soției lui, continuă: azi am luat prînzul la club, și am întîlnit-o pe bunica lui Spence. Juca bridge, în salonul de cărți al doamnelor.

– Și ce mai face doamna Bradley? întrebă grăbită Diana.

Spence locuise cu bunica lui de când era mic, iar Diana avea sentimentul că știa la ce făcea aluzie tatăl ei.

Încercînd s-o scape pe Corey de tachinările inevitabile, adăugă:

– N-am mai văzut-o de luni de zile.

– Doamna Bradley face foarte bine. De fapt, azi era remarcabil de bine dispusă – pentru că...

– Are multă energie pentru o femeie de vîrsta ai, nu-i așa, mamă? nu se lăsă Diana.

Tatăl ei, însă, nu se lăsă nici el.

– ...Spence i-a făcut o surpriză, venind acasă în weekend, ca să-și sărbătorească ziua de naștere cu ea.

– E un tînăr atît de drăguț, remarcă bunica. Fermecător și foarte atent.

– Și-i place mult să joace polo, completă bunicul, zîbind cu subînțeles drept spre Corey. Bun prieten cu familia Hayward, nu-i așa?

Patru fețe o priviră pe Corey cu expresii identice de amuzament complice. Numai Diana se abținu.

– Problema în familia asta e că toți sînt prea atenți la ce fac și gîndesc ceilalți.

– Ai dreptate, dragă, replică bunica, bătînd-o afectuos pe umăr pe Corey, în timp ce se ridica s-o ajute pe Glenna să strîngă masa. Nu e bine să fie nervoasă cînd mîncă. De ce nu dai o fugă pînă sus să-ți aranjezi rujul? Tare frumos îți stătea cînd ai coborît la masă.

Ușurată, Corey își duse farfuria la chiuvetă, apoi porni spre etaj.

Peste umăr, îi spuse Dianei:

– Plecăm într-un sfert de oră, da?

Diana dădu din cap, dar gândurile i se îndreptau spre Cole.

– Buni, spuse ea, pot să duc la Haywarzi puiul care-a mai rămas?

Bunica ei răspunse imediat că da, dar bunicul, tatăl și mama se priviră între ei foarte surprinși.

– Diana, întrebă nedumerit Robert Foster, ce să faci Haywarzii cu puiul rămas de la masa noastră?

– A, nu-i pentru ei, răspunse Diana, în timp ce scotea din frigider câteva mere și portocale. E pentru Cole.

– *Coal?* repetă el. Cum e cărbunele ăla negru cu care ne încălzeam casele pe vremuri?

Diana rîse.

– Nu, *Cole*, cum îl cheamă și prietenul tău *Cole Martins*, explică ea, referindu-se la fermierul bogat cu care era prieten tatăl ei.

Deschise ușile camării, privind conținutul, în timp ce continua:

– Acest Cole lucrează la grajdurile Haywarzilor și locuiește tot acolo, dar e slab, și nu cred că vrea să cheltuiască pe mîncare puținii bani pe care-i are.

– Bietul bătrîn, îl compătimi bunicul.

– Nu e bătrîn, răspunse absentă Diana, în

limp ce privea șirurile de borcane cu legume și fructe de casă de pe rafturi. Nu-i place să vorbească prea mult despre sine, dar știu că e la colegiu și trebuie să muncească din greu ca să-și plătească studiile.

Își privi peste umăr bunica, văzînd că deja îngrămădea piepți de pui copti la abur cu zarzavaturi într-o cutie mare de plastic.

– Buni, pot să iau și niște borcane cu piersici de-ale tale, și cîteva din gemurile astea?

– Da, sigur că poți.

Doamna Britton își șterse mîinile cu un prosop și intră în cămară s-o ajute. Luă o pungă de hîrtie și puse în ea trei borcane, cîte unul borcane din fiecare soi.

– Ultima dată cînd i-am dus lui Cole din conservele tale de fragi, continuă Diana, a spus că sînt mai bune decît bomboanele – și-i nebun după bomboane.

– Dacă-i plac dulciurile, ar trebui să-i duci și cîteva din chiflele astea cu afine. Nu conțin deloc zahăr și grăsime, așa că-s foarte sănătoase, remarcă mîndră doamna Britton, punînd o jumătate de duzină pe o farfurie. A, și ar trebui neapărat să mai ia și cîteva din prăjiturile astea cu alune pe care le-am făcut ieri.

Cînd luă a doua pungă și reveni în cămară, Diana o opri.

– Nu vreau să creadă că-l omenim din milă,

Buni, spuse ea, cu un zîmbet de scuză. L-am convins că ești obsedată după dulciuri, și după fiecare masă îți rămîn cu grămada.

Bunicul se ridicase să-și mai toarne o cafea și chicoti. Cuprinzîndu-o cu brațul pe după umeri, spuse:

– Probabil crede că sîntem niște risipitori.

– Cu siguranță, răspunse Diana, fără să-și dea seama că părinții ei o priveau cu fascinație nedisimulată. M-am gîndit că-i mai bine să creadă asta, decît să se simtă ca un pomanagiu.

– N-am auzit o vorbă despre tînărul ăsta, pînă azi, spuse sec tatăl ei. Cum e?

– Cum e?

– Cum e? Păi e... diferit... de toți ceilalți băieți pe care-i cunosc.

– În ce sens? Diferit ca un rebel... un rene-gat... un nemulțumit...?

Diana se opri în ușa bucătăriei, pe gînduri, potrivindu-și pe braț sacoșa grea.

– Probabil că e un renegat, dar nu în sens rău. E...

Îi privi cîteva clipe, apoi adăugă:

– ...deosebit. Pur și simplu deosebit. Nu pot explica de ce sau cum, dar știu că așa e. Nu-i ca băieții ceilalți pe care i-am cunoscut. Pare mult mai matur, mai umblat prin lume. Nu e... pur și simplu nu e la fel ca băieții ceilalți, încheie ea, neputincioasă.

Apoi le făcu un semn vesel cu mîna, prea nerăbdătoare să plece pentru a mai observa privirile speculative din ochii lor.

– La revedere la toată lumea!

După cîteva momente de tăcere, tatăl ei își privi soția și socrii.

– Întîmplător, mie-mi *plac* toți ceilalți băieți pe care-i cunoaște.

– Țsta e diferit, repetă bunica.

– Motiv pentru care sînt sigur că n-o să-mi placă.

– Robert, îl liniști soția lui, ăsta-i primul tînăr față de care Diana a arătat vreodată un interes deosebit, și ești puțin gelos. La fel ai reacționat și anul trecut, cînd Corey a început să vorbească tot timpul despre Spence.

– Acum m-am obișnuit, răspunse el nemulțumit. Nici în cele mai îndrăznețe vise ale mele nu m-am gîndit că slăbiciunea ei pentru Spence va dura mai mult decît o lună. Cînd colo, durează de-un an și merge spre rău, nu spre bine.

– Crede că e îndrăgostită de el, spuse Mary Forest pe un ton răutăcios.

– *Credea* că era îndrăgostită de el, în seara cînd l-a cunoscut. Acum e sigură că vrea să se mărite cu el. Te-ai uitat în dormitorul ei în ultima vreme? Și-a tapetat toți pereții cu pozele lui. Are acolo un adevărat altar. Toată povestea asta e absolut ridicolă.

Bunicul Britton împărtășea o parte din nemulțumirea ginerelui său că era înlocuit în viața fetelor de alți bărbați.

– Lui Corey o să-i treacă. N-o să dureze. Fetele nu se îndrăgostesc la paisprezece ani – cred, numai, că sînt îndrăgostite.

Soția lui luă un creion pentru a finisa un desen simplu dar elegant pe care-l crea pentru un chenar destinat pereților din baia de musafiri.

– Henry, și *eu* m-am îndrăgostit de tine cînd aveam paisprezece ani.

Robert Foster pierduse șirul conversației. Privind spre ușa pe unde ieșise Diana, întrebă:

– Mi s-a părut doar mie, sau ați văzut cu toții că Diana a roșit cînd vorbea despre grăjdarul ăla?

– Student, îl corectă încet Mary.

Apoi îi acoperi mîna cu a ei, strîngîndu-i-o liniștitor. Robert se relaxă și zîmbi spășit.

– Îmi fac planuri atît de mari pentru fete, atîta tot... Nu vreau să le fugă mintea după băieți prea devreme, înainte de a-și da seama ce pierd dacă se mărită înainte de a le veni vremea.

– Pentru Corey să nu-ți faci planuri, replică sec bunica. Și le-a făcut deja, singură. Vrea să se mărite cu Spence și să ajungă o fotografă celebră.

– Sper că nu în ordinea asta, preciză Robert. Bunica îi ignoră cuvintele.

– Cît despre Diana, o văd devenind decora-toare sau poate arhitectă, ori scriitoare. Are mult talent pentru toate astea, dar nu pare prea ne-răbdătoare să se apuce de nici una dintre ele. Detest să văd niște haruri ca ale ei irosindu-se.

– Adevăratul ei har n-o să irosească, susținu Robert. O fi avînd ea ochiul artistic al mamei sale, dar creierul de la *mine* l-a moștenit. Cu tim-pul, va găsi modalitățile de a și-l pune la con-tribuție. Întotdeauna au interesat-o afacerile.

– Afacerile sînt de viitor, răspuse soția lui, dînd din cap cu un zîmbet.

– De mare viitor, întări și bunicul.

Cele două femei se uitară una la alta și se ridicară amîndouă.

– A mai rămas doar o jumătate de oră de lumină, mamă. Mi-ar prinde bine niște sfaturi în legătură cu aranjamentele la masă.

Doamna Britton ezită, privind spre cei doi băr-bați.

– Sînteți siguri că nu vreți niște fragi proas-pete cu iaurt, la desert?

– N-aș mai putea lua nici o înghițitură, răs-punse domnul Foster.

– Nici eu, îi ținu isonul Henry, bătîndu-se pe-ste burtă. Ai dreptate în legătură cu toate mîncă-rurile astea naturale și fără grăsimi, Rosie. Sînt foarte sățioase, după ce te obișnuiești cu ele. Puiul ăla la abur a mers strună, zău așa. Duceți-vă

afară, fetelor, și făceți-vă treburile.

În clipa cînd ușa se închise după soțiile lor, Robert Foster pomi drept spre congelator și scoase înghețata de vanilie, în timp ce Henry Britton scootea grăbit dintr-un dulap plăcinta cu mere pe care o cumpăraseră Glenna de la brutărie și o ascunsese pentru ei acolo.

Henry tăie din plăcintă, aruncînd o privire spre complicele său:

– Felie mare sau medie?

– Mare.

Tăie două felii zdravene și le puse cu grijă pe farfurii, în timp ce Robert scotea o porție uriașă de înghețată.

– O lingură sau două, Hank?

– Două.

Ridică privirile spre Glenna, care făcea ordine prin bucătărie, preocupată să nu audă nimic.

– Ești o sfîntă, Glenna.

– Sînt o trădătoare.

– Vei avea slujba asigurată pînă la sfîrșitul zilelor mele, replică Robert, cu un zîmbet.

– Nevestele dumneavoastră m-ar concedia dacă ar ști ce mă puneți să fac.

– Iar noi te-am angaja din nou imediat, replică Henry, închizînd ochii și savurînd gustul sublim al zahărului și grăsimilor interzise.

Apoi își privi ginerele, a cărui expresie era la fel de extaziată.

– Credeam că Mary și Rose nu ne vor lăsa singuri aici în seara asta. Mă temeam să nu trebulască să așteptăm pînă adormeau, ca să tragem o razie la bucătărie.

Afară, pe peluză, Mary stătea cu spatele spre fereastra bucătăriei, discutînd despre rearanjarea meselor pentru petrecerea de a doua zi.

– Cred c-ar fi cazul, spuse Rose. Am să-i chom pe Henry și Robert să ne ajute.

– Încă nu, răspunse sec Mary. Nu și-au terminat desertul.

Indignată, Rose își propti mîinile în șolduri.

– De data asta ce mai au?

– Plăcintă cu mere olandeză.

Ofînd resemnată, Mary clătină din cap.

– Glenna nu face decît să îndeplinească ordinele. Și-n plus ar angaja-o la loc. Cu excepția deserturilor luate pe furiș, i-am pus pe amîndoi la un regim sănătos, și știu că Robert îl respectă la micul dejun și prînz. Dar asta nu înseamnă că...

Începu să împingă puțin cîte puțin masa grea, iar Rose veni s-o ajute.

– Doctorul i-a spus ieri că în sfîrșit a început să-i scadă colesterolul, adăugă Mary.

– Și tensiunea?

– Nu mă întreba.

Capitolul 7

Arena de călărie era pe o ușoară pantă, la treizeci de metri în dreapta grajdului.

O înconjura un gard alb și era luminată de reflectoarele noi cu vapori de mercur de pe stâlpi, care străluceau aproape ca ziua spre arenă, confundând în umbră tot restul împrejurimilor.

De lângă ușa grajdului, Diana îl privi pe Spence descălecînd și începînd să-și poarte frumosul cal rotat la pas, ca să se relaxeze. Îi spuse lui Corey ceva care o făcu să rîdă, în timp ce mergea pe lângă el, iar Diana zîmbi încîntată că seara lui Corey reușea atît de bine. În loc de a trebui să-l împartă cu Doug și Barb Hayward, plus tatăl lui Doug și vreuna dintre nenumăratele și inevitabile prietene ale lui Spence, așa cum se așteptaseră, Corey îl avea numai pentru ea.

În ultimul moment, Haywarzii își amintiseră de aniversarea unei rude și plecaseră acolo, lăsîndu-l pe Spence singur.

Nici seara Dianei nu ieșise prea rău. Îl avea pe Cole numai pentru ea.

Aruncă o privire peste umăr și-l văzu turnînd nutreț în găleata de lângă ultima boxă, după care, terminînd de hrănit caii, veni spre ea.

– Sper să nu oftezi atîta din cauza lui Addison, spuse el sec.

Diana tresări vinovată, cu simțurile intrându-i imediat în alertă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Oprindu-se lângă ea, Cole își ridică piciorul pe prima șipcă a gardului și arată cu capul spre cei doi care veneau încet spre ei.

– Vreau să spun că n-aș vrea să se creeze un conflict între tine și Corey. Voi două sînteți mai apropiate decît orice surori de sînge am cunoscut vreodată, și e jenant de vizibil că pe Addison îl vrea numai pentru ea.

– E chiar atît de evident? întrebă Diana, privind-l prin întuneric.

– La început, nu. Trebuie să te uiți la ea vreo treizeci de secunde, cînd e el prin preajmă, ca să ghicești ce-i trece prin minte.

Stînjinită, Diana îi urmări privirea.

– Spence e un călăreț excelent, comentă ea. Cole ridică din umeri.

– Nu-i rău.

Diana îl cunoștea pe Spence din copilărie și nu putea trece peste această denigrare a talentului său.

– E mai mult decît atît! Toți spun că ar putea deveni jucător de polo profesionist!

– Ce fenomen! ripostă Cole pe un ton disprețuitor pe care Diana nu i-l mai auzise. Eroul echipei de fotbal la colegiu, jucător profesionist de poli și campion olimpic la cucerit femeile.

– Ce te face să spui asta? întrebă îngrijorată Diana.

Cole îi aruncă o privire sardonică.

– Niciodată nu l-am văzut aici fără să se răsfete cu adorația vreunei fete frumoase, la fel cum faceți Corey și cu tine, astă seară.

– Eu? izbucni Diana, holbându-sela el gata să izbucnească în râs. Eu?!?

Cole îi studie fața.

– E clar că nu, recunosc el încet, zîmbind.

Apoi întoarse iar capul spre Corey și Spence, care porniseră spre grajd.

– Sper ca pînă la urmă Corey să nu se aleagă cu inima frîntă. A făcut o adevărată pasiune pentru Addison. Astă seară, a consumat un rolfilm întreg cu el.

– Asta nu înseamnă nimic, protestă Diana. Știi cît de serioasă e Corey cînd e vorba de fotografie. Acum lucrează la instantanee în mișcare, și întrucît Spence călărea...

– Încă nu încălecase, Diana.

– A...

Diana își mușcă buza, după care întrebă, ezitant:

– Crezi că Spence a observat ce simte pentru el?

Cole nu voia s-o necăjească, iar acum, cînd știa că Diana nu se număra printre admiratoarele lui Addison, se simțea destul de caritabil ca să-i

acorde individului un oarecare credit.

– Dacă știe, fie nu-l nemulțumește, fie e prea gentleman ca să-i rănească sentimentele.

Își rezemă ambele coate de gard și, un timp, tăcură amîndoi.

Într-un târziu, Cole întrebă:

– Dacă nu-i Addison, cine-i tipul care-ți face inima să bată mai repede, în ultima vreme?

– George Sigourney, glumi Diana.

– Și Sigourney ăsta e tot jockey, la fel ca Addison? Sau e doar un boboc bogat?

– Întîmplător, domnul Sigourney e șeful comisiei de admitere la Southern Methodist – mi-a semnat scrisoarea de admitere în colegiu și mi-a făcut inima să bată mai repede...

– Diana, dar e minunat! o întrerupse el, cu un zîmbet seducător. De ce nu mi-ai spus pînă acum?

Pentru că atunci când sînt cu tine, nimic altceva nu pare să mai conteze, răspunse Diana în gînd.

– Așteptam momentul potrivit, spuse ea.

Cole o privi nedumerit, dar nu comentă.

– Ți-ai ales specialitatea?

Cînd o văzu clătînînd din cap, adoptă tonul condescendent al unui adult înțelept care dă sfaturi unui biet copil.

– Nu-ți face griji. Vei avea timp destul să te decizi.

– Mulțumesc, replică Diana cu un zîmbet pieziș. Și tu? Ai hotărît deja ce-ai să te faci cînd vei fi mare?

Întrebarea ei impertinentă îl făcu să chicotească.

– Mhm, răspunse el.

– Ce anume?

– Bogat, declară Cole, cu deplină convingere. Diana știa că studia finanțele în colegiu, dar nu cunoștea detaliile.

– Ai vreun plan?

– Am unele idei.

În arenă, Spence întoarse calul spre grajd, iar Corey știa că perioada petrecută împreună se apropia de sfîrșit, încă înainte ca el să spună:

– Acum trebuie să mă duc.

Încercă să se gîndească la o replică spirituală, dar ori de cîte ori se afla în apropierea lui, părea să i se aștearnă ceață pe creier.

– I-am promis Lisei că trec s-o iau la nouă, adăugă el.

– A... făcu abătută Corey, simțind că i se înecau toate corăbiile. Lisa...

– Nu-ți place? întrebă Spence, părînd surprins.

Corey era uimită de opacitatea bărbaților. O *detesta* pe Lisa Murphy, iar sentimentele erau reciproce.

Cu o lună în urmă, familia lui Corey partici-

pase la o prezentare de cai în scopuri caritabile, lângă San Antonio, iar Corey fusese surprinsă și încântată să-l vadă pe Spence acolo.

Întrucît își adusese și aparatul, reușise să ia câteva instantanee excelente cu Spence, pe lângă fotografiile cailor. Când Lisa își adusese calul înapoi la grajd, după ce câștigase o cocardă albastră la proba de mers la pas, Spence o însoțise, iar Corey îi urmărise de la o distanță discretă, sperînd să-l mai zărească.

Enormul grajd era plin de cai, grăjdari, antrenori, proprietari și călăreți, iar Corey fusese sigură că n-avea să fie observată. Prefăcîndu-se că inspecta caii, pornise încet pe culoar, oprindu-se din cînd în cînd ca pentru a sta de vorbă cu unii călăreți.

Ajunsese aproape în dreptul boxei calului Lisei, cînd Spence trecuse pe lângă ea, aducîndu-i o Cola actualei sale prietene.

Corey se întorsese repede cu spatele, pentru ca Spence să n-o vadă, dar Lisa o observase. Leșise din boxă și venise valvîrtej spre Corey.

– De ce trebuie să fii așa o pisăloagă? explodase ea, cu voce scăzută dar indignată. Nu-ți dai seama că te faci de rîs ținîndu-te după Spence oriunde se duce? Și-acum, dispari și să nu te mai văd pe-aici!

Umilită și furioasă, Corey se întorsese la familia ei, dar își păstrase aparatul pregătit, în caz

că-l mai vedea pe Spence. Fusese inspirată căci, deși Spence nu mai apăru, o văzu pe Lisa aruncată de pe cal, la proba următoare.

Cînd Lisa ateriză în fund, cu casca zburîndu-i din cap și părul ciufulit, Corey immortalizase momentul, și pe cele următoare. Una dintre fotografiile devenise o favorită de-ale ei și era expusă la loc vizibil în cameră, deși Spence nu apărea în cadru. Întrucît Spence încă mai aștepta răspunsul, ridică din umeri, răspunzînd indiferentă:

– Lisa nu e favorita mea dintre prietenele tale.

– De ce?

– Probabil n-ai crede că e important.

– S-auzim! ordonă el.

– Okay, e mai rea decît o viperă cu două capete!

La asta, Spence rîse și, într-un gest rar de afecțiune vădită, o cuprinse cu brațul pe după umeri, strîngînd-o scurt.

Corey știa că era o îmbrățișare frățească, dar simți un asemenea extaz încît fu cît pe ce să-l scape o imagine revelatoare: Diana stătea la gard lîngă Cole, atît de aproape de el încît mai-mai că se atingeau.

Mai mult, păreau să fie complet absorbiți de conversație. Fu suficient pentru a o convinge că, oricît de nepotriviți păreau, Diana era îndrăgostită de el: Imediat, Corey începu să-și scormonească mintea în căutarea unui mod de a prelungi timpul

petrecut împreună, ceea ce-i dezvălui și o posibilă cale de a mai sta puțin cu Spence.

– Spence, izbucni ea, n-ai putea să mă duci cu mașina pînă acasă?

Spence întoarse capul dinspre cuplul de lîngă gard, către ea.

– Nu te duce Diana acasă, cînd pleacă?

– Așa era vorba, recunoscui Corey, după care adăugă cu un zîmbet conspirativ, arătînd cu capul spre sora ei, care nu bănuia nimic: dar nu vreau să le stric seara.

Ochii lui Spence se îngustară; apoi se îndreptară spre Diana și Cole, iar expresia lui neîncrezătoare deveni sceptic-amuzată:

– Doar nu vrei să spui că pe Diana o interesează Cole Harrison, nu?

– Nu crezi că ar fi posibil?

– Nu.

– De ce, fiindcă lucrează într-un grajd?

Corey își ținu respirația, sperînd ca idolul ei să nu aibă cîșurul snobismului.

– Nu, nu din cauza asta.

– Atunci de ce să nu se poată?

Privind spre Diana, Spence clătină din cap, chicotind.

– Nu-mi vine să cred că nu ți-ai dat seama că Diana e ultima fată de pe Pămînt pe care s-o intereseze genul tenebros, meditativ, teluric. Printre altele, ar intimida-o complet.

– Ce te face să fii atît de sigur? întrebă Corey, deși fusese și ea de aceeași părere la început, cînd bănuise pentru prima dată ce simțea Diana.

– Cunoștințele mele superioare despre femei, răspunse el cu o scandaloasă aroganță masculină, combinată cu o intuiție excelentă.

– Intuiție! pufni indignată Corey, gîndindu-se cum își înfipse Lisa Murphy ghearele în el. Cum poți vorbi despre intuiție, cînd crezi că Lisa Murphy e o savarină?

– Vorbeam despre Diana, nu despre Lisa, îi reaminti Spence pe un ton binevoitor, dar ferm.

Întrucît era clar că n-avea să creadă că Diana era interesată romantic de Cole, Corey căută înnebunită alt motiv de a-i explica de ce Diana trebuia să rămînă acolo, și prezentă singura justificare verosimilă care-i trecu prin minte:

– Okay, dar ai să strici surpriza dacă mă faci să-ți spun mai mult decît atît: Diana a căzut de pe cal acum doi ani, și de-atunci îi e frică să că-lărească.

– Știu.

Încercînd să nu se abată de la adevăr, Corey continuă:

– Iar Cole insistă să că-lărească iar, dar știi cum e Diana: nu-i place să vadă nimeni că se teme...

Spence începea să înțeleagă, și zîmbi:

– Diana va primi lecții particulare! conchise el. Excelent!

Arătă cu capul spre jeepul său Cherokee alb, în timp ce se apropiau de cuplul de lângă gard.

– Adună-ți lucrurile, și-am să te las la tine, în drum spre casă.

Corey dădu din cap și porni grăbită, cu speranța de a o împiedica pe Diana să obiecteze, dîndu-i astfel planul peste cap.

– Spence a spus că mă duce el acasă, anunță ea, cu o privire rugătoare atît de evidentă spre Diana, încît Cole fu nevoit să-și stăpînească un zîmbet. Așa, poți rămîne aici cît vrei de mult.

Diana o privi deznădăjduită și jenată.

Fără prezența ei ca pretext, nu mai putea și nici nu mai voia să stea cu Cole; totuși, dorea să-i dea posibilitatea de a pleca acasă cu Spence.

– Bine, spuse ea, hotărînd să plece imediat după aceea.

În timp ce Cole lua căpăstrul calului rotat și-l ducea înapoi spre grajd, Diana îi privi pe Spence și sora ei cum se urcau în mașină. Așteptă ca luminile de poziție ale jeepului să dispară la curbă, apoi se duse în grajd să-și ia poșeta și cheile mașinii. La capătul culorului, după colț, Cole golea sacoșa cu bunătăți pe care i le adusesese lângă micul lui frigider, iar Diana se duse la el să-și ia rămas-bun.

– Îți mulțumesc pentru companie:

– Nu poți pleca încă, răspunse Cole, făcînd să-i crească inima. Dacă pleci prea repede, îi vei depăși în drum spre casă, adăugă el cu un zîmbet complice. Ceea ce-l va nedumeri complet pe Addison, iar pe Corey o va face să se simtă îngrozitor de prost. Ce-ar fi să mai stai un timp aici și să ne ospătăm amîndoi din delicatesele astea?

Dianeii îi trecu prin minte că ar fi putut evita reîntîlnirea cu Corey și Spence luînd-o pe un drum ocolit, dar cum era clar că lui Cole nu-i venise această idee, îi acceptă invitația cu un zîmbet fericit.

– Am mîncat deja, dar voi lua cîteva fursecuri ca desert, cu tine.

– Putem mîncă pe genunchi, propuse Cole, considerînd că biroul din camera lui n-ar fi fost prea potrivit.

– Am să gădesc eu altă soluție, anunță Diana, dînd deja colțul coridorului.

În timp ce puiul cu legume se încălzea, Cole termină de despachetat mîncărurile; apoi își umplu farfuria și ieși din chicinetă, pe culoar.

– Totul e gata! declară Diana, întinzînd mîna spre comutator. Dar va arăta mult mai bine dacă e mai puțină lumină, crede-mă!

În timp ce vorbea, atinse lămpile puternice de pe coridor, iar Cole fu surprins să constate efectul.

În mai puțin de zece minute, Diana transformase trei baloturi de fîn și o planșetă de placaj într-o masă luminată de lampă și acoperită cu un prosop de plajă galben cu roșu și portocaliu, scos din portbajagul mașinii, și o bancă improvizată, în formă de L. În mijlocul mesei, între două lămpi cu gaz, se afla un bol vechi de inox plin cu boboci portocalii și frunze de ibisc.

– Foarte frumos, o lăudă el.

Diana ridică din umeri, zîmbind.

– Mama și bunica mea sînt convinse că atmosfera și prezentarea fac șaptezeci la sută din ceea ce ajută mîncarea să fie gustoasă.

– Probabil că au dreptate, răspunse Cole, în timp ce punea farfuriile pe masa ad-hoc și se așeza pe un balot de fîn. Sînt uimit, adăugă, înclinîndu-și picioarele lungi lîngă măsă.

Diana se așeză și ea pe balotul din stînga lui.

– De ce? îl întrebă, luînd un fursec.

– Fiindcă ești remarcabilă.

Cole nu voise să recunoască acest lucru cu voce tare, dar era adevărat. Printre altele, mai era și foarte inteligentă și foarte stăpînă pe sine.

Încercînd să evite o tăcere stîjenitoare, Diana o chemă pe una dintre pisicuțele la căror naștere îl ajutase pe Cole.

– Ia uite cît ai crescut, Samantha! exclamă ea, luînd în brațe pisica roșcată și dîndu-i o bucățică de fursec.

Un cățel alb cu negru, fără nici un semn de rudenie vizibilă cu orice pedigree de pe Pământ, se ținuse după ea toată seara, și luă și pentru el un fursec.

– Șezi, Luke! ordonă.

Cînd cățelul se supuse prompt, îi oferi răs-plata.

– Cîți cîini și pisici ai? o întrebă Cole, privind-i degetele care mîngîiau încet blana lă-țoasă a cățelului ca și cum ar fi fost de samur.

– N-avem nici cîini, nici pisici.

– Pisoiașule, remarcă sec Cole, adresîndu-i-se cu porecla pe care i-o dăduse în glumă după ce-l convinsese să-i adopte pe Luke și Samantha, nu ți-a spus nimeni că milostenia începe acasă?

Diana o puse pe Samantha jos și îl luă pe Luke în poală, aruncîndu-i lui Cole o privire întrebătoare.

– Ce vrei să spui cu asta?

– De ce-oi fi ajuns *eu* să-l înfiez pe maidanezul ăsta, în locul tău? Evident, am presupus că-ți făcuseși deja datoria să oferi o casă multor năpăstuiți ai sorții, înainte de a începe să mi-i dai mie în primire.

Diana își îndoi sub trup un picior bronzat și se întoarse într-o parte, ca să-i poată mîngîia și pe Luke, și pe Sam.

– Tatăl meu are o alergie îngrozitoare la cîini

și pisici. Altfel, îi spuse ea cățelului care o privea adorator, te-aș fi dus direct acasă, cu mine! Ai fi putut să dormi în patul meu...

Potaie norocoasă! Cuvintele plutiră prin mintea lui Cole atît de încet, încît la început nici nu observă în ce direcție i-o luaseră gîndurile. Privi lumina lămpii care juca pe perete în spatele ei, aruncînd umbre vesele.

Diana avea aceeași capacitate de a înfrumuseța mediul înconjurător doar prin simpla ei prezență. Într-o bună zi, avea să ajungă o femeie cu totul deosebită... și foarte frumoasă.

Dîndu-și seama că avea în față un copil nevinovat, Cole își alungă gîndul, furios pe sine pentru ceea ce gîndise... și dorise, spunînd pe neașteptate:

– E ridicol că refuzi că mai călărești! Chiar n-ai pic de curaj?

Diane nu-i veni să creadă că vorbea cu ea așa. Dintr-o dată, îi veni să plîngă și, în același timp, să sară în picioare, cu mîinile în șolduri, cerîndu-i o explicație. Nu făcu nici una, nici alta, privindu-l doar lung, în timp ce răspundea încet:

– Nu sînt fricoasă, dacă la asta te refereai.

– Nu asta am vrut să spun, răspunse Cole, simțindu-se ca un nemernic; fără îndoială, Diana Foster era una dintre cele mai curajoase, independente și generoase fete pe care le cunoscuse vreodată. De fapt, și eu am plîns de mi-au ieșit

ochii, prima dată cînd am căzut de pe cal, mințitul, ca s-o consoleze.

– Eu n-am plîns, răspuse Diana, neputîndu-și alunga din minte imaginea unui băiețel cu păr negru și cîrlionțat, plîngînd cu mîinile la ochi.

– Nu? o tachină Cole.

– Nnt, eu niciodată. Nici cînd mi-am rupt mîna, și nici cînd mi-a pus-o în gips doctorul Paltrona.

– Nici măcar o lacrimă?

– Nici una.

– Bravo ție!

– N-ai de ce să mă feliciți, oftă Diana. Am leșinat în schimb.

Cole își aruncă pe spate capul și izbucni în rîs; apoi, redevenind serios, o privi cu o expresie atît de tandră, încît inima Dianei începu să bată mai tare.

– Să nu te schimbi, îi spuse el încet. Să rămîi exact așa cum ești.

Dianei nu-i venea să creadă că seara aceea exista în realitate, că într-adevăr Cole îi vorbea și o privea așa.

– Am voie să mai cresc puțin? încercă ea o glumă, cu voce tremurătoare.

– Da, dar în rest să nu te schimbi, răspuse Cole. Într-o bună zi, va apărea un tip norocos, care-și va da seama ce comoară rară ești.

Previziunea lui că un alt bărbat avea să-i cu-

cerească inima fu suficientă ca să-i strice tot cheful.

Se îndreptă și lăsă cățelul jos.

– Și dacă eu n-o să am aceleași sentimente pentru el?

– O să le ai.

– Încă nu mi s-a întâmplat. Sînt singura fată din cîte știu care nu-i îndrăgostită de un băiat și convinsă că vrea să se mărite cu el.

Ridicînd mîna, începu să-și numere prietenele pe degete.

– Corey e îndrăgostită de Spencer... Haley e îndrăgostită de Peter Mitchell... Denise e îndrăgostită de Doug Hayward... Missy e îndrăgostită de Michael Murchison...

Și încheie, cu un gest dezgustat:

– Aș putea să continui așa la nesfîrșit.

Părea atît de deznădăjduită, încît Cole se simți dator s-o înveselească, înainte de a schimba subiectul:

– Haide, trebuie să existe măcar o altă fată de vîrsta ta ca să privească și în viitor.

Deși Cole o considera în sinea lui pe Barbara Hayward o aeriană, Diana nu-i menționase numele, așa că profită de ocazie ca să-și dovedească spusele.

– Dar Barb? Ea cu cine speră să se mărite?

Dezgustată, Diana își dădu ochii peste cap.

– Cu Harrison Ford.

– Nici nu mă mir, comentă sec Cole.

– Și pe urmă, mai ești și tu, continuă ea, provocată să aducă vorba despre Valerie, deși știa că asta i-ar fi alungat complet gândul de la ea însăși.

– Ce-i cu mine?

– La Valerie mă refeream.

– A...

Cole dădu din cap, dar acest gest fu suficient pentru a-i stîrni Dianei curiozitatea.

– Ai mai auzit ceva de ea în ultima vreme?

– Ne-am văzut acum cîteva săptămîni, în vacanța de primăvară.

– Cum stătea cu notele, la sfîrșitul semestrului? se interesă Diana.

– Rămăsese corijentă.

– Păcat... murmură ea. Asta înseamnă că va trebui să se ducă la cursurile de vară, și n-ai s-o poți vedea cînd te întorci acasă?

– Nu mă duc acasă decît ca să mă întîlnesc cu ea.

Diana bănuise. Spera ca Valerie să-i fie recunoscătoare lui Cole pentru loialitate, și să nu încerce să facă din el un Labrador docil, în locul panterei negre cu care semăna. Fata aceea cu zîmbetul ca o reclamă la pasta de dinți avea ceva care-o făcea să arate foarte nepotrivită pentru Cole.

Lîngă ea, Cole își coborî de la gură cutia de

Coca-Cola și studie prudent expresia feroce, încruntată posesiv, de pe fața Dianei.

– Întîmplător, îți beau Cola? întrebă el.

Diana reveni la realitate, scuturînd repede din cap. Era timpul să plece...

– Am să te ajut să strîngi, zise ea, ridicîndu-se și începînd să adune farfuriile și tacîmurile.

– Trebuie să învăț pentru examene, spuse el, în timp ce stingea cele două lămpi și lua vasul cu boboci de ibisc, dar mai am timp pentru o partidă de pinochle, înainte să plec.

Aprinse plafonierele, iar lumina puternică risipi ultimele urme ale fanteziilor romantice din mintea Dianei. Ea îl învățase pinochle și *gare aux coeurs* anul trecut, în timpul uneia dintre acele după-amieze rare și minunate cînd Corey venise să ajute la cai.

– Trebuie neapărat să plec.

– Înțeleg.

Cole părea puțin dezamăgit, iar Diana își înfruntă tentația de a mai sta un timp. Încă mai ezita, cînd Cole dispăru în camera lui. Cînd ieși ca s-o conducă la mașină, Diana pusese farfuriile în chiuvetă, felicitîndu-se că rezistase ispitei de a mai rămîne.

– Apropo, spuse el, am auzit unele fete vorbind despre petrecerea pe care au dat-o părinții tăi acum două săptămîni, cînd ai împlinit șaisprezece ani.

Diana era prea preocupată de zîmbetul inexplicabil care ezita în colțul gurii lui, ca să dea un răspuns inteligent.

– Da, acum am șaisprezece ani...

– Știu, confirmă el. Iar acolo de unde sînt eu, se obișnuiește ca fetelor care împlinesc șaisprezece ani să li se dea un dar deosebit...

Un sărut! Avea s-o sărute – și toate spaimetele Dianei se prăbușiră sub apăsarea bucuriei și a nerăbdării nervoase.

– Și ce-i dăruieți voi unei fete, cînd împlinește șaisprezece ani? șopti ea cu voce tremurătoare, închizînd ochii.

– Un cadou! exclamă triumfător Cole, în timp ce scotea mîna de la spate.

Ochii Dianei se deschiseră brusc, privindu-i cu surprindere mîna. Ținea un obiect mare, de formă ciudată, împachetat într-un ziar și legat cu un șiret de pantofi. Fără să-i observe tumultul interior, Cole i-l întinse.

– Haide, desfă-l.

Diana se reculese, afișă un zîmbet exagerat de strălucitor și trase de un capăt al șiretului alb.

– Nu e mare lucru, o preveni Cole, părăind dintr-o dată cam nesigur.

Hîrtia se desfăcu, pentru a da la iveală o jucărie de pluș – o pisică în mărime naturală, albă cu limbă roz, ochi verzi și la gît o etichetă pe care scria: „Mă cheamă Pinkerton“.

– Probabil ai primit zeci de animale de pluș exotice, adăugă el cam încurcat, când Diana întîrzie să reacționeze. De fapt, cred că ești prea mare pentru asemenea jucării.

Avea dreptate în ambele privințe, dar pentru Diana nimic din toate astea nu conta. Ca să facă economie de bani, se lipsea de o mulțime de lucruri, inclusiv mîncarea, dar îi cumpăraseră un cadou. Amuțită, îi luă din mîini jucăria ieftină, cu grijă, ca și cum ar fi fost un bibelou de porțelan neprețuit.

– E doar ceva simbolic... Începu el, pe un ton defensiv.

Se întrerupse surprins, când Diana clătină din cap, apoi strînse animalul la piept.

– Îți mulțumesc, Cole, șopti ea, rezemîndu-și obrazul de capul mișos al pisicii. Îți mulțumesc.

Pentru puțin, răspunse Cole în sinea lui – dar căldura incredibilă a reacției ei părea să-i fi luat graiul. În tăcere, închise portiera mașinii, după ce o ajută să se așeze la volan, și privi cum luminile de poziție dispăreau după cotitura aleii, printre copaci.

Capitolul 8

Diana plecase de trei ore, când Cole închie în sfîrșit manualul de științe economice și-și împinse caietul deoparte.

Îl dureau umerii, și-și simțea creierul saturat de informații. N-avea nici un rost să mai continue, era destul de pregătit ca să ia cu brio ultimul examen, dar notele mari nu fuseseră niciodată principalul lui scop – ci cunoștințele pe care le dobîndea, cunoștințele necesare ca să-și atingă scopurile.

Absent, își masă umerii amorțiți, apoi închise ochii, cu gândul la scrisoarea primită de la unchiul lui.

Sosise cu poșta de dimineață, iar vestea era atât de incredibilă, încît Cole zîmbi, în timp ce-și răsucea umerii încercînd să și-i destindă. Cu patru ani în urmă, o companie de foraj îl abordase pe Calvin și-i oferise un contract și zece mii de dolari pentru dreptul de a foră o sondă de încercare pe pămîntul lui.

Primul puț nu dăduse nici un rezultat, dar în anul următor încercaseră încă o dată, pentru cinci mii de dolari în plus.

Cînd nici a doua sondă nu scosese la iveală destule gaze naturale pentru ca operațiunea să fie profitabilă, renunțaseră.

Totuși, cu cîteva luni în urmă, o companie mult mai mare îl vizitase din nou pe Cal, cerînd să foreze în altă zonă.

Cal le răspunsese că-și pierdeau timpul, iar Cole era de aceeași părere, dar se înșelaseră. Scrisoarea de azi conținea uluitoarea știre că

noul puț avusese un succes enorm, iar banii aveau să curgă gîrlă“.

Îndreptîndu-se, Cole deschise ochii și luă pliul gros cu scrisoarea unchiului său și o copie a contractului pe care compania de foraj voia să-l semneze.

Pe baza calculelor lui Cal, în anul următor aveau să cîștige două sute cincizeci de mii de dolari – mai mulți bani decît adunase bătrînul fermier într-o viață de om.

Era o ironie a sorții, își spuse Cole amuzat, în timp ce despătura contractul voluminos, că dintre toți Harrisonii care s-ar fi putut îmbogăți de-a lungul anilor, Calvin Patrick Downing risca cel mai puțin să cheltuiască această mană cerească sau să de bucure de ea. Era, din fire și prin educație, un zgîrcit, iar un sfer de milion de dolari n-avea să schimbe acest lucru.

În loc de a chelui doi dolari pe un telefon interurban ca să-i dea lui Cole fantastica veste, îi trimisese o scrisoare și o copie a contractului, cu poșta obișnuită.

Acesta era Cal – un zgîrie-brînză.

Un meschin. Un calic. Cal decupa cupoane din ziare, se tunde singur, își peticea blugii și se tocmea cu furie cînd cumpăra sîrmă ca să economisească cinci cenți pe metru. Nimic nu-l enerva mai mult decît să se despartă de un dolar.

Dar îi dăduse lui Cole cecul cu primii zece mii

de dolari pentru sonda de probă, ca să se poată duce la colegiu.

Și, un an mai târziu, îi dăduse și al doilea cec, de cinci mii de dolari.

În tinerețea lui singuratică și rebelă, Cole parcursese de multe ori pe jos cele patruzeci de mile pînă acasă la Calvin, unde găsea înțelegerea și căldura pe care propriul lui tată era incapabil să i le dăruiască. Numai Calvin îi înțelesese frustrarea și crezuse în visurile lui, și pentru asta îl îndrăgea Cole.

Dar Cal îi dăduse și bani, ca să-și facă un viitor adevărat – un viitor promițător, cu posibilități nelimitate – lucru pentru care Cole îi purta o recunoștință și o loialitate ce depășeau toate celelalte emoții.

Contractul pe care i-l trimisese Cal avea cinci-sprezece pagini acoperite cu litere mărunte și detalii legale. Pe margini, Calvin adnotase unele comentarii de-ale lui, iar dibăcia bătrînului îl făcu pe Cole să zîmbească.

Unchiul lui se lăsase de școală în clasa a treia ca să se apuce de muncă, dar era un cititor vorace și un autodidact suficient de bine educat ca să merite o diplomă de colegiu onorifică. Dar Cole nu avea de gînd să-și lase unchiul să semneze acele documente pînă nu le vedea un avocat competent și cu experiență, specializat în concesionări de petrol și gaze.

A doua zi, când Charles Hayward urma să se întoarcă din călătoria sa de afaceri la Philadelphia, Cole intenționa să-i ceară numele celui mai renumit avocat expert în petrol și gaze din Houston. Toată lumea știa că șeful lui Cole făcuse avere din afacerile cu petrol. Hayward avea să știe la cine să-l trimită pe Cole cu contractul, și să-i dea și sfaturi.

Spre deosebire de mulți dintre aristocrații pe care Cole îi cunoscuse în ultimii ani, Charles Hayward nu era un om pompos și plin de sine. La cincizeci de ani, era energic, muncitor, direct și cinstit.

Avea standarde exigente în toate privințele, de la subordonați pînă la membrii familiei și la cai. Cei care-i înșelau așteptările – fie ei angajați, cîini de vînătoare sau cai – dispăreau curînd din anturajul lui, dar pe ceilalți îi trata cu respect. Când era acasă, vizita grajdul în fiecare seară și se plimba pe culoarul larg împărțind morcovi și mîngîieri splendidilor cai care locuiau în boxele ultramoderne.

Cu timpul, ajunsese să admire tot mai mult cunoștințele lui Cole în materie de cai și sîrguința cu care-i îngrijea, iar asta dusese treptat la legarea unei anumite prietenii între ei.

Adeseori, când Hayward își făcea vizita nocturnă la animalele lui iubite, rămînea să converseze la o cafea cu Cole și, încet, îi devenise un

fel de mentor, oferindu-i sfaturi și îndrumări despre cele două subiecte care-l interesau cel mai mult pe Cole: afacerile și banii.

Cînd venea vorba de aceste lucruri, Charles era incisiv, scilpitor și perspicace. De fapt, avea doar o singură slăbiciune – și anume, familia lui. Prima lui soție și singurul lor copil muriseră într-un accident de avion, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, iar durerea lui Charles fusese atît de profundă și îndelungată, încît încă mai era un subiect de conversație pe șoptite printre prieteni, cînd se adunau la grajd.

Cu șaptesprezece ani în urmă, se recăsătorise, iar noua lui soție îi dăruise prompt un fiu și o fiică, în următorii doi ani.

Hayward își adora a doua soție, pe Jessica; le dădea, ei și copiilor, cele mai bune lucruri care se puteau cumpăra și părea să presupună automat că aveau să se ridice la înălțimea tuturor așteptărilor și speranțelor lui.

Cole i-ar fi putut spune că se înșela. În acest domeniu, putea să-i ofere mentorului său cîteva exemple dureros de concludente despre rezultatele răsfățării copiilor și ale încrederii într-o soție infidelă.

După cum descoperise Cole din experiență și observații personale, Jessica Hayward era o cățea de patruzeci de ani, frumoasă, răzgîiată, promiscuă și amorală.

Fiica ei de cincisprezece ani, Barbara, era atît de impresionată și intimidată de ea, încît se dezvoltase complet fără șira spinării – o prozelită înăscută pe care o lăsaseră și mai neajutorată toate bunurile materiale cu care o cotopea Charles, articole de lux pe care nu i se cerea să le merite nici pentru note, nici pentru altceva.

Doug Hayward era un băiat de șaisprezece ani complet fermecător, iresponsabil și chipeș, dar Cole considera că pentru el încă mai existau speranțe.

În pofida imaturității sale frivole, Cole întrezărea uneori la Doug o parte din intelectul tăios al lui Charles Hayward.

Avea note de nivel mediu, dar îi mărturisise lui Cole că punctajul S.A.T. îi era foarte mare.

Cole se uită la ceas, văzu că era trecut de unsprezece și-și întinse brațele, înăbușindu-și un căscat. Leși pe coridor și aruncă o ultimă privire spre ușă, ca să se asigure că totul era în regulă pentru noapte.

Capitolul 9

Jessica Hayward coborî de pe covorul rulant din camera de gimnastică vecină cu dormitorul și luă un prosop, punîndu-și-l pe după gît. Îmbrăcată cu șortul alb subțire și un maiou roșu cu alb mulat pe trup, intră în dormitor, simțindu-se ener-

gizată, nervoasă și singură. Soțul ei urma să vină acasă abia a doua zi, însă chiar dacă Charles ar fi fost acolo, nu i-ar fi putut da ceea ce-și dorea. Dorea sex... sex torid, dur, buimăcitor, istovitor și pasional. Nu voia sexul căliu, politicoș, plicticos și neprevizibil pe care Charles îl numea „a face dragoste”.

Nu voia să facă dragoste; de cap voia să-și facă. Și nu cu Charles...

Îl dorea pe Cole.

Furioasă pe sine pentru că poftea fără speranță la un salariat machi, arogant și ingrât, care nu era nici pe departe egalul ei în societate, se duse la barul din debara și scoase o sticlă scumpă de Chardonnay.

O destupă și-și turnă într-un pahar cu buze aurie, apoi se duse la fereastra cu vedere spre gazonul din spate și grajduri.

Închizând ochii, și-l imagină pe Cole, cu umerii lui lați și musculoși, și pielea lucind de sudoare.

Aceste imagini delicioase îi făcură coapsele să se contracte involuntar, și bău dintr-o sorbitură paharul de vin, întorcându-se de la fereastră.

Își smulse prosopul de la gît, zăbovi doar cît să-și dea cu pieptenele prin păr, apoi luă sticla de vin și încă un pahar și ieși. Ușa dormitorului fiicei sale era închisă, dar pe dedesubt se vedea o fișie de lumină, iar Jessica străbătu prudentă holul, coborînd apoi scara din spate.

Afară, noaptea era fierbinte și înăbușitoare, plină de mirosul gardeniilor care înfloreau de-a lungul cărării ce ducea la grajd. Ținând în echilibru sticla de vin și cele două pahare, Jessica se atrecură pe ușa laterală a grajdului, simțind cu plăcere răcoarea aerului condiționat pe pielea înfierbîntată.

Fără să aprindă lumina pe culoar, trecu de colț și se opri în ușa lui Cole. Stătea întors cu spatele, iar Jessica privi cu nerăbdare cum își scotea cămașa și o arunca într-o parte. Lumina blîndă a lămpii de pe birou îi strălucea pe mușchii unduitori ai umerilor și spatelui îngustat spre șolduri, iar cînd își duse mîinile la încheietoarea blugilor, Jessica începu să respire mai repede.

Poate că un sunet imperceptibil îi atrăsese atenția, căci Cole se răsuci brusc, țintuind-o cu o privire la început alarmată, apoi nemulțumită.

– M-ai speriat îngrozitor, Jessica!

Jessica ridică paharele și sticla de vin, și intră în camera lui ca la ea acasă.

– Am văzut lumina aprinsă și m-am gîndit să bem ceva împreună, dacă tot n-avem somn nici unul din noi.

– Adevărul e că sînt obosit și nu cred că-mi va fi greu să adorm.

– Nu e nevoie să-mi vii cu reproșuri, replică Jessica, așezîndu-se pe marginea biroului, picior peste picior. Nu te-am mai văzut de-un veac și

m-am hotărît să-ți fac o vizită, atîta tot.

– Atîta tot, chiar așa? replică sarcastic Cole în timp ce-i privea maioul decoltat, șortul subțire și zîmbetul seducător. Cu o mișcare deliberată își luă cămașa, dar femeia clătină din cap, cu zîmbetul devenindu-i dur și hotărît.

– Nu te îmbrăca, iubitule. Îmi place să mă uit la tine așa cum ești.

– Jessica, se răsti el tăios, n-o s-o luăm de la început. Gata, s-a terminat! Ți-am spus că-s oboșit.

– Ce mod nerespectuos de a vorbi cu șefa ta, remarcă Jessica, dîndu-se jos de pe birou și întinzînd mîna spre obrazul lui.

– Termină, fir-ar să fie! o repezi Cole, smucindu-și capul într-o parte.

Pentru moment, aceea era singura tactică de evaziune disponibilă. În ultimă instanță, era dispus s-o dea la o parte cu forța, dar nu voia s-o atingă.

Jessica își dădu seama că era prins în capcană, și se apropie de el, cu un zîmbet victorios.

– Jessica... o preveni Cole amenințător. Ești măritată, pentru numele lui Dumnezeu!

– Știu, replică ea, scoțîndu-și maioul și aruncîndu-l pe patul lui.

– Îmi place soțul tău, insistă Cole, încercînd zadarnic s-o ocolească.

Jessica îl privi cu ochii măriți de uimire, în

timp ce-și ducea mâinile la spate să-și descheie maioul.

– Și mie-mi place, spuse ea.

Dacă situația n-ar fi fost atît de gravă și sor-didă, Cole ar fi izbucnit în rîs, atît de ridicolă era: o femeie frumoasă se dezbrăca în fața lui, folosin-du-și trupul ca să-i taie retragerea, în timp ce declara cu inocență că-i plăcea propriul ei soț, căruia voia să-i pună coarne.

– N-am chef de striptease, o preveni el.

– O să ai, destul de curînd, promise Jessica, trăgîndu-și în jos bretelele sutienului.

– Tu nîci măcar nu știi ce-i aia fidelitate conju-gală, nu-i așa? întrebă el, oprindu-i bretelele cu mâinile.

– Sînt întotdeauna fidelă, cînd Charles e în oraș, replică ea, cu ochii aprinzîndu-i-se, trecîndu-și degetele peste părul des de pe pieptul lui. Numai că-n seara asta nu-i aici, iar tu ești, și mă plictisesc.

– Atunci, găsește-ți un hobby, i-o întoarse Cole, apucîndu-i strîns mâinile.

Jessica rîse gutural, îl cuprinse strîns pe după gît și începu să se frece de coapsele lui.

Cole nu se excita cîtuși de puțin, și începea să-și piardă răbdarea.

– Te previn, mîrîi el, smulgîndu-i brațele de după gît. Nu complica și mai mult lucrurile pentru amîndoi.

În clipa aceea, lumina de pe coridor se aprinsese iar Cole îi acoperi gura cu palma.

– Cole? se auzi glasul profund al lui Charles Hayward, de la vreo zece metri distanță. Am văzut că e lumină la tine și m-am gândit să-i arunc o privire noului nostru locatar. Ce părere ai despre el?

Sub mîna lui Cole, buzele Jessicai începură să tremure, în timp ce ochii ei se dilatau, în panică.

– Vin imediat! strigă Cole, luîndu-i mîna de pe gură.

– O, Doamne! Trebuie să ies de-aici! șopti Jessica, rigidă de spaimă. Tremura atît de tare încît lui Cole i s-ar fi făcut milă de ea, dacă nu i-ar fi pus pe amîndoi în pericol.

– Ascultă-mă, spuse el încet, feroce, trîntindu-i în mîini maioul. E în chicinetă, își face o ceașcă de ness.

– Înseamnă că blochează singura cale de ieșire! gîfii Jessica. Nu mai am nici o scăpare!

Cole nu se osteni să comenteze.

– Nu intra în panică, încercă el s-o liniștească. Am să închid ușa, și nu va intra aici.

– Trebuie să mă duc înapoi în casă!

– *Cole?* strigă din nou Charles. Vrei și tu o cafea?

– Nu...! Nu, mulțumesc! răspunse Cole, retrăgîndu-se spre ușă.

Închise ușa în urma lui și ieși în chicinetă, desculț și cu pieptul gol. Charles tocmai terminase de amestecat ness-ul într-o ceașcă plină cu apă fierbinte de la robinet.

– Ei, spuse el, privind-l zîmbitor pe Cole, ce părere ai despre noul pony de polo?

– Nu-i rău, răspunse Cole, după care încercă să facă o glumă. Nu știi cât de bine joacă polo, dar ca animal, e un cal arătos.

Boxa calului era doar la câteva uși distanță de camera lui, iar Cole se temea ca Jessica să nu încerce să fugă. Poate vrei să arunci o privire la piciorul dinainte al iepei murge, propuse el, porbind spre capătul opus al grajdului. Charles ridică privirea, preocupat, și-l urmă imediat pe Cole de-a lungul culoarului.

– Ce-are la picior?

– S-a rănit ieri, când a sărit.

– Cine-o călărea? întrebă Charles, îngrijorat de soarta splendidei săritoare pe care-i plăcea să o călărească personal.

– Barbara.

– Nu mă mir, replică Hayward, cu o grimasă dezgustată. Încerc să nu fiu nervos cu Barb, dar pînă acum nu e bună de nimic, în tot ce face. Nu vreau să vorbesc la telefon despre băieți. Numai la asta se pricepe.

Fără să răspundă, Cole deschise ușa masivă de stejar a boxei, iar Charles îl urmă înăuntru. Îi

dădu ceașca de cafea și se aplecă să inspecteze personal piciorul bandajat al iepei.

– Nu s-a umflat prea tare, remarcă el. Dezinfectantul ăsta pe care-l prepari tu miroase ca dracu', dar are un efect excelent. Încă mai sînt de părere că ar trebui să te faci veterinar, adăugă el, ridicîndu-se mult mai repede decît ar fi preferat Cole și mîngîind iapa în semn de rămas-bun. În viața mea n-am văzut un om care să se priceapă mai bine la animale.

– N-ar ține nici pe departe la fel de mult la mine dacă le-aș băga tuburi pe nas, comentă Cole, cu o privire neliniștită spre hol.

Îl se opri respirația cînd o văzu pe Jessica apărînd în ușa camerei; în clipa următoare, femeia o zbughi ca din pușcă pe culoar, ținîndu-și tricoul peste sîinii goi.

Cole se răsuci să taie calea lui Charles Hayward, prilej cu care îi lovi brațul cu ceașca de cafea, stropindu-i cămașa.

– Ce nai...? Începu Hayward, apoi se întrepruse și începu să se șteargă.

– Îmi pare rău, se scuză Cole.

– Nu face nimic, o să-mi iau alta. De ce nu lași mai din larg pe noul locatar, ca să vezi cum se descurcă? Eu m-am uitat la el doar o jumătate de oră, la Memphis, n-am avut mai mult timp.

Îl privi pe Cole, care dăduse să se întorcă și-l întrebă:

– S-a-ntîmplat ceva? Pari cam nervos în seara asta.

Cole clătină din cap și-l urmă pe culoar, începînd să creadă că Jessica reușise să scape cu bine.

Dar se bucura prea devreme...

– Ce ciudat, spuse Charles Hayward în timp ce treceau prin dreptul camerei. Te-am văzut clar închizînd ușa asta în urma ta, adineaori cînd ai ieșit.

– Probabil s-o fi deschis singură... începu Cole, dar se întrerupse cînd Hayward se opri brusc, cu un zîmbet nedumerit, privind în cameră.

– Înțeleg că erai cu cineva, și te-am întrerupt, remarcă el. Iar acum, domnișoara a fugit din ascunzătoare...

Privirea lui Cole o urmări pe a lui, spre sutienul alb de dantelă căzut pe jos, lîngă patul răvășit, dar înainte de a apuca să reacționeze, Charles observă încă ceva, mult mai incriminator decît sutienul, iar expresia lui surprinsă deveni acuzatoare, apoi furioasă.

– Alea nu-s paharele mele de vin? întrebă el.

Apoi intră și ridică smucit sticla de pe masă, ca să-i vadă eticheta.

– Iar ăsta-i vinul favorit al lui Jessica...

– L-am luat cu împrumut... începu Cole. Nu, l-am furat... încercă el s-o dreagă, în timp ce

Hayward se ducea cu pas întins la ușa din spate a grajdului, de unde văzu o siluetă albicioasă alergînd spre casă.

– Ticălosule! explodează el, răsucindu-se și lovind cu brațul drept, iar pumnul îi izbi falca lui Cole cu o forță năucioare. Fir-ai a dracului de canalie!

Jessica năvăli în casă și urcă în fugă scara spre camera ei, dar cînd se uită pe fereastră, își văzu soțul apropiindu-se furios, aproape în fugă, dinspre grajd.

– O, Doamne...! gîfii ea, tremurînd de frică, în timp ce vedea cum viața ei confortabilă începea să se dărîme în jur. Ce-am să mă fac acum...?

Se uită înnebunită prin camera întunecoasă, în căutarea unei căi de a evita dezastrul.

În camera ei, Barbara dădu instalația stereo mai tare, iar lui Jessica îi veni inspirația.

– Barbara! strigă Jessica, repezindu-se în camera fiicei sale și trîntind în urma ei ușa, pe care o și încuie.

Barbara ridică privirea dinspre revistape care o citea, la început surprinsă, apoi alarmată.

– Mamă... ce s-a întîmplat?

– Trebuie să mă ajuți, iubito. Fă ce-ți spun eu, și nu pune nici o întrebare. Voi avea grijă să nu-ți pară rău...

Capitolul 10

Dallas, 1996

– Bună ziua, domnule Harrison – și felicitări! strigă paznicul, când limuzina lui Cole intră pe poarta principală a campusului ultramodern, de cincizeci de acri, al Unified Industries, aflat nu departe de trustul E-Systems al lui Ross Perot.

O alee cu patru benzi șerpuia prin peisajul unduitor, presărat cu copaci, pe lângă o fântână arteziană uriașă și un lac artificial). Pe vreme frumoasă, salariații care lucrau în cele șapte clădiri întinse, cu geamuri de oglindă, unite prin pasarele acoperite, se adunau frecvent acolo să mănânce de prînz.

Limuzina lunecă pe lângă clădirea administrativă, continuîndu-și drumul prin dreptul laboratoarelor de cercetare, unde trei bărbați în halate albe discutau aprins, mergînd spre ușa de la intrare.

În sfîrșit, limuzina se opri în fața unui indicator discret pe care scria „Birouri executive“.

– Felicitări, domnule Harrison! spuse recepționera, când Cole ieși din lift, la etajul șase.

Cole răspunse dînd scurt din cap, preocupat, și-și continuă drumul prin holul de la recepție, care era despărțit de birouri printr-un perete înalt, cu lambriuri din lemn de tec, purtînd emblema

corporației. Acolo, vizitatorii așteptau confortabil pe canapelele de piele verde pal, înconjurați de un ocean de covoare orientale pe care erau dispuse mese grațioase de mahon și alte piese de mobilier decorativ cu intarsii de sidex sau borduri de alamă.

Fără să ia în seamă splendoarea holului de la recepție, Cole coti la dreapta, dincolo de peretele cu lambriuri de tec, și-și continuă drumul pe holul mochetat spre biroul lui, doar vag conștient că în sediu domnea o tăcere neobișnuită.

Cînd trecu prin dreptul sălii principale de conferințe, Dick Rowse, șeful serviciului de publicitate și relații cu publicul, îl opri.

– Cole, poți să vii aici un moment?

Imediat ce Cole intră în sala aglomerată, începură să sară dopurile sticlelor de șampanie, și patruzeci de salariați izbucniră în aplauze în cinstea celui mai recent succes al corporației – achiziționarea unei profitabile firme de electronice cu contracte guvernamentale grase și un nou cip de computer aflat în faza de testare.

Cushman Electronics, proprietate a fraților Kendall și Prentice Cushman, făcuse obiectul unor tentative ostile de înglobare din partea mai multor corporații majore, iar bătălia fusese feroce și sîngeroasă. Azi, Unified Industries ieșise învingătoare, iar mass-media înnebunise de-a binelea.

– Felicitări, Cole, spuse Corbin Driscoll, controlorul companiei, punându-i în mână un pahar de șampanie.

– Discurs! strigă Dick Rowse. Vrem un discurs!

Cole îl privi cam nervos, apoi se înduplecă și-și ținu „discursul”, cu un zîmbet fugar:

– Doamnelor și domnilor, tocmai am cheltuit o sută cincizeci de milioane de dolari ca să achiziționăm o companie care n-o să facă nici pe jumătate, dacă nu putem scoate pe piață cipul ăla de computer. Propun să ne gândim cu toții la moduri de a suporta mai ușor pierderile, dacă se întâmplă asta.

– Speram ceva din care să pot cita și pentru presă, replică Rowse. Îmi sună telefonul de sare din furcă, de-acum două ore, când s-a dat anunțul.

– Las asta în seama ta. Găsirea de citate memorabile pentru presă e sectorul tău, Dick, nu al meu.

Apoi, Cole se întoarce și porni spre biroul lui, lăsându-l pe Dick Rowse plouat, iar pe ceilalți, cam dezumflați.

În câteva minute, grupul se risipi, lăsându-i în sala de conferințe numai pe Rowse, noua sa asistentă, Gloria Quigley, și Corbin Driscoll. Gloria Quigley vorbi cea dintâi.

Înaltă, blondă și strălucitoare, la cei treizeci și

doi de ani ai ei era cea mai tînă ră și mai nouă membră a conducerii.

– Ce dezamăgire, oftă ea exasperată. În Wall Street e ditamai tămbălăul, fiindcă Unified Industries a smuls Cushman de sub nasul Intercorpului lui Matt Farrell și a încă doi licitatori importanți. Toți sîntem în euforie, personalul clerical e mîndru, iar cei de la curățenie probabil joacă tonofonul, încheie ea. Și tocmai omului care a pus la punct întreaga achiziție nu pare să-i pese.

– A, îi pasă, replică Dick Rowse. Cînd vei fi aici de șase luni, îți vei da seama că tocmai l-am văzut pe Cole Harrison exprimînd o plăcere extremă. De fapt, în viața mea nu l-am văzut mai fericit ca acum.

Gloria îi privi cu neîncredere pe cei doi directori.

– Și-atunci, cum e cînd este *nefericit*.

Corbin Driscoll clătină din cap.

– Mai bine să nu vezi.

– Nu poate fi atît de rău, susținu Gloria.

– Nu zău? glumi Corbin.

Își arată părul cărunt, pieptănat impecabil.

– Un fir alb nu aveam acum doi ani, cînd m-am angajat pentru Cole.

Ceilalți doi rîseră, iar Corbin adăugă:

– Salariul ăla frumos și gras, și pachetul de beneficii pe care le-ai primit cînd te-ai angajat aici, vin și cu cîteva accesorii.

– Ca de pildă? se interesă Gloria.

– Ca de pildă, telefoane la miezul nopții fiindcă i-a venit o idee și vrea să i-o dezvolți.

– Și ar fi bine să-nveți cum să împachetezi o valiză și să prinzi avionul cu un preaviz de o oră, în weekend, fiindcă președintele nostru nu trăiește după ceas și calendar.

– În *weekend*? exclamă Gloria, chipurile îngrozită. Va trebui să-mi închid robotul telefonic de-acasă, vinerea seara.

– Mă bucur că ai menționat asta, spuse Rowse cu un chicotit răutăcios, scoțînd din buzunar un obiect mic și negru. Țsta-i un cadou pentru tine – ceva în locul robotului, și o dovadă că ai o funcție importantă aici.

Automat, Gloria întinse mîna, iar Rowse îi trînti în palmă un pager.

– Bine ai venit la Unified Industries, îi ură el sec. Dacă ești înțeleaptă, ai să dormi cu pagerul Țsta sub pernă.

Toți rîseră, dar Gloria știuse, cînd candidase pentru slujba aceea, că o așteptau multe exigențe. Printre altele, și asta o atrăsese.

Înainte de a renunța la propria ei firmă de *public relations* din Dallas ca să se angajeze la Unified Industries, citise toate articolele pe care le putuse găsi despre agresivul și enigmaticul întreprinzător care intrase în istorie construind un conglomerat uriaș și foarte profitabil, înainte de a

împlini treizeci de ani. Învățase din experiență că era un patron dificil și pretențios, cu o atitudine arogantă și nerăbdătoare care descuraja familiarele, chiar și printre cei de la conducere, care îl tratau toți cu prudență și respect.

Părea la fel de nepreocupat de riscul de a face dușmani, ca și de imaginea lui publică, totuși proteja cu ferocitate reputația corporației.

Servirea clienților era „punctul lui sensibil” personal. Ca rezultat al standardelor sale înalte și rigide, Unified Industries fusese pe bună dreptate aclamată pentru serviciile fără egal pe care le ofereau toate companiile de sub umbrela corporatistă.

Indiferent dacă subsidiarul recent achiziționat era un fabricant de medicamente în pragul falimentului, o rețea de mici *fast-food*-uri, sau o mare companie de textile, prima misiune era întotdeauna aceea de a aduce domeniul serviciilor pentru public la nivelul superior al Unified Industries.

– E un mister total pentru toți cei din lumea afacerilor, inclusiv oamenii de pe-aici, comentă Gloria, gîndind cu voce tare. Nimeni nu știe cu adevărat nimic despre el. Mi-a captat interesul de cînd a făcut vîlvă cu preluarea firmei Erie Plastics, acum doi ani. Un prieten mi-a spus că tehnicile lui de acaparare sînt studiate de candidații de la M.B.A.

– Mă rog, cu Erie Plastics n-a fost chiar atât de complicat. Pot să-ți povestesc pe scurt ce s-a întâmplat de fapt acolo, și nu e nevoie să candidatezi la masterat ca să înțelegi, replică răutăcios Corbin.

Gloria îl privi atentă.

– Te rog.

– În esență, motivul pentru care Cole a reușit a fost că a întrecut concurența în materie de timp și bani. Când alte corporații se hotărăsc să achiziționeze o companie, compară valoarea de cumpărare cu costurile în bani și timp. Dacă prețul crește prea mult, se dau bătăuți. Asta-i practica stabilită printre corporațiile de succes din întreaga lume. Așa joacă adversarii lui Cole. În timp ce bătălia face prăpăd, cîntăresc iar și iar ce au de pierdut pe lîngă ce au de cîștigat; apoi, încearcă să prevadă următoarea mișcare a adversarului, bazîndu-se pe estimațiile despre ceea ce are el de pierdut și cîștigat.

Cole e altfel. Când el vrea ceva, nu se oprește pînă nu cîștigă, indiferent cît de sus ajunge prețul. Adversarii lui au înțeles în sfîrșit asta, ceea ce-i dă lui Cole un avantaj și mai mare.

În prezent, cînd se hotărăște să cumpere ceva, alți achizitori potențiali în general se retrag, decît să-și mai dea osteneala să lupte cu el. În esență, asta-i arma lui și motivul pentru care învinge.

– Și cu Erie Plastics cum a fost? De ce a făcut din el o legendă?

Corbin dădu din cap.

– În cazul firmei Erie Plastics, inițial au existat cinci ofertanți, iar noi am fost primii. Consiliul de administrație al Erie Plastics acceptase în principiu oferta noastră generoasă, dar când s-au repezit brusc și alte companii, consiliul de la Erie a hotărît să profite de concurență ca să mărească avansul. Prețul și concesiunile pe care le voia Erie au tot escaladat, pînă cînd cele trei companii mai mici s-au retras din licitație. Așa, am rămas în joc doar noi și Intercorp, și tocmai cînd celelalte firme au renunțat la licitație, altă companie de mase plastice care le plăcea celor de la Intercorp i-a abordat cu o ofertă de vînzare. Intercorp s-a retras, și am rămas singurii solicitați pentru Erie. A doua zi după retragerea celor de la Intercorp, Cole a ripostat față de consiliul de la Erie, oferindu-le *mai puțin* decît la început. Erie a urlat că joacă necinstit, de s-a auzit pînă-n Wall Street. Au avut cîtiva simpatizanți, dar nu s-a mai prezentat nici un solicitant cu vreo ofertă, pentru că achizițiile și înglobările costă o avere, sau câștigi, sau pierzi, iar Cole era încă în ring – ca un campion de categorie grea, cu mănușile pe mîini și garda sus – gata să-l atace pe următorul concurent care făcea o mișcare înspre Erie. Restul e istorie – Unified s-a ales cu o companie de mase

plastice la un preț de dumping, iar Cole, cu puțină publicitate proastă și o armată nouă de dușmani.

– Nu pot face nimic în legătură cu dușmanii lui, spuse Gloria, dar intenționez să fac ceva pentru relațiile cu publicul.

– Lui Cole nu-i pasă dacă-și face dușmani. Îi pasă numai de Unified, și să câștige. Asta voiam să-ți explic adineaori: Cole Harrison ar fi plătit oricât ca să pună mîna pe Erie, indiferent cît de mult. E ca și cum victoria ar fi pentru el la fel de importantă ca lucrul pe care și-l dorește, dau poate chiar mai importantă.

– Cu niște vederi atît de înguste, m-aș fi așteptat să rateze în afaceri, nu să aibă un succes atît de dramatic.

– Și ai fi avut dreptate, atîta numai că are un talent cu totul special – pe lîngă ténacitate, mormăi Dick Rowse, în timp ce-și turna în pahar scotch din barul sălii de conferințe.

– Ce talent?

– Spiritul de prevedere. Are o capacitate extraordinară de a prevedea orice tendință, schimbare, nevoie, și de a fi pregătit să investească în ea cu mult timp înaintea oricăror competitori.

– Nu pari să-i admiri calitatea asta, remarcă nedumerită Gloria.

– Admir talentul, dar nu omul, declară fără ocolișuri Rowse. Orice-ar face, o face cu un soi

de agendă ascunsă și complicată în minte. Îi scoate din țîțîni pe analiștii din Wall Street care încearcă să-i ghicească intențiile și rareori reușesc. Pe *toți* ne scoate din minți, cum tot încercăm să ghicim ce are de gînd.

– Pare un om foarte misterios, comentă Gloria, ridicînd din umeri.

– Ce te face să crezi că e om? replică Rowse, mai în glumă, mai în serios. Am motive să cred că de fapt Cole Harrison e un robot cu inteligență artificială, într-un costum de opt mii de dolari.

– Rîdeți, voi, dar există date care să-mi confirme opinia. Nu joacă golf, nu joacă tenis, nu-l interesează sporturile profesionale și nici orice alt gen de viață socială. Dacă are vreun prieten pe lumea asta, nimeni nu știe cine e. Fosta lui secretară mi-a spus că singurele telefoane personale pe care le primește sînt de la femei. Femeile, încheie el, cu o privire acuzatoare spre Gloria, par *toate* să-l găsească fascinant.

– Asta-ți dă peste cap toată teoria cu robotul, Dick, glumi Corbin.

– Nu neapărat, replică Rowse. De unde știm dacă nu cumva cele mai recente tehnologii cibernetice nu pot produce roboți masculi, cu...

– Sînt dezolată că întrerup discuția asta atît de interesantă, minți Gloria, ridicîndu-se și punîndu-și paharul pe masă, dar am treabă, și ar fi mai bine să mă apuc de lucru. Poate că domnului

Harrison nu-i pasă de imaginea lui publică, dar asta afectează corporația, și sîntem plătiți ca să lucrăm pentru ea. Dacă tot e aici azi, haideti să-l convingem să țină o conferință de presă despre tranzacția Cushman – planurile viitoare ale corporației și așa mai departe.

– N-o s-o facă, o preveni Rowse, ridicîndu-se și el. Am mai încercat.

– Atunci, să încercăm amîndoi și să vedem dacă împreună nu-l putem convinge să asculte de glasul rațiunii.

– Pe mine m-a și refuzat deja. Poate vei avea norocul începătorului dacă încerci singură – presupunînd că reușești să discuți cu el.

A reuși să discute cu Cole Harrison era mult mai ușor decît să-i capteze atenția, își dădu seama Gloria la cîteva momente după ce fu primită în sanctuarul de crom și sticlă cu mochetă gri metalizat și mobilă tapițată cu piele bordeaux.

Stătea de zece minute așezată în fața biroului lui Cole Harrison, încercînd să-l convingă să accepte o conferință de presă, în timp ce el semna documente, vorbea cu secretara, dădea telefoane și o ignora aproape total. Dintr-o dată, ochii ei se ațintiră asupra ei.

– Ce spuneai? o întrebă, pe tonul sacadat al cuiva care dă un ordin de a continua – ceea ce și făcea, desigur.

– Spuneam...

În fața acelei priviri reci și pătrunzătoare, Gloria exită, apoi își făcu curaj.

– Încercam să explic că o conferință de presă acum ar fi nu numai utilă, ci chiar vitală. Presa a dat deja impresia că tranzacția Cushman a fost o baie de sânge. Perdantii au strigat „fraudă“ încă înainte ca partida să se fi încheiat...

– Eu joc ca să câștig. Am câștigat. Ei au pierdut. Altceva nu contează.

Gloria îl privi drept în ochi, și se hotărî să-și verifice siguranța slujbei.

– Conform adversarilor dumneavoastră, domnule, și multor oameni de pe Wall Street, jucați exagerat de dur, nu luați prizonieri. Presa vă face să arătați ca un fel de lup rapace căruia-i place mai mult vînătoarea decît mîncarea.

– O descriere *foarte* colorată, domnișoară Quigley, replică el cu sarcasm caustic.

– Este un *fapt*, insistă Gloria.

– Ba nu, ripostă Cole, faptul e *ăsta*: Cushman Electronics a fost fondată de un geniu cu șase decenii în urmă, dar moștenitorii lui s-au lenevit și s-au prostit de la o generație la alta. Acei moștenitori – care întîmplător formează consiliul de administrație – s-au născut putrezi de bogați, au studiat la cele mai bune școli și, în ciuda faptului că lăsau și investițiile acționarilor, să se ducă de izbeliște, *încă* mai rămăseseră atît de convinși

de propria lor superioritate încît nu-și dădeau seama ce li se pregătea. Nu puteau crede că n-o să intervină vreun coleg de școală „de pe vremuri”, să-i salveze cu o infuzie de capital pe care să-l toace fie ei înșiși, fie pe lupta contra altor tentative de înglobare. Și în schimb, au pierdut în fața mea – un parvenit din straturile de jos ale societății – și se simt umiliți; le ofensează toate sensibilitățile cultivate. De-asta zbiară „fraudă”. Nu ne-am angajat într-un ceai de domnișoare cu ritualuri politicoase; ne-am angajat într-o luptă. Iar în orice luptă există numai învingători și învinși – învinși care nu știu să piardă.

Cole o așteptă să se recunoască înfrîntă și să se retragă, dar Gloria rămase pe loc, tăcută și încăpățînată, refuzînd să-i dea dreptate.

– Ei? întrebă el după un moment.

– Există moduri de a lupta astfel încît învingătorul să nu arate ca un barbar, iar cheia acestora sînt relațiile cu publicul.

Avea dreptate, iar Cole o știa, dar nu-i prea plăcea că trebuia s-o recunoască.

– La fel se spunea și despre Matt Farrell și Intercorp, la sfîrșitul anilor optzeci, îi reaminti el. Iar acum, e Făt-Frumosul Wall Street-ului.

– Într-adevăr. Și, în parte, datorită unei publicități foarte bune, care a rezultat din tumultul casa lui căsnicie cu o moștenitoare dragă tuturor, și dintr-un profil mai deschis și mai public.

Cole aruncă o privire spre ușă și-l salută din cap pe juristul șef al corporației, John Nederly, care fusese introdus în birou de secretară. Gloria presupuse că timpul afectat întrevederii luase sfârșit și se ridică, învinsă.

– Când vrei să organizăm conferința de presă?

O fracțiune de secundă, Gloriei nu-i veni să-și creadă urechilor.

– Păi... cât de curînd posibil. Cum ar fi mâine? Avem destul timp s-o pregătim.

Cole semna alte hîrtii pe care i le adusese secretara, dar ridică privirea spre Gloria și clătină din cap.

– Diseară plec la Los Angeles, și voi sta acolo pînă miercuri.

– Atunci, joi?

Același gest.

– Voi fi în Jeffersonville, joi și vineri, cu o problemă de familie.

– Sîmbătă, atunci?

– Perfect.

Uralele mintale ale Gloriei fură retezate de secretară, care întoarse pagina calendarului de birou și-i arătă lui Cole o însemnare, spunînd:

– Mă tem că nici sîmbătă nu se poate. În seara aceea veți fi la Houston.

– La Houston? repetă el, pîrînd iritat și dezgustat. De ce?

– La Balul Orhideei Albe. Ați donat o sculptură de Klineman pentru licitația de caritate dinaintea balului, și urmează să vi se prezinte un omagiu pentru generozitate.

– Trimite pe altcineva.

Toți îl priviră surprinși, iar Gloria se grăbi să protesteze:

– Eu am organizat Balul Orhideei. Klineman-ul va fi cel mai valoros obiect scos la licitație...

– Și cel mai urât, interveni Cole pe un ton atît de firesc, încît Gloria abia își stăpîni un chicotit.

– Atunci, de ce l-ați cumpărat? întrebă ea, fără să se poată stăpîni.

– Mi s-a spus că ar fi o investiție bună, iar în ultimii cinci ani valoarea i-a crescut substanțial. Din păcate, nici acum nu-mi place mai mult decît atunci cînd l-am cumpărat. Lasă pe altcineva să se ducă la Houston în numele corporației și să primească omagiul.

– Dumneavoastră trebuie să vă duceți, insistă Gloria. Cînd serviciul de relații cu publicul a sugerat să participați cu o donație, ați făcut una foarte generoasă. Fondurile vor fi trimise Societății Americane pentru Cancer, iar balul e un eveniment mediatic național major. E momentul ideal pentru puțină publicitate acolo, urmată de o conferință de presă aici, săptămîna viitoare.

Cole se întrerupse din scris și o privi lung, dar nu găsi nici un contraargument și, într-un fel, îi

plăcea hotărîrea ei dîrză de a-și face treaba pentru care o plătea compania, în pofida opoziției lui personale și a lipsei de cooperare.

– Perfect, răspunse el scurt.

Gloria se ridică să plece. După cîțiva pași, se întoarse și văzu că cei doi bărbați o priveau.

– Posturile de televiziune vor transmite știri despre tranzacția Cushman, îi spuse ea lui Cole. Dacă aveți ocazia să prindeți actualitățile, aș dori să le discutăm împreună și să planificăm unele contramăsuri pentru conferința de presă.

Cînd răspunse, Cole vorbi pe un ton care dădea impresia că Gloria era în pericol să-i pună răbdarea la grea încercare.

– Am să deschid televizorul în timp ce-mi fac bagajele pentru Los Angeles.

După ce Gloria ieși, Colese rezemă de spătar, privindu-l pe juristul șef al corporației, care se uita după era cu o lucire admirativă în ochi.

– Tenace, nu-i așa? remarcă John, după ce ușa se închise.

– Foarte.

– Și are niște picioare superbe.

Apoi, John reveni la subiect.

– Astea-s împuternicirile pe care trebuie să le semneze unchiul tău pentru ședința consiliului de administrație, spuse el, împingînd niște hîrtii pe birou. Cole, sînt dezolat că-ți dau vești proaste, dar zău că ar trebui ca unchiul tău să-ți predea

ție acțiunile lui din corporație, în loc să-ți tot dea delegații de fiecare dată. Știu că în testament ești numit singurul lui moștenitor, dar mă trezesc noaptea scaldat în sudori reci cînd mă gîndesc ce dezastru am avea pe cap dacă se senilizează, sau mai știu de ce, și se hotărăște să-i retragă imputernicirea.

Cole aruncă o privire răutăcioasă spre avocat, în timp ce-și băga hîrțile în servietă.

– Faci nopți albe de pomană, spuse el.

Își răsuci scaunul și începu să scoată niște dosare din dulapul aflat în spatele biroului.

– Minteți lui Cal e tăioasă ca briciul.

– Chiar și așa, insistă John, e trecut de șaptezeci de ani, iar bătrînii pot fi păcăliți să facă lucruri foarte ciudate și periculoase. Anul trecut, de exemplu, un grup de acționari mărunți ai unei companii de chimicale din Indiana s-au hotărît să se opună unei fuziuni pe care încerca s-o realizeze consiliul de administrație. Au găsit o bătrînă din California care era proprietara unui pachet majoritar de acțiuni moștenite de la soțul ei și au convins-o că acțiunea consiliului de administrație ar duce la concedieri masive și la devalorizarea drastică a acțiunilor. Apoi, au adus-o cu ei în Indiana, unde bătrîna a votat *personal* împotriva fuziunii și a blocat toată drăcia. Peste cîteva săptămîni, a trimis o scrisoarea consiliului de administrație, spunînd că fusese forțată!

Cole încuie dulapul, se răsuci la loc cu scaunul și-l privi pe avocat cu amuzament nedisimulat, în timp ce-și introducea dosarele în servietă.

– Din câte știu eu, nimeni, nici chiar eu însumi nu l-a putut vreodată convinge, forța sau sili pe Calvin să facă ceva ce nu voia – sau să-l împiedice să facă ceva ce dorea.

Cînd avocatul continuă să arate neconvins, Cole îi cită primul exemplu care-i veni în minte.

– Cinci ani de zile am insistat să plece de la fermă și să se mute la Dallas, dar n-a vrut. Următorii cinci ani i-am petrecut încercînd să-l conving să construiască o casă mai frumoasă la fermă, dar a susținut că nu-și dorea o casă nouă și ar fi fost o risipă de bani. Între timp, ajunsese să aibă minimum cincizeci de milioane de dolari, și continua să locuiască în aceeași magherniță cu două dormitoare și curent pe sub uși, unde s-a născut. În sfîrșit, acum doi ani, s-a hotărît să-și ia prima – și ultima – vacanță adevărată. În timp ce era plecat, am angajat un antreprenor care a adus o armată de tîmplari și i-au construit o locuință ca lumea, în partea dinspre apus a fermei.

Închise servieta și se ridică.

– Unde crezi că locuiește acum?

John îi distinse ironia din glas și ghici:

– În aceeași casă veche?

– Exact.

– Și ce face acolo, în dărăpănătura-aia?

– Nu e complet singur. De zeci de ani are aceeași menajeră, și câțiva argați care-l ajută la fermă. Își petrece timpul fie vîrîndu-și nasul în treburile lor, fie citind, ceea ce a fost dintotdeauna ocupația lui favorită. E un cititor avid.

– Și ce citește?

– Tot ce-i cade în mîină, dacă are legătură cu vreun subiect care întîmplător îl fascinează la un moment dat. „Momentele“ astea durează de obicei trei, patru ani, timp în care devorează zeci de tomuri pe tema respectivă. A trecut printr-o perioadă cînd a citit numai biografii ale eroilor de război de pe tot parcursul istoriei; pe urmă, a trecut pentru o vreme la mitologie. După aia au urmat psihologia, filosofia, istoria și, în sfîrșit, romanele western și cele cu crime misterioase.

Făcu o pauză, pentru a nota ceva în calendarul de birou, înainte de a adăuga:

– Acum un an, i s-a trezit un interes acut pentru revistele populare, și a citit totul, de la „G.Q.“ pînă la „Playboy“, „Ladies' Home Journal“ și „Cosmopolitan“. Spune că revistele populare reflectă cel mai fidel starea de spirit colectivă a societății.

– Serious? replică John, atent să-și ascundă stînjeneala instinctivă față de excentricitățile și obsesiile unui milionar bătrîn și încăpățînat care, întîmplător, deținea un enorm pachet de acțiuni ale Unified Industries – și care ar fi putut, dacă

voia, să arunce în plin haos complexa structură corporatistă a firmei, compusă din subsidiari, diviziuni, asocieri și parteneriate cu răspundere limitată. Și a tras vreo concluzie din toate lecturile astea?

– Da.

Cole îi aruncă un zîmbet ironic, se uită la ceas și se ridică să plece.

– După cum zice el, generația noastră a încălcat flagrant regulile moralei, ale decenței, eticii și responsabilității personale, și în plus mai sîntem vinovați și de a concepe o nouă generație de copii care nici măcar nu înțeleg aceste *concepte*. Pe scurt, Cal a dedus din lecturile lui că America se duce de izbeliște la fel ca Grecia și Roma antică, și din aceleași motive care au cauzat declinul și prăbușirea lor, pe vremea cînd erau puteri mondiale. Metafora asta imposibilă, apropo, e a lui Cal, nu a mea.

John se ridică și-l însoți pînă la ușă, dar Cole se opri cu mîna pe clanță, adăugînd:

– Ai dreptate cînd spui că e nevoie să-mi transfere mie acțiunile lui. Ar fi trebuit să rezolv problema asta cu ani în urmă, dar din diverse motive am amînat-o. Voi discuta cu Cal săptămîna asta, cînd îl văd.

– Problemă? repetă îngrijorat John. Chiar e o problemă?

– Nu, răspunse Cole, nedorind să-i explice

unui străin rolul pe care-l jucase Cal în viața lui, nici recunoștința pe care i-o datora. Știa că un avocat corporatist n-ar fi înțeles niciodată că numai sentimentalismul îl împiedicase să-i ceară unchiului său înapoi acțiunile pe care i le dăduse cu paisprezece ani în urmă.

Pe-atunci, Unified Industries nu era decît un vis vag și tras de păr, dar Cal îi ascultase planurile și-i împrumutase o jumătate de milion de dolari ca să pună bazele companiei.

Cole împrumutase încă șapte sute cincizeci de mii de dolari de la o bancă din Dallas, garantînd cu beneficiile viitoare din sondele lui Cal.

După ce văzuse o mare companie de foraj încercînd de două ori fără succes pe ferma lui Cal, se hotărîse să cumpere acțiuni ale celei de-a doua companii, mai mici, cea care în cele din urmă reușise. Southfield Exploration era proprietatea prost administrată a lui Alan South, un „prospector” țanțoș de treizeci și trei de ani, căruia nimic nu-i plăcea mai mult decît să găsească petrol și gaze unde dădeau greș marile firme de foraj.

Cal voise ca investiția lui să fie considerată un împrumut, dar Cole, din mîndrie, mersese cu un pas mai înainte.

Îl făcuse pe Cal partener cu drepturi depline, și insistase și să-i înapoieze împrumutul.

În cei trei ani care urmaseră, Alan dăduse mai

multe lovituri, iar la sfârșit își răscumpăraseră acțiunile cu cinci milioane de dolari și se despărțiseră prieteni.

După încă trei ani, Cole transformase cele cinci milioane de dolari în șaizeci și cinci de milioane. În tot acel timp, singura condiție a lui Cal fusese ca al doilea nepot al lui, să primească un rol în următoarea firmă a lui Cole.

Travis avea cu cinci ani mai mult decât Cole și era dintr-un oraș aflat în capătul opus al statului Texas, unde lucra pentru o fabrică de unelte fabricată.

Avea o diplomă de colegiu, o soție drăguță pe nume Elaine, și doi copii răsfățați, Donna Jean și Ted, pe care Cole nu-i simpatiza deloc.

Împotriva sfaturilor tuturor, Cole cumpăraseră o companie mică numită Hancock și-și inventaseră propriul „nume de marcă“.

Triplase forța de vânzări a companiei, ridicase nivelul controlului de calitate și turnase bani într-o campanie de publicitate continuă.

În doi ani, computerele Hancock se vindeau în piețele din toată țara și erau lăudate pentru fiabilitatea și flexibilitatea lor.

Apoi, îl numise pe Travis noul președinte al firmei Hancock, iar acesta se dovedise o valoare pentru afacerile familiei.

Compensa lipsa de imaginație prin loialitate, hotărâre și o respectare neabătută a instrucțiilor.

rilor lui Cole. Patru ani mai târziu, când crease noua divizie de cercetare și dezvoltare a Unified Industries, Cole îl numise pe Travis la conducerea ei.

Capitolul 11

– Sînt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnișoară Foster, spuse machieusa de la C.N.N. în timp ce pieptăna încet și cu grijă părul lucios, lung pînă la umeri, al Dianei.

Mama, sora mea și cu mine vă citim revista din scoarță-n scoarță, în fiecare lună.

Cabina de machiaj pentru invitații la C.N.N., unde aceștia își așteptau intrarea în emisie, era la fel ca și cele ale majorității studiourilor de televiziune din țară, doar cu puțin mai mare.

Două mese Formica lungi se întindeau față-n față pe toată lungimea camerei înguste, sub oglinzile viu luminate.

În dreptul fiecărei oglinzi, sticlutele și flaconașele de cosmetice își disputau spațiul cu rujurile, rimelurile, fardurile de ochi și un sortiment întreg de pensule, periuțe și piepteni.

Uneori, toate mesele erau ocupate, dar în după-amiaza aceea Diana era singura programată la interviu, iar tînăra care o machia nu mai putea de entuziasm.

– De ziua surorii mele, am folosit rețeta pen-

tru budincă de vanilie a bunicii dumneavoastră. Am pus deasupra afine glasate, la fel ca în poza din revistă. Pe urmă, am cules o mulțime de petunii pentru un aranjament și am decorat pachetul pentru cadou cu ștampile de gumă tăiate în formă de petunii. Pentru al meu am folosit un tampon auriu, dar mama a folosit unul argintiu, și amîndouă au fost extraordinare!

– Mă bucur mult să aud, zîmbi absentă Diana, cu gîndul la memoriile urgente primite prin fax la hotel, spre prînz.

– În sfîrșit, mama l-a convins pe tata să încerce formula specială a bunicului dumneavoastră ca să crească fragi uriașe și zemoase, și au ieșit *enorme*, și erau delicioase! Cînd tata le-a văzut prima oară poza în revistă, a zis că-i o fotografie trucată și probabil erau false, dar au reușit fantastic! Apoi, a construit cutia aia de compot, cum ne învață bunicul dumneavoastră în revistă. Iar acum, citește din scoarță-n scoarță „*Foster's Beautiful Living*”, la fel ca noi!

Simțind că se cuvenea din nou să răspundă, Diana zîmbi din nou, înainte de a trece la a doua pagină a faxului primit de la sediul Foster Enterprises din Houston.

Zîmbetul ei fu singura încurajare de care avea nevoie tînăra cea entuziastă.

– Practic toți cunoscuții mei vă citesc revista. Ne plăc la nebunie ideile pe care le prezentați, iar

pozele făcute de sora dumneavoastră sînt de-a dreptul extraordinare! Doamne, și cum scrie mama dumneavoastră despre toți, am senzația că vă cunosc toată familia. Cînd Corey a născut gemenii, am croșetat pentru ei botoșeii aceia adorabili – îi știți, cei care arată ca niște ghete de alergări cu carîmbi înalți, nu? Sper că i-a primit.

Diana ridică privirea și zîmbi pentru a treia oară.

– Sînt sigură că da.

Tînăra îi aplică un strat ușor de fond de ten roșu pe obrajii înalți și făcu un pas înapoi.

– Am terminat, spuse ea, aproape cu regret. În realitate sînteți și mai frumoasă decît în fotografia de pe prima pagină a revistei.

– Îți mulțumesc foarte mult, replică Diana, punînd faxurile deoparte.

– Mai aveți vreo zece minute pînă să vă cheme în studio.

Cînd ieși, Diana o privi pe Cindy Bertillo, directoarea de relații cu publicul a revistei „*Foster's Beautiful Living*”, care o însoțise la Atlanta și stătuse în apropiere în timp ce era machiată.

– Au mai venit și alte faxuri? întrebă ea, în timp ce nota instrucțiuni pe două dintre memoriile faxate, pentru ca Cindy să le trimită la sediu după ce se întorceau la hotel.

– Nu, astea-s toate, răspunse Cindy, vîrînd memoriile în servietă.

Cu părul negru, tuns scurt, ochelarii supra-gabarici și mișcările ei energice, neobosita agentă de publicitate în vîrstă de treizeci și doi de ani arăta ca și cum ar fi căutat încontinuu lucruri în avantajul revistei „*Foster's Beautiful Living*” – și asta și făcea. Diana îi aruncă o privire și se strîmbă.

– Detest interviurile astea. Îmi consumă prea mult timp. Mîine am șase întîlniri, contabilii vor să revedem planul financiar, și ar trebui să finalizez aranjamentele pentru noua carte despre măsuța de cafea. Sînt în întîrziere cu toate!

Cindy era foarte familiarizată cu programul ucigător de încărcat al Dianei.

La treizeci și unu de ani, Diana era mai mult decît o afaceristă de succes; devenise o celebritate, un idol fără voie – situație care se datora fizionomiei sale remarcabil de fotogenice și capacității de a părea senină, chiar și în momente de haos, cînd avea nervii întinși la limită.

În pofida dorinței sale de a-și proteja intimitatea și a duce o viață discretă, trăsăturile ei clasice, colorația vie și eleganța naturală o făcuseră să devină un subiect tot mai popular pentru ziaristi și fotografi, și pentru moderatorii *talk-show*-urilor de televiziune.

Cindy îi zîmbi cu compasiune, în timp ce repeta ceea ce spunea întotdeauna în asemenea împrejurări:

– Știu, dar camerele de televiziune te iubesc, iar interviurile ajută la vânzarea revistei.

Își înclină capul într-o parte, studiind efectul taiorului de crep galben al Dianei în contrast cu lucirile arămii din păr și verdele frapant al ochilor.

– Arăți extraordinar, spuse ea.

Diana își dădu ochii peste cap.

– Te rog, încearcă să le programezi pe mama și bunica pentru mai multe dintre interviurile astea, sau chiar pe bunicul, numai pe mine nu. Mama și bunica *sînt* Idealul Foster; *sînt* sufletul și spiritul întregului concept; *ele sînt revista*. S-o dea pe Corey la televizor, pentru numele lui Dumnezeu! Ea e cea cu geniul fotografic care face revista să arate atît de spectaculos. Eu mă ocup doar de afaceri și întotdeauna cînd apar la emisiunile astea mă simt îngrozitor de fals. Și-ñ plus, *sînt* prea ocupată pentru așa ceva.

Rămasă fără argumente, Cindy răspunse binevoitor dar ferm:

– Mass-media te dorește pe *tine*, Diana. Și oricum, adăugă ea cu un zîmbet abătut, pe bunica n-o mai putem lăsa să dea interviuri live. A ajuns prea slobodă la gură, în ultima vreme. Nu ți-am spus, dar luna trecută, cînd a înregistrat emisiunea pentru canalul C.B.S. din Dallas moderatoarea i-a cerut să explice diferența dintre revista „*Foster's Beautiful Living*” și concurenta ei, „*New Style*”.

Cindy așteaptă, cu sprâncenele înălțate într-o expresie de veselie nedisimulată, ca Diana să pună întrebarea inevitabilă.

– Ei, replică obosită Diana, observîndu-i privirea, și ce-a spus bunica?

– A spus că, atunci cînd a confecționat o lampă decorată manual după instrucțiunile din „*New Style*“, era să dea foc casei.

Diana își înăbuși un rîs îngrozitor.

– Și pe urmă, a spus că a mîncat gips care era mai gustos decît tortul special de nuntă din „*New Style*“.

– Dumnezeu mare! exclamă Diana, rîzînd acum de-a binelea.

– Dacă interviul ăla ar fi fost transmis în direct, candoarea bunicii ne-ar fi adus un proces de toată frumusețea, continuă Cindy pe un ton răutăcios. Așa, m-am tîrît la picioarele redactorului de emisie și l-am rugat să nu folosească fragmentele care ar fi fost cele mai suculente.

Se aplecă înainte, mărturisindu-i în glumă:

– A acceptat, dar data viitoare cînd mă mai duc la Dallas va trebui să mă culc cu el.

– Mi se pare rezonabil, răspuse Diana cu o expresie gravă, după care amîndouă izbucniră în rîs. Bunica nu spune asemenea lucruri din dușmănie, explică ea, redevenind serioasă. La vîrsta ei înaintată, a tras dintr-o dată concluzia că nu vrea să-și irosească zilele rămase cu minciuni

politicoase – sau cam așa ceva.

– M-a informat și pe mine, la Dallas. Oricum, pe mama și bunicii tăi, și pe Corey, îi programez ori de câte ori pot, știi bine. Pot aranja ediții speciale pentru ei, în care își demonstrează toate proiectele, și au întotdeauna mare succes, dar când e vorba de *talk-show-uri* și de interviuri personale, publicul vrea să te vadă pe *tine*.

– Aș vrea să faci ceva ca să-și schimbe preferințele.

– Poate am să reușesc, dacă-ți schimbi și tu fața, replică Cindy zîmbind. Mai urîțește-te, mai îngrașă-te și tu. Fii mai îngîmfată, sau mai băgăreată, sau un pic mai țoapă. Publicul o să observe imediat, și-ți vei pierde atracția comercială.

– Mulțumesc, îmi ești de mare ajutor, răspunde Diana.

– Am eu vreo vină că ai devenit o icoană? Din cauza mea te consideră publicul Zeița Favorită a Gospodăriei Americane?

Diana făcu o mutră comică la auzul acestei expresii, pe care o născocise un comentator de la C.B.S. când îi luase Dianei un interviu, anul trecut.

– Să nu spui nimănui că n-am avut timp să gătesc o mîncare adevărată acasă în ultimii doi ani, da? Nici că a trebuit să plătesc un decorator de interior ca să-mi renoveze apartamentul, fiindcă sînt prea ocupată cu munca.

– Nu mi le-ar putea smulge nici cu cleștele, glumi Cindy, apoi redeveni serioasă; împingînd cosmeticele la o parte, își rezemă șoldul de marginea mesei de machiaj și spuse cu multă gravitate:

– Diana, te-am auzit glumind despre așa ceva de mai multe ori în ultimele cîteva luni, și sînt tot mai neliniștită. Cînd ai început să publici revista, aveai în față cîmp liber, dar în ultimii doi ani situația s-a schimbat radical. Știu că nu e nevoie să-ți spun cît de mult a evoluat concurența, nici cîți bani au în spate, sau pînă unde ar merge numai ca să te detroneze de pe primul loc, pe tine și „*Foster's Beautiful Living*”. Marile edituri își scot la înaintare propriile reviste și cărți și încearcă să-și impună propriile „icoane”. Dacă-ți găsesc doar un singur punct vulnerabil, se vor folosi de el ca să te lovească – pe tine, și întregul Ideal Foster – prin toate mass-media. Indiferent cît de inventive sînt mama și bunica ta și toate asistentele de la revistă, femeile din America văd în tine adevăratul Ideal Foster. Știu că ești extenuată și mai știu și că te nemulțumește îngrozitor că viața ta personală e amestecată cu viața de afaceri, dar pînă cînd tu și Dan Penworth vă veți căsători și vă veți muta la casa voastră, decorată cu o mulțime de proiecte drăguțe care au apărut în revistă, nu-ți poți permite nici măcar să glumești în legătură cu lipsa vieții tale casnice.

Dacă află concurenții, te vor face să apari totalmente prefăcută.

Diana își lăsă capul pe spate, făcînd un efort să-și stăpînească furia.

– Sînt directoarea unei corporații mari și în plină dezvoltare. *N-am* timp să desenez chenare pe tapet.

Cindy fu uimită de tremurul plîngător din vocea Dianei, care părea întotdeauna să fie întruchiparea vitalității, a optimismului și a seninătății, și-și dădu seama pentru prima oară că era încordată la limită.

Nici nu era de mirare, avînd în vedere responsabilitatea pe care o purta pe umeri.

Programul ei de muncă elimina practic orice viață personală.

În plus, își lăsase logodnicul să aștepte cu răbdare în culise timp de aproape doi ani o nuntă care trebuia să fie chiar întruchiparea Idealului Foster.

– Îmi pare rău, spuse ea cu blîndețe. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să te supăr. Hai să-ți aduc ceva. De-o cafea ce zici?

– Mulțumesc, răspuse Diana, cu un zîmbet amărît. Mi-ar face plăcere.

Cindy ieși, închizînd ușa în urma ei, iar Diana se răsuci în scaun, spre oglindă.

Privindu-și imaginea reflectată, clătină din cap cu amuzament ironic față de capriciile sorții.

– Spune-mi ceva, îi spuse ea feței din oglindă. Cum a ajuns așa o fată drăguță ca tine într-un loc ca ăsta?

Femeia din oglindă o privea cu un zîmbet rău-tăcios.

Răspunsul era evident: necesitatea și disperarea, după moartea subită de apoplexie a tatălui ei, cu opt ani în urmă, o determinaseră să-și asume toate riscurile și să sfideze sorții, în scopul de a păstra familia unită.

Timpul și norocul purtaseră familia ei pînă dincolo de orice speranțe. Timpul și norocul – și, probabil, o mîină de ajutor providențial din partea lui Robert Foster.

După înmormîntare, cînd avocatul tatălui ei dezvăluise adevărata stare a finanțelor – terminase să turuie monoton în fața familiei îndurerare despre bunurile patrimoniale ipotecate și căderea fatală a pieței acțiunilor din urmă cu cîteva luni – numai Diana fusese capabilă să înțeleagă ce însemna toată situația: după ce achita datoriile tatălui ei, familia avea să rămînă doar cu casa și cu mobila din ea.

Într-un efort disperat de a-i menține pe toți laolaltă, Diana se hotărîse să încerce să transforme flerul pentru stil al familiei, atît de aclamat pe plan local, într-o firmă lucrativă.

Cumva, reușise să primească sfaturi bune, întocmise un plan de afaceri și luase cu împrumut

capitalul de pornire. Și, în cele din urmă, reușise să transforme stilul unic de viață al familiei într-o companie de milioane de dolari.

Capitolul 12

Stînd în fața chiuvetei de marmură gri închis, cu fața acoperită de spumă de ras și pieptul gol, Cole își trăgea lama peste gît, în timp ce asculta știrile la televizor.

În cabinetul de lîngă dormitor, un televizor mare era instalat în perete, în spatele unui panou glisant.

Valiza stătea deschisă pe pat, pregătită pentru călătoria la Los Angeles, iar Michelle pregătea băuturile în sufragerie.

La C.N.N. era prezentată o invitată căreia urma să i se ia un interviu.

– În anii de cînd Diana Foster a conceput și pus în aplicare un plan de a transpune „hobby”-ul familiei sale într-o afacere, ea a devenit nu numai editoarea revistei „Foster’s Beautiful Living”, ci și președinta unei prospere corporații cu baza în Houston, care, sub conducerea ei, și-a diversificat activitatea în numeroase domenii, inclusiv televiziune și fabricația produselor casnice Foster – o serie de articole pentru curățat pe baze naturale.

Cole tocmai își clătea fața cînd auzi numele

invitatei și presupuse că era doar o coincidență, dar când prezentatorul emisiunii menționează și numele orașului Houston, se îndreaptă și înhăță spre popul.

Își șterse spuma de ras rămasă pe față, în timp ce intra în bibliotecă, oprindu-se în fața televizorului.

Un zîmbet de plăcere și neîncredere i se așternu pe chip, în timp ce privea fermecătoarea imagine a Diane Foster, iar prezentatorul continua să-i înșire biografia:

– În ultimii doi ani, Diana Foster a apărut pe copertile revistelor „*People*” și „*Working Woman*”. S-au scris articole despre ea în numeroase ziare de la „*The New York Times*” pînă la „*Enquirer*” și „*Star*”. „*Working Woman*” a declarat-o „un exemplu a ceea ce poate – și trebuie – să fie o femeie director”. „*Cosmopolitan*” a prezentat-o într-un articol intitulat „*Femei cu charismă, creier și curaj*”.

Prezentatorul se întoarse spre invitata lui.

– Diana, comentatorul nostru de știri te-a numit „Marea preoteasă a grației și frumuseții casnice”. Cum te face să te simți această denumire?

Diana rîse – rîsul acela melodios și gingaș pe care Cole și-l amintea de pe vremuri – și, după atîta timp, imaginea ochilor ei fermecători și a zîmbetului luminos continua să-l încălzească.

– Măgulită, desigur, răspunse ea. Peste măsură de măgulită, chiar. „*Foster's Beautiful Li-*

ing" este un imens efort de familie, iar eu nu prezint decît o mică parte din el.

– Aveai doar douăzeci și doi de ani cînd ai hotărît să încerci să comercializezi ceea ce pînă atunci nu fusese decît un bine cunoscut stil de viață familială din Houston. Erai plină de optimism tineresc sau te temei cît de cît de riscurile pe care ți le asumai cînd ai întemeiat revista?

– Aveam doar o singură teamă, răspuse cu seriozitate Diana, dar Cole zîmbi, căci o cunoscuse bine și știa să-i recunoască nota de umor aproape imperceptibilă din voce, care în primii doi ani nu m-a lăsat să dorm noaptea.

Moderatorul o luă în serios.

– Și care era acea teamă?

Diana rîse.

– Eșecul!

Și, în timp ce moderatorul încă mai rîdea, adăugă:

– Și chiar trebuie să mărturisesc că o parte din averea și prestigiul strămoșilor mei a provenit din jefuirea băncilor și furtul de vite. De fapt, pînă în 1900, cel mai reputat dintre ei a fost un jucător de cărți profesionist, și a fost împușcat pentru că trișase într-un saloon din Fort Worth.

Stînd în mijlocul bibliotecii, desculț, cu pumnii proptiți în șolduri și zîmbetul pe buze, Cole chicoti la auzul acestor cuvinte pline de spirit și cantitate neafectată.

În spatele lui, Michelle intră cu băuturile și antreurile pe tavă.

– Ce te amuză? întrebă ea, punînd tava pe masă și îndreptîndu-se.

Cole clătină din cap, fără să-și ia ochii de la chipul Dianei.

– Asta-i Diana Foster, îi spuse ea.

Michelle făcea parte dintr-o prestigioasă familie din Dallas cu relații la Houston, așa că știa multe despre proverbialele schelete din debara ale mediului ei social.

– A investit în reputația familiei, a împrumutat o mulțime de bani și i-a folosit ca să lanseze o mică firmă în care lucra toată familia. Nimeni nu se aștepta să reușească, dar au dat lovitura în stil mare. La început, Diana a stîrnit multe suspiciuni. Iar de-atunci încoace, și-a făcut și o mulțime de dușmani, spuse Michelle.

Imediat, Cole se simți iritat, alături de Diana.

– De ce?

– Sîntem în Texas, iubitele, ai uitat? Ăsta e căminul rețelei „băieților buni“, unde mitul superiorității masculine încă mai prosperă, iar „machos“ e un cuvînt sacru. În Texas, bărbații bogați își cocoloșesc și-și tratează cu condescendență nevestele și fiicele. Iar nevestele și fiicele *nu* trebuie să acționeze în nume propriu, și dacă o fac, în nici un caz nu au voie să reușească în stil mare, necum să devină și mai celebre decît bărbații.

În timp ce Cole încă mai asimila adevărul indiscutabil al afirmațiilor ei, Michelle își trecu degetele printre firele scurte de păr negru de pe pieptul lui.

– Diana Foster mai e și frumoasă, nemăritată și foarte rasată. Când pui toate astea la un loc, mai degrabă stîrnește invidia decît simpatia sexului feminin.

Cole îi privi degetele aristocratice, cu unghii vermillon, care se jucau ațîțător cu terminațiile nervoase ale pieptului său.

– Asta te-ar include și pe tine? Întrebă el, deși știa că nu era cazul. La treizeci și doi de ani, Michelle era prea deșteaptă, prea inteligentă și prea înțeleaptă ca să-și mai piardă vremea invidiind altă femeie. Și, în plus, își alesese deja candidatul care să-i devină al treilea soț, iar Diana Foster nu reprezenta o amenințare pentru ea.

– Nu, spuse, dîndu-și capul pe spate și privind-l pe Cole în ochi. Dar aș face schimb de locuri cu ea în zece secunde, dacă aș putea. Am fost deja victima acelor „cocoloșeli și condescendențe” din partea tatei și a celor doi soți ai mei.

Era frumoasă, candidă și ca o pisică sălbatică în pat.

Pe lîngă atracția sexuală și intelectuală pe care o exercita asupra lui, Cole o plăcea sincer.

Își uni mîinile la spatele ei, trăgînd-o mai aproape.

– Ce-ar fi să ne ducem în pat, ca să te tratez și eu cu cocoloșeală și condescendență?

Michelle clătină din cap, zîmbindu-i seducător.

– În cazul ăsta, replică el cu un glas răgușit și senzual, o să ne ducem în pat și-ai să mă tratezi *tu pe mine* cu cocoloșeală și condescendență.

În orice împrejurări, Michelle nu refuza nici o șansă de a se culca împreună – dar acum, spre surprinderea lui, refuză din nou.

– De ce nu te însori cu mine în schimb?

Expresia lui Cole nu se schimbă.

Îi șopti un singur cuvînt, aplecîndu-se și înăbușindu-i cu gura protestele:

– Nu.

– Ți-aș putea dăruia copii, spuse Michelle cu voce tremurătoare, cînd el înălță capul. Aș vrea să am copii.

Cole își strînse brațele în jurul ei și-i captură buzele cu pasiune toridă care contrasta total cu finalitatea înghețată a cuvintelor lui:

– Nu *vreau* copii, Michelle.

Capitolul 13

Telefonul de pe biroul recepționerei sună, iar Tina Frederick răspunde cu o voce energică și veselă care reflecta atitudinea tuturor angajaților firmei Foster în general:

– „*Foster's Beautiful Living*“.

– Tina, aici Cindy Bertillo. Diana Foster s-a întors de la masă?

Agenta de publicitate a revistei suna atât de încordată și disperată, încât Tina se uită automat peste umăr să se asigure că ușa rotativă a holului stătea nemișcată.

– Nu, încă n-a venit.

– Imediat ce-o vezi, spune-i că am să-i vorbesc. E ceva urgent.

– Bine, am să-i spun.

– Ești prima persoană pe care o s-o vadă când va intra în clădire. Să nu pleci de la birou sub nici un motiv pînă nu-i transmiți mesajul meu.

– N-am să plec.

Cînd închise telefonul, Tina încercă să-și imagineze ce fel de problemă urgentă putuse surveni, dar era convinsă că, orice-ar fi fost, Diana avea s-o rezolve cu ușurință, fără nimic din neliiniștea care se simțise din vocea lui Cindy.

Calmul și umorul Dianei Foster erau admirate de toți cei două sute șaiszeci de angajați ai Foster Enterprises care lucrau în sediul din centrul orașului Houston.

Din camera de poștă pînă în birourile direcției, Diana era celebră pentru politețea și respectul cu care-i trata pe toți, indiferent cît de stresată era sau cît de mult lucra.

Astfel, nu era de mirare că Tina se ridică de

pe scaun, șocată, când Diana năvăli pe ușa rotativă, peste câteva minute, cu un ziar împăturit sub braț, și trecu drept prin fața biroului ei, cu pași mari.

– Domnișoară Foster...

Dar patroana ei, de obicei atît de prietenoasă, n-o învrednici nici cu-o privire.

Diana porni pe culoarul dintre separeuri și birouri fără să se uite la nimeni, cu fața palidă și rigidă.

Apăsă pe butonul ascensorului și, când ușile se deschiseră, dispăru în cabină.

Secretara ei, Sally, o văzu ieșind din lift și-și strînse automat mesajele telefonice, pentru că Diana întreba întotdeauna despre ele în clipa când se întorcea la birou.

În schimb, acum trecu prin jurul separeului lui Sally ca și cum nici n-ar fi văzut-o și dispăru în biroul ei.

Sally rămase cu hîrțile în mîină și, când ieși din separeu, observă alte câteva secretare privind curioase spre biroul Dianei.

Preocupată să-i dea mesajele, Sally o urmă înăuntru.

– A sunat doamna Paul Underwood, în legătură cu Balul Orhideei Albe, începu ea, citind de pe prima hîrtie. M-a rugat să-ți spun că acel colier cu ametiste și diamante pe care-l vei prezenta la licitația de caritate e senzațional și, dacă

n-ar ști c-o să ți-l cumpere Dan Penworth, ar insista să i-l cumpere soțul ei.

Făcu o pauză, ridicînd privirea.

– Cred că glumea puțin...

Așteptă o reacție plină de umor, dar Diana nu făcu decît să dea rigid din cap, în timp de arunca ziarul pe birou și-și scotea jacheta costumului de crep roșu, aruncînd-o la întîmplare pe spătarul fotoliului rotativ din spatele biroului.

– Altceva? întrebă ea, cu privirea în jos și vocea încordată.

– Da. Au sunat de la salonul nupțial ca să anunțe că le-au venit de la Paris cîteva rochii noi despre care cred c-au să-ți placă.

Diana păru să încremenească; apoi se întoarse dinspre birou și se duse la fereastra cît peretele, cu vedere spre orizontul însovit al orașului Houston.

Sally o privi în tăcere cum își încrucișa brațele pe piept, frecîndu-și mînele bluzei de mătase albă ca și cum i-ar fi fost frig.

– Și altceva? întrebă ea atît de încet, încît Sally se apropie ca s-o audă mai bine.

– A mai sunat și Bert Peters. S-a ivit o problemă cu două dintre montajele fotografice care vor apărea în numărul viitor, și echipa lui se chinuie s-o rezolve. Bert a întrebat dacă poate să reprogrameze ședința de producție pe care o doarei azi, la ora patru în loc de trei.

Vocea Dianei scăzu și mai mult, dar rămase hotărîată.

– Contramandez-o.

– S-o contramandez? Întrebă Sally, nevenindu-i să creadă.

• Diana înghiți în sec.

– Reprogrameaz-o pentru mîine dimineață la ora opt.

După un moment, adăugă:

– Dacă sora mea e în clădire, cheam-o pînă aici.

Sally dădu din cap și întinse mîna spre telefonul de pe biroul Dianei, sunînd la numărul interior unde știa că o putea găsi pe Corey Foster.

– Corey e jos, cu cei de la producție, ajută la montaje, îi explică ea. Bert a spus că are o soluție care-o să meargă.

După ce Corey răspunse, Sally îi repetă dispoziția Dianei, apoi închise și privi îngrijorată spre șefa ei, care continua să stea nemișcată, cu umerii încordați.

– Diana? Întrebă ea, cu voce ezitantă. Nu vreau să mă bag, dar s-a întîmplat ceva?

Un moment, crezu că Diana sau n-o auzise, sau nu voia să-i răspundă. Apoi însă, Diana aruncă o privire peste umăr, cu ochii ei verzi strălucind de o emoție nedeslușită.

– Cred că se poate spune și așa, răspunse ea într-o șoaptă tremurătoare.

Cînd Sally continuă s-o privească derutată și neputincioasă, arată cu capul spre ziar.

– Tocmai am apărut pe prima pagină din „*National Enquirer*”.

Sally luă ziarul, cu teama deja alungată de loialitate indignată la gîndul că ceva o putuse tulbura așa pe Diana.

Însă deși era pregătită pentru un afront, titlul și fotografiile de pe prima pagină avură efectul unui pumn în stomac.

NECAZ ÎN PARADIS

DIANA FOSTER PĂRĂSITĂ DE LOGODNIC

Sub titlu era publicată o fotografie enormă a chipeșului logodnic al Diane, Dan Penworth, întins pe o plajă, lîngă o blondă cu forme opulente. Textul spunea:

Logodnicul Diane Foster, Dan Penworth, în luna de miere cu noua lui mireasă, modelul și moștenitoarea italiană de optsprezece ani Christina Delmonte.

Sally parcurse rapid povestea, simțind un gol în stomac.

Ieri, la Roma, Christina Delmonte i-a dat „Jovitura” editoarei revistei „Foster’s Beautiful Living”, Diana Foster (...). În ultima vreme Imperiul Foster a suportat asediul revistelor rivale care priveau chiorîș încăpățînarea cu care domnișoara Foster

evita să se mărite și să devină mamă, în timp ce revista ei predică frumusețea și binecuvîntările care se găsesc în viața de familie...

– Canalia! șopti Sally. Ce lichea, ce...

Se întrerupse, cînd Corey intră în birou, grăbită și fără să știe nimic despre dezastru.

– Cred că am rezolvat problema cu montajul, spuse ea, privind spre fața ferită a Dianei, apoi spre expresia șocată a lui Sally. Ce s-a întîmplat?

Drept răspuns, Sally ridică ziarul, iar Corey i-l luă din mîină. Peste o clipă, șuieră:

– Nenorocitul! Un nemernic...

– Un laș! completă Sally.

– Un gunoi, adăugă Corey.

– Un jeg...

– Vă mulțumesc la amîndouă, le întrerupse Diana, cu un rîs forțat, printre lacrimi. În asemenea momente, loialitatea înseamnă mult.

Corey și Sally schimbă o privire plină de compasiune, apoi Sally ieși, închizînd ușa biroului în urma ei, iar Corey se îndreptă spre sora sa.

– Îmi pare așa de rău, șopti ea, cuprinzînd-o într-o îmbrățișare protectoare.

– Și mie, răspunse Diana, cu o voce slabă și uimită ca a unui copil pedepsit pe nedrept.

– Haide, o chemă Corey, întorcîndu-o dinspre fereastră, ia-ți jacheta și geanta și să ieșim de aici. O să ne ducem acasă, ca să le dăm îm-

preună vestea mamei, bunicii și bunicului.

– Nu pot pleca mai devreme.

Diana reuși să-și ridice puțin bărbia, dar ochii continuau să-i fie sticloși și răniți de șoc.

– Nu pot să fug. Pînă diseară, va ști toată lumea. Își vor aminti că am plecat mai devreme și vor crede că n-am putut să le fac față oamenilor.

– Diana, replică ferm Corey, nu poate exista nici o altă președintă de mare companie care să fie mai simpatizată și mai admirată de angajați decît ești tu. Se vor simți îngrozitor...

– Nu vreau să le fie milă de mine, răspunse Diana cu vocea și expresia mai stăpînite, încercînd să revină la normalitate.

Corey știa că n-avea nici un rost s-o contracizec.

Diana era foarte mîndră și curajoasă, iar aceste calități aveau s-o determine să înfrunte realitatea, indiferent cît de zdrobită era.

– Bine, dar să nu lucrezi pînă noaptea. Am să-i telefonez mamei ca să-i spun că venim amîndouă să luăm cina acasă, la șase și jumătate. Cu puțin noroc, le vom putea da vestea înainte s-o fi aflat din altă parte.

Aproape că se aștepta ca Diana să refuze cu mîndrie și această ofertă, dar sora ei n-o făcu.

– Mulțumesc, spuse ea.

Capitolul 14

Seara, cînd Diana plecă de la birou, vestea se răspîndise deja, făcînd-o să fie privită cu milă de salariați, de paznicii din hol, chiar și de omul de la parcare.

În timp ce Corey aștepta afară în mașină, Diana intră în apartamentul ei să-și schimbe hainele.

Robotul telefonic era plin de mesaje de la reporteri, prieteni și cunoștințe care rareori o sunau – toți, dornici să afle cît mai multe detalii interesante.

Diana era furioasă pe Dan și totalmente umilită.

Imediat ce ea și Corey intrară pe ușa casei din River Oaks, expresiile deznădăjduite și indignate ale mamei și bunicilor dădură clar de înțeles că știrea ajunsese și acolo.

– Am auzit la televizor, chiar înainte să veniți voi. Nu-mi vine să cred că Dan a putut face una ca asta – chiar așa, fără un telefon, fără o telegramă, să te anunțe... spuse doamna Foster, în timp ce așteptau să le fie servită cina.

Diana își privi mîinile, învîrtindu-și pe deget inelul de logodnă cu diamant de patru carate.

– Dan a sunat din Italia alaltăieri, dar eram foarte-foarte ocupată și n-am putut accepta ape-

lui. Aseară, am lucrat pînă la miezul nopții, iar cînd am ajuns acasă, deși voiam să-l sun, am adormit în pat, cu mîna pe telefon. Probabil voia să-mi spună, dar...

Cu înverșunare, încheie:

– Numai eu sînt de vină că am aflat din ziar despre căsătoria lui.

– Să nu-ndrăznești să te acuzi singură pentru asta, domnișoară! exclamă loial bunicul, foindu-se pe scaun, cu piciorul stîng încă țeapăn după operația recentă. Era logodit cu tine, și s-a însurat cu alta. Ar merita să fie bătut cu biciul!

– Niciodată nu mi-a plăcut acest Dan Penworth! declară și bunica.

Diana le era recunoscătoare, dar era la un pas de lacrimi.

Fără să-și dea seama că nu-i ușura deloc situația, bunica ei continuă cu sinceritate:

– Dan era prea bătrîn pentru tine, printre altele. Păi, ce treabă să aibă un bărbat de patruzeci și doi de ani cu o fată de douăzeci și nouă, poți să-mi spui?

– Aproape nimic, e clar, răspunse posomorîtă Diana, și am treizeci și unu, nu douăzeci și nouă.

– Aveai douăzeci și nouă cînd v-ați logodit, insistă bunica ei.

– Noua lui soție are optsprezece. Poate că ăsta-i numărul lui norocos.

– Diana, interveni cu blîndețe doamna Foster,

nu știi dacă e momentul să fiu filosofică sau nu, dar întotdeauna m-am întrebat dacă voi doi erați potriviți unul pentru altul.

– Mamă, te rog! Cînd ne-am logodit, erai foarte încîntată să-l ai pe Dan de ginere.

– Într-adevăr. Dar, după ce l-ai ținut atîrnat doi ani, fără să se întîmple nimic, am început să am îndoieli.

– Atîrnat! interveni bunica Dianei. Aș vrea să-l văd pe tînărul ăsta atîrnat de o frînghie, pentru ce-a făcut!

– Voiam să spun, continuă doamna Foster, că dacă doi oameni se iubesc cu adevărat – dacă totul e într-adevăr „perfect“ și nu există nici un obstacol în calea căsătoriei lor, pare-mi-se că ar trebui să fie mai grăbiți să se căsătorească decît a fost Diana. Eu m-am măritat cu tatăl tău la cîteva săptămîni după ce-l cunoscusem.

Diana reuși să zîmbească vag.

– Fiindcă nu ți-a dat de ales.

În timpul mesei, rămase tăcută. Avea un nod în stomac, iar ceilalți păreau s-o înțeleagă.

– Aș vrea să pot pleca pentru vreo lună, pînă se potolește totul, spuse ea, după desert.

– Ei bine, nu se poate, declară bunica. Ticălosul ți-a făcut figura cu doar cîteva zile înainte de Balul Orhideei. E un ritual la care participăm cu toții și, dacă nu vii, oamenii vor spune că n-ai fost în stare fiindcă aveai inima frîntă!

La gândul de a fi supusă unor asemenea iscodeli în timpul celui mai important eveniment monden din Houston, Diana simți că i se făcea rău.

– Indiferent ce fac, tot vor crede asta!

– Ce păcat că nu poți veni la bal la brațul unui nou logodnic! comentă bunicul ei, cu o lipsă de spirit practic necaracteristică pentru el. Asta i-ar opri să mai dea din gură!

– De ce să nu vin cu un soț nou, replică Diana, cu un rîs chinuit, ca să-i fac să creadă că eu l-am părăsit pe Dan?

Împingîndu-și scaunul înapoi, adăugă:

– Mă duc să mă schimb și să fac o baie în piscină, și cred că am să înoptez aici peste noapte.

Soțul lui Corey, Spence, era plecat din oraș, iar Corey o urmă la piscină. Mai târziu, în timp ce stăteau în șezlonguri, pe marginea bazinului, Corey privi profilul Dianei, cu o expresie tot mai gînditoare.

– Nu mă așteptam să treci peste vestea de azi în cîteva ore, dar am impresia că trădarea lui Dan te tulbură mai mult acum decît la început.

– De fapt, recunoșcu Diana, cu privirea spre cerul înstelat, eram îngrijorată pentru firmă, nu pentru viața mea personală. Mai bine zis, mă tem de efectele negative ale vieții mele *personale* asupra *afacerilor*.

Întorcîndu-se într-o parte, Corey își rezema capul în palmă.

– Ce vrei să spui?

– Nu voiam să te îngrijorez cu problemele economice ale companiei cînd am stabilit, la început, să te ocupi tu de partea artistică, iar eu de cea financiară...

– Și care-i problema – cu partea financiară vreau să zic? întrebă Corey, văzînd că Diana se oprise.

– După cum știi, anul ăsta ne-a scăzut tirajul pentru că nu mă ridic, personal, la nielul „Idealului Foster“. De fiecare dată cînd s-a întîmplat asta, a avut loc o scădere a cererilor de reclamă, iar rata noilor abonamente a intrat într-un ușor declin. Ne-am revenit întotdeauna, dar acum, grație lui Dan, efectele vor fi mult mai grave.

– Cred că supraestimzi influența lui, pufni Corey, deși nu cu prea multă convingere.

– Astă seară, aveam mai multe mesaje pe robot. Le-am ascultat în timp ce mă schimbam, după cină. Vestea a fost transmisă la ora șase pe C.B.S. și N.B.C.

Corey simți că i se strîngea inima de furie și regret pentru acel atac asupra mîndriei și vieții intime a surorii sale.

– Și crezi că toată publicitatea asta negativă cu logodnicul tău care a desfăcut logodna va afecta revista?

– N-a desfăcut logodna, Corey. M-a părăsit pentru alta. Publicul nostru cititor constă aproape în întregime din femei, și tot succesul nostru se bazează pe credința cititoarelor că Idealul Foster e cel just – că aduce frumusețe și armonie în casă și satisfacții personale deosebite femeilor care-l urmează în viață.

– Ei bine, așa se și întâmplă.

Diana se întoarse într-o parte, privind-o în urmărit pe Corey.

– Spune-mi ceva, dacă *tu* ai fi o femeie care ar vrea să aducă un spirit nou în viața de familie, ai mai avea încredere în promisiunile unei femei care tocmai a fost abandonată pentru o manechină italiancă de optsprezece ani? Concurența va turna gaz peste foc, pentru a ține viu cât mai mult timp scandalul ăsta. Vreau să zic, faptul că ești nemăritată, fără copii și fără o casă proprie n-ar fi fost atât de reprobabil, atîta vreme cît eram logodită cu Dan. Ideea era că *intenționam* să aplic în practică ceea ce predicăm în „*Foster's Beautiful Living*“. Acum, din cauza celor întîmplate, vom da impresia că folosim o fantasma-gorie lucrativă pentru a încerca să profităm de un anumit segment al populației – și anume, femeile. Profiturile noastre se vor prăbuși vertiginos, ai să vezi.

Corey nu putea încerca să judece efectele pierderii personale suferite de Diana în compa-

rație cu balanța de câștiguri și pagube ale corporației.

– Spune-mi ceva, îi ceru ea, ezitant. Ce te îngrijorează cel mai mult acum – infidelitatea lui godnicului tău, sau finanțele companiei?

– Chiar acum?

– Chiar acum.

– Mă... mă îngrijorează afacerile, recunosc Diana.

– În cazul ăsta, poate ai noroc că nu te-ai măritat cu Dan.

– Fiindcă probabil m-ar fi înșelat după ce ne căsătoream?

– Nu, fiindcă nu cred că l-ai iubit cu adevărat. Mă gîndeam ce-aș simți eu dacă Spence mi-ar face ceea ce ți-a făcut Dan. Aș înnebuni de durere și furie, dar fără ca asta să aibă vreo legătură cu afacerile.

Se aștepta ca Diana s-o contrazică sau să protesteze, și nu se simți deloc încurajată cînd Diana nu făcu nici una, nici alta.

În schimb sora ei se ridică, strîngîndu-și genunchii la piept, cu brațele în jurul lor, ca și cum ar fi încercat să se ghemuiască protector.

– Nu cred că sînt capabilă să iubesc pe cineva așa cum îl iubești tu pe Spence.

Corey o privi cu îngrijorare crescîndă. Ideea că încrederea și respectul de sine ale Dianei scăzuseră atît de mult încît o făceau să-și pună la

Indoială capacitatea de a iubi era insuportabilă.

O deranja mult mai mult decît trădarea lui Dan Penworth și posibilele consecințe ale acesteia în planul afacerilor.

– Diana, spuse ea foarte clar și ferm, ceea ce-ai spus acum e cea mai mare prostie!

– Poate că nu e.

– Nu încape nici un „poate“! Ți-a trecut prin minte că de cînd a murit tata ai fost prea ocupată ca să mai faci și altceva decît să lucrezi? Că de fapt te-ai întîlnit cu foarte puțini bărbați? Că poate, numai poate, te-ai mulțumit cu „a-l plăcea“ pe Dan, în loc să iubești pe altcineva?

Diana ridică din umeri.

– Indiferent ce-am greșit și ce nu, acum revista va avea de suferit.

– Erai gata să te măriți cu un bărbat care nu te merita; asta a fost singura ta greșeală.

– Aș vrea ca acum să fiu măritată cu unul care să mă merite.

Capitolul 15

– La naiba, Cole! explodă Calvin, ridicîndu-se de pe scaun și pornind prin micul living, spre șemineu. Mă faci să-mi pierd vremea încercînd să-mi vorbești despre împuterniciri și acționari, cînd pe mine nu mă interesează decît să-ți țin bebelușu-n brațe! Nu cred că-ți cer prea mult – dacă stai să

te gîndești la *tot* ce-am făcut pentru tine!

Cu o hotărîre neînduplecată și o alegere impecabilă a momentului, schimbă tactica din forță în vinovăție, în timp ce Cole îl asculta tăcut și tot mai furios.

– Păi, dacă nu eram eu, acum ai fi locuit acasă la taică-tu, la fel cum a trăit și taică-tu, și taică-su-naintea lui, cătînd să-și cîștige traiu' din fugit după armăsari. Și cînd colo, tu fugi după milioane cu Rolls-Royce-ul și-avionu' personal.

Împungîndu-i pieptul cu degetul arătător, pentru a-și sublinia cuvintele, continuă:

– *Eu* sînt ăla de-a crezut mereu în tine, Cole. *Eu-s* ăla de te-a-ncurajat să te duci la colegiu. *Eu-s* ăl-de m-am dus să mă cert cu taică-tu pentru tine, și cîn' n-a vrut s-asculte, eu ți-am dat toți banii de pe sondele mele ca să-ți faci studiile!

În toiul monologului său furios, se întrerupse și porni spre bucătărie.

– Este ora să-mi iau doctoria, anunță el, da' n-am terminat! Stai aci pîn' mă-ntorc!

Cole îl privi cum ocolea un fotoliu vechi și o masă plină cu reviste, fără să spună nimic. Nu avusese o zi prea bună și, pînă acum, nici seara nu mergea mai bine.

Își terminase afacerile pe Coasta de Vest cu cîteva ore mai devreme decît se așteptase și, arzînd de nerăbdare să petreacă puțin mai mult timp cu unchiul lui, îi telefonase unui pilot, instru-

indu-l să alimenteze avionul și să fie gata să plece spre Texas înainte de ora stabilită. Iar de atunci, toate merseseră prost.

Aerul era instabil, zborul fiind incredibil de greu, iar turnul de control îi sfătuiseră să ocolească un masiv front de furtună de deasupra Arizonei. Noua rută îi făcuse să întârzie cu o oră, așa că fuseseră nevoiți să aterizeze la El Paso pentru realimentare, iar acolo traficul aerian anormal de dens îi făcuse să mai întârzie încă o oră.

Cu două ore întârziere, piloții lui Cole își începeau coborîrea spre Ridgewood Field, în timp ce Cole încerca pentru a șasea oară să-l sune pe Cal ca să-l ia de la aeroport, și tot pentru a șasea oară, nu auzea decît un mesaj înregistrat că telefonul era deranjat. Întrucît serviciile telefonice din zona lui Cal erau îngrozitor de proaste, iar Cal riposta frecvent față de compania telefonică reținînd din factura lunară costul fiecărei zile de întrerupere, Cole presupunea că firma reacționase ca de obicei – tăindu-i legătura.

Cînd coborîse din avion, căldura și umezeala părușeră să-l înfășoare ca o folie de celofan, iar Cole se resemnase să închirieze o mașină de la minusculul aeroport și să plece cu ea spre femă.

Ridgewood era la patruzeci și cinci de mile spre nord de Kingdom City, care, la rîndul său, se afla la patruzeci de mile spre est de ferma lui Cal.

Construit cu treizeci de ani în urmă și situat în plină pustietate, Ridgewood Field era folosit în primul rînd de companiile de foraj care aduceau echipamente speciale pentru repararea sondelor vechi.

Majoritatea celorlalte avioane de pe pistă aparțineau companiei Texan Airlines, care aducea de două ori pe săptămînă transporturi aeriene speciale și cîte un pasager ocazional.

Pe lîngă singura pistă de beton care avea mare nevoie de reparații, Ridgewood Field le oferea călătorilor o clădire metalică albă, pe post de terminal.

În terminal, care nu avea aer condiționat, serviciile erau limitate la două toalete, un bufet cu cafea și un birou metalic vechi unde pasagerii puteau încerca să închirieze una dintre cele două mașini ale aeroportului, de la o femeie voinică și veselă care lucra și ca ospătăriță și pe al cărei ecuson scria „Roberta“.

Roberta își șterse mîinile pe șorț și luă un formular de închiriere de pe birou, întrebîndu-l politicoasă pe Cole ce mașină prefera:

– O vreți pe aia neagră cu tobă de eșapament proastă, sau pe aia neagră cu cauciucuri proaste?

Cole își stăpîni o replică iritată și semnă formularul.

– O iau pe cea cu toba proastă.

Roberta dădu din cap aprobator.

– Ție-i merge și aerul condiționat, așa că nu-o să vă coaceți pe drum. Ați ales bine.

La fel i se păruse și lui Cole, atunci, dar acum nu mai era convins. Când Cal reveni în living și începu să-l bată iar la cap, începu să-și dorească să fi luat cealaltă mașină și să fi avut o pană de cauciuc pe drum, ca să mai întârzie.

– Facem un târg, anunță Cal, în timp ce se așeza în fotoliu, în fața lui Cole. Îmi aduci o nevastă sănătoasă și care vrea să aibă copii, și-am să-ți dau în primire acțiunile alea la prima aniversare a nunții. Altfel, am să le las toată averea mea moștenire copiilor lui Travis. Astea-s condițiile mele: primești sau pleci.

Într-o tăcere împietrită, Cole îi susținu privirea, începînd să se bată ușor peste genunchi cu o revistă făcută sul.

La treizeci și șase de ani, avea o corporație multinațională, o sută douăzeci și cinci de mii de angajați și o avere estimată la douăsprezece miliarde de dolari.

Totul, în viața lui de afaceri și personală, era sub control... cu excepția acestui bătrîn de șaptezeci și cinci de ani care-l amenința să-i lase lui Travis jumătate din companie – lui Travis, care nu era în stare să conducă nici măcar o mică firmă subsidiară a corporației, fără supravegherea lui Cole.

Cole nu credea cu adevărat că unchiul său l-ar fi trădat dîndu-i lui Travis jumătate din corporația pe care el o construisese muncind ca un sclav, dar nu-i plăcea cum suna amenințarea.

Tocmai se convinsese că bătrînul șarja, cînd observă cu întîrziere că pe consola șemineului, care conținuse întotdeauna vreo șase fotografii de familie înrămate, se îngrămădeau acum încă o duzină de poze – toate, ale familiei lui Travis.

– Ei? întrebă Cal, uitînd de furie și aplecîndu-se înainte, nerăbdător. Ce zici de termenii învoielii mele?

– Zic, se răsti Cole, că nu-s numai ridicoli, sînt de-a dreptul nebunești!

– Adică vrei să spui că însurătoarea-i o „nebie”? ripostă Cal, cu expresia redevenindu-i amenințătoare. Păi, toată țara asta afurisită se duce de rîpă din cauza generației tale și a lipsei ei de respect pentru „nebuniile” cum sînt căsătoria, copiii și responsabilitatea!

Cînd Cole refuză să se implice în discuție, Cal arătă spre masa de cafea, care era plină cu zeci de reviste pe care Letty, menajera, lupta zadarnic să le țină în ordine.

– Dacă nu mă crezi, uită-te doar în revistele astea. Uite-aici, începu el, înhățînd un număr din „*Reader's Digest*” din teancul de la capătul mesei, de lîngă fotoliu; „*Reader's Digest*” era favorita lui. Uită-te-aici! Și începu să citească, prin

partea de jos a lentilelor bifocale, recitînd titlurile unora dintre articole:

– „Infidelitatea în școlile noastre – Un scandal național“. Potrivit articolului ăștia, continuă el, încruntîndu-se la Cole de parcă ar fi fost vina lui, opt din zece elevi de liceu zic că *înșală*. În articol scrie că nivelul moral a scăzut atît de mult, încît mulți elevi de liceu nu mai știu să facă deosebirea între bine și rău!

– Nu văd ce legătură are asta cu subiectul pe care-l discutăm.

– A, nu vezi? replică bătrînul, închizînd revista și dîndu-și capul pe sparte, pentru a privi din nou titlurile de pe copertă. Atunci, poate că articolul ăsta e mai la obiect. Știi cum se intitulează?

Răspunsul fiind evident, Cole nu făcu decît să-l privească resemnat.

– Titlul articolului este „*Ce nu știu femeile despre bărbații din zilele noastre*“.

Aruncă revista pe masă, cu un gest dezgustat, și se uită urît la Cole.

– Ce vreau eu să știu e ce-o fi cu voi, tinerii, că, brusc, bărbații nu mai înțeleg femeile și femeile nu mai înțeleg bărbații, și nimeni nu înțelege nevoia de a vă căsători și a rămîne căsătoriți și a crește copii buni, cu frica lui Dumnezeu.

Cole continua să se bată cu revista peste genunchi, în timp ce furia îi creștea într-una.

– Cum cred că ți-am spus în trecut, cînd ai

adus vorba de toate astea, nu prea ai căderea să ții nimănui predici despre meritele căsniciei și ale copiilor, de vreme ce niciodată n-ai avut nici nevastă, nici copii!

– Spre regretul meu veșnic, ripostă Calvin, împingînd niște reviste într-o parte ca să scoată un număr recent dintr-un tabloid. Și-acum, ia uită-te-aici, continuă el, arătîndu-i cu un deget osos prima pagină.

Cole aruncă o privire ziarului, iar expresia îi deveni disprețuitoare.

– „*National Enquirer*“? constată el. Ești abonat la „*Enquirer*“?

– Lui Letty îi place să-l citească, da' nu asta-i problema. Problema e că generația voastră și-a pierdut mințile – în corpore! Uită-te numai de ce năzbîtii vă țineți! Uită-te la femeia asta tînără și frumoasă. E celebră, și e „mondenă din Houston“, ceea ce înseamnă că-i și bogată.

– Ei, și? întrebă Cole, cu privirea furioasă ațintită asupra chipului unchiului său.

– Și, logodnicul ei – acest Dan Penworth – tocmai i-a dat papucii pentru o puștoaică italiancă de optîșpe ani, care zace tolănită pe plajă cu el, aproape despuiată.

Cînd Cole continuă să ignore tabloidul, Cal îl lăsă deoparte – dar nu era dispus să lase deoparte și discuția.

– A părăsit-o fără să-i spună o vorbă, în timp

de biata femeie își planifica nunta.

– Toate astea vor să însemne ceva? întrebă Cole.

– Te cred că vor să însemne! Înseamnă că Penworth e un băiat din Houston, născut și crescut acolo, iar fata pe care-a părăsit-o, la fel. Ei bine, când texanii încep să fie bătărași cu femeile și să calce-n picioare valorile tradiționale, înseamnă că toată țara asta afurisită se duce de răpă!

– Ascultă, n-am să te contrazic...

– Bine.

– Voiam să spun că n-am să te contrazic în legătură cu declinul civilizației americane, al valorii căsniciei, al respectabilității de a avea copii...

– Bun! îl întrerupse iar Cal, ridicându-se din fotoliul uzat. Atunci, însoară-te și lasă-ți nevasta gravidă, ca să-ți dau și cealaltă jumătate a firmei. Însoară-te cu dansatoarea aia de pe Broadway pe care ai adus-o acasă acum doi ani – aia care avea niște unghii roșii lungi de-un stînjen – sau cu profesoara care-ți plăcea când erai în clasa a șaptea – numai însoară-te cu cineva! Și fă bine de te grăbește, că nici tu și nici eu nu mai avem timp!

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că de doi ani o ținem tot așa și ești încă burlac, iar eu n-am nici un nepot pe care să-l joc pe genunchi, așa că pun o limită de

timp. Îți dau trei luni ca să te logodești, și încă trei luni ca să te însori. Dacă pînă-atunci nu mi-ai adus acasă o nevastă, am să-mi depun cele cinci zeci de procente din firma ta într-un cont irevocabil pe numele tinerilor Ted și Donna Jean. Iar pe Travis am să-l numesc administrator al contului, ceea ce-l va face neoficial partenerul tău de afaceri, iar cînd Ted și Donna Jean vor împlini majoratul, pot să te-ajute ei înșiși să conduci compania. Asta, presupunînd c-o să-ți mai rămîină vreo companie, după ce Travis va încerca să te ajute s-o conduci.

Cal aruncă ziarul pe masă și lansă încă un avertisment în atmosfera deja încărcată.

– Eu în locul tău n-aș aștepta șase luni ca să fac treaba, Cole. Cine știe, inima mea poate să cedeze oricînd, iar săptămîna viitoare am să-mi schimb testamentul, așa ca dacă mor înainte să te însori tu, acțiunile mele din companie or să le revină lui Ted și Donna Jean.

Cole era atît de indignat, încît chiar se gîndea să încerce să-l declare legal pe bătrîn iresponsabil. Sau, dacă nu reușea, putea încerca să obțină anularea testamentului... dar asta ar fi durat ani de zile, după moartea lui Cal, iar rezultatul n-ar fi fost deloc sigur.

Îl smulse din gînduri Letty, menajera, care apăru în ușa bucătăriei.

– Cina e gata, anunță ea.

Amîndoi o auziră, dar nici unul n-o băgă în seamă.

– Ești capabil să înțelegi că s-ar putea să nu reușesc să găsesc o femeie și să mă însor cu ea în șase luni? scrîșni Cole printre dinți.

Drept răspuns, Cal arătă cu degetul spre teancurile de reviste din spatele fotoliului său.

– După sondajele din revistele alea, ai cinci dintre cele mai importante șapte calități pe care le doresc femeile de la un bărbat. Ești bogat, începu el să le numere pe degete, în ordinea în care și le amintea, inteligent, cu studii, cu un viitor strălucit, iar Donna Jean zice că ești „un tip trăsnet“, ceea ce cred că te califică și ca fiind chipeș.

Convins că învinsese, Cal susținu un moment privirea rece a lui Cole, apoi făcu un efort să risipească o parte din animozitatea pe care o crease.

– Nu ești doar puțin curios să afli și care-s cele două calități care-ți lipsesc?

– Nu, se răsti Cole, atît de furios încît se temea să mai vorbească.

Totuși, Cal îl lămuri:

– Nu vrei să ai copii, și mă tem că pînă și mie mi-ar fi greu să te descriu ca „tandru și înțelegător“.

Văzînd că încercarea lui de a glumi nu obținuse nici o reacție din partea nepotului său, bătrî-

nul se întoarce spre bucătărie, cu umerii ușor căzuți.

– Letty a pus cina pe masă, spuse el încet.

Cu un sentiment de irealitate totală, Cole se uită după el, apoi îl urmă în bucătărie, cu o mapă și un stilou de aur, scoase din servietă. Se așează în fața lui și trânti mapa pe masă.

– Scrie pe hîrtie, ordonă el rece, în timp ce Letty, de lîngă aragaz, se uita cu teamă de la unul la altul, cu polonicul plin de chili în mîină.

Automat, Calvin luă stiloul, dar fruntea i se încreți de nedumerire.

– Ce să scriu?

– Scrie termenii acordului și include orice „cerințe“ concrete s-ar putea să ai din partea femeii cu care-am să mă însor. N-am chef de surprize, dacă vin cu una acasă, fiindcă nu corespunde nu știu cărui criteriu pe care ai uitat să-l menționezi.

Unchiul lui arată sincer lezat.

– Nu încerc să-ți aleg o nevestă, Cole. Las asta în seama ta.

– Al dracu' de generos mai ești!

– Vreau să fii fericit.

– Și ai cumva impresia că toată povestea asta mă face fericit?

– Acum, nu. Nu în clipa asta, dar numai fiindcă ești oțărît.

– Nu sînt oțărît, replică disprețuitor Cole, sînt dezgustat!

Bătrînul tresări, dar nu se înduplecă. Încercă să împingă mapa înapoi spre Cole, însă acesta o opri cu palma.

– Vreau în scris, declară el.

Într-o încercare disperată de a-i liniști înainte de a se lua iar la hartă, Letty aduse grăbită pe masă farfuriile cu chili aburinde și le puse în fața lor.

– Mîncăți cît e cald! îi zori ea.

– Ce vrei în scris? întrebă Cal, arătînd nedumerit și furios.

– Mîncăți acum, insistă Letty. Scrieți pe urmă.

– Vreau să scrii că-mi vei preda cele cincizeci de procente ale tale din companie, dacă în șase luni vin acasă cu o soție.

– De cînd n-ai încredere în cuvîntul meu?

– De cînd ai început să te pretezi la șantaj?

– Ia te rog! explodă Cal, deși arăta destul de vinovat. Am dreptul să decid cui îi revin cele cincizeci de procente ale mele. Am dreptul să vreau să știu că, într-o bună zi, fiul tău va beneficia de banii mei.

– Un fiu? ripostă Cole, cu glasul scăzut amenințător. Face și asta parte din înțelegere? O condiție nouă? Știi ceva, ce-ar fi să mă însor cu o femeie care are deja un băiețel, ca să nu trebuia să aștepți și să-ți mai faci griji?

Calvin îl privi încruntat, apoi mîzgăli repede pe hîrtie ceea ce-i ceruse Cole și împinse mapa

peste masă, cu un mormăit indignat.

– Poftim, în scris! Fără alte condiții.

Mîncară într-o tăcere încordată, terminînd repede.

Apoi, Cole reveni în living, unde deschise televizorul și-și scoase hîrtille din servietă.

Munca era mai sigură și mai bogată în compensații decît riscul unui nou conflict, iar televizorul făcea ca tăcerea dintre ei să pară mai puțin amenințătoare.

În fotoliu, unchiul lui coborî ziarul „*Houston Chronicle*” pe care-l citea, privindu-l pe Cole cu o expresie îngîndurată, ca și cum totul s-ar fi rezolvat spre mulțumirea amîndurora.

– După cîte am citit eu, multe femei preferă să nu aibă copii, în zilele noastre. Mai mult le interesează cariera. Ai grijă să nu-ți alegi una din-astea.

Cole îl ignoră ostentativ, continuînd să scrie.

– Și vezi să nu te pomenești cu vreo căuțătoare de aur care să nu-ți dorească decît banii.

Furia lui Cole dădu iar în clocot.

– Cum dracu’ vrei să aflu care-s adevăratele motive ale unei femei, în doar șase luni?

– Bănuiam că de-acum ai devenit expert în femei. N-ai avut acu’ vreo doi ani nu știu ce prințesă care s-a ținut după tine prin toată Europa?

Cole îl privi într-o tăcere înghețată, iar în cele din urmă Calvin ridică din umeri.

– Nu e nevoie să cunoști o femeie pe dinăuntru și pe din afară ca să fii sigur că n-o interesează să se mărite cu banii tăi, nu cu tine.

– Nu zău? replică tăragănat Cole. Și, pe baza vastei tale experiențe matrimoniale, cum propui să aflu ce motive poate avea viitoarea mea soție?

– Eu în locul tău, cred c-aș găsi că cea mai bună cale de a evita vreo capcană e să aleg o femeie care are deja banii ei.

Înălță din sprâncene, parcă așteptându-l pe Cole să-i aplaude soluția, dar acesta îl ignoră și reveni cu atenția la documentele lui.

În următorul sfert de oră, tăcerea rămase neîntreruptă, cu excepția foșnetului paginilor de ziar; apoi Cal vorbi din nou, despre ultimul subiect de care avea chef Cole.

– Scrie aici, în rubrica lui Maxine Messenger, că sîmbătă seara te duci la Balul Orhideei Albe, și că ai donat obiectul cel mai scump pentru licitație.

Maxine zice că balul va fi „cel mai strălucitor eveniment monden al înaltei societăți din Houston”. Cu o ocazia ca asta, n-ai de ce să te temi că vei pune mîna pe o căutătoare de aur.

Ce-ar fi să arunci o privire, să găsești o femeie care te atrage și s-o aduci aici ca s-o văd și eu – și, adăugă el pe un ton răutăcios – să văd și certificatul de căsătorie. La prima aniversare a

nunții, am să-ți predau jumătatea mea din companie, așa cum am scris pe hîrtia aia.

Cole nu răspunse, iar peste cîțva timp Calvin căscă.

– Cred c-am să-mi termin ziarul în pat, anunță el, ridicîndu-se. E zece. Ai să mai lucrezi mult?

Cole studia scrisoarea de intenție pe care o redactase John Nederiy, la cererea lui.

– De paișpe ani lucrezi mult, răspunse el scurt. *De-asta* tu și Travis sînteți așa de bogați.

Un moment, Cal rămase privind-l, dar nu-l putu contrazice, așa că ieși încet din cameră.

Capitolul 16

Cole nu ridică privirea pînă cînd auzi ușa de la dormitorul unchiului său închiziindu-se, apoi aruncă documentele pe masă cu o mișcare scurtă din încheietura mîinii, care-i reflecta proasta dispoziție.

Foile de hîrtie căzură peste „*National Enquirer*” – chiar lîngă fotografia femeii care fusese părăsită de logodnicul ei. Chiar lîngă fotografia Dianei Foster.

Cole se repezi înainte, înhăță ziarul și citi scurtul articol cu un sentiment de compasiune sumbră față de victima incidentului; apoi îl aruncă la loc, și gîndurile îi reveniră la Cal.

Se gîndea posomorît la ceea ce avea de fă-

cut, când îi atrase atenția o mișcare spre dreapta și, ridicînd privirea spre ușa bucătăriei, o văzu pe Letty cu o cană în mîină și un zîmbet ezitant pe față.

De cînd își amintea Cole, ori de cîte ori nu se înțelegea cu unchiul lui, Letty Girandez, care era o bucătăreasă îngrozitoare, apărea imediat după aceea cu cîte ceva de mîncare sau de băut pentru Cole – un gest de consolare din partea unei femei cumsecade care știa că gătea prost.

Trecută de șaiszeci de ani, Letty avea o față rotundă și simplă, care reușea să-i transmită blîndețea sufletească, și o voce scăzută, cu accent spaniol, care-i dădea un aer de gentilețe delicată.

Expresia lui Cole se îmblînzi, în timp ce femeia venea prin living și punea cana aburindă pe masa de cafea.

– Ciocolată fierbinte? ghici el.

Rețeta lui Letty pentru proasta dispoziție era întotdeauna aceeași: ciocolată fierbinte seara, și limonadă ziua.

Și prăjitură.

Prăjitură cu ciocolată!

– Unde mi-e prăjitura? o tachină el, luînd cana.

Letty se întoarse spre bucătărie.

– A mai rămas niște prăjitură cu ciocolată de ieri. Am cumpărat-o de la prăvălie.

Deși ultima informație făcea ca prăjitura să fie

mai dezirabilă, lui Cole nu-i era foame.

– Dacă n-ai copt-o tu, nu merită s-o mănînc, glumi el.

Letty zîmbi radios la auzul complimentului, apoi porni înapoi spre bucătărie.

– Mai rămîi, hai să stăm puțin de vorbă.

Femeia se așeză pe fotoliul unde stătuse Cal, ezitînd, ca și cum nu s-ar fi convenit să stea acolo.

– Nu trebuie să-l contrazici pe unchiul mamei, spuse ea într-un tîrziu.

– De douăzeci de ani îmi spui asta.

– Ți se pare nefirească dorința unchiului mamei să te vadă însurat cît mai curînd?

– Ți se pare că asta-i un mod de a o spune, răspunse Cole, străduindu-se să-și ascundă sarcasmul din glas.

– Probabil crede că dacă nu te silește el să te însori, n-ai s-o faci niciodată.

– Ceea ce nu e treaba lui.

Letty ridică fața spre el.

– Te iubește.

Cole mai luă o înghițitură din ciocolata fierbinte și puse cana pe masă, cu furie.

– Asta nu mă consolează cu nimic.

– Însă chiar și-așa, e adevărat.

– Iubirea nu e o scuză pentru șantaj, chiar dacă șarjează.

– Nu cred că șarjează. Cred că unchiul mamei o să le lase jumătatea lui de companie celor doi copii ai lui Travis, dacă nu te însori.

La auzul acestor cuvinte, pe Cole îl străbătu un nou val de furie.

– Nu știu cum ar putea să justifice asta față de el însuși, sau față de mine!

Remarca lui era retorică, dar Letty răspunse, iar Cole își dădu seama că avea perfectă dreptate:

– Pe unchiul matală nu-l interesează acum banii; numai nemurirea îl interesează. Își dorește să fie nemuritor, și-și dă seama că numai prin fiul lui i se poate împlini asta.

– Nu sînt fiul lui, sublinie nervos Cole.

Letty zîmbi dulce, dar răspunsul ei fu plin de convingere calmă:

– El așa te vede.

– Dacă după nemurire umblă, atunci i-au dăruit-o deja cei doi copii ai lui Travis. Travis și cu mine sîntem amîndoi nepoții lui. Chiar dacă aveam copii, ar fi înrudiți cu el în același fel ca ai lui Travis.

Femeia își stăpîni un zîmbet.

– Fiul lui Travis e leneș și îmbufnat. Poate-o să-i treacă într-o zi, dar deocamdată unchiul matală nu vrea să-și lase nemurirea în seama unuia ca Ted. Donna Jean e sfioasă și timidă. Poate că mai tîrziu o s-arate curaj și cutezanță, dar pînă una-alta...

Lăsă fraza neterminată, astfel încît Cole să tragă concluzia evidentă – că unchiul lui nu voia

să-și lase nemurirea nici în seama Donnei Jean.

– Ai idee de unde i-o fi venit obsesia asta neașteptată cu nemurirea? Întrebă el.

Letty șovăi, apoi dădu din cap.

– Îi slăbește inima. Acum, doctorul Wilmeth vine mai des. Zice că nu se mai poate face mare lucru.

Trase aer în piept, adânc, tremurător, și-l privi cu ochii ei căprui plini de lacrimi.

– Doctorul Wilmeth zice că mai e doar o chestiune de timp pînă o să...

Se întrerupse, apoi se ridică și ieși în fugă din cameră.

Aplecîndu-se înainte, Cole își rezemă coatele pe genunchi, copleșit de un sentiment cumplit de teamă și de amintirile serilor plăcute și ale conversațiilor animate pe care le avusese cu unchiul lui în ultimii treizeci de ani.

Se părea că singurele momente de căldură familială pe care le cunoscuse vreodată avuseseră loc în acea cameră jerpelit-confortabilă. Odată cu Cal, toate acelea aveau să moară.

Iar dacă Letty avea dreptate, nu mai era mult pînă atunci.

Se îndreptă și luă cana de ciocolată, cu gîndul s-o ducă la bucătărie. În acel moment, privirea îi căzu pe ziarul împăturit de alături. Din pagină îi zîmbea fața Dianei Foster.

Încă de la șaisprezece ani făgăduise să

ajungă o mare frumusețe, dar cu cât îi privea mai mult trăsăturile uluitoare și zîmbetul încrezător, cu atît îi era mai greu s-o reconcilieze pe acea strălucitoare femeie de afaceri cu adolescența fermecător de cuviincioasă și modestă pe care și-o amintea.

Simți din nou un junghi de compasiune și indignare. Cu frumusețea și averea ei, cu bună-lata și inteligența ei, ar fi trebuit să se bucure de tot ce avea mai bun viața de oferit. Asta meritase – nu să fie făcută de rîsul națiunii, de alde Dan Penworth.

Cu un oftat obosit, Cole își alungă gîndul și se ridică, ducînd cana la bucătărie. Acolo, turnă cu grijă restul în chiuvetă și spală urmele, pentru ca Letty să nu observe cît de mult îi „plăcea“ ciocolata ei. Adevărul era că detesta ciocolata fierbinte.

Și mai detesta și halvița. Detesta îndeosebi bolile și medicii care puneau diagnostice fără să propună și un tratament. Și, la o adică, nu era prea încîntat nici de căsniciile false care erau condamnate la eșec încă înainte de a începe.

Capitolul 17

Cu zîmbete strălucitoare și artificiale fixate pe fețe, rudele Dianei și doi prieteni de-ai ei stăteau de-o parte și de alta a holului aglomerat, făcînd

eforturi eroice să dea impresia că totul era absolut normal, în timp ce priveau ușa rotativă de alamă a intrării în Hotelul Balmoral, așteptînd s-o vadă pe Diana.

– Cu siguranță, decorațiunile sînt fermecătoare, remarcă fără tragere de inimă mama Dianei.

– Seamănă foarte mult cu prima scenă din „*Camelot*”, confirmă Corey, privindu-și soțul. Nu-i așa?

În loc să răspundă, Spence o cuprinse cu brațul pe după talie și o strînse încurajator.

– Nu-ți face griji. Totul va ieși perfect, iubito.

– Diana a spus că va fi aici la șapte și un sfert, iar acum e și jumătate, spuse Corey. Iar Diana nu întîrzie niciodată.

Mama ei privi prin hol și văzu că mulțimea începea să se îndrepte spre mezanin, unde urmau să aibă loc principalele evenimente.

– Poate s-a hotărît să nu mai vină, la urma urmei, spuse Mary Forest.

Zîmbetul artificial al lui Corey fu înlocuit de o expresie alarmată.

– Să-și contramandeze participarea în ultimul moment ar fi cel mai rău lucru pe care l-ar putea face.

– O să vină, le asigură Spence pe amîndouă. Diana n-a fugit de nimic, niciodată în viața ei.

– De data asta, n-aș condamna-o dacă ar

fugi, spuse Corey. Diana își prețuiește intimitatea și demnitatea mai presus de orice, iar după ceea ce i-a făcut Doug, demnitatea ei a fost terfelită în public. În locul ei, nu cred că aş avea curajul să apar aici în seara asta.

– Ba l-ai avea, replică Spence cu deplină convingere.

Corey îl privi surprinsă.

– De ce crezi asta?

– Datorită mîndriei. Mîndria rănită te-ar forța să apari aici și să le faci față tuturor. În momentul de față, Diane nu i-a mai rămas decît mîndria, iar mîndria îi va impune să apară la bal cu capul sus.

– O să vină, îi dădu dreptate Doug Hayward.

– De fapt, spuse pe neașteptate Spence, Diana tocmai a sosit.

O privi pe Corey cu un zîmbet, adăugînd:

– Și a făcut-o în stil mare.

Nedumerită, Corey se întoarse.

O văzu pe Diana mergînd calmă prin mulțime, cu capul sus, fără să pară conștientă de oamenii care întorceau capetele s-o privească.

În mod normal, Diana ar fi ales eleganța discretă în locul strălucirii, dar nu și în seara asta.

Cu un zîmbet admirativ, Corey îi privi rochia purpurie uluitor de elegantă, croită ca un sarong mulat pe trup cu o tăietură prelungă într-o parte, coborînd de la bretelele înguste spre poalele ce i

se învolburau în jurul gleznelor. Își lăsase părul despletit, revărsat ca o cascadă pînă deasupra umerilor – simplitatea sa strălucitoare contrastînd elegant cu sofisticarea sexy a rochiei.

Corey o îmbrățișă cu putere.

– Mă temeam așa de tare să nu te fi hotărît să rămii acasă în seara asta! șopti ea.

– Nici nu m-am gîndit, minți Diana, zîmbindu-le liniștitor mamei și bunicilor ei.

– Ești superbă, decretă galant Spence, îmbrățișînd-o frățește, și rochia la fel.

– Noroc că întîlnirile tale la New York s-au terminat cu o zi mai devreme, așa că ai putut să vii cu noi în seara asta.

Nu norocul îl adusese pe Spence înapoi în Houston la timp pentru bal, ci situația Dianeî îl făcuse să-și contramandezee întîlnirile din ultima zi – dar Corey avu grijă să n-o îngrijoreze și mai mult, menționînd acest lucru.

Doug Hayward se îndepărtă de partenera lui, studiînd-o pe Diana cu admirație nedisimulată.

– Arăți fantastic! o felicită el.

O sărută pe obraz și îi strînse mîinile într-ale lui și imediat făcu un pas înapoi, încruntîndu-se preocupat.

– Ai mîinile reci ca gheața. Ești sigură că vrei să te întîlnești cu toată lumea, inclusiv presa?

Mișcată de grija lui, Diana își aplică pe față un zîmbet strălucitor.

– O să fie bine, își asigură ea fostul prieten din copilărie. Asemenea lucruri li se întâmplă multor oameni. Logodnele se desfac, iar oamenii se căsătoresc cu alte persoane. Deși, adăugă ea, într-o încercare de umor, de obicei se întâmplă în ordinea asta, nu invers.

Știa că Doug venise ca să-i acorde sprijinul lui moral și să-și folosească influența considerabilă în înalta societate din Houston pentru a ajuta să se anuleze efectul umilitoarei fapte a lui Dan.

– Îți mulțumesc, spuse Diana, cu vocea întretăiată. Am impresia că nu mai contenești să ne dai sfaturi, mie și lui Corey, și să ne scoți din tot felul de belele.

– De cele mai multe ori, sfaturile mele au vîrît-o pe Corey în cîte-o belea, glumi Doug. Tu, pe de altă parte, rareori mi-ai cerut sfatul și niciodată n-ai intrat în nici un necaz, din cîte-mi amintesc.

Ultima parte era adevărată, dar Diana refuză să minimalizeze valoarea prieteniei lor.

– Ai o inimă foarte bună, spuse ea, cu simplitate și candoare.

Doug păși înapoi, cu o expresie de oroare hazlie.

– Încerci să-mi ruinezi imaginea de tip dur, pe care mi-am construit-o cu atîta grijă? Adversarii mei politici mă vor face să par un pămpălău, dacă află ce inimă bună am.

Corey îl auzi, dar era preocupată să studieze

fața Diane. De aproape, putea să vadă că, în pofida fardului aplicat cu multă artă, era anormal de palidă și din ochi îi lipsea strălucirea. Spence observase și el, așa că aduse două pahare.

– Bea asta, o instrui. O să-ți aducă puțină culoare în obraji și-ți va da curaj.

Diana acceptă paharul și luă o mică sorbitură, apoi clătină din cap, încercînd să facă efortul de a înfrunta o problemă pe care o evitase.

Nu avea de unde ști ce urma să se întîmple peste o oră, cînd intră în sala de bal cu familia ei, Doug și partenera lui, Amy.

Unii dintre cei prezenți îi erau prieteni, iar dacă întrebau despre Dan, interesul lor pornea din îngrijorare și afecțiune sinceră.

Totuși, acest lucru nu era valabil pentru majoritatea participanților.

Se aflau acolo sute de cunoștințe îndepărtate și străini curioși care aveau să-i urmărească fiecare mișcare, căutînd un motiv de bîrfă.

Diana se străduise din răsuputeri, toată viața, să nu-și facă dușmani, dar știa că existau destui care invidiau succesul familiei Foster, și alții care pur și simplu se bucurau de nefericirea altora.

– Presa o să te ia cu asalt în seara asta, comentă abătută Corey.

– Știu.

– Stai cu mine și cu Spence. O să te apărăm cît putem.

Diana zîmbi vag.

– Spence are pistol?

– În seara asta, nu, glumi Corey. I-ar deforma buzunarul smokingului.

Diana reuși să zîmbească din nou, dar ridică privirea spre mezanin, observînd mulțimea de acolo cu tot entuziasmul unei femei care vede un pluton de execuție.

– Aș vrea să nu fi acceptat să prezint colierul acela pentru licitație, înainte să se întîmple toate astea, spuse ea. Peste cîteva minute trebuie să mă duc acolo, ca să mi-l pună la gît.

– O, Doamne, am uitat complet! gemu Corey. Am observat că nu purtai bijuterii în seara asta, dar m-am bucurat atît de mult să văd ce splendid arătai în rochia asta purpurie, încît am uitat că trebuia să prezinți afurisitele alea de ametiste.

– Termină-ți băutura, insistă Spence. Încă două înghițituri.

Diana se supuse, pentru că-i era mai ușor, și avea nevoie să-și conserve energia pentru calvarul care o aștepta.

Știind cît de preocupată era întotdeauna Diana ca el să se simtă bine, bunicul ei încercă să-i distragă atenția, aducînd vorba despre situația lui.

Trecîndu-și un deget peste gulerul apretat al cămășii de smoking, spuse:

– Nu suport să umblu îmbrăcat așa, ca un

măimăuții, Diana. De fiecare dată când îmi iau aiurelile astea, arăt ca toți dracii!

Bunica Dianei îl privi cu reproș.

– Nu mai drăcui, Henry. Iar smokingul îți stă foarte bine.

– Mă face s-arăt ca un caraghios de pinguin.

– Toți bărbații poartă smokinguri în seara asta.

– Și *toți* arătăm ca niște pinguini! replică el ursuz.

Apoi trecu la un subiect mai plăcut, privind-o pe Diana cu speranță.

– Cred că ar trebui să mai facem un număr despre grădinăritul organic. Grădinăritul organic e popular întotdeauna. Ce părere ai, scumpo?

Diana nu putea să se concentreze decît asupra calvarului care o aștepta.

– Cred că e foarte bine, bunicule, spuse ea, deși scriseseră despre grădinăritul organic de două ori în acel an. Așa vom face, adăugă ea absentă, iar mama și bunica ei o priviră cu uimire. Mai bine mă duc acum să iau colierul ăla, continuă, fără tragere de inimă. Și bine că n-am chef de cumpărături.

Zona oficială pentru presă era înconjurată cu un cordon de catifea, în partea opusă a mezaninelui, nu departe de sala de bal unde erau expuse obiectele pentru licitație.

Ținându-se de cuvîntul dat departamentului de relații cu publicul al Unified Industries, Cole se prezintă în fața reprezentanților presei dîndu-și toată silința să pară că se simțea excelent.

Spuse că urma să dea scurte interviuri reporterilor locali de la C.B.S. și A.B.C., apoi poză pentru fotografii și răspunse la întrebările de rutină puse de reporterul de la „*Houston Chronicle*” și cel de la „*U.S.A. Today*.”

Interviul pentru A.B.C. fu ultimul. Stînd lîngă Kimberly Proctor, cu obiectivul camerei orientat drept spre el ca ochiul unui ciclop, Cole o ascultă pe atrăgătoarea blondă vorbind despre istoria de o sută de ani a Balului Orhideei Albe și tradițiile licitației; apoi, Kimberly îndreaptă microfonul spre el.

– Domnule Harrison, comitetul ne-a spus că ați donat cel mai valoros articol pentru licitația de astă seară. Cît valorează sculptura de Klineman?

– Pentru cine? replică sec Cole.

Reportera rîse.

– Vreau să zic, la cît e evaluată?

– La un sfert de milion de dolari.

– Sînteți un om foarte generos!

– Spuneți-le asta celor de la I.R.S., bine? replică el răutăcios.

Și imediat puse capăt interviului, zîmbindu-i scurt și dînd din cap, după care ieși din fața camerei.

Surprinsă de această tactică, Kimberly îl urmărește grăbită.

– Stați... mă... mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni mai târziu, pentru... pentru o discuție.

– Regret, minți politicos Cole, dar trebuie să vorbiți cu departamentul nostru de *public relations* și să vă programați un interviu.

– Nu la un interviu mă gândeam... murmură reportera cu o voce mai suavă, privindu-l drept în ochi. Poate să bem ceva... undeva...

Cole clătină din cap, dar își atenuă refuzul cu un zîmbet de regret politicos.

– Mă tem că n-am nici cincisprezece minute pentru mine, pînă mâine cînd plec din Houston. Poate altă dată.

– Domnule Harrison! strigă altcineva din perimetrul presei, dar Cole îl ignoră și-și continuă drumul, oprindu-se doar ca să accepte un pahar de șampanie de la un chelner.

Printr-o ironie, cînd în sfîrșit recunosc două chipuri din mulțime, văzu că aparțineau singurelor persoane care încercau să *evite* să-l salute – domnul și doamna Charles Hayward.

Aceștia trecură pe lîngă fostul lor grăjdar cu nasurile pe sus și ochi ca niște cioburi de gheață.

În fața ușilor de la sala unde erau expuse obiectele pentru licitație stăteau paznici înarmați, iar alături tocmai izbucnise o ceartă, cînd un fotograf cu cămașă cadrilată încercase să se stre-

oare pe lîngă unul dintre ei.

– Numai invitații au acces aici după ora șapte, declară paznicul, încrucișîndu-și preocupat brațele pe piept.

– Sînt de la „*Enquirer*”, explică fotograful, și nu mă interesează obiectele, voiam doar să fac o fotografie cu Diana Foster. Am văzut-o adineaori pe balcon, și cred că a intrat aici.

– Regret. Acum nu mai pot intra aici decît invitații la licitație.

Înțelegînd cît de dificilă era situația Dianei Foster, Cole simți un amestec de compasiune și neîncredere. Auzise mai multe persoane menționînd-o, în general ca „biata Diana Foster”, iar remeile sunau adesea mai mult malițioase decît compătimitoare.

Cole privi alene mulțimea, fără a recunoaște în sinea lui că o căuta anume pe Diana...

În clipa următoare, o văzu, stînd lîngă o coloană de marmură din apropierea lifturilor, la vreo cincisprezece metri distanță.

Șocul recunoașterii fu imediat urmat de ușurare și admirație masculină, cînd privirea lui o studie pe „biata Diana Foster”.

În locul ființei umilite și pierdute pe care se temuse că avea s-o vadă, Diana Foster nu-și pierduse nimic din ținuta regală pe care și-o amintea Cole.

Stătea senină în penumbra unui pîlc de co-

paci artificiali, neatinsă de agitația din jur – ca o tînără și mîndră Guinevere cu trăsături delicate, bărbie mică și ochi verzi mari, luminoși, sub genele arămii dese și sprîncenele arcuite exotic.

Asculta atentă un bărbat despre care Cole fu aproape sigur că era Spencer Addison. Acesta era îndepărtă de ea, iar Cole ieși din umbra copacilor și se opri, dorindu-și ca Diana să privească spre el.

Avînd în vedere privirile înghețate cu care trataseră Charles și Jessica Hayward în urmă cu cîteva minute, Cole se îndoia că spuseseră cuiva cît succes avusese fostul lor grăjdar.

În acest caz, era posibil ca Diana să nu aibă nici cea mai vagă idee că vechiul ei prieten era unul și același cu omul pe care revista „*Newsweek*” tocmai îl declarase Întreprinzătorul Anului.

Ușile sălii de bal se deschiseră, și toată mulțimea porni într-acolo, tăindu-i vederea în timp ce intrau în sală.

Pentru ca Diana să nu dispară în mulțime sau să intre în sală înainte de a apuca să vorbească între patru ochi, Cole porni spre ea, iar cînd trecu de ultimul obstacol uman, văzu că Diana conversa cu cineva – și anume, cu Doug Hayward. Cole încetini pasul și se trase într-o parte; apoi ridică paharul la gură, sperînd ca Hayward să plece. Nu avea de unde ști dacă împărtășea atitudinea lui Charles Hayward față de el, și nu voia

să riște ca vreun incident să strice prima întâlnire cu Diana după mai mult de un deceniu. Hayward voia s-o escorteze în sala de bal dar, spre ușurarea lui Cole, Diana refuză.

– Du-te fără mine, spuse ea. Vin și eu imediat, mai întâi vreau să iau puțin aer.

– Vin și eu, se oferi Hayward.

– Nu, te rog. Am nevoie doar să fiu singură pentru câteva momente.

– Bine, dacă ești sigură... răspunse el, frustrat și fără tragere de inimă. Să nu întârzii, adăugă, și porni spre ușile deschise ale sălii de bal.

Diana dădu din cap și se întoarse, pornind repede spre o ușă deasupra căreia scria „leșire“.

Cole avea destulă experiență cu femeile ca să știe când una dintre ele era în pragul lacrimilor, și întrucât îi spusese lui Hayward că voia să fie singură, considera că ar fi trebuit să-i acorde acest privilegiu.

Dădu s-o ia spre sala de bal, apoi se opri, sub imperiul unei vechi amintiri – Diana povestindu-i despre căderea ei de pe cal:

– *Eu n-am plîns...*

– Nu?

– Nnț, eu nu plîng niciodată. Nici când mi-am rupt mîna, și nici când mi-a pus-o în gips doctorul Paltrona.

– Nici măcar o lacrimă?

– Nici una.

– Bravo ție.

– N-ai de ce să mă feliciți, oftase ea. Am leșinat în schimb.

În copilărie, putuse să-și stăpânească vitejește lacrimile de durere și spaimă, dar acum, ca femeie, părea insuportabil de rănită. Cole ezită, oscilînd între îndemnul instinctiv masculin de a evita o scenă, și un impuls mult mai greu de înțeles de a-i oferi un oarecare sprijin. Cel de-al doilea imbold era puțin mai puternic, și învinse: Cole porni încet dar hotărît spre ușa cu inscripția „leșire”. Apoi, făcu un mic ocol ca să ia șampanie, fiind sigur că avea s-o mai însuflețească puțin.

Capitolul 18

Afară, balconul de piatră lung și îngust era pustiu și slab luminat, de cîteva felinare cu gaz mici, care formau cercuri de lumină gălbuie înconjurate de tenebre.

În starea ei deprimată, Diana prefera incomparabil întunecimea singuratică a balconului față de agitația balului, și era cruțată de ironia dure-roasă de a trebui să asculte orchestra cîntînd „*If Ever I Would Leave You*”.

Sunetul unei uși metalice închizîndu-se o făcu să întoarcă alarmată capul spre un bărbat înalt, în smoking, care tocmai ieșise din hotel.

Ușurarea de a vedea că nu era un reporter, ci

unul dintre invitați, fu imediat înlocuită de iritare, când constată că venea spre ea. Învăluit în umbră și tăcere, continua să se apropie, cu pași înceți dar hotărâți.

Avea brațele îndoite din coate și ținea câte ceva în fiecare mână. O fracțiune de secundă, imaginația ei febrilă plăsmui două revolve; apoi, omul trecu prin lumina unui felinar, iar Diana văzu că ținea în mâini...

Două pahare de șampanie. Le privi cu gura căscată, apoi se uită la el, cum parcurgea distanța care-i mai despărțea.

De aproape, se vedea că avea aproape un metru și optzeci și cinci, cu umeri lați și un chip dur, sever, definit de o bărbie pătrată, fălci de fier și sprâncene negre, drepte și dese. Chipul umbrat îi era bronzat puternic, iar ochii-i străluceau cu un amuzament deconcertant.

– Bună, Diana, o salută el cu un glas cu rezonanță profundă.

Diana încercă să afișeze o expresie de nedumerire politicoasă, stăpînindu-și imboldul de a bătea din picior, cerîndu-i s-o lase în pace.

– Îmi pare rău, răspunse ea, cu o voce stăpînită. Dacă ne-am cunoscut, nu-mi amintesc.

– Ne-am cunoscut, categoric, o asigură el sec, întinzîndu-i paharul. O șampanie?

Diana clătină din cap în semn de refuz, în timp ce-i studia chipul, tot mai convinsă că-i ar-

dea de cine știe ce jocuri. Deși prefera bărbații cu trăsături rafinate și constituție mlădioasă, spre deosebire de forța brută și masculinitatea covârșitoare pe care le emana acest necunoscut, știa că nu l-ar fi uitat, dacă l-ar fi întâlnit vreodată.

– N-aș crede, replică ea cu aceeași politețe fermă, punînd capăt jocului. Cred că mă confundați cu altcineva.

– În veci nu te-aș confunda cu altcineva, o tachină el. Îmi amintesc foarte clar ochii tăi verzi și coama aceea arămie.

– Coamă arămie? murmură Diana. E clar că mă confundați. Nu v-am mai văzut niciodată.

– Ce mai face sora ta, Corey? continuă Cole, cu linia severă a gurii destinzîndu-i-se alene într-un zîmbet. Îi mai place să călărească?

Diana îl privi lung, nesigur. Întîmplător sau intenționat, stătea chiar în afara luminii felinarului, dar începea să sune – și să pară – cunoscut.

– Sînteți un prieten al surorii mele, domnule...?

În sfîrșit, Cole păși în lumină și, cu un șoc de surpriză și plăcere, Diana îl recunoscu.

– Ce formală ești, o tachină el, zîmbindu-i cu familiarii lui ochi cenușii. Dar obișnuiai să-mi spui...

– Cole! șopti ea.

Știuse că era așteptat la bal, și așteptase cu nerăbdare să-l revadă, pînă în urmă cu cîteva

zile, când viața ei fusese dată peste cap și nimic nu mai avusese importanță.

Acum nu mai părea capabilă să se adapteze la șocul de a-l vedea.

Cole văzu plăcerea care-i lumină fața când îl recunoscuse, și simți o căldură surprinzătoare, care îi dezgheță pentru câteva clipe nepăsarea cinică și dură ce-l caracteriza în ultima vreme.

Indiferent de ceea ce i-or fi spus Haywarzii despre motivul plecării lui neașteptate de la fermă, indiferent de anii care trecuseră de-atunci, prietenia Dianei Foster pentru el era la fel de vie, neîntinată și neschimbată.

– Cole? Chiar tu ești? întrebă Diana, încă fără să-și fi revenit din șoc.

– În carne și oase. Mai bine zis, în smoking, glumi el, întinzându-i din nou paharul de șampanie.

Observă că Diana, deși îl refuzase din partea unui presupus străin, îl acceptă ca de la un vechi prieten, și în timp ce-i privea fața frumoasă, ridicată spre el, fu măgulit și încântat.

– Cred că se impune un toast, domnișoară Foster.

– Ține-l tu, îi ceru ea. Eu sînt încă prea șocată ca să mă gîndesc ce să spun.

Cole ridică paharul.

– Pentru cea mai norocoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Zîmbetul Dianei pieri de pe buze, și o cutremură un fior.

– Ferească Dumnezeu!

Era clar că nu știa ce i se întîmplase, și încercă repede să-și atenueze reacția cu o ridicare nepăsătoare din umeri.

– Voiam să spun că am fost și mai norocoasă la viața mea...

– Ce noroc poate fi mai mare decît să scapi ca prin urechile acului de căsătoria cu un poltron fără șira spinării?

Această remarcă era atît de scandaloasă și absolut loială, încît Dianeii îi veni să rîdă și să plîngă în același timp.

– Ai dreptate, spuse ea.

Ca să-i evite privirea, sorbi scurt din șampanie, apoi se grăbi să schimbe subiectul.

– Cînd s-a aflat că urma să vii aici în seara asta, oamenii au fost foarte surescitați. Toți ard de nerăbdare să te vadă. Am atîtea întrebări să-ți pun – pe unde-ai umblat, ce-ai mai făcut – încît nici nu știu cu ce să încep...

– Să începem cu întrebarea cea mai importantă, o întrerupse el ferm, făcînd-o să se simtă iar ca un copil în fața unui bărbat matur și înțelept. Cum suporti toată mizeria asta?

Diana știa că se referea la bîrfele care foteau prin toată sala de bal, în legătură cu logodna ei desfăcută.

– Mă descurc destul de bine, răspuse ea, auzind frustrată că-i tremura vocea; i se păru că auzea ușa balconului deschizându-se și continuă mai încet, ca să n-o audă cineva: chiar foarte bine.

Cole aruncă o privire peste umăr, în direcția sunetului. Lumina inscripției „leșire“ de deasupra ușii îi dezvălui un bărbat cu cămașă cadrilată care sări înapoi în umbră când Cole se uită spre el. Primul lui impuls fu acela de a-l ataca pe reporterul care-i spiona; următorul, fu cel de a se folosi de el. Pentru moment, Cole alese a doua variantă. Întinse mîna liberă și ridică bărbia Dianei.

– Ascultă-mă cu atenție și nu te mișca.

Ochii ei se dilatară imediat, alarmați.

– Ne pîndește un reporter de tabloid, ca să te fotografieze. Propun să-i oferim o imagine pe care să merite s-o trîntească pe prima pagină a numărul viitor.

– Ce? șopti Diana, în panică. Ai înnebunit?

– Nu, dar am mai multă experiență ca tine cu presa negativă și fotografiile iscoditori. N-o să plece fără fotografia ta, continuă Cole, în timp ce-l privea cu coada ochiului pe reporter cum ieșea din umbră și ridica din nou camera. Ai de ales. Poți lăsa lumea să te creadă o femeie sedusă și abandonată, sau poți oferi imaginea mea sărutîndu-te, ceea ce-i va face pe toți să se în-

trebe dacă ți-a păsat vreodată cît de cît de Penworth și dacă nu cumva eu am fost tot timpul amantul tău.

Mintea Dianei fu cuprinsă de oroare, spaimă și satisfacție, accentuate de efectele celor două pahare băute în mai puțin de o oră, pe stomacul gol. În clipa cît ezită, Cole luă decizia în locul ei.

– Hai să fim cît mai convingători, ordonă el încet, în timp ce punea jos paharele.

Apoi își strecură mîna liberă pe după talia ei, cuprinzîndu-i trupul într-o îmbrățișare strînsă.

Totul se întîmplă prea repede pentru ca Diana să se împotrivească, după care păru să se desfășoare cu încetinitorul, în timp ce-i simțea coapsele lipite de picioarele ei și pieptul apăsîndu-i sîinii, după care urmă șocul brusc al buzelor lui calde acoperindu-le pe ale ei.

Ridică puțin capul, privind-o în ochi, iar Diana crezu că avea să-i dea drumul. Avea senzația că voia să-i dea drumul.

În schimb, mîinile lui își schimbară poziția, una dintre ele ridicîndu-i-se pe spatele gol, în timp ce cealaltă se strîngea, iar capul i se coborî din nou.

Inima Dianei începu să bată haotic, pe cînd gura lui o captura ferm pe a ei, urmărindu-i încet curbele și contururile moi și pline ale buzelor. Îi atinse cu limba colțul gurii, iar trupul ei zvîcni surprins.

O parte a creierului ei îi ordonă să se desprindă imediat, dar o voce mai profundă, mai porucitoare, se revolta față de o asemenea reacție nedreaptă la adresa eforturilor lui tandre.

A eforturilor lui persuasive.

Și-n plus, își dădu ea seama, se putea ca fotograful să fi pierdut primele momente. Alegînd calea justiției și a prudenței, Diana își ridică mâinile peste piepții sacoului lui de smoking și, neșigur, îl sărută la rîndul ei.

Apăsarea gurii lui crescú ațîțător, în timp ce mîna i se urca și se arcuia pe după ceafa ei, îndesîndu-și degetele în păr.

Un val sonor de muzică și aplauze anunță că, în sală, începuseră deja festivitățile formale, readucîndu-i pe amîndoi la realitate.

Diana se desprinse din brațele lui cu un rîs jenat, iar Cole își înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor, privind-o ușor încruntat.

Se uită să vadă dacă fotografiul mai era prezent și avu mulțumirea de a observa că probabil reușise să facă fotografia, căci dispăruse.

– Nu... nu-mi vine să cred că am făcut asta, spuse nervoasă Diana, încercînd să-și aranjeze părul, în timp ce porneau spre ușa hotelului.

Cole îi aruncă o privire piezișă, plină de un subînțeles misterios.

– De fapt, eu voiam s-o fac de ani de zile, spuse el, deschizînd ușa.

– Nu se poate! își dădu Diana ochii peste cap, zîmbind neîncrezătoare.

– Ba se poate! replică el cu un zîmbet.

Înăuntru, mezaninul era aproape pustiu. Conștientă că era ciufulită și cu rujul șters, Diana se opri în dreptul toaletelor.

– Trebuie să fac niște reparații, explică ea. Ia-o înainte, fără mine.

– Te aștept, declară categoric Cole, oprindu-se lângă o coloană din apropiere.

Surprinsă de hotărîrea lui de a-i rămîne alături, Diana îi zîmbi ezitant și dispăru în toaletă. Cîteva cabine erau ocupate și, în timp ce se îndrepta spre masa de toaletă ca să se pieptene, auzi o discuție animată între două ocupante.

– Nu știu de ce sînt toți atît de surprinși, îi spunea Joelle Marchison altei femei. Anne Morgan a spus că Dan i-a zis cu luni în urmă că voia să se despartă de Diana, dar Diana ținea neapărat să se mărite cu el și-l tot implora să n-o părăsească. Anne a spus că, probabil, singura cale a lui Dan de a se elibera o dată pentru totdeauna era, probabil, aceea de a se însura cu alta, urmînd ca Diana să afle din ziare.

Diana auzi un cor de exclamații fascinate din celelalte cabine și simți că i se umpleau ochii de lacrimi. Îi venea să le strige tuturor că Anne Morgan nu era decît o mincinoasă geloasă și pizmașă, care fusese îndrăgostită de Dan și-l

pierduse în favoarea ei, însă chiar dacă ar fi avut curaj s-o facă, se temea că și-ar fi pierdut controlul și ar fi izbucnit în plîns.

Ușa unei cabine începu să se deschidă, iar Diana se repezi într-o cabină goală și rămase acolo pînă plecară toate, rănită de răutatea gratuită a acelor femei cărora nu le făcuse nici un rău; apoi se întoarse la oglindă și încercă să se șteargă la ochi fără a-și distruge machiajul.

În fața ușii, Cole era învrednicit cu o relatare a aceluiași informații din partea a două femei care fuseseră la toaletă și acum le transmiteau birfa și altora:

– Tocmai am auzit că Dan Penworth voia să scape de Diana de-o veșnicie, dar ea nu-i dădea drumul!

– Așa-i trebuie! declară una dintre ele. Mass-media au tratat-o întotdeauna ca pe o prințesă. Personal, mi-e pîn-aici să tot aud ce minunat e revista aia a ei și cît succes are, și toate gogoșile alea.

Cealaltă femeie era mai îngăduitoare.

– Nu mă interesează ce spui; mie mi-e milă de ea, și altora la fel.

Camuflat parțial de coloanele de alături, Cole auzea fiecare cuvînt, și se minuna de veninul sexului feminin, întrebîndu-se ce anume o rănea pe Diana mai mult – pizma sau mila lor.

Avea senzația că prefera pizma.

Capitolul 19

În clipa cînd văzu chipul palid al Dianei, Cole știu că auzise ceva din comentariile femeilor de la toaletă și, fiindcă nu putea s-o consoleze altfel, îi oferi în schimb brațul.

Cînd ajunseră la ușile sălii de bal, acestea erau închise, iar discursul introductiv începuse.

Încruntîndu-se, Diana se retrase, ca să nu atragă și mai mult atenția intrînd în sala de bal cu o întîrziere vizibilă, și împreună cu Cole.

– Cred că masa ta e în față, nu?

Ca donator al celui mai scump obiect oferit la licitație, Cole urma să ocupe locul de onoare la prima masă, adică chiar sub podiumul prezentatorului.

– La masa unu, confirmă el. Rîndul din față, în centru.

– Masa noastră e pe rîndul trei, oftă ea. De ce nu s-a putut ca măcar unul dintre noi să stea în fundul sălii? N-avem cum să ne strecurăm neobservați.

Dornică să intre înainte de a întîrzia și mai mult, întinse mîna spre mînerile mari ale ușilor masive, dar Cole o luă de braț, împiedicînd-o să le deschidă.

– De ce încerci să te ascunzi? De ce să nu creadă și ei ceea ce vor crede peste o zi, două,

cititorii „*Enquirer*”-ului – că puțin îți pasă de Penworth, și că eu te interesez, nu el?

– Nimeni din cei care mă cunosc n-o să creadă asta! exclamă Diana, aproape frîngîndu-și mîinile deznădăjduită.

Chipul lui Cole se încordă.

– Ai dreptate. Ce prost pot să fiu! Am uitat că aici e o adunare a celor bogați și buni de nimic, care niciodată n-ar crede că l-ai schimba pe unul de-ai lor cu un om comun, de rînd...

Diana îl privi încruntată, nedumerită și nervoasă.

– Ce tot spui?! Tu n-ai nimic comun, sau de rînd.

Vorbea serios, își dădu seama Cole, cu o surprindere pe care n-o întrecea decît dezgustul de sine față de acea izbucnire ridicolă.

– Îți mulțumesc, spuse el zîmbind, în timp ce studia fața îmbujorată. Măcar furia asta ți-a readus strălucirea în ochi. Păcat că sărutul meu n-a putut să aibă același efect.

Diana făcu greșeala de a-i privi gura, după care fu nevoită să-și mute ochii.

– Nu sînt obișnuită să mă sărut cu bărbați pe care abia îi cunosc, și mai ales cînd se uită la mine și altcineva.

– Ai ajuns îngrozitor de pretențioasă, glumi Cole. Înainte, tot timpul pupai căței și pisoii adunați de pe drumuri.

Analogia era atît de absurdă, încît Diana izbucni în rîs.

– Da, dar *numai* cînd credeam că nu te uita la mine.

În sala de bal, un val de aplauze politicoase salută încheierea discursului. Cole deschise ușile grele, o luă pe Diana de cot și o conduse înainte.

Din toată sala erupseră murmure, cînd o mie de persoane surprinse văzură sosirea oaspetelui de onoare – un miliardar notoriu, recent declarat de revista „*Cosmopolitan*“ drept unul dintre cei mai eligibili cincizeci de burlaci ai lumii - care intră nonșalant, ținînd posesiv cu mîna cotul Dianei Foster – fosta logodnică a lui Dan Penworth, recent abandonată.

Cole o conduse pe Diana pînă la masa ei din rîndul al treilea, ajutînd-o să se așeze pe scaunul liber dintre Spence și bunicul ei.

Salută din cap, politicos, pe toată lumea, dar lui Corey îi făcu cu ochiul. Apoi îi zîmbi cald Dianei și-i atinse un moment umărul, după care porni spre masa lui din rîndul întîi.

Diana îl privi un moment, impresionată și amuzată de suprema sa indiferență la adresa curiozității surescitate pe care o genera apariția lui.

Păstrîndu-și o expresie binevoitoare și neutră, îi privi pe Doug și partenera lui, Amy Leeland, care stăteau așezați în fața ei, la stînga; apoi se uită în dreapta, spre mama și bunicii ei.

Corey era cu un scaun mai încolo, între Spence și Doug, și avea ochii plini de întrebări, dar expresia îi era perfect stăpînită.

Toți ardeau de curiozitate, își dădu seama Diana, dar știau prima regulă a supraviețuirii în societate – să prezinte întotdeauna un front unit și calm.

Respectînd regula, Spence, Corey și Doug îi zîmbiră ca și cum n-ar fi fost nimic extraordinar în faptul că venise cu o întîrziere vizibilă, la brațul unui bărbat pe care nu-l mai văzuseră de peste zece ani și care o trata cu o familiaritate posesivă.

Mama și bunicul Dianei nu aveau nici cea mai vagă idee despre cine era vorba, dar le urma să exemplul.

Bunica Dianei, care începuse să nesocotească regulile din societate cam prin jurul vîrstei de șaptezeci de ani, se hotărî s-o ignore și pe aceasta. Privi încruntată în urma lui Cole Harrison, apoi se aplecă peste masă și o întrebă pe Diana într-o șoaptă sonoră, care atrase atenția a trei oameni așezați la masa din spatele ei:

– Cine era omul ăsta, Diana?

Dornică să evite o discuție pe care ar fi auzit-o și alții, Diana răspunse în grabă:

– Cole Harrison, bunico. Îl știi, omul care a donat sculptura de Klineman pe care o admirai adineaori.

Rose Britton rămase cu gura căscată. La vârsta ei înaintată, i se dezvoltase și dorința de concertantă de a declara întregul adevăr, indiferent de consecințe.

– Nu am admirat-o, protestă ea într-o șoaptă indignată pe care o auziră încă două persoane de la masa din spatele ei. Am spus că e hidoasă.

Aruncă o privire inocentă spre ceilalți, ca pentru a-i invita să susțină calitățile sau defectele sculpturii, dar toți începură să converseze diversionist despre nimicuri pentru a evita tocmai acest lucru.

– Ei bine, așa este, îi spuse ea Dianei. Arată ca o păpușă enormă reprezentînd un curățitor de țevi!

Diana ar fi vrut să-i explice că acest Cole Harrison era unul și același cu acel Cole care lucrase la familia Hayward în adolescența ei, dar se temea s-o facă acum, pentru ca bătrîna să nu-și amintească despre mîncărurile pe care i le trimiseseră și să comenteze iar sonor.

În seara aceea, Cole venise galant s-o salveze, iar Diana era hotărîtă ca în schimb să-i protejeze intimitatea și mîndria.

Capitolul 20

Spre intensa ușurare a Dianei, agitația minoră iscată de sosirea lor se stinse curînd. Chelnerii

Începură să servească felul întâi, care era inclus în costul de o mie de dolari al unui bilet la bal, iar evenimentele din ultima oră prinseră a-și face în afirșit efectul.

Nu-i venea să creadă că bărbatul sofisticat, în smoking negru elegant, care se materializase din întunericul de pe balcon, era același tânăr în blugi ce-i fusese prieten pe vremea când îngrijea cailor familiei Hayward... și o tachina în timp ce jucau cărți... și înfuleca lacom toate bunătățile pe care i le aducea.

Luă instinctiv o chiflă crocantă și o rupse, apoi mâinile îi încremeniră...

Acel Cole pe care-l cunoscuse înainte fusese întotdeauna flămînd, își aminti ea înduioșată. Pe buze i se ivi un zîmbet – judecînd după fizicul lui musculos și înalt de acum, era clar că-i fusese foame fiindcă încă mai avea să crească și să se „împlinească“.

Un glas politicos dar insistent o smulse din gânduri, în timp ce alături apăreau două sticle de vin excéient.

– Preferați vin roșu sau alb, domnișoară?

– Da... murmură ea absentă.

Nedumerit, ospătarul ezită, privind încurcat spre ea apoi spre Spence, care îi veni în ajutor:

– Poate amîndouă.

Un alt chelner puse în fața ei o farfurie cu supă de creveți; în jur răsunau conversații ani-

mate și hohote de rîs, pe fundalul clinchetului tacîmurilor, dar Diana nu observa nimic. Cole se schimbase mult, conchise ea în timp ce-și ungea absentă chifla cu unt, după care o puse pe farfurie fără să se atingă de ea și luă în schimb un pahar de vin. Îl luă pe cel mai la îndemîină, un chardonnay slab.

Anii nu-l îmblînziseră pe Cole, își spuse ea cam întristată, dimpotrivă: în tinerețe, avusese o aură de forță aspră, dar păruse abordabil și blînd, chiar bun la suflet uneori.

Acum, în glas și în ochi i se simțea o undă tăioasă și cinică – o observase cînd se împotrivise să intre cu el în sala de bal. Era călit, înrăit oarecum.

Dar rămăsese la fel de blînd, își reaminti ea. Cînd apăruse pe balcon fotograful, se grăbise s-o salveze. Mai era și destul de isteț și inspirat ca să născocoască imediat un plan pentru a transforma o situație negativă într-una favorabilă pentru ea. Și, în aces scop, o sărutase...

Mîna Dianei tremura în timp ce-și lua iar paharul de vin și sorbea grăbită.

Niciodată n-ar fi trebuit să lase să se întîmple una ca asta! Ce prostie impulsivă și necaracteristică pentru ea făcuse! Și ce mai sărut...! Blînd la început... apoi tot mai poruncitor.

Cole ridicase capul, întrerupîndu-se, o privise în ochi... după care o sărutase din nou... aproape

fără tragere de inimă, și apoi, aproape... cu patimă.

Obrajii i se înroșiră de jenă și bău restul de chardonnay, încercînd să-și calmeze nervii. N-ar fi trebuit să-l lase s-o sărute și a doua oară. Mai fuseseră părăsite și alte femei, și *nu* se aruncau în brațele primului venit care le oferea compasiunea lui.

Oare...?

Acum, dacă stătea să se gîndească, poate că o făceau!

De fapt, își dădea seama că reacționa exagerat și făcea din țînțar armăsar; nu fusese decît un sărut simplu, fără să însemne nimic, înscenat numai de ochii unui reporter indiscret. În timp ce ea era obsedată de acel sărut, Cole probabil uitase tot incidentul.

Era posibil chiar să fi venit la bal cu o femeie care acum să fie cu el. În orice caz, nu încăpea nici o îndoială că se bucura de multă atenție la masa principală și se distra de minune.

Încercă să reziste impulsului de a vedea cu ochii ei, și nu reuși.

Masa lui Cole se afla cu două rînduri mai în față, puțin spre stînga, chiar în dreptul podiumului.

Diana putea să vadă printre umerii celor de la masa alăturată, observîndu-i pe aproape toți comesenii lui Cole.

Ridică paharul la buze cu o indiferență studiată și privi spre dreapta. Masa din față era mare, cu mai multe locuri, iar Dianei i se frînse inima cînd văzu două dintre celelalte persoane.

Președintele balului din acel an era Franklin Mitchell, iar el și soția lui stăteau, firesc, la masa principală – dar tot acolo era și fiul lor, Peter, împreună cu soția lui, Haley, născută Vincennes. Mai era un cuplu de prieteni de-ai lor.

Femeia în vîrstă, cu păr alb albăstrui și spatule întors spre Diana, era fără îndoială doamna Canfield, ai cărei strămoși fondaseră Balul Orhideei Albe.

Bărbatul chel de lîngă ea trebuia să fie Delbert, fiul ei, un celibatar între două vîrste.

Franklin Mitchell spuse ceva care-i făcu să rîdă pe cei de la masă, iar Diana își mută privirea spre stînga. Conner și Missy Desmond erau și ei la masă, și toți rîdeau, în afară de...

Privirea Dianei se ciocni de expresia pătrunzătoare a unor ochi cenușii care se uitau drept la ea.

Vizibil dezinteresat de mîncare și de ceilalți de la masă, Cole stătea rezemat de spătar, privind-o direct, cu o expresie ciudat de speculativă.

Diana nu putea să-și imagineze de ce se uita așa la ea, dar îi zîmbi politicos.

Cole răspunse înclinînd încet din cap, cu un zîmbet pe cît de cald, pe atît de îndrăzneț, dar

cea ce o tulbură pe Diana fu expresia ciudată, aproape calculată, din ochii lui.

Se grăbi să-și mute privirea dintr-acolo, începînd să participe la conversația de la masa ei, dar se gîndea la Haley Mitchell și la ceea ce i-ar fi putut spune lui Cole dacă-l văzuse intrînd cu Diana.

Haley era o bîrfitoare avidă; inventa zvonuri și apoi le folosea ca pe niște arme împotriva oricui nu-i plăcea, și existau multe persoane care nu-i plăceau – aproape numai femei.

O disprețuia în special pe Diana pentru că într-o seară, cu șapte ani în urmă, cînd era încă necăsătorit și se îmbătase turtă, Peter se ridicase în picioare la o nuntă unde era cavaler de onoare, iar Diana domnișoară de onoare, și în loc să țină un toast pentru tinerii căsătoriți, așa cum se așteptase toată lumea, o ceruse pe Diana în căsătorie. Diana încercase s-o ia în glumă, și toți se mulțumiseră cu atît - mai puțin

Peter și Haley, care era îndrăgostită de el de ani de zile.

Se căsătoriseră nu peste mult, dar Haley nu uitase niciodată că Peter o luase de soție numai după ce-l refuzase Diana, și nici el nu uitase acel refuz. Haley o disprețuia pe Diana cu o gelozie și o silă care păreau să crească de la un an la altul, o dată cu zvonurile că avea probleme în căsnicie. Diana nu se îndoia că, dacă Haley ar fi bănuț că

exista ceva între ea și Cole, ar fi lansat o campanie de denigrare chiar atunci, în fața lui.

Această posibilitate sporea și mai mult tensiunea serii care o aștepta, iar Diana nu mai putea să-i facă față. În schimb, privi spre Doug și Amy și-i întrebă ce planuri aveau pentru restul vizitei lui Amy la Houston.

Apoi luă un nou pahar de vin și încercă să se concentreze asupra conversației. Era atât de hotărâtă să participe și să-și distragă atenția, încît nu observă că Spence, care stătea în stînga ei, avea vedere liberă spre Cole și-l privea tăcut, încruntat.

Corey însă îi remarcă preocuparea și, după ce fu luat de pe masă felul întîi, se aplecă spre el.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă în șoaptă.

Cole așteptă pînă cînd ospătarul termină să-i umple ceașca de cafea, apoi arătă cu capul spre masa din față.

– Harrison s-a uitat la Diana de mai multe ori în seara asta, și nu-mi convine.

Corey fu surprinsă, dar deloc nemulțumită. În actuala situație a Dianei, puțină atenție măgulitoare din partea unui bărbat atât de dezirabil nu putea decît să-i susțină prestigiul și să-i refacă mîndria.

– Și de ce nu-ți convine?

– Fiindcă nu-mi place Harrison.

– De ce? întrebă Corey surprinsă.

Spence ezită suspect de mult timp, apoi ridică din umeri.

– Printre altele, are reputația de a fi viclean și egoist. Diana e într-o stare foarte vulnerabilă acum.

– Spence, Cole e un vechi prieten, iar tu ești exagerat de protector!

Punându-și mîna peste a ei, Spence i-o strînse încurajator.

– Ai dreptate.

Corey ar fi continuat, dar o împiedică prezentatorul, care se urcă pe podium să deschidă licitația. Bătu cu ciocanul în pupitru, și întreaga sală de bal fu cuprinsă de emoție, toți încetînd orice conversații și întorcîndu-se spre scenă.

– Doamnelor și domnilor, încep eu, după ce vom termina, veți mai avea o jumătate de oră în plus ca să vă scrieți ofertele pentru obiectele oferite la licitația tăcută din Empire Ballroom. Aceasta ne aduce la momentul pe care l-ați așteptat cu toții. Fără alte comentarii sau amînări, vă invit să vă deschideți inimile și carnetele de cecuri, și să nu uitați că fiecare dolar încasat la această licitație va fi alocat direct cercetărilor pentru vindecarea cancerului. Iar acum, dacă veți consulta cataloagele individuale de pe mese, veți găsi o listă completă a articolelor scoase la licitație, cu descrieri detaliate ale fiecăruia.

Se auzi un freamăt general, în timp ce oamenii își deschideau cataloagele.

– Știu că mulți dintre dumneavoastră doriți să obțineți sculptura lui Klimt, continuă prezentatorul, apoi adăugă în glumă: ca să vă scurtăm căutarea și să vă sporim dorința și tensiunea, vă anunț că am înscris acel articol la numărul zece.

Din sală se auziră râsete, iar prezentatorul așteptă ca toți să redevină atenți la el, înainte de a vorbi din nou:

– Articolul unu. O mică schiță în creion de Pablo Picasso. Cine deschide licitația, la patruzeci de mii de dolari?

Peste o clipă, dădu din cap satisfăcut:

– Domnul Certillo a oferit patruzeci de mii de dolari. Oferă cineva patruzeci și una de mii?

Peste câteva minute, desenul se vîndu pentru șaiszeci și șase de mii de dolari, și fu prezentat următorul obiect:

– Articolul doi este o splendidă lampă de la Tiffany, circa 1904. Cine oferă cincizeci de mii de dolari...?

Capitolul 21

Cole s-ar fi lipsit cu plăcere de „onoarea“ de a sta la masa principală. Amfitrionul său oficial era un bărbat înalt și cărunt, distins la înfățișare, pe nume Franklin Mitchell, care era vicepreședintele

unei companii petrolifere de familie și un pisălog superficial și înfumurat.

Invitații lui Mitchell erau soția lui, fiul și nora, și un tânăr cuplu pe nume Jenkins, părînd a fi prieteni de-ai fiului.

Toți șase reprezentau acea categorie de îngîmfare arogantă pe care Cole o disprețuia cel mai mult.

Celelalte două cupluri de la masă constau dintr-un burlac burtos trecut de cincizeci de ani, pe nume Delbert Canfield, și bătrîna lui mamă, căreia el i se adresa conștiincios cu „mămico“, și Conner și Missy Desmond.

Desmonzii erau un cuplu atrăgător, între două vârste, care făcură un scurt și eroic efort de a găsi un teren comun cu Cole. Din păcate, interesele lor personale păreau să se lixmiteze aproape exclusiv la handicapurile de la golf, meciurile de tenis și prietenii lor. Întrucît Cole nu se pricepea la aceste subiecte, conversația trenă și în cele din urmă eșuă.

În loc de a irosi o seară întreagă ascultînd birfe și conversații mărunte, Cole își ignora pur și simplu comesenii, folosindu-și timpul mai bine. Din cînd în cînd o privea pe Diana, ca să vadă cum mai făcea față; apoi își îndreptă gîndul spre probleme pe care putea efectiv să le rezolve.

În timpul desertului, Mitchell începu să se laude cu strategia lui de a fi ales președinte al

River Pines Country Club, iar Cole își pregăti în minte propria strategie pentru a pune Cushman Electronics în fruntea industriei cipurilor de computer.

Licitația începuse, iar Cole se gîndea la întrebări alternative ale noii sale firme subsidiare, în eventualitatea că noul cip nu se ridica la înălțimea așteptărilor, cînd își dădu seama că Franklin Mitchell îi vorbea. Nereușind să converseze cu el despre subiecte care acopereau toată gama de la strămoșii și trecutul lui Cole pînă la opinia lui despre șansele echipei Houston Oilers de a ajunge la Super Bowl în anul următor, Mitchell abordase tema vînătorii.

– Ai tras cîte ceva, Cole?

– Cît de cît, răspunse Cole, aruncînd o privire spre Diana. Din cine știe ce motiv, arăta mai încordată decît în urmă cu o oră.

– Ar trebui să te invit la ferma noastră, la vînătoare de cerbi. Splendid loc – cincizeci de mii de acri.

Înălță din sprîncenele albe, în așteptarea răspunsului la o invitație pe care de fapt n-o lansase.

Era o subtilă capcană verbală, folosită invariabil de dobitocii narcisiști ca Mitchell, pentru a-și dovedi încontinuu superioritatea.

Întrucît nu-l invitase efectiv pe Cole la „splendidul” ranch, orice formă de răspuns pozitiv politi-

cos l-ar fi redus pe Cole la nivelul unui milog. Cole nu se codi să-și exprime adevărata opinie.

– Sincer, nu văd ce rost are să-mi înghețe fundu-n zori prin pădure, sperînd că va trece un cerb pe-acolo.

– Nu, nu, nu. Nu procedăm așa. Avem iesle pe toată ferma – cerbii vin acolo să mănînce în fiecare zi.

– Adică stați pe lîngă iesle pînă vin cerbii să mănînce, speculă serios Cole, și pe urmă, în timp ce-și rumegă liniștiți nutrețul, săriți și-i găuriți, pentru ca pe urmă să le tăiați capetele și să le agățați pe perete?

Mitchell îl privi indignat.

– Nu așa facem!

– Atunci, cum faceți?

– Ai ceva împotriva vînătorii? ripostă Mitchell, aruncîndu-i o privire care-i punea clar la îndoială masculinitatea.

– Cîtuși de puțin. Dar eu mănînc ceea ce împușc.

– Bine, bine, și noi. Întotdeauna. Și ce împuști?

– Discuri de ceramică, răspunse Cole, nemulțimit că-și descărca disprețul la adesea puturoșilor bogați pe un individ care nu merita să-și piardă vremea cu el.

Soția și nora lui Mitchell fură surprinzător de amuzate de stînjeneala vizibilă a acestuia, dar

Delbert Canfield și mama lui îl priviră în continuare pe Cole în tăcere și cu o ușoară teamă.

Al nouălea articol se vînduse pentru o sută nouăzeci de mii de dolari, iar glasul prezentatorului se ridică brusc, cu emoție studiată, oferind o diversiune binevenită pentru ocupanții mesei principale.

– Următorul articol nu mai are nevoie de nici o descriere, anunță el zîbind radios.

Trase draperiile la o parte, dezvăluind sculptura de Klineman pe care o donase Cole, iar prin public trecu un murmur de admirație. Conversațiile se întrerupseră, în timp ce participanții priveau enorma figură de bronz și se întrebau cît de mult erau dispuși să ofere.

– Acesta este momentul pe care-l așteptați, o ocazie unică în viață de a avea această magnifică sculptură a unui maestru pe care lumea l-a pierdut. Licitația, continuă el, va începe de la două sute de mii de dolari, iar ofertele vor crește numai în etape de cîte cinci mii de dolari.

Înălță din sprîncene, cu un zîmbet sigur pe sine, privind cîteva clipe asistența pentru a lăsa tensiunea să crească, apoi întrebă viori:

– Cine dorește să deschidă licitația...?

Undeva în sală se ridică o mîină, iar prezentatorul dădu imediat din cap:

– Domnul Selfer a deschis licitația la două sute de mii de dolari. Aud cumva...? Da, două

sute cinci mii de dolari de la domnul Higging. Și două sute zece mii de dolari de la domnul Altour, vă mulțumesc...

– Două sute cincizeci! strigă Franklin Mitchell.

Cole își stăpîni un zîmbet la adresa idioțeniei care determina o ofertă de două sute cincizeci de mii de dolari pentru un malac de metal înalt de un metru și jumătate care arăta ca un amestec de organe și banane bronzate.

– Două sute șaptezeci! strigă altcineva.

Licitatorul era tot mai radios. Îl privi întrebător pe Mitchell.

– Trei sute, anunță Mitchell, coborînd la un nivel și mai dezastruos în estimările lui Cole.

– Trei sute de mii de dolari, și abia am început! se entuziasmă prezentatorul, percepînd trepidățiile din mulțime cu precizia unui seismograf uman. Nu uitați, e o licitație în scopuri de binefacere, doamnelor și domnilor...

– Trei sute zece! licită încă cineva.

– Domnul Lacey a oferit trei sute zece mii de dolari, anunță prezentatorul, apoi adăugă repede: iar domnul Selfer a reintrat în licitație...

Făcu o pauză de efect, apoi dădu din cap aprobator.

– ...cu patru sute de mii de dolari! Domnul Selfer a oferit patru sute de mii de dolari! Aud patru sute zece mii de dolari? Patru sute zece mii de dolari?

Se uită prin sală.

– Un avertisment cinstit, doamnelor și...

Se întrerupse cu un nou zîmbet și gest din cap, pentru a spune:

– Avem acum patru sute zece mii de dolari. Sîntem la patru sute zece mii de dolari. Aud patru sute douăzeci de mii de dolari?

Pîna la urmă, Klineman-ul se vîndu pentru patru sute șaptezeci de mii de dolari. În timp ce publicul aplauda, noul proprietar scrisese încîntat cecul și i-l dădu unui asistent, apoi se duse la masa principală să strîngă mîna lui Cole.

Era mai mult decît un simplu gest de recunoștință; reprezenta una dintre tradițiile vechilor Baluri ale Orhideei Albe și simboliza acceptarea transferului de proprietate și responsabilitate de la donator la noul stăpîn al obiectului.

În timp ce noul proprietar se îndepărta mîndru, fostul proprietar se uită la ceas și încercă să-și ascundă nerăbdarea și plictiseala, parcurgînd broșura colorată cu obiectele scoase la licitație.

Mai rămăseseră patru opere de artă importante, plus vreo duzină de bijuterii scumpe și blănuri, înscrise sub titlul „Pentru doamne“.

Pe coperta interioară se afla o expunere a istoriei și tradițiilor centenarului Bal al Orhideei Albe, iar Cole citi entuziasta narațiune cu amuzament crescînd.

Într-un efort de a-și ispăși vina de a-i fi neli-
niștit pe Delbert Canfield și mama lui, Cole puse
broșura pe masă și arătă textul cu degetul.

– Din câte scrie aici, înțeleg că aveți un sistem
interesant de tradiții asociate cu acest bal, doamnă
Canfield.

Mama lui Delbert manifestă prudență dar și
speranță față de această neașteptată schimbare
de atitudine.

Avea cel puțin optzeci de ani, păr alb albă-
strui, un ten ca al unei păpuși de porțelan și un
piept îngreunat cu câteva șiraguri de perle.

– Multe datează de acum o sută de ani, spuse
ea.

Cole dădu din cap încurajator.

– Conform broșurii, obiectele de un interes
special pentru femei, cum ar fi bijuteriile și blă-
nurile, sînt întotdeauna prezentate de alte femei
care participă la licitație, în loc de a fi pur și sim-
plu expuse.

– La baza acestei tradiții stă o logică ferme-
cătoare, îi spuse ea, încîntată ca o fetișcană. Ve-
deți dumneavoastră, în primii ani ai balului, se
presupunea că orice bijuterie sau blană pe care
accepta o doamnă s-o prezinte era un obiect pe
care ea – și, prin urmare, și ceilalți participanți –
se așteptau ca soțul ei să i-l cumpere.

– Sună ca un fel de extorcare blîndă, sugeră
Cole cu un ușor zîmbet.

– Exact asta și era! confirmă doamna Canfield, cu satisfacție nerușinată. A, și ridică splendid prețurile obiectelor, pentru operele de binefacere. Păi, cînd tatăl lui Delbert și cu mine eram tineri căsătoriți, am ales să port o broșă enormă cu rubine. Evident, am presupus că Harold știa tradiția, dar el n-o aflase, și n-am primit broșa în seara aceea. Am rămas foarte dezamăgită, și foarte jenată.

– Îmi pare rău, spuse Cole, negăsind nici un alt răspuns potrivit.

– Nu la fel de rău pe cît i-a părut lui Harold, a doua zi, replică ea cu un zîmbet ursuz. O săptămînă-ntreagă n-am putut să scot capul în lume.

– Atît de mult? glumi Cole.

Femeia dădu din cap.

– Atît de mult i-a trebuit lui Harold ca să găsească la New York altă broșă cu rubine și să mi-o trimită aici.

– Înțeleg.

Cu asta, lui Cole i se epuizară subiectele de conversație. Deschide broșura și parcurse articolele rămase, încercînd să calculeze cît timp mai era pînă putea să iasă din sala de bal și să se întoarcă la la lucrările presante care-l așteptau în apartamentul de hotel.

Îi atrase atenția ultimul articol. Era donat de un bijutier local și prezentat de... Miss Diana Foster.

Capitolul 22

Un colier splendid cu cercei de ametiste violet-închis, înconjurate cu diamante albe fine de cincisprezece carate și montate în aur de optsprezece carate. Din colecția regretatei Contese Vandermill, circa 1910.

Cole ridică privirea din broșură și se uită la Diana.

Vorbea cu Corey și arăta absolut calmă, dar era mult mai palidă decît înainte. Știa cît de mult se îngrozea la gîndul de a prezenta colierul.

Missy Desmond se uita și ea în broșura ei și era clar că ajunsese la aceeași concluzie.

– Biata Diana Foster! exclamă ea. Mă întreb de ce nu le-a cerut să găsească pe altcineva care să prezinte colierul ăsta!

Vizavi de ei, Haley Mitchell, care se simțea destul de umilită că, după cîte se părea, Cole Harrison o recunoscuse pe Diana Foster din adolescență, dar nu și pe ea, îi văzu privirea îndreptîndu-se iar spre Diana, la fel ca soțul ei, care bea încontinuu de la începutul mesei.

Aplecîndu-se într-o parte, Peter îi șopti:

– Diana pare să fi făcut o nouă cucerire. Harrison nu-și mai ia ochii de la ea.

– La fel ca tine, răspunse răstit Haley, indignată că soțul ei îndrăznise să i-o menționeze pe

Diana și încă mai înfuriată pentru că ceea ce spusese despre Cole Harrison era adevărat; întorcându-se spre Missy Desmond, spuse: Diana Foster n-a lăsat pe altcineva să prezinte colierul fiindcă nu suportă să nu fie măcar cinci minute centrul atenției.

Se aplecă înainte, incluzînd-o în conversație și pe Marilee Jenkins:

– Ai observat că-n seara asta face pe martira? Uită-te doar la zîmbetul ăla fals pe care-l afișează.

– Mie-mi pare destul de rău pentru ea, recunosc doamna Canfield. ceea ce i-a făcut Daniel Penworth a fost de neiertat.

– Ba nu, a fost de *neevitat*, o contrazise Haley. Diana era ca un laț de gîtul lui. N-o iubea, și a încercat să se despartă de ea cu blîndețe, dar Diana nu voia să-l lase în pace. Oamenii o cred bună și dulce, dar adevărul e că nu-i pasă decît de sine și de revista aia aiurită de arte și meserii pe care o conduce.

Marilee Jenkins îi dădu dreptate, înclinînd din cap:

– Nu-l condamn deloc pe Dan!

Cole așteptă ca altcineva de la masă să-i ia apărarea Dianei. Doamna Canfield părea stînje-nită, iar Missy Desmond, mirată, dar nici una nu scoase o vorbă în favoarea Dianei. Prezentatorul anunță că primul dintre articolele pentru doamne

urma să fie scos la licitație, iar Cole își ignoră oamesenii.

La cîteva mese distanță, o roșcată zveltă se ridică într-un ropot de aplauze și începu să prezinte magnificul colier cu diamante pe care-l purta, iar soțul ei deschise licitația. Imediat, un alt bărbat de la aceeași masă oferi mai mult, zîbind, căci îl silea intenționat să ridice miza.

După aceea, licitația se desfășură rapid, în risetele celorlalți, semn că prietenii soțului îl sileau pe acesta să plătească tot mai mult.

Lui Cole îi plăcea să urmărească jocul, care se relua cu același aplomb de fiecare dată cînd cite o soție sau iubită se ridica să prezinte obiectul pe care și-l dorea, dar privirea ei se abătea mereu spre masa Dianei, întrebîndu-se cum avea să reacționeze. Observă că expresia ei devenea tot mai sumbră și mai încordată.

Cînd se apropie momentul de a prezenta colierul, Diana începu să se joace cu el nervoasă, ca și cum ar fi vrut să-l ascundă sau să și-l smulgă de la gît. Păru să încremenească din tot trupul, cînd prezentatorul anunță:

– Doamnelor și domnilor, următorul articol scos la licitație este un extraordinar exemplu de măiestrie dintr-o epocă de mult apusă – un colier remarcabil de fin, cu ametiste și diamante, prezentat de Miss Diana Foster.

Cole înțelegea de ce se temea să devină cen-

trul de interes al atîtor bîrfitoare fascinate, dar abia cînd Diana își împinse scaunul înapoi, ca să se ridice, își dădu seama cu întîrziere că jena ei avea să fie însutită de absența lui Dan Penworth, care-ar fi trebuit să liciteze pentru acel colier. O privi cum își aduna curajul și a fișa un zîmbet fals, și în același timp auzi o mulțime de șușoteli izbucnind din toată sala.

La masa din spatele lui, un bărbat remarcă în glumă că probabil Dan se însurase cu italianca pentru a evita costul colierului, și toți rîseră.

Cole simțea furia și tendința protectoare începînd să clocotească într-însul, în timp ce prezentatorul, care nu știa nimic, îi zîmbi Dianei, apoi mulțimii, așteptîndu-se ca partenerul ei să deschidă licitația.

– Licitația se deschide de la cincisprezece mii de dolari. Aud cincisprezece mii de dolari?

Făcu o pauză, surprins de tăcerea stînjenitoare.

– Colierul acesta ar fi un chilipir la un preț dublu! Îmi dă cineva zece mii de dolari?

Expresia ei se destinse și dădu din cap.

– Da, vă mulțumesc, domnule Dickson...

Licitația se întrerupse la treisprezece mii de dolari, pentru că un cumpărător de perspectivă să examineze mai atent colierul.

– Biata Diana, spuse doamna Canfield, adresîndu-i-se lui Cole. L- am cunoscut bine pe tăticul

ei. I-ar fi cumpărat colierul doar ca să pună capăt acestei situații.

– Diana avea nevoie să-i mai taie cineva din nas, replică Haley Mitchell. E o javră îngîmfată.

Franklin Mitchell avu bunul-simț să se arate cam jenat de limbajul nurorii sale, dacă nu și de veninul ei.

Își privi fiul beat ca și cum s-ar fi așteptat să spună ceva, dar Peter, când vorbi, nu-și contrazise soția.

– Diana a avut întotdeauna o părere prea bună despre sine, îl informă el pe Cole.

– Țsta-i adevărul, spuse doamna Mitchell rece.

Neștiind motivele personale ale celor de la masa lui de a o antipatiza pe Diana și a se bucura de nenorocirea ei, Cole presupuse că toți cei din sala de bal erau la fel de răzbunători și lipsiți de inimă.

În minte, vedea o adolescentă frumoasă și cuviincioasă ținînd o sacoșă plină cu alimente, în timp ce căuta, cu un zîmbet blînd și generos, să găsească o cale de a-i oferi mîncarea fără să-l jignească. *N-ai putea găsi puțin loc pentru cutiile astea de piersici, Cole? Bunicii mele îi place să le conserve, dar nu mai avem loc în cămară... Sper că ne poți ajuta să mîncăm din puiul cu salată de cartofi făcut de bunica; aseară, a gătit pentru o armată întregă!*

Prin reveria lui se auzea glasul prezentatorului:

– Am treisprezece mii de dolari... Aud paisprezece mii de dolari? Am treisprezece mii de dolari.

– Peter, spuse Haley pe neașteptate, cu vocea plină de emoție malițioasă, cumpără-mi colierul ăla! Îl vreau!

– Ultima strigare, doamnelor și domnilor!

Peter Mitchell o privi pe Diana, care se afla la două mese distanță, prezentînd colierul, și strigă cu glas sonor, îngălat de alcool:

– Stai... vrem să ne uităm mai bine!

Cole o văzu pe Diana pornind spre masa lor și oprindu-se, cu un zîmbet nesigur, în timp ce Mitchell se zgîia pofcios la sînia ei; îl văzu luînd piatra cea mai mare, atingîndu-i intenționat cu degetele pielea, deasupra corsajului.

Cu o mișcare rapidă, Diana își duse mîinile la ceafă, desprinse colierul și i-l întinse.

Zîmbetul ei fix nu șovăi nici o clipă, dar cînd Mitchell luă colierul, privirea ei se desprinse din spre mîna lui, sărind spre fața lui Cole, după care se îndepărtă imediat.

În secunda aceea, Cole văzu în ochii ei ceva care-l determină pe loc să ia o decizie monumentală.

Mitchell ridică privirea spre prezentator și anunță:

– Ofer cincisprezece mii de dolari.

– Douăzeci și cinci! se răsti Cole, înainte ca Mitchell să-și fi tras respirația.

Prezentatorul îl privi uimit, dar extatic.

– A-ha! Avem un licitator nou și serios în competiție! informă el auditoriul, cu un zîmbet triumfător. Domnul Harrison tocmai a ridicat licitația cu zece mii de dolari – iar el încă n-a văzut de aproape această piesă unică! Domnișoară Foster, vreți, vă rog, să-i permiteți domnului Harrison să inspecteze extraordinara calitate și culoare a pietrelor, precum și măiestria superioară a mănoperei?

Cu un zîmbet vizibil ușurat, Diana se conformă grăbită, ocolind masa spre Cole. Dar, când ajunsese lângă el, Cole ignoră complet colierul, privind-i în schimb fața. Cu un zîmbet cald și glumeț, o întrebă:

– Îți place?

Diana îi văzu lucirea amuzată în ochii argintii și simți instinctiv că prelungea *deliberat* momentul, dar ea dorea cu disperare ca acesta să se termine. Nu-i păsa cine cumpăra colierul, voia doar să scape.

– E foarte frumos, confirmă ea, dînd din cap cu convingere.

Cole se rezemă de spătar, își îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor și, cu un zîmbet leneș, ca și cum ar fi avut tot timpul, o întrebă:

– Da, dar *ție* îți place?

– Da, sincer! E splendid.

– Atunci, crezi că ar trebui să-l cumpăr?

– Desigur, dacă ai cui să-l dăruiești...

Prezentatorul simți instinctiv că interesul asistentei atinsese punctul culminant și în curînd avea să înceapă să scadă.

– Domnule Harrison, întrebă el, sînteți mulțumit de inspecție, vă rog?

Zîmbetul lui Cole deveni admirativ, în timp ce studia fața Dianei.

– Extrem de mulțumit, răspunse el, fiind clar că se referea la ea, nu la colier.

– Atunci, licitația va continua. Domnul Harrison a oferit douăzeci și cinci de mii de dolari. Aud treizeci de mii de dolari?

Îl privi întrebător pe Peter Mitchell, care dădu din cap afirmativ.

Cînd nimeni altcineva nu mai interveni, prezentatorul se uită din nou la Cole.

– Domnule Harrison?

Dacă n-ar fi fost atît de nefericită și încordată, Diana ar fi rîs de zîmbetul molipsitor al lui Cole, care ridică alene patru degete, ridicînd licitația la patruzeci de mii de dolari, tot atît de nonșalant ca și cum ar fi oferit patruzeci de cenți.

– Patruzeci de mii de dolari! strigă prezentatorul. Domnul Harrison a licitat patruzeci de mii de dolari, și toți sînt destinați operelor de caritate.

Domnule Mitchell? Ridicați la patruzeci și cinci?

Haley Mitchell dădu din cap spre soțul ei, dar Peter ezită, privind-l încruntat pe Cole. Drept răspuns, Cole se relaxă și mai mult în scaun, arcuind provocator o sprânceană.

– Nu, răspunse repezit Mitchell.

– Ultima strigare! anunță prezentatorul. Adjudocat! proclamă el. Pentru patruzeci de mii de dolari, domnului Cole Harrison!

Întorcându-se spre Cole, adăugă:

– Știu că vorbesc în numele tuturor beneficiarilor Balului Orhideei Albe când vă spun că sîntem recunoscători pentru extraordinara dumneavoastră generozitate față de nobila noastră cauză, domnule Harrison. Și aș mai putea spune, continuă el pe un ton glumeț, că sper ca norocoasa doamnă care primește acest colier să vă aprecieze just nu numai mărinimia, ci și gusturile excelente!

– Și eu sper! răspunse Cole, stîrnind un hohot de rîs, în timp ce zîmbea cu o bunăvoință relaxată în contrast total cu indiferența de gheață pe care o arătase toată seara. Să vedem ce părere are...

Asistența deveni imediat mai binevoitoare față de enigmaticul magnat despre care un ziarist scrisese că avea o placă integrată drept creier și un computer în loc de inimă. Toți priviră, fascinați, cum Cole se ridica încet.

Diana era atît de tulburată că se afla în centrul atenției, încît încercă să facă un pas înapoi imediat ce Cole luă din palma ei capetele colierului.

Dar Cole o împiedică să scape, urmînd-o și petrecîndu-i colierul pe după gît, după care îl încheie la ceafă.

Diana îl privi cu ochii dilatați de nedumerire. Cole îi susținu privirea, tăcut, în așteptare. Publicul izbucni în aplauze și rîsete, iar în fundul sălii blitzurile începură să fulgere ca un roi de licurici speriați.

– Ei? o tachină Cole, astfel confirmîndu-le tuturor celor din jur că ea era, fără îndoială, norocoasa. Ce părere ai despre gusturile mele?

Dintr-o dată, Diana trase concluzia că doar se *prefăcea* că-i dăruia colierul, la fel cum se prefăcuse și că o săruta pe terasă, pentru a-l păcăli pe fotograf.

Totul nu era decît un șiretlic public foarte abil – și foarte mărinimos – pentru a salva aparențele.

– Cred că ai gusturi excelente, îl asigură ea cu entuziasm întîrziat.

Cred că ești un prefăcut magnific! adăugă în gînd, cu admirație amuzată.

– Ești destul de impresionată ca să dansezi cu mine? întrebă el, plin de farmec sofisticat. Aud muzică din sala alăturată.

Și, fără a aștepta răspunsul, o luă de cot și o conduse prin labirintul de mese, spre sala de bal. Spectatorii își dădură seama că reprezentația se terminase și porniră și ei, încet, către sala de alături.

Ajunseseră la jumătatea distanței, când Diana se opri brusc.

– Stai, spuse ea cu un zîmbet spășit. Vreau să te prezint familiei mele! După ceea ce s-a întâmplat, mor să te cunoască!

Și, întorcîndu-se, porni încet înapoi, prin mulțimea care ieșea din sală.

Capitolul 23

Pînă ajunse la masa familiei sale, Diana începuse să se simtă cam amețită. Zile în șir, făcuse față lumii la muncă și acasă, și-și ascunsese durerea cauzată de Dan.

Pe deasupra, trebuise să-și adune puterile și să se înfrunte coșmarul acestei licitații... dar licitația se terminase dintr-o dată, și nu fusese un coșmar, deoarece Cole o transformase într-un scenariu distractiv, cu final fericit, ca la Hollywood.

Încetarea bruscă, neașteptată, a tuturor acestor tensiuni și stresuri îi șocase tot sistemul nervos.

Fără armura emoțională grea pe care tre-

buisse s-o poarte timp de aproape o săptămînă, se simțea imponderabilă. Simțea că plutea, că zbura. Cu cîteva ore în urmă, fusese logodnica părăsită de Daniel Penworth, obiectul milei și al ridiculizării tuturor. Peste cîteva ore, presa avea s-o portretizeze în noul ei rol alături de Cole Harrison – probabil ca amantă a lui. Era atît de incredibil, încît îi veni dintr-o dată să chicotească.

Cumva, reușise să-și mențină expresia serioasă în timp ce-l prezenta pe Cole bunicilor și mamei sale, dar senzația de veselie euforică se intensifica în sufletul ei în timp ce-i privea cum reacționau, fiecare în felul său, față de ceea ce făcuse Cole.

Salutul lui Corey fu plin de aprobare veselă, și-l îmbrățișă scurt. Doamna Foster se purtă cu mai puțină efuziune, dar tot prietenos.

Spence și bunicul zîmbiră politicos și-i strînseră lui Cole mîna. Bunica îl privi în ochi ca și cum ar fi vrut să-i evalueze sufletul. Amy Leeland roși de-a binelea cînd Cole îi zîmbi.

Doug Hayward fu nu numai ostil, ci de-a dreptul ofensiv. Se ridică și-și înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor, pentru a evita să-i strîngă mîna lui Cole. Fără a-și desprinde privire disprețuitoare dinspre el, îi explică lui Amy:

– Harrison a lucrat în grajdul nostru, la curățenie. Acum donează opere de artă la baluri de caritate.

Către Cole, adăugă:

– Uluitor, cum se poate urca scara socială în America, nu-i așa, Harrison?

Fălcile lui Cole se încordară, iar ochii-i deveniră reci.

Inexplicabila ostilitate dintre cei doi era palpabilă, iar familia Diane se întoarse automat spre ea, așteptînd o intervenție. Indiferent cît de volatilă sau delicată era situația, Diana putea oricînd să o dezamorseze cu diplomația, umorul și sensibilitatea ei deosebită.

De astă dată însă, Diana părea nedispusă sau incapabilă s-o rezolve. În schimb, le zîmbi strălucitor celor doi bărbați, care se uitau unul la altul încruntați ca doi dueliști tăcuți în așteptarea somnalului de a începe să-și numere pașii, și anunță veselă:

– Văd cît de nerăbdători sînteți amîndoi să depănați amintiri, dar va trebui să așteptați, pentru că noi plecăm.

Și, cu asta, culese de pe masă o poșetă neagră simplă, îl luă pe Cole de braț și se întoarse spre ușă cu destulă forță pentru a-l trage parțial după ea.

Simțind că buna cuviință îi impunea un salut de despărțire, Cole se uită peste umăr și-l văzu pe Hayward îndepărtîndu-se.

– Diana a acceptat să-și ia soarta în propriile mîini și să danseze cu mine, explică el familiei.

Cei de la masă îi priviră cu reacții diverse cum se îndepărtau. În afară de bunica Dianei, toți păreau să creadă că seara era un triumf care avea să marcheze o răscruce hotărîtoare în nefericita viață personală a Dianei.

– Domnul Harrison era exact omul de care avea nevoie Diana în seara asta ca s-o ajute să treacă peste despărțirea de Dan. Acum și-a regăsit mîndria, și arată din nou fericită.

– Diana e o supraviețuitoare, adăugă Spence.

– Diana e pragmatică, remarcă bunicul. Știe că Dan nu era omul potrivit pentru ea, și deja îl lasă în urmă.

– Diana e o luptătoare și e curajoasă, fu Corey de acord.

– Diana, îi contrazise sec bunica, a ajuns la limită!

– Prostii, Buni! răspuse Corey, parțial fiindcă nu voia să creadă una ca asta. Mereu a fost independentă și sigură pe sine. Este calmă... grațioasă sub tensiune, și...

– Și, o întrerupse triumfător bunica, prezentînd dovada certă a stării de spirit a Dianei, tocmai a plecat cu poșeta mea neagră!

Această dezvăluire îi făcu pe toți să se întoarcă alarmați, în același timp, privind în urma Dianei. Cum știau bine, atenția ei pedantă față de detalii era impecabilă; avea un fler al stilului la fel de legendar ca și capacitatea ei de a fi mereu

perfect îngrijită și ordonată, indiferent în ce împrejurări.

Pe masă rămăsese mica ei poșetă – o Judith Leiber sclipitoare, în formă de prună zaharisită, cu verde și argintiu.

Faptul că plecase într-o rochie purpurie elegantă, cu o geantă băbească neagră atârnată de braț era atât de total necaracteristic pentru ea, încît întreaga familie se simți sincer alarmată.

– După cum vedeți, declară cu tristețe bunica, Diana a ajuns în sfîrșit la limită. Iată dovada.

Capitolul 24

– Dacă ai de gînd într-adevăr să dansezi cu mine, glumi Cole cînd ajunseră la intrarea sălii de bal, îți propun ca mai întîi să bei ceva.

Se opri la o masă de banchet cu un tacîm neatins, ridică sticla de șampanie din frapieră și turnă într-un pahar curat.

– Alcoolul acționează ca un anestezic, îi spuse el Dianei zîbind, în timp ce-i întindea paharul, iar dansul cu mine ar putea fi o experiență dureroasă și periculoasă.

Diana luă paharul, atât de ușurată că i se sfîrșise calvarul personal și de recunoscătoare pentru generozitatea și ingeniozitatea lui, încît ar fi dansat cu Cole și dacă ar fi fost desculță, iar el, în saboți olandezi.

Femeile n-o mai priveau cu milă și dispreț. Ba chiar, observă ea amuzată, nici nu se mai uitau la ea – toate îl priveau pe Cole, și nu putea să le acuze. Cu părul lui negru și des, ochii cenușii pătrunzători, constituția athletică și statura înaltă, Cole Harrison arăta magnific.

Aceleași calități masculine cu ani în urmă care le îndemnaseră pe toate fetele să-și facă fantezii cu el erau acum și mai pronunțate. Întotdeauna avusese o forță aspră și o sexualitate latentă, dar acum i le accentua o aură de sofisticare rece și putere neîmblânzită.

În timp ce intra în sala de bal, Diana sorbi din șampanie, savurînd expresiile nedumerite de pe fețele aceluiași cunoștințe care înainte o priviseră cu milă sau satisfacție.

Orchestra cînta o populară melodie lentă, dar cînd Diana vru să pună paharul de șampanie pe o masă, Cole clătină din cap:

– Termină-l.

– Chiar te temi atît de mult să nu mă calci pe picioare? Întrebă ea, zîmbindu-i cu un amestec de recunoștință, ușurare și bună dispoziție.

– În nici un caz, o tachină el. Mă tem să nu fii atît de încordată și țeapătă încît să mă calci *tu* pe *mine* pe picioare.

Rîzînd, Diana își goli pahaarul și luă brațul lui Cole, trăgîndu-l spre ea cu un gest inconștient care lui i se păru cam posesiv și-i plăcu enorm.

ocmai se pregătea să negocieze una dintre cele mai importante „tranzacții de afaceri“ din viața lui, cu o femeie frumoasă care nu bănuia nimic și care trebuia să aibă destulă încredere în el pentru a-i accepta bizara propunere.

Cînd o cuprinse cu brațul, Diana îl privi cu o expresie recunoscătoare.

– Cole?

Îi zîmbi și el, dar ochii cenușii care o priveau pe sub pleoapele pe jumătate coborîte păreau gînditori, preocupați.

– Hmmm?

– Ți-a spus vreodată cineva că ești foarte dulce și foarte atent?

– În nici un caz. În general, sînt descris ca fiind rece, calculat și nemilos.

Nedreptatea acestor calificative o indignă pe Diana. Cu inima ei plină de recunoștință și capul învîrtindu-i-se după tot vinul și șampania pe care le băuse ca să-și adune curajul, Cole Harrison i se părea absolut minunat și atotputernic – un apărător viteaz care se însărcinase cu salvarea ei și o scăpase de umilință. Întruchipa galanteria și cutezanța într-o lume plină de lașitate și răutate.

– Cum ar putea oamenii să *creadă* niște lucruri atît de îngrozitoare despre tine?

– Pentru că sînt absolut adevărate, declară el cu finalitate calmă.

Răspunsul Dianei fu un chicotit nestăpînit.

– Minți.

Păru ofensat.

– Țsta-i singurul lucru pe care nu-l fac nicio dată.

– Aha...

Încercînd fără succes să-și rețină zîmbetul, Diana conchise că glumea fiindcă îl stinghereau laudele ei, așa că schimbă subiectul.

– Pentru cine ai cumpărat, *de fapt*, colierul?

În loc să răspundă, Cole o privi într-o tăcere speculativă atît de îndelungată, încît Diana începu să se întrebe încurcată dacă exista într-adevăr o destinatară, sau dacă nu cumva cheltuisese patruzeci de mii de dolari pe un colier doar ca să-i salveze ei prestigiul. Următoarele lui cuvinte o ușurară.

– Colierul e un dar de nuntă pentru viitoarea mea soție.

– Minunat! Și cînd vă propuneți să vă căsătoriți?

– Imediat ce-am să-i cer mîna.

Vorbea pe un ton atît de firesc, încît Diana nu se putu abține să nu-l tachineze.

– Fie ești foarte sigur că va spune da, fie speri s-o îndupleci cu ajutorul colierului. Care din două?

– Cîte puțin din amîndouă, aș zice. Sper s-o influențez cu colierul ăsta, și sînt *destul* de sigur

că va spune da, o dată ce-i explic cît de înțelept și avantajos va fi un asemenea aranjament.

– Vorbești de parcă ar urma să propui o fuziune între firme, remarcă Diana cu un zîmbet surprins.

Cole revăzu rapid planul pe care-l concepusese în ultima jumătate de oră și luă hotărîrea finală. Pe un ton de o dezinvoltură înșelătoare, spuse:

– Ultima dată cînd am cerut o fată în căsătorie, aveam amîndoi șaisprezece ani. E clar că am nevoie să-mi exersez tehnica, Pisicuțo.

Diana fu puțin cam deconcertată să constate că nu fusese nici pe departe atît de decis și priceput cu femeile cum îl crezuse ea la șaisprezece ani, cînd era nebună după el. Cel mai mult o mișca apelativul cu care i se adresase. *Pisicuțo*. Vechea poreclă părea sfișietor de familiară în acel moment, amintindu-i de o vreme cînd stătea de vorbă cu el în timp ce lucra în grajdul familiei Hayward, înconjurat de mirosul dulce al finului proaspăt cosit și al pielii unse cu ulei, conversația lor dezinvoltă fiind punctată de sunetele infundate ale copitelor cailor care se foiau în boxe.

Pe-atunci, viața ei fusese atît de simplă... Viitorul părase atît de luminos și plin de posibilități fascinante.

– Pisicuțo... șopti ea încet, cu ochii adumbriți de revelația faptului că acele vechi făgăduieli ale

unui viitor strălucit nu se realizaseră deloc în felul cum își imaginase.

Simțindu-i mîhnirea neașteptată, Cole o conduse în afara ringului de dans.

– Hai să mergem în alt loc și să lucrăm la tehnica mea de cerere în căsătorie. Aici avem prea mulți spectatori.

– Credeam că vrei să avem spectatori.

– Au văzut tot ce aveau de văzut.

Pronunțase aceste cuvinte cu aroganța unui decret regal – și, luînd-o de cot, porni cu ea spre ieșirea din sala aglomerată și zgomotoasă.

Capitolul 25

– Unde mergem? întrebă Diana rîzînd, în timp ce o conducea spre lift.

Se simțea tot mai bine.

A doua zi, realitatea avea s-o zdrobească iar ca un bolovan, dar în seara asta, Cole, vinul și colierul se combinau pentru a-i oferi o neașteptată eliberare de toate mizeriile, și era hotărîtă s-o savureze.

– Ce-ai zice de Tahoe Lake, propuse Cole, apăsînd pe butonul liftului. Am putea să ne căsătorim, să facem o baie și să fim înapoi aici pentru gustarea de la unsprezece dimineața.

Diana presupuse că-și exersa iar cu ea cererea în căsătorie și făcu un efort pentru a-și as-

cunde amuzamentul față de acea atitudine grăbită și prea puțin romantică.

– Tahoe e cam departe, răspunse ea veselă.

Și-n plus, nu-s îmbrăcată potrivit.

Își privi amărîtă rochia, iar ochii lui Cole îi urmăriră privirea, trecînd peste umflătura blîndă a sînilor deasupra corsajului decoltat, pentru a coborî apoi spre talia îngustă.

– În cazul ăsta, mai există doar un singur alt loc cu aceeași atmosferă discretă și intimă necesară pentru ceea ce am eu în minte.

– Care?

– Apartamentul meu.

Și o conduse în ascensorul aglomerat, introducînd o cheie în încuietoarea de lîngă ultimul buton, marcat cu inscripția „Mansardă”.

Diana îi aruncă o privire îngrijorată, dar în lift erau oameni de la bal, și nu-l putea contrazice în fața lor.

Dar, cînd ultimul cuplu coborî la penultimul etaj, se întoarse spre Cole, clătînînd din cap:

– Nu cred că e cazul să dispar așa de la bal, și mai ales cu tine...

– De ce să *mai ales* cu mine“?

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră, dezvăluind holul de marmură al mansardei.

În loc să iasă, Cole își rezemă mîna pe ușă, împiedicînd-o să se închidă.

Cam amețită de șampanie, Dianei îi veni să

chicotească la vederea expresiei lui serioase.

– Ai fost atît de ocupat să-mi salvezi reputația, încît nu sînt sigură că-ți dai seama de pericolul în care ți-o pui pe a ta. Am vrut să spun că nu trebuia să dispar cu tine fără să le spun alor mei de ce ai cumpărat de fapt colierul. Mai mult, dacă vreuna din fotografiile alea ale noastre apare la știri, iar oamenii știu că urmează să te căsătorești, vei părea lipsit de integritate.

Lui Cole îi veni dintr-o dată să rîdă.

– Pe *tine* te îngrijorează reputația *mea*?

– Sigur că da, răspunse serioasă Diana, ieșind în vestibulul privat al apartamentului.

– Ei, asta-i o premieră, remarcă el cu un zîmbet. De fapt, adăugă în timp ce aprindea luminile escamotate la marginile tavanului din living, am senzația că seara asta va fi o premieră din mai multe puncte de vedere.

Aruncă o privire peste umăr spre Diana, care se oprise lîngă masa de cafea din mijlocul livingului.

Îl privea cu capul înclinat într-o parte și o expresie mai degrabă nedumerită decît temătoare. Mai bine că era nedumerită. Teama ar fi fost contraindicată.

Cole se duse la bar și scoase din frigider o sticlă de șampanie. Avea să-i alunge teama și în continuare.

– „Premieră“? repetă ea. La ce te referi?

– Pentru început, replică vesel Cole, n-am mai stat niciodată pe balconul acestui apartament cu o femeie.

Destupă sticla de șampanie și o puse în fripiera de pe bar.

– Să facem din asta încă o premieră?

Diana îl privi cum își descheia sacoul smokin-gului și-și lărgea papionul; apoi luă pe braț fripiera și, cu câte o cupă de cristal în fiecare mână, se opri să apese pe un comutator care făcu drăgăstărie din dreptul ușilor de la balcon să se tragă la o parte. Peste această imagine se suprapuse amintirea lui în cămașă și blugi albiți, cu o mână țesălînd un cal și ținîndu-l de căpăstru cu cealaltă, în timp ce conversa cu ea despre temele ei pentru școală.

Chiar și atunci, păruse mereu să facă mai multe lucruri în același timp. Păși într-o parte, așteptînd-o să iasă pe balcon înaintea lui, apoi îi dădu un pahar și turnă în el șampanie.

În timp ce o urma pe balcon, îi observă zîmbetul.

– Am făcut ceva amuzant?

Diana clătină din cap.

– Mă gîneam doar că, încă de pe vremuri, păreai mereu să faci mai multe lucruri în același timp, fără nici un efort. Întotdeauna ți-am admirat calitatea asta.

Complimentul era atît de surprinzător și plă-

cut, încît Cole nu găsi nici un răspuns, și o privi în tăcere cum ieșea lîngă el, pe mica terasă.

Apropiindu-se de balustradă, Diana privi cororul sclipitor al luminilor din Houston ce se întindeau dedesubt, în timp ce din living plutea muzica discretă de la stereo, iar gîndurile ei se îndreptau inexorabil spre Dan.

Cole i se alătură, întorcîndu-se spre ea, cu un cot rezemat de balustradă.

– Sper că expresia asta bătută de soartă de pe fața ta înseamnă că te gîndești la Penworth, nu la mine.

Nemuțumită că fusese declarată „bătută de soartă”, Diana ridică mîndră bărbia.

– N-am petrecut prea mult timp împreună în ultimul an, și aproape că l-am și uitat.

În loc să răspundă, Cole nu făcu decît să ridice din sprîncene, privind-o sceptic. După felul în care o ajutase, Diana știa că merita mai mult decît un răspuns superficial.

– Am mințit, mărturisi ea, cu un rîs tremurător. Adevărul e că m-am împăcat cu cele întîmplate, dar sînt... furioasă. Furioasă și umilită.

– Este firesc, răspunse Cole cu compasiune amuzată. În fond, tocmai te-a părăsit cel mai mare jeg de pe Pămînt.

Furioasă, Diana îl privi cu gura căscată, iar peste o clipă izbucni în rîs.

Chicotitul de răspuns al lui Cole fu profund și

bogat, în timp ce o cuprindea cu brațul, trăgînd-o lîngă el.

Materialul fin al sacoului îl mîngîie pielea, în timp ce-și arcuia brațul peste umerii ei, cu degetele coborîndu-i calde pe brațul gol. Deși nu era decît o înlocuitoare a viitoarei lui logodnice, Diana se bucura totuși că cineva – cineva înalt, chipeș și foarte deosebit – părea s-o găsească destul de atrăgătoare pentru a vori să-și petreacă seara aceea cu ea. Atrăgătoare și demnă de interes – nu ca Dan, care...

Ridică paharul la gură și sorbi prelung, pentru a și-l alunga pe Dan din minte.

Apoi își aminti de colier, și de dorința lui Cole să a-și perfecționa tehnica de cerere în căsătorie.

– Mai bine să-mi scot colirul ăsta pînă nu uit și plec cu el, spuse ea, ducîndu-și mîinile la roafă.

– Lasă-l în pace, replică el. Pentru tine l-am cumpărat.

Tonul lui îi făcu mîinile să încremenească.

– Nu-i adevărat, l-ai cumpărat pentru femeia cu care vrei să te însori...

– Exact asta am și spus.

Diana scutură din cap, ca să și-l limpezească. Întorcîndu-și fața spre el, își dădu la o parte părul de pe frunte și recunoscu abătută:

– Astă seară am băut mai mult decît în mod

normal și mi-e greu să urmăresc firul conversației. Parcă ai vorbi în șarade.

– În cazul ăsta, voi fi mai clar. Vreau să te măriți cu mine, Diana. În seara asta.

Apucînd strîns în mîini marginea balustradei, Diana rîse ascuțit.

– Cole Harrison, ești beat?

– Nici pomeneală.

Îl studie, adorabil de nedumerită.

– Atunci... atunci, oi fi *eu* beată?

– Nu, dar aș vrea să fii.

În sfîrșit, dădu drumul balustradei și se întoarse spre el, cu un zîmbet nesigur.

– Nu poți vorbi serios.

– Vorbesc *foarte* serios.

– Nu vreau să p-par nerecunoscătoare, sau critică, se bîlbîi ea rîzînd, dar s-simt că ar trebui să te previn că me-mergi cam prea departe cu galanteria.

– Galanteria n-are nimic de-a face aici.

Detașat și obiectiv, o văzu cum se chinuia să-și stăpînească ilaritatea.

Era atît de fermecătoare...! Probabil că fotografia ei din ziar provenise dintr-un portofoliu pentru presă, și n-o reprezentase fidel. Fusese o poză de afaceri moderat de avantajoasă, arătînd o femeie zîmbitoare și sigură pe sine, dar adevărata Diana era mult mai cuceritoare.

În fotografie nici măcar nu se simțise căldura

educătoare a zîmbetului ei neașteptat, nici nu se observaseră lucirile roșcate din părul lucios, sau scînteierile de nestemate ale ochilor verzi, cu gene dese. Din cîte-și amintea, mica brazdă din mijlocul bărbiei lipsise cu desăvîrșire.

Abia reușind să-și păstreze o expresie controlată, Diana continuă:

– Fie duci mila față de mine la un nivel incredibil, domnule Harrison, fie nu joci cu cărțile pe față.

– Nu-s nici bătut în cap, nici nebun, declară el, iar mila nu are nici o legătură cu motivele mele de a dori să mă căsătoresc cu tine.

Diana îi căută pe chipul umbrit un semn că glumea, dar expresia lui era absolut lipsită de emoție.

– Chiar *vrei* să te iau în serios... cu propunerea asta, adică?

– Te asigur că vorbesc cît se poate de serios.

– Atunci, pot să-ți pun cîteva întrebări?

Cole desfăcu brațele, într-un gest de cooperare deplină.

– Întreabă-mă tot ce dorești.

Capul Diane se înclină într-o parte, cu o expresie de nedumerire și incredulitate amuzată.

– Întîmplător, ești sub influența vreunei substanțe care modifică starea mintală?

– Nici gînd.

– Și vrei să cred că... hmm... te-ai îndrăgostit

de mine în adolescență și ai... ăă... oftat după mine în tot acest timp, și de-asta vrei să te însori cu mine acum?

– Teoria asta e la fel de ridicolă ca aia dinainte.

– Înțeleg.

Era absurd de dezamăgită că nu făcuse nici măcar o mică slăbiciune pentru ea, pe vremea când era nebună după el.

– Ai prefera să te mint, spunînd că mă îndrăgostisem de tine?

– Nu, aș prefera că-mi spui *clar* motivul pentru care vrei să mă iei de soție, răspunse ea simplu.

– Sînt două motive: am nevoie de o soție, iar tu ai nevoie de un soț.

– Iar asta înseamnă că sîntem perfecți unul pentru celălalt? speculă sec Diana.

Cole îi privi ochii strălucitori și gura zîmbitoare și-i veni să se aplece și să-i acopere încet surîsul cu un sărut.

– Cred că da.

– Nu știi de ce trebuie să te căsătorești, spuse ea încordată, dar crede-mă că o căsătorie e *ultimul* lucru de care am *eu* nevoie.

– Te înșeli. Căsătoria este *tocmai* lucrul de care ai nevoie. Un nemernic te-a făcut public de rîs în presă, și conform celor pe care le-am citit în „*Enquirer*”, revista ta a înfruntat un atac mediatic

declanșat de concurență, timp de aproape un an, în legătură cu starea ta personală de „celibat vesel”. Acum, situația asta se va escala. Cum spunea titlul din „*Enquirer*”...?

Făcu o pauză, apoi cită:

– „Necaz în Paradis – Diana Foster părăsită de logodnic”.

Clătinînd din cap, declară cu brutalitate:

– Asta-i presă proastă, Diana. Foarte proastă. Și extrem de păgubitoare pentru afaceri. Căsătorindu-te cu mine, ai putea să-ți salvezi mîndria, precum și compania, de efectele negative ale acestor titluri.

Diana îl privi ca și cum tocmai ar fi primit o lovitură mortală de la ultimul om care s-ar fi așteptat s-o rănească.

– Cît de disperată și jalnică trebuie să-ți par, dacă ai putut măcar să sugerezi așa ceva și să crezi că am să accept!

Se desprinsese de balustradă, întorcîndu-se spre ușă, dar Cole o prinse de braț, pe cît de blînd, pe atît de ferm.

– *Eu* sînt cel disperat, Diana, declară el sec.

Îl privi cu îndoială.

– Și ce anume te face să fii atît de „disperat” după o nevastă încît te-ai mulțumi cu orice femeie?

Instinctul și experiența îl preveneau pe Cole că și-ar fi putut spori considerabil șansele cu pu-

țină persuasiune tandră, dar numai dacă logica și sinceritatea deplină nu erau de ajuns ca s-o convingă.

În primul rînd, era vulnerabilă, și nu voia să spună sau să facă nimic care ar fi determinat-o să-l considere un posibil înlocuitor al iubirii și al iubitului pe care-l pierduse.

În al doilea rînd, nu intenționa să complice căsnicia cu încurcăturile unei intimități emoționale sau fizice.

Așa că nesocoti imboldul instinctiv de a ridica mîna să-i înlătore o șuviță rebelă de păr de pe obraz și-și stăpîni tentația de a-i spune că nu era nici pe departe „orice“ femeie pentru el, sau că se apropia la maximum posibil de idealul lui feminin.

Totuși, nu-și făcea nici un scrupul moral din a-i slăbi rezistența cu ajutorul alcoolului.

– Termină-ți șampania, și pe urmă am să-ți explic.

Capitolul 26

– Problema mea, începu el calm, este un bătrîn pe nume Calvin Downing, care e unchiul mamei mele. Cînd am vrut să plec de la ranch ca să urmez colegiul, Calvin a încercat să-l convingă pe tatăl meu că nu-i dădeam cu tifla, lui și tuturor lucrurilor pe care le reprezenta el. Cînd tatăl meu

nu s-a îndurat să vadă lucrurile așa, tot Cal mi-a împrumutat bani de studii. Chiar înaintea ultimului meu an de colegiu, o companie de foraj a săpat un puț de probă pe ferma lui Cal, și a găsit un zăcămînt. Nu era fabulos, dar l-a făcut să câștige cam douăzeci și șase de mii de dolari pe lună. Iar cînd eu am absolvit și i-am propus lui Cal un plan nebunesc, de a câștiga bani, pe care nici un bancher n-ar fi acceptat să mi-l finanțeze, Cal mi-a dat toate economiile lui, ca să încep. Încă de cînd eram mic, Cal a crezut tot timpul în mine. Cînd am început să visez la succes și avere, tot Cal mi-a ascultat visele și a crezut în ele. Fascinată de candoarea lui și incapabilă să înțeleagă cum ar fi putut un bătrîn atît de bun și iubitor să fie sursa „problemei“ lui Cole, Diana sorbi din șampanie, așteptîndu-l să continue, dar el părea în schimb să fie mulțumit doar s-o privească.

– Continuă, îl îndemnă. Pînă acum, pare ultimul om din lume care să-ți cauzeze „probleme“.

– *Crede* că „rezolvă“ o problemă, nu că o cauzează.

– Nu înțeleg. Chiar dacă n-aș fi băut atît de mult vin și șampanie în seara asta, tot nu cred că aș înțelege.

– Nu înțelegi fiindcă nu ți-am spus că, după ce am absolvit, unchiul meu mi-a dat toate economiile din sonda de pe pămîntul lui, după care a

mai împrumutat încă două sute de mii de dolari, garantînd cu ea, ca să-mi pot înființa propria firmă. Evident, am insistat să semnez o chitanță legală pentru bani și să mi-l fac partener de afaceri cu drepturi depline.

Din cîte-și amintea Diana, articolul din revista „Time” despre spectaculosul succes al lui Cole în afaceri îi plasa valoarea netă mai sus de cinci miliarde de dolari.

– Presupun că i-ai achitat împrumutul, nu? întrebă ea.

Cole dădu din cap.

– I l-am rambursat – plus dobînzile, calculate la nivelul ratei în vigoare, conform înțelegerii.

Un zîmbet amar îi îndulci trăsăturile de granit.

– Printre excentricitățile unchiului meu se numără și o zgîrcenie fără pereche, care a făcut ca finanțarea planului meu de afaceri să fie și mai semnificativă. Ca să înțelegi ce vreau să spun, în pofida averii lui, Cal încă mai decupează cu-poane din ziare, încă se mai ceartă cu toate companiile de servicii pentru notele de plastă, și încă-și mai cumpără hainele de la Montgomery Ward. E atît de zgîrcit încît, dacă i se întrerupe telefonul pentru cîteva ore, ceea ce se întîmplă de mai multe ori pe an, scade din factură plata pe o zi.

– Nu știam că poți face asta, spuse Diana, impresionată.

– Poți, răspunse sec Cole. Dar atunci îți taie telefonul pînă plătești.

Diana zîmbi, amuzată de descrierea colorată a acelui bățirn încăpățînat, cu mîna strînsă și inima mare.

– Încă nu înțeleg ce legătură are problema ta cu el.

– Legătura e aia că a fost partener cu drepturi depline în firma mea inițială, și nu m-am îndurat să-l rănesc sau să-l ofensez cerîndu-i să semneze dizolvarea asocierii, nici chiar după ce i-am achitat împrumutul, cu toate dobînzile. În plus, așa fi încredințat chiar și viața mea, și niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar refuza să-mi predea acțiunile lui dacă i le ceream, necum să mă mai gîndesc și că i le-ar ceda altcuiva.

Diana era o femeie de afacere destul de pricepută ca să înțeleagă imediat efectul devastator al unei asemenea acțiuni, dar nu-i venea să creadă că omul pe care i-l descriesese Cole ar fi fost capabil de o asemenea trădare.

– I-ai cerut formal să-ți predea acțiunile?

– Da.

– Și?

Buzele lui Corey se răsfrînseseră într-un zîmbet amar.

– Și e absolut dispus s-o facă, mai puțin o mică problemă pe care consideră că sînt obligat să l-o rezolv, înainte de a se considera îndreptățit

să-mi dea înapoi acțiunile companiei.

Tăcu, iar Diana, care-l asculta fascinată, întrebă:

– Ce problemă?

– Nemurirea.

Îl privi cu gura căscată, neștiind dacă să rîdă sau să se mire.

– ~~Nemurirea?~~

– Exact. Se pare că, în ultimii șase sau șapte ani, cam cînd a împlinit șaptezeci și a început să se degradeze rău sănătatea, unchiului Calvin i s-a trezit o mare dorință de a deveni nemuritor, lăsînd în urma lui o liotă de descendenți. Problema e că, pe lîngă mine, mai are doar o rudă de sînge – vărul meu. Travis e căsătorit cu o femeie pe nume Elaine și sînt niște oameni foarte drăguți, dar deloc inteligenți, și au doi copii care nu-s nici drăguți, nici inteligenți, iar Cal nu-l poate suferi pe nici unul dintre ei. Din cauza asta, Cal vrea acum ca *eu* să mă însor, ca să pot procrea copii deștepți, capabili să ducă mai departe linia familiei.

Încă nevenindu-i să creadă că înțelegea corect ceea ce auzea, Diana întrebă:

– Și dacă n-o faci?

– Atunci, le va lăsa partea lui din corporație copiilor lui Travis și ai Elainei, Donna Jean și Ted, care sînt amîndoi la colegiu.

Făcu o pauză, sorbind din pahar, ca și cum ar

li vrut să-și clătească gura de gustul amar al acestor cuvinte.

– În situația asta, Elaine și Travis ar deveni partenerii mei de afaceri, cu un pachet de acțiuni suficient ca să poată controla compania, împreună, în numele copiilor lor, pînă cînd Donna Jean și Ted vor împlini majoratul. Travis lucrează deja pentru mine, ca șef al diviziei de cercetare și dezvoltare a Unified Industries. E loial și-și dă toată atenția, dar nu are nici mintea, nici imaginația necesară pentru a conduce Unified, chiar dacă aș fi dispus să i-o las pe mîină, ceea ce nici nu mă gîndesc să fac!

Copiii lui nu-s nici la fel de loiali ca el, nici raționali și cu bun-simț ca mama lor. De fapt, sînt niște intriganți egoiști și lacomi care deja fac planuri cum să-mi cheltuiască banii cînd vor pune mîna pe ei.

Diana își stăpîni un zîmbet neajutorat, cu gîndul la situația lui dificilă: Cole Harrison, invincibilul om de afaceri, leul de pe Wall Street, era ținut în suspensie de un unchi bătrîn și debil – un unchi care probabil începuse și să se senilizeze.

– Bietul Cole, comentă ea, rîzînd pe înfundate. Ce dilemă! Un strănepot nu are talent în afaceri, dar are o nevastă și doi copii. Celălalt strănepot e un întreprinzător strălucit, *fără* nevastă sau copii...

– Și fără cea mai mică dorință de a o avea

nici pe ea, nici pe ei, adăugă Cole.

Și, convins că Diana înțelesese în sfârșit situația, ridică paharul, într-un toast sardonice față de intuiția ei.

– Pari să fii cu adevărat în încurcătură, remarcă ea, cu un zîmbet ezitant.

– Să înțeleg că te amuză?

– Mă rog, trebuie să recunoști că *este*, măcar puțin... ăă... o situație cam gotică...

– Cel puțin, fu el de acord, posomorît.

– Deși, continuă Diana cu un zîmbet pe care nu și-l putea stăpîni, în romanele gotice, *eroina* e cea silită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l vrea. În viața mea n-am auzit de un erou care să ajungă într-o asemenea situație.

– Dacă ai intenția să mă înveselești, nu prea merge, spuse el abătut.

De fapt, arăta atît de întristat de descrierea pe care o făcea Diana „neeroicului” său calvar, încît fu nevoită să-și mute privirea, pentru a-și ascunde rîsul.

Era atît de amuzată, încît trecură cîteva clipe pînă-și dădu seama cît de ofensivă era soluția propusă de el.

– Așa că, încheie ea, încercînd să sune la fel de detașată și calmă ca înainte, cînd m-ai văzut astă seară, ți-ai amintit că mi se dăduseră papucii și ai tras concluzia că mă voi grăbi să mă mărit cu tine, ca să te ajut să-ți rezolvi problema

– mai ales dacă-mi cumpărai și un colier, ca să mă ajuți să-mi salvez prestigiul.

– Nu sînt chiar atît de egoist – nici atît de vanitos, Diana. Știu al dracului de bine că mi-ai arunca oferta în față, dacă n-ar exista un anumit aspect.

– Care aspect?

– Acela că, însurîndu-mă cu tine, mă ofer pe mine însumi ca soluție a problemelor tale.

– Înțeleg, minți Diana. Vrei să-mi explici și mie cum?

– Printr-o logică simplă. Deși ai fost părăsită public, îți poți salva mîndria dacă te măriți cu mine imediat. Mîine, ziarele vor fi pline cu fotografiile noastre sărutîndu-ne pe balcon și rela-tarea felului cum ți-am cumpărat colierul. Dacă a doua zi se anunță căsătoria noastră, oamenii vor presupune că tot timpul a fost cîeva între noi și, probabil, tu l-ai părăsit pe Penworth, nu vice-versa.

Diana ridică din umeri, ca să-și ascundă un junghi tăios de furie și durere față de această rezumare superficială a propriei ei situații.

– Nu am atît de multă mîndrie de salvat, ca să am nevoie de o soluție atît de scandaloasă și necugetată ca asta pe care o sugerezi tu.

– Nu, dar ai o firmă de salvat. Pavăza logodnei din ultimii doi ani începuse deja să se subleze. Acum, că s-a destrămat cu totul, concurența

își va dubla atacurile, iar mass-media vor colabora ca să dea publicității toate furorile și agitația, în propriul lor interes.

Furia și durerea îi declanșară furtuna în ochii verzi cu o clipă înainte ca genele ei lungi să se coboare, ascunzându-i emoțiile – dar nu la timp pentru a-l împiedica pe Cole să observe că reacția ei față de menționarea trădării lui Penworth nu era nici pe departe la fel de violentă ca aceea cauzată de această amenințare la adresa companiei.

În pofida trăsăturilor ei delicate și a frumuseții feminine fragile, Diana Foster era o femeie care puneafacerile pe primul loc.

Măcar acest lucru îl aveau în comun, conchise Cole, privind cum vîntul îi răvășea părul arămiu-închis.

În timp ce-i lăsa Dianei timp să se gîndească la spusele lui, încercă să-și amintească puținul pe care-l știa despre firma care însemna atît de mult pentru ea, dar nu era mare lucru.

Pe baza frînturilor pe care le citise sau le văzuse la actualități, nu știa decît că era fondată de familia Foster.

Se părea că intraseră în afaceri ca o firmă de catering pentru clienții foarte bogați, specializată în alimente „naturale“ prezentate cu multă artă, dar folosind numai ornamente cultivate acasă sau lucrate manual.

Pe parcurs, această practică primise denumirea de Idealul Foster, iar de aici rezultase o revistă numită „*Foster's Beautiful Living*”.

Văzuse un număr la standul de presă al aeroportului, la scurt timp după ce Diana apăruse la C.N.N., și o răsfoise.

Printre toate fotografiile lucioase ale mobilierului vopsit în culori vii, pereților zugrăviți manual și meselor acoperite cu fețe de masă cusute artisanal și pline de bunătăți și decorațiuni lucrate în casă, filosofia revistei – și baza Idealului Foster – părea să fie aceea că, revenind la natură, o femeie putea să atingă satisfacția personală, un sentiment de profundă împlinire, și liniștea casnică.

Pe lângă toate acestea, mai observase doar că fotografiile erau de o calitate superbă, și-i aparțineau lui Corey Foster Addison.

Nu fusese surprins, căci toate amintirile lui cu Corey includeau și un aparat de fotografiat.

Totuși, se simțise cam amuzat de faptul că fondatoarea și editoarea acelei reviste casnice era, în realitate, o debutantă răsfățată din Houston – o fată care cândva îi mărturisise, așezată pe un balot de fîn, că niciodată nu fusese băiețoasă fiindcă nu-i plăcea să se murdărească.

Aruncă o privire piezișă spre profilul ei luminat de lună și se minună de negliobia care-l determinase pe Penworth să prefere o manechină ita-

lianță de optsprezece ani în locul Dianei Foster.

Încă din adolescență, Diana strălucise de spirit, inteligență și gentilețe.

Ca femeie, colorația ei vie, silueta fermecătoare și ținuta înnăscută o făceau să iasă în evidență ca o regină printre țărănoi.

Cole cunoscuse destule modele ca să știe că erau obsedate de fiecare moleculă a pielii și părului lor, și că trupurile care arătau atît de apetisant în haine de la casa de modă și în postere din reviste se simțeau, în pat, ca o piele întinsă peste un schelet.

Penworth era un dobitoc, și pierduse o mare ocazie.

Cole Harrison nu era un dobitoc, și n-avea s-o piardă pe a lui.

Capitolul 27

Hotărînd că Diana avusese timp suficient ca să facă față realității așa cum o portretizase el, Cole spuse încet:

– N-am vrut să te rănesc sau să te jignesc. Încercam doar să-ți descriu situația așa cum e în realitate.

Diana trase aer în piept, adînc, ca să se calmeze, dar în voce i se simțeau lacrimi de furie.

– De ce te-aș acuza că ai descris problema în toată urîțenia ei?

– N-am făcut doar s-o descriu, sublinie cu blîndete Cole. Ți-am oferit și o soluție perfectă. Pe mine însumi.

– Da, într-adevăr, și-ți mulțumesc pentru ofertă, dar... sincer...

Lăsă fraza neterminată, iar Cole își dădu seama că, deși soluția lui i se părea bizară și imposibilă, avea grijă să nu-i lezeze sentimentele.

Aprecie.

– Problema e, reluă ea cu aceeași voce încoată, că nu prea văd logica de a schimba un logodnic pe care l-am iubit dar care nu m-a iubit, cu un soț pe care nu-l iubesc și care nici el nu mă iubeste.

– Tocmai asta o face să fie atît de perfectă! spuse Cole, punîndu-i mîna pe braț pentru a-și întări cuvintele. Căsnicia noastră nu va fi complicată de încurcături emoționale.

Diana puse paharul jos și-și cuprinse trupul cu brațele, ca și cum s-ar fi simțit înfrigurată de atitudinea lui, cu această ocazie dîndu-i și mîna la o parte.

– Ești chiar atît de rece și nesimțitor pe cît pari?

– Nu sînt rece, sînt practic. Am o problemă presantă pe care mi-ar rezolva-o găsirea unei soții, iar eu ești în exact aceeași situație. Căsnicia noastră nu va fi complicată de încurcături emo-

ționale; va fi un aranjament prietenesc de afaceri, finalizat după un an printr-o divorț discret și amabil. E soluția ideală pentru amîndoi. Dacă ai fi superstițioasă, ai putea spune că e mîna sorții.

– N-am încredere în soartă. Crezusem că Dan și cu mine eram sortiți unul celuilalt.

– Între mine și Penworth e o diferență majoră, spuse Cole pe un ton acid. Eu nu-mi calc cuvîntul, o dată ce mi l-am dat.

În acel moment, privindu-i ochii de oțel care o sfredeleau și auzindu-i glasul profund ce răsuna plin de convingere, Diana acceptă cu adevărat faptul că era absolut serios.

– În timpul anului nostru de căsnicie, declară el, îți dau cuvîntul meu că ne vom comporta în public ca și cum am fi cei mai devotați și fideli soți. Nu voi face cu bună știință nimic care să te umilească sau să te revolte. Ba chiar, am să fac tot ce-mi stă în putere ca să te asigur că nicio dată nu vei regreta învoiala, în nici un fel, încheie el, punîndu-și jos paharul de șampanie.

Nu e nici o învoială, o preveni o Diana o voce lăuntrică, în șoaptă, dar acest argument tăcut fu răsturnat de efectul feței lui chipeșe, al glasului profund, hipnotic, și al trupului masculin puternic care stătea în fața ei, înalt și robust – un bărbat care se oferea s-o apere cu umerii lui lați care păreau în stare să-și asume toate poverile ei.

– În ochii tuturor, urmă Cole, vei părea soția

mea adorată, iar în anul de căsnicie, chiar asta vei fi.

„Adorată“... un cuvînt vechi... sensibil și sentimental... deosebit de tot ceea ce-i spusese Dan vreodată. Și cu totul altfel decît ceea ce s-ar fi așteptat să spună Cole.

– Evident, continuă el cu fermitate blîndă, voi aștepta aceleași promisiuni și din partea ta. De acord?

Diane nu-i venea să creadă că se gîndea serios să accepte, nici chiar cînd dădu ușor din cap.

– Nu sînt de acord cu tot planul, îl preveni ea cu voce tremurătoare, numai cu condițiile.

– Ba da, Diana, răspunse Cole cu un zîmbet complice, punîndu-i degetele pe obraz, ești de acord. Numai că încă n-ai spus-o.

Ochii și glasul lui urzeau o vrajă.

– Pînă mîine, amîndoi putem scăpa de orice griji. Nu trebuie decît să accepti, și avionul meu va fi gata să ne ducă în Nevada într-o oră.

Dacă în acel moment ar fi sărutat-o, Diana ar fi sărit din loc; dacă i-ar fi dar drumul din strînsura blîndă a mîinilor lui, ar fi fugit mîncînd pămîntul. Dar cînd Cole îi cuprinse ceafa și o lipi cu fața de pieptul lui, într-un gest ciudat de părintesc, ultimele urme de rezistență i se prăbușiră.

– Putem pleca într-o oră, și vom fi înapoi aici la timp ca să prindem micul dejun.

Diana înghiți în sec și închise ochii, care i se umpluseră dintr-o dată de lacrimi.

Încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

– Nu trebuie decît să-mi dai cuvîntul tău că, timp de un an, vei face exact ceea ce mă ofer și eu să fac – și anume, să jucăm rolul unui cuplu fericit în căsnicie, cît mai convingător pentru toată lumea.

În sfîrșit, Diana reuși să murmure, cu voce slabă, pe lîna nodul uriaș din gât:

– Nici măcar nu locuim în același oraș...

– Ceea ce ne va ajuta să ne prefacem mai ușor. Interesele noastre de afaceri separate îmi cer să păstrez o reședință la Dallas, iar ale tale te obligă să locuiești la Houston. Întrucît între cele două orașe e doar o distanță de patruzeci și cinci de minute cu avionul, oamenii vor presupune pur și simplu că facem naveta.

Diana zîmbi puțin, cu obrazul lipit de cămașa lui apretată.

– Faci ca totul să pară atît de simplu...

– Pentru că *este* simplu. Nu trebuie decît să menținem un spirit de colaborare prietenească. În anul de căsnicie, vei avea ocazional nevoie să te însoțesc la unele ceremonii, și-mi voi aranja programul astfel încît să pot veni. Anunță-mă doar cu cît mai mult timp posibil înainte.

Diana încercă să se gîndească la propunerea

lui cît putea de rațional, apoi își lăsă capul pe spate, privindu-l cu un zîmbet cețos.

– Oriunde-ar fi, chiar dacă implică și presa? Știu că nu poți suferi reporterii, dar mass-media sînt importante pentru afacerile noastre.

– Oriunde ar fi, acceptă Cole, și voi aștepta același lucru și din partea ta. Ți se pare destul de cinstit?

– Mai ai și alți termeni?

Ultimul lucru pe care-l dorea Cole era să se împotmolească în amănunte, pierzînd inerția pe care o cîștigase.

– Putem vorbi mîine despre toate detaliile. Ne-am înțeles?

Viitoarea lui soție își mușcă buzele, stînd un moment pe gînduri, apoi clătină din cap.

– Cred că acum ar fi mai bine..

Îi zîmbi ușor, ca pentru a se scuza că-l punea la asemenea eforturi:

– Așa, nu vom avea nici o neînțelegere.

Cole nu-și putu stăpîni un zîmbet admirativ. Chiar și sub presiune, Diana Foster nu era nici imprudentă, nici necugetată.

Începea să înțeleagă cum devenise o forță formidabilă în domeniul ei.

– În regulă, consimți el, iată singurii termeni importanți asupra cărora trebuie să cădem de acord: mai întîi, după un an, vom divorța rapid și discret, fără ca nici unul dintre noi să aibă pre-

tenții financiare de la celălalt. Ne-am înțeles?

Cuvîntul „divorț“ o făcu pe Diana să tresară iar Cole simți un mic junghi de vinovăție că prima ei căsnicie avea să fie o cacealma.

– Ne-am înțeles, șopti ea solemn.

Glasul lui Cole deveni mai puternic, în timp ce se gîndea la aranjamentele de călătorie.

– În rest, am să-ți mai cer doar două concesii mai întîi, nici unul dintre noi nu va dezvălui *nimic* vreodată că această căsnicie e doar un aranjament de afaceri convenabil; apoi...

– Nu.

– Ce?

O privi neîncrezător.

– De ce nu?

– Fiindcă trebuie să spun familiei mele. Trebuie să-i spun surorii mele. Lui Corey... o știi?

– O cunosc pe Corey, o asigură grav Cole.

– Va trebui să le spun tuturor rudelor apropiate. Și lui Spence. Și el face parte din familie.

– Și dacă refuz?

Diana își dădu ochii peste cap, cu superioritate amuzată.

– Nu le prea putem pretinde să creadă că ne-am uitat unul la altul în seara asta, ne-am îndrăgostit și brusc am fugit să ne căsătorim, nu așa?

– Nu pot dovedi că nu e adevărat. Oricum, să rămînem la povestea asta.

Indepărtându-se de el, Diana ridică bărbia, cu încăpăținare.

– N-am să-mi mint familia, și nici nu voi face cu bună știință o promisiune pe care nu pot să mi-o țin.

Cole își dădu seama că vorbea serios. Era evident că Femeia de Afaceri a Anului din Texas nu-și sacrificase scrupulele și idealismul tinerească în timp ce urca scara succesului.

– În cazul ăsta, accept, se învoi el, cu glasul îngroșat de plăcere și aproape mîndrie.

– Serios...?

Diana era din ce în ce mai uimită de tot ceea ce îi spunea și făcea Cole.

Încercînd să alunge efectele alcoolului, scutura din cap și întrebă:

– Ai spus că mai erau încă două concesiile...

– A doua concesie e să accepți să mă însoțești la ferma unchiului meu, peste o săptămînă sau două, și să stai cu mine acolo cîteva zile, pentru a-i alunga toate suspiciunile sau temerile pe care le-ar putea avea în legătură cu căsnicia noastră neașteptată.

– Probabil voi avea niște întîlniri...

Se încruntă, ca o zeiță preocupată cu părul și rochia fluturate de vîntul verii.

– *Întotdeauna* am întîlniri. Cred că mi-aș putea schimba programul, ca să-l vizitez pe unchiul tău peste o săptămînă sau două.

– Atunci, s-a aranjat.

Era atît de nervoasă, încît îi tremura vocea.

– Şi eu... n-ar trebui să am şi eu nişte termeni?

– Spune-mi-i care sînt cînd îţi vin în minte. Ți-am promis deja că voi face totul, în limitele raţiunii, ca să cooperez.

Convins că sosise momentul să lase vorba şi să-şi pună planul în acţiune, Cole intră în apartament, le telefonă piloţilor, apoi ceru ca limuzina să-i fie adusă în faţa hotelului. După aceea, o mai sună pe secretara lui de la Dallas, dîndu-i o serie de instrucţiuni.

– Totul e pregătit, spuse el, revenind pe balcon.

Ridică sticla de şampanie din cuibul ei de gheaţă şi umplu din nou ambele pahare.

– Limuzina ne aşteaptă jos, iar avionul meu e alimentat deja. Se impune un toast, adăugă el, ridicînd un pahar spre Diana.

Diana privi paharul din mîna lui şi simţi că pierdea curajul.

– Nu pot! strigă ea, încrucişîndu-şi protector braţele pe piept.

Fără o vorbă, Cole puse paharele pe masă cu un mic clinchet ameninţător, şi făcu un pas spre ea.

– Cum adică, „nu poţi“?

Diana sări înapoi, ca să n-o ajungă.

– Nu pot! Nu în noaptea asta.

Vocea îi tremura atât de tare, încît abia și-o recunoștea, și se lovi de balustradă, în disperarea ei de a scăpa.

– Am nevoie de timp!

– Timpul e *singurul* lucru pe care nu-mi pot permite să ți-l ofer, Diana.

În aceste cuvinte, Diana auzi tot felul de semnale derutante – de la o încercare disperată de mituire, pînă la un efort de a-și salva mîndria impresionînd-o cu averea lui.

– Cu tot ceea ce ai de oferit, îl asigură ea, desfăcîndu-și colierul, vei găsi multe femei care nu se repeadă să-ți accepte propunerea, cu speranța că va deveni o căsnicie permanentă – inclusiv jos, la bal.

– Cred că ai dreptate, spuse el, sec. Dar aș fi vrut ca soția din acest plan să fie o femeie a căreia sînt mîndru să-i dau numele meu, ceea ce, întîmplător, îmi limitează variantele la una singură – și anume, tu.

O spusese atât de calm, încît Diana avu nevoie de un moment ca să înțeleagă.

– De ce eu?

– Din mai multe motive, ridică el din umeri. Și nu în ultimul rînd, pentru că în ciuda poziției tale sociale înalte, m-ai cunoscut pe vremea cînd eram plătit ca să mătur în grajduri, și nu ți s-a părut respingător.

Cuprinsă de vinovăție, Diana se întrebă când devenise atât de cinică și blazată.

– Cole, șopti ea, și-i văzu expresia împlinzindu-se la auzul vocii ei. Îmi pare rău...

Întinse mîna, într-un gest de conciliere, dar privirea lui se aținti asupra colierului care-i rămăsese în palmă, iar expresia îi împietri.

– Păstrează-l, spuse scurt. Pentru tine l-am cumpărat.

– Nu... începu încurcată Diana.

Apoi își dori să mai bea șampanie, ca să revină curajul, când văzu expresia amenințătoare din ochii lui.

– Vreau să zic, ai putea să mai repeți toate motivele acelea excelente pe care mi le-ai spus mai devreme?

Cole îi distinsese blîndețea din ochi și, undeva în adîncul făpturii, simți fiorii slabi ai unei emoții moarte de atîta timp, sau atît de străine, încît n-o recunoscuse. Chiar și așa, îl făcu să zîmbească.

Întinse mîna și-i puse palma pe obraz, înlăturîndu-i tandru o șuviță de păr roșcat lucitor.

– Nu mă pot decide, spuse ea, cu o voce cam tremurătoare.

– Diana, șopti Cole, te-ai și decis deja.

Simțurile Dianei începeau să ametească, șocate de decizie și de atingerea mîinii lui. Încerca să facă o glumă.

– Serios? Și ce am decis?

În ochii lui lucrea o sclipire veselă, dar tonul îi rămase solemn.

– Te-ai decis să te măriți cu mine în Nevada, noaptea asta.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Capitolul 28

– *Chiar așa... chiar așa...*

Diana întoarse capul, pe pernă, dar cuvintele o urmăreau, răsunînd ca de la capătul unui tunel, amestecate cu imagini stranii care i se rostogoleau prin minte într-un caleidoscop de evenimente disjuncte și zgomote disparate.

Chiar așa... chiar așa...

În vis, peste cele două cuvinte se suprapunea zgomotul motoarelor cu reacție, țîrîitul înfundat al unui telefon, și prezența ca o umbră nedefinită a unui bărbat, o siluetă puternică, dominatoare, pe care o simțea în vis dar nu putea s-o vadă.

– *Primești?*

Acum vocea era a ei – o șoaptă în lumina slabă a unei lămpi din apropierea patului care părea să plutească prin aer.

Stătea lîngă pat, aplecat asupra ei, cu mîinile rozemate pe perna de alături, împotrivindu-i-se.

– *Nu.*

Mîinile ei erau pe umerii lui, și-l trase mai

aproape, privind cum în ochi i se aprindea o flăcără mocnită.

Vuietul motoarelor îi acoperea glasul, în timp ce buzele lui senzuale articulară un cuvânt mut:

– Nu.

Diana își strecură mîna după ceafa lui, iar din tăciunii ochilor țîșniră flăcări. Acum era stăpîină pe situație, o știa, se desfăta.

– Da... șopti ea, iar privirea lui arzătoare coborî spre buzele ei.

Era stăpîină pe situație, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei... explorînd-o... sîcîind-o... apoi deschizîndu-se încet, forțîndu-i și ei buzele să se deschidă, sondînd cu limba printre ele, intrînd...

Lumini albastre... învîrtindu-se la nesfîrșit...

Diana își agita capul pe pernă, speriată de lumini, încercînd să scape din încleștarea amantului demonic care punea stăpînire pe ea.

Încercă să se întoarcă și să fugă, dar o păzea o entitate, împiedicînd-o să se miște – o fiară înfricoșătoare, cu patru picioare, neagră ca dulăi iadului. Avea colți enormi, urechi ascuțite și țepene; trupul îi era slab, înfometat. Satan, din „*Rosemary's Baby*”. Ea era Rosemary!

În vis, Diana țipă de spaimă, dar nu se auzi decît o șoptă răgușită:

– Nu!

Propulsată de groază, Diana se trezi din comă și deschise ochii. Lumina îi străpunse dur

ros orbitele, înfigându-i-se în creier, pe când clipea cu privirea buimacă spre dormitorul spațios, dar complet necunoscut. Sunetul unei uși o făcu să întoarcă brusc capul, iar un bărbat pe care-l recunoscuse ca fiind Cole Harrison intră în cameră cu mișcări firești, ca și cum ar fi fost foarte normal să se afle acolo.

– Ușurel, îi spuse el amuzat, apropiindu-se cu o tavă în mână. Nu face mișcări bruște.

Diana vru să vorbească, dar tot ce ieși fu un horcăit slab. Înghiți și încercă din nou.

– Ce... mi s-a... întâmplat?

– E doar o teorie, dar probabil că sistemul tău nervos suferă un atac de acetaldehidă, explică el vesel, în timp ce punea tava pe noptieră. În cazuri grave, cauzează tulburări de vedere, dureri de cap, grețuri, tremurături și uscăciunea gurii. Cel puțin, așa spune teoria la care lucrăm în divizia farmaceutică de la Unified. Pe șleau, ai o ditamai mahmureala.

– De ce? șopti Diana, închizînd ochii în calea strălucirii vii a lichidului portocaliu din paharul înalt pus pe noptieră.

– Prea multă șampanie.

– De ce? repetă ea.

Voia să știe de ce se afla acolo, de ce era și el acolo, și de ce se îmbătase, dar creierul și gura refuzau să-i funcționeze corect.

În loc să-i răspundă, Cole se așeză pe pat,

smulgîndu-i un geamăt sonor cînd salteaua se aplecă, făcînd-o să se încline puțin într-o parte.

– Nu încerca să vorbești, îi spuse el sever, cu o autoritate care contrasta cu blîndetea mișcărilor, în timp ce o cuprindea cu brațul pe după umeri, ajutînd-o să se ridice ușor. Asta-i aspirină tamponată, adăugă, dîndu-i două tablete albe.

Cu o mîină tremurătoare, Diana le luă, îndeșîndu-și-le stîngaci între buze.

– Iar aici, continuă el, ridicînd de pe tavă paharul cu lichid portocaliu, ai suc de portocale cu puțin păr-de-cîine.

Diana simți un spasm violent în stomac la gîndul părului de cîine în suculei de portocale, dar înainte de a apuca să reacționeze, Cole îi înclină paharul la buze, silind-o să bea; apoi o culcă la loc pe pernă.

– Dormi acum, îi spuse el cu blîndete, în timp ce i se închideau ochii. Ai să te simți mult mai bine cînd am să te trezesc din nou, mai tîrziu.

Ceva rece și calmant îi atinse fruntea. Un prosop umed.

Cole Harrison era un om bun și grijuliu, reflectă ea. Trebuia să i-o spună.

– Îți mulțumesc că mă ajuți, murmură, în timp ce-i simțea greutatea ridicîndu-se de pe saltea.

– Ca soț al tău, găsesc de datorla mea să te îngrijesc cînd ești mahmură.

– Ești foarte drăguț.

– Speram să fii de aceeași părere în dimineața asta, dar încă mai aveam unele îndoieli.

Covorul îi amortiză pașii în timp ce se îndepărta, iar Diana auzi ușa închizându-se încet în urma lui. Rămase nemișcată, așteptând anestezia somnului. Cîteva momente, ultimele lui cuvinte rămaseră doar ca o glumă ciudată pe care încercă s-o ignore, dar îi evocaseră imagini îndărătnice care începeau să defileze insistent prin spatele pleoapelor ei. Își amintea că fusese la Balul Orhideei Albe și băuse vin și șampanie... un colier cu ametiste, din nou șampanie...

Își amintea că urcase în apartamentul lui Cole... și iar șampanie... și un drum cu limuzina pînă la Aeroportul Intercontinental... apoi cabina unui turboreactor particular, unde băuse din nou șampanie...

Își mai amintea încă un drum cu o limuzină, printr-un oraș unde străluceau lumini...

Imaginile încetiniră și deveniră mai clare. Coborîse din mașină și intrase într-o clădire, pe sub o arcadă acoperită cu flori artificiale. Un bărbat scund, chel și zîmbitor îi vorbise, în timp ce ea își dădea capul pe spate și înlătura în minte florile acelea oribile, înlocuindu-le cu iederă adevărată.

Înghițind în sec ca să-și alunge un val de greață, Diana încercă să nu se gîndească la omul chel și la arcada cu flori, dar tabloul părea gravat în creierul ei îndurerat, o vigneta cețoasă,

ciudat de amenințătoare – și totuși, păruse un om destul de plăcut... Îi condusesse pînă la ușă, la plecare. Le făcuse cu mîna și-i strigase ceva, în timp ce limuzina pornea. Diana privise pe fereastră și-l salutase și ea, în timp ce chelul stătea în ușă, sub o firmă de neon roz cu verde, reprezentînd două clopote care se aprindeau intermitent, iar sub ele, niște cuvinte.

Niște cuvinte.

Cuvinte...

Cuvinte de neon, sub forma unui sul roz cu verde.

CAPELĂ DE NUNTĂ

Omul din ușă strigase:

– *Mult noroc, doamnă Harrison!*

Realitatea o izbi pe Diana destul de tare ca să-i declanșeze explozii noi de durere în cap și un holocaust în stomac.

– O, Doamne! gemu ea și se răsui pe partea cealaltă, înfundîndu-și fața în pernă, într-o încercare de a-și alunga totul din minte.

Capitolul 29

Cînd Diana se trezi din nou, cineva trăsese draperiile grele, lăsînd lumina filtrată a soarelui să pătrundă în cameră prin perdelele subțiri, iar

undeva în apartament suna un telefon. Cîteva momente, Diana stătu complet nemișcată, cu ochii închiși, în timp ce-și făcea în minte un inventar prudent al stării fizice, temîndu-se să se miște ca să nu înceapă iar nervii să-i zornăie și capul să-i bubuie ca data trecută.

Încă se mai simțea slăbită și cu dureri de cap, dar nu mai avea senzația că-i crăpa țeasta în două.

După ce rezolvă latura practică a situației, își îngădui fără tragere de inimă să se gîndească la deznodămîntul primei beții adevărate din viața ei.

Se măritase cu Cole Harrison.

Inima începu să-i bată cu putere, cînd realitatea acestei fapte necugetate și iraționale prinse să-i răsuna în creier.

Era măritată cu un străin! Un, oportunist fără inimă, care profitase de starea ei abulică și o convinsese că o căsătorie ar fi fost avantajoasă și pentru ea, nu numai pentru el.

Era nebună, evident. Și el la fel.

Era o proastă. Iar el era un monstru.

Era bună de închis într-un azi.

Era bun de *împușcat!*

Cumva, Diana făcu un efort să-și întrerupă tirada mentală nejustificată și să-și blocheze toată panica și vinovăția care i-o cauzau.

Nu fusese complet irațională în seara trecută, iar Cole n-o silise să se mărite cu el.

Cu tot calmul de care era capabilă, Diana revăzu tot ce-și amintea despre raționamentul lui și propriile ei reacții.

În lumina puternică a zilei, fără efectele adormitoare ale șampaniei, se vedea clar că puterea de convingere a lui Cole era uluitoare.

La fel de evident era că Diana se lăsase îndemnată de emoție și sentimentalism să săvârșească un act incredibil de impulsiv.

Dar cu cât se gîndea mai mult, cu atît își dădea seama mai limpede că logica aflată la baza înțelegerii lor era totuși solidă.

În seara trecută, Cole fusese pionul unui bătrîn bine intenționat pe nume Calvin, care pusese în pericol compania clădită de Cole.

În această dimineață, Cole era învingătorul, nu victima, iar unchiul pe care-l iubea avea să fie foarte fericit.

În noaptea trecută, credibilitatea și viitorul financiar al firmei Foster Enterprises fuseseră în pericol, iar Diana fusese obiectul disprețului și al milei celor din jur – logodnica înlăturată a unui fante bogat din Houston.

În dimineața asta, Diana era „soția adorată” a unui chipeș magnat miliardar.

Diana se simțea incomparabil mai bine, deși nu aștepta cu nerăbdare încercarea de a-și convinge familia că noul ei soț nu era un monstru manipulator și că nici ea nu-și pierduse mințile.

Ca să scape de gândul la această scenă, încercă să-și amintească mai multe despre cele întâmplate după ce avionul lui Cole decolase din Las Vegas, dar memoria îi era încă încețoșată.

Își aminti că fusese impresionată când văzuse interiorul avionului, și-l întrebase pe Cole dacă puteau merge la Las Vegas în loc de Tahoe Lake, pentru că acolo fusese deja.

Din acel moment, lucrurile începuseră să se împăienjenească și să se amestece cu visurile ei. Nu era sigură dacă acele amintiri disjuncte erau reale, sau făceau doar parte din visurile care o urmăriseră în timp ce dormea, și nu se simțea în stare să gândească destul de temeinic pentru a rezolva misterul.

Întorcându-se pe o parte, dădu cearșaful în lături și descoperi surprinsă că era goală. Dacă stătea să se gândească la beția din noaptea trecută, era uluitor că reușise să-și descheie rochia și să se dezbrace.

Îi trecu prin minte că poate Cole trebuise să o dezbrace, dar această posibilitate copleșitoare era insuportabilă pentru moment.

Abia atunci Diana își dădu seama că nu avea la ea nici o altă îmbrăcăminte decât rochia purpurie pe care o purtase în seara trecută.

Sala de mese de la Grand Balmoral era unul dintre locurile ei favorite pentru cina de duminică, iar ideea de a trece prin holul hotelului în acea

rochie, pe lîngă tot ceea ce o mai aștepta, era de ajuns pentru a o face să se culce un moment la loc, pe spate, pradă unei spaima epuizate.

Nu putea telefona acasă, pentru a cere să i se aducă haine la hotel, pentru că nu voia să le explice despre toată escapada cît timp se afla în apartamentul lui Cole.

Cu un oftat de resemnare, Diana se dădu jos din pat.

Capitolul 30

Cînd Diana ieși din dormitor, cu părul încă ud de la duș și trupul zvelt înfășurat într-un halat flaușat al hotelului, Cole puse ziarul „*Houston Chronicle*” pe masa de cafea și se ridică.

– Arăți mai bine, spuse el.

Diana îi zîmbi fără vlagă.

– M-am hotărît că fiu curajoasă și să încerc să trăiesc în continuare.

Rîzînd de gluma ei, Cole îi arătă masa acoperită cu o față de masă din pînză de in și plină de platouri cu mîncare.

– Cînd te-am auzit dînd drumul la duș, am telefonat la room-service și am comandat de mîncare.

Diana privi ouăle cu șuncă și clătitele, și se cutremură.

– Nu sînt chiar *atît* de vitează.

Ignorîndu-i protestul, Cole se duse la masă și-i trase un scaun.

– Trebuie să mănînci.

Ofînd, Diana se așeză pe scaun și-și despă-lui șervetul.

– Cum te simți? se interesă Cole, așezîndu-se în fața ei.

– La fel cum arăt.

În timp ce vorbea, halatul larg îi alunecă de pe umăr, dezgolindu-i-l, iar Diana și-l trase repede la loc.

– Chiar *atît* de bine? întrebă Cole.

Observă că expresia îi devenea tot mai sumbră cu fiecare clipă.

– Pot să te ajut cu ceva?

Cu o tresărire vinovată, Diana ridică privirea.

– Mă tem că nu.

Cînd Cole continuă s-o privească tăcut, în așteptare, Diana consimți să-i spună ce o îngrijora.

– Nu știu cum să explic familiei mele că m-am măritat cu un om aproape străin, în urma unui impuls și din motive strict practice. Vreau să zic, după ce se calmează, vor începe să înțeleagă. Nu și să fie de acord, probabil, dar cel puțin să înțeleagă.

– Atunci, care e problema?

– Problema e că mi-e groază de reacția lor, cînd vor descoperi ce-am făcut. Pentru ei, va fi un șoc unic în viață.

– Nu neapărat.

– Ce vrei să spui?

– Ai dat cîteva telefoane, din avionul meu.
Diana se holbă la el.

– Pe cine am sunat?

– Pe Marge Crumbaker.

Răsuflă ușurată.

– Marge e o veche prietenă de familie.

Pentru eventualitatea că uitase, adăugă:

– A fost editorialista mondenă la „*Houston Post*”, dar „*Post*”-ul și-a încetat apariția. Ceea ce, în situația de față, e foarte bine.

– Cînd ai terminat să-i dai veștile, ai sunat-o și pe Maxine Messenger.

– Foarte rău...

Auzind de reportera mondenă de la „*Houston Chronicle*”, Diane i se strînse inima.

Apoi, însă, se înveseli.

– I-am cerut Maxinei să păstreze totul confidențial?

– Mă tem că nu, răspuse Cole, intrigat de jocul emoțiilor de pe fața ei expresivă. Oricum, n-ar fi avut nici un rost să-i ceri să păstreze secretul.

– Te rog să nu spui că am mai sunat și pe altcineva.

– Okay.

Îl privi cu ochii îngustați, bănuitori.

– Am mai sunat și pe altcineva, nu-i așa?

– Mănîncă ceva. O să-ți facă bine. E foarte important să mănînci.

Diana luă lingura, desprinse o cireașă de deasupra unei jumătăți de grapefruit și o duse la gură.

– Cui i-am mai dat telefon?

– Lui Larry King.

Refuzul de a accepta și dezgustul de sine îi reduseră vocea la o șoaptă gîduită.

– Vrei să spui, pronunță ea pe un ton funebru, că am sunat la C.N.N. în toiul nopții și am cerut să vorbesc cu Larry King?

– Mă tem că da. Noroc că nu era acolo.

– Slavă Domnului!

– Așa că în schimb ai vorbit cu un tip din redacția de știri.

Diana clătină din cap, căutînd disperată un motiv de optimism, și-l găsi e cel mai jalnic.

– Am un nume comun și, în plus, bunicul meu e cel care este foarte popular printre bărbați. Sînt asociată cu revista și majoritatea cititorilor noștri sînt femei. Nu e nici o șansă ca omul acela din redacția de știri a C.N.N. s-o fi recunoscut pe sărăcuța de mine după nume sau reputație.

– Posibil, răspuse Cole. Dar l-a recunoscut pe „sărăcuțul de mine”, după nume și reputație.

– Trebuia să mă oprești! se tîngui ea. Trebuia să-mi iei telefonul din mîină. Ba nu, trebuia să mă împingi afară din avion. Măcar, dacă eram moartă,

cadavrul meu nu s-ar fi simțit atît de prost pe cît mă simt eu acum.

Neputîndu-și stăpîni un zîmbet, Cole arată cu capul spre farfuria cu mîncare din fața ei și refuză să mai scoată o vorbă pînă cînd Diana nu îndeplini ordinul.

– Termină-ți grapefruitul și mai bea un suc de portocale, și mănîncă puțin și din oul ăla.

Diana privi cele trei alimente și se cutremură.

– Toate sînt așa de... așa de *galbene!* Grapefruitul, oul, sucul de portocale... Culoarea asta îmi face rău la ochi.

– Așa se întîmplă cînd bei prea mult.

– Îți mulțumesc pentru predica asta inutilă despre un subiect în care-mi pot da și doctoratul de-acum.

– N-ai de ce, spuse Cole cu un umor de nezdruncinat. Mănîncă și puțină pîine prăjită. Este maro, așa că nu-ți face rău la ochi.

– E unsă cu unt, și ăla-i galben.

– Termină, Diana! chicoti el. Nici eu nu mă simt prea grozav, dar refuz să mi se facă rău în prima dimineață din viața mea ca soț al tău.

– Scuză-mă.

Diana luă o felie de pîine prăjită și îl privi, cu o expresie atît de tulburată încît Cole regretă sincer că-i luase în rîs îngrijorarea și încercase să evite alte întrebări.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el cu blîndețe.

– Spune-mi adevărul: când i-am sunat pe toți oamenii ăia, păream fericită? Sau beată?

– Fericită, și era *posibil* să fi băut puțin, replică diplomatic Cole, dar mă îndoiesc că s-au preocupat prea mult de asta. Adesea, miresele beau puțin cam multă șampanie în noaptea nunții.

– *Puțin* cam multă? repetă Diana rușinată. Eram dezgustător de beată...

– Nu erai dezgustătoare, o contrazise Cole, cu un mic zîmbet în colțul stîng al gurii.

Puțin mai liniștită, dar tot neconvinsă, Diana adăugă:

– Îmi pierdusem mințile...!

– Nu tocmai.

– Am băut atît de mult încît cred că am leșinat în avion.

Mușcă nesigur din pîinea prăjită, apoi puse felia pe masă.

– Nu, o liniști el, ai *adormit* după o seară lungă și stresantă.

– Mare minune că n-am vomat...!

Făcu o pauză involuntară, așteptîndu-l să nege și acest lucru. În schimb, Cole arcui o sprînceană spre ea. Tăcerea lui era o confirmare.

– Nu se poate! gîfii Diana, lăsîndu-și fața în mîini.

– Pe urmă, te-ai simți mai bine, sublinie el, delicat.

Lăsându-și mîinile să cadă în poală, Diana trase adînc aer în piept.

– Și altceva ce-am mai făcut?

– Mi-ai spus niște bancuri foarte amuzante, răspunse Cole, servindu-se cu puțin ou.

– Toată noaptea am avut visuri ciudate – erau atît de vii, încît păreau mai degrabă niște halucinații – dar nu mi le amintesc pe toate și nici nu-s sigură dacă ceea ce-mi *amintesc* s-a întîmplat cu adevărat, sau dacă a făcut parte din visuri. Vreau să zic... am mai uitat vreun lucru care să fie important?

Luă felia de pîine prăjită, dar în loc să muște, se uită direct la Cole.

Definește „important“, răspunse el în sinea lui, amintindu-și cum i se cuibărise în poală la scurt timp după decolarea înapoi spre Houston. În timp ce avionul se înălța, îi spusese rîzînd versuri de grădiniță cu finalurile modificate, astfel încît rimele să devină comice.

Își amintea cum își lipise buzele de ale lui, apoi îl ținuse cu gura încleștată peste a ei.

Cole se străduise să împiedice situația să scape de sub control, dar se cam pierduse cu firea la zece mii de metri altitudine, și se întinsese pe canapea, trăgînd-o peste el. Iar acum, îi era greu să uite niște lucruri pe care ea nu și le mai amintea deloc.

Pe de altă parte, era mai bine că nu și le

amintea, căci n-aveau să se mai repete.

– Nimic care să merite reținut, spuse el.

– Știu că am mai făcut ceva. Îmi amintesc că vedeam din mașină cazinourile și-mi spuneam cât de strălucitoare erau luminile și cât de fascinant arăta totul.

Văzu expresia gravă a lui Cole devenind amuzată și, neliniștită, se aplecă spre el.

– Am făcut ceva în timp ce eram acolo, nu-i așa?

Imaginația ei febrilă plăsmui imaginea unei femei bete în rochie purpurie încercînd să se urce pe scenă și să se alătore dansatoarelor. Doamne Sfinte, erau *stripteuse*?

– Orice-am făcut, a fost îngrozitor, nu-i așa? murmură ea cu voce slabă.

– Depinde. Te opui din punct de vedere moral sau religios jocurilor de noroc?

– Nu.

– Atunci, n-a fost îngrozitor.

Diana își aruncă mîinile în sus, ușurată și veselă.

– Am *jucat!* exclamă ea. Și cum m-am descurcat?

– Binișor.

– Am pierdut, conchise Diana rîzînd pe înfundate, și bău puțin suc de portocale. Cît de mult?

– La ruletă? Sau la baccarat? Sau la pokerele mecanice?

Descumpănită, Diana puse încet paharul pe masă.

– Am pierdut la toate trei?

– Da, dar te-am oprit înainte să intri într-o partidă de poker pe miză mare, adăugă el, sorbind din ceașca de cafea.

– Cît timp am stat la cazionu?

– Nu mult. O jumătate de oră.

– Atunci, nu se poate să fi pierdut cine știe ce, nu?

Expresia lui evazivă o făcu să cadă la îndoială.

– Cît am pierdut?

– Vreo trei mii de dolari.

Era copleșită de rușine, dar dădu din cap și spuse pe un ton formal:

– Am să-ți completez un cec.

– Nu e nevoie.

– Insist. O doamnă trebuie să-și plătească întotdeauna datoriile la jocuri, cită ea cu finalitate hazlie, ca și cum ar fi învățat-o la școală.

– Iar un gentleman plătește întotdeauna luna de miere, replică ferm Cole.

– Aș vrea să nu mă fi lăsat să dau telefoanele alea din avion.

– Nu te-am oprit, fiindcă era în interesul tău și al firmei tale ca publicul să afle cît de curînd posibil că te-ai măritat cu mine.

– Măcar înțeleg de ce tot visam pokere me-

canice. Numai că, în visul meu, aparatul era gigantic – mai înalt decît tine și lat de cel puțin cinci picioare.

– Țsta n-a fost vis.

– Serios?

Diana se retrăsese după un zid de amabilitate rezervată, iar Cole abordă subiectul afacerilor.

– Avem de discutat cîteva detalii practice, dar putem face asta în drum spre familia ta.

Uitîndu-se la ceas, Diana dădu din cap și se ridică.

– Pînă ajungem acolo, o să se facă cinci. Corey a trebuit să refacă niște fotografii pentru revistă, așa că echipa trebuie să fie pe terminate cu treaba.

La ușa dormitorului, se întoarse.

– Aseară, am plecat din greșeală cu poșeta bunicii mele. Din moment ce nu aveam actele de identitate la mine, cum ne-am căsătorit?

Cole, care-și turna cafea în ceașcă, ridică privirea, cu o expresie ștregărească.

– De fapt, asta a fost o mică problemă pentru cîteva minute, dar patronii capelei erau soț și soție, iar femeia te-a recunoscut și, cu ajutorul unei sute de dolari în plus, soțul ei a acceptat asta ca dovadă a identității tale.

Diana dădu din cap, cu gîndurile îndreptîndu-i-se spre problema vestimentară.

– Bine că mi-am lăsat mașina în grija valetu-

lui, aseară, altfel n-aș putea să intru în apartament ca să mă schimb.

Capitolul 31

Peste o jumătate de oră, după ce Diana se schimbase cu o pereche de pantaloni marinărești albi de in și o bluză lila pe care și-o înnodase în talie, porniră spre casa familiei, de pe Inwood Drive.

Întrucît încă se mai simțea cam indispusă, Cole se așeză el la volan, și în timp ce mergeau pe bulevardele familiare mărginite cu copaci și conace elegante, avu un sentiment puternic de *déja vu*, combinat cu o senzație de irealitate totală.

Dintre toate întorsăturile imprevizibile pe care le luase viața lui în anii de cînd trecuse ultima oară pe acele străzi, cea mai ciudată pe departe era aceasta – faptul că se întorcea acolo cu Diana Foster așezată lîngă el, ca soție.

Fără să știe la ce se gîndea Cole, Diana se concentra asupra celui mai potrivit mod de a-i da familiei vestea. Cumva, trebuia să portretizeze un optimism pe care nu-l prea simțea și în același timp să-i convingă că mariajul din noaptea trecută nu era numai firesc, ci chiar ideal.

În timp ce-și pregătea strategia, repetînd discursul introductiv, Cole scoase din buzunarul de

la piept al bleizărilor bleumarin o hîrtie împăturită, cu antetul hotelului, spunînd pe un ton pragmatic:

– Azi-dimineață, în timp ce tu dormeai, am scris un sumar al termenilor acordului nostru verbal. În esență, stipulează că vom fi căsătoriți timp de un an. La capătul acestei perioade, vom divorța discret și amical, fără ca nici unul să aibă pretenții financiare de la celălalt.

Cînd trecură de cotitură, văzură o biciclistă pedalînd prin mijlocul străzii, iar Cole încetini, ocolind-o, după care continuă:

– Evident, toate cadourile pe care ni le dăruim unul altuia, cum ar fi colierul pe care ți l-am cumpărat aseară, sau verighetele, vor rămîne în posesia celui ce le-a primit.

– Verighete? repetă Diana, nedumerită. Ce verighete?

Cole scoase din buzunar două cerculețe simple și late de aur, arătîndu-i-le:

– Verighetele astea.

– Cînd le-ai cumpărat?

– Capela Clopotelor de Argint e echipată complet. Le-am luat de-acolo, și amîndoi le-am schimbat în timpul ceremoniei.

Cu un oftat de dezamăgire glumeață, comentă:

– Ce repede uită unii dintre noi cele mai tandre și emoționante momente ale vieții!

Diana îi luă din palmă verigheta cea mai mică și o ținu între degetul mare și cel arătător, nedumerită că numea acel moment tandru și emoționant.

– *A fost un moment tandru?* întrebă ea, privind-i profilul.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet.

– Tu așa păreai să-l găsești. Ai plîns aproape tot timpul ceremoniei.

– Întotdeauna plîng puțin la nunți, recunosc Diana, întristată.

– La propria ta nuntă ai plîns atît de tare, încît a trebuit să te întrerupi de două ori ca să-ți suflî nasul.

Oroarea inițială a Dianei fu înlocuită de ilari-tatea imaginii unei mirese bete, în rochie purpurie, bîzîind și suflîndu-și nasul. Se lăsă moale în scaun, scuturîndu-se de rîs din tot trupul.

– Înainte de ceremonie, te-a emoționat de corul.

Diana rîse și mai tare.

Peste cîteva momente, însă, cuvintele lui Cole o făcură să se îndrepte, din nou serioasă.

– Uită-te la lista mea și vezi dacă nu ai întrebări sau comentarii, îi ceru el.

Diana despăturii foaia de hîrtie și citi cele scrise. Caligrafia lui era dezordonată și groasă, dar rămînea totuși remarcabil de lizibilă.

– E destul de clară.

– Foarte, murmură ea.

– Avocatul tău o poate folosi ca să întocmească documentul legal. Imediat ce-l redactează, îmi-l trimite prin fax la locuința mea din Dallas.

Cu mîna stîngă pe volan, scoase din buzunar un portofel îngust și dădu la iveală o carte de vizită albă. I-o întinse, iar Diana își dădu seama că se măritase cu un om căruia nu-i știa adresa și numărul de telefon.

– Ai un avocat în care poți avea încredere că poate rezolva problema discret și rapid?

Diana nu putea încredința situația somnoroasei firme de drept care reprezenta Foster Enterprises. Avocații bîrfeau între ei, și chiar dacă ar fi avut curaj să-i mărturisească unuia dintre aceștia ce făcuse, nu putea fi sigură că aveau să păstreze strict confidențiale toate acele informații sacroase.

Singurul avocat de încredere, atît pe plan personal cît și profesional, era Doug Hayward. Doug anunțase la practica legală pentru politică și, în-o adevărată luptă în instanță, nu le-ar fi făcut plăcută avocaților lui Cole, dar nu se anunța nici o victorie, totul fiind rezolvat prin bună înțelegere.

Acordurile postnuptiale deveniseră destul de comune, deși Diana era destul de sigură că de obicei erau precedate de cele prenuptiale. Conform lucrurilor pe care le citise și le auzise, oamenii bogați între două vîrste, cu copii din cîte o

căsnicie anterioară sau donații caritabile de protejat, le foloseau frecvent cînd se recăsătoreau, pentru că rezistau mult mai bine în instanță decît cele prenuptiale. Charles Hayward, tatăl lui Doug, cunoștea probabil multe persoane care le folosiseră, și avea să le ofere sfaturi utile.

Recomandările și ajutorul lui fuseseră neprețuite pentru Diana, după moartea tatălui ei.

– Cunosc pe cineva, spuse ea, după o tăcere prelungită.

Cole coti de pe Inwood, pe aleea lungă, mărginită cu copaci, care ducea la casa unde locuise Diana în adolescență, și văzu în fața casei cîteva mașini.

– Se pare că familia voastră are azi mulți mușafiri.

– Explorer-ul e al lui Corey, iar B.M.W.-ul, al lui Spence. Spence e aici fiindcă încercăm să luăm cina de duminică în familie ori de cîte ori putem. Celelalte mașini sînt ale asistenților lui Corey. Reface niște fotografii de care nu e mulțumită.

Capitolul 32

Casa familiei Foster era maiestuoasă, la fel ca multe alte locuințe construite în anii cincizeci și șaizeci, dar camerele pe care le zări Cole în timp ce Diana îl conducea pe culoar, spre fundul

casei, aveau o ambianță subtil diferită. Unele erau frumoase și formale, altele comode și lejere, însă toate erau îmbietoare.

Bucătăria era enormă și se vedea clar că fusese reamenajată pentru unele proiecte culinare foarte serioase, cu două mașini de gătit comerciale, două chiuvete, un frigider și un congelator uriaș, și o mulțime de oale, cratițe și tigăi de cupru, agățate deasupra bufetului.

O femeie între două vârste tăia dovlecei pe un fund de lemn, și arătă cu capul spre ușa din spate.

– Toți sînt acolo, încă mai lucrează, îi spuse ea Dianei, adăugînd cam iritată: bunicu-tău mi-a spus că îngrășămîntul lui cel nou produce dovlecei mult mai mari. De ce tot cultivă dovlecei, dovlecei și iar dovlecei? Congelatoarele sînt pline cu ghivece de dovlecei și tot felul. Dacă mama și bunica ta nu vin cu-o rețetă pentru înghețată de dovlecei, nu mai avem la ce să-i folosim!

– Putem oricînd să-i pictăm, răspunse netulburată Diana.

Cole încă mai încerca să se deprindă cu ideea dovleceilor pictați, cînd o urmă afară, într-o altă lume. Peluza din spate avea cel puțin trei acri mărime și fiecare parte din ea era amenajată fermecător pentru a bucura ochiul și în același timp a fi de folos în afacerile familiei. Peste tot forfoteau oameni.

În timp ce doi asistenți așteptau pe margine cu lămpi mobile și blende reflectorizante, Corey stătea în mijlocul unei vaste grădini de zarzavaturi, aranjînd-o în poză pe bunica ei, care purta o canadiană și ținea în mîini un dovleac uriaș. La picioarele ei erau împrăștiate frunze uscate de stejar. Mary Foster, cu un borcan de vopsea într-o mîină și o pensulă în cealaltă, atingea fața unei sperietori de ciori. Toate cele trei femei părură surprinse să-l vadă pe Cole cu Diana, dar nu nemulțumite, observă el – ceea ce însemna că încă nu aflaseră vestea.

– Terminăm în două minute! anunță Corey. Mai vreau doar un cadru.

Spence stătea lîngă o pătură, atent cînd la soția lui, cînd la gemenele identice care se tîrau spre marginea păturii după o minge enormă. Se întoarse spre Diana și-i zîmbi. Apoi îl privi pe Cole și-l salută cu o înclinare a capului, dar fără să-i zîmbească și lui.

– Acum lucrăm la numărul pentru luna octombrie, explică Diana, arătînd spre grădină.

– Cred că bunica ta se coace în canadiana aia, observă Cole.

Pe o masă, două femei aranjau ghirlande și decorațiuni făcute din conuri de brad, fructe și ceva asemănător cu niște legume vopsite. Amuzat, Cole își dădu seama că legumele arătau foarte atrăgător cînd erau vopsite.

La o altă masă, un tânăr și o tânără lustruiau de zor o grămadă de inele de bătut în ușă, mari și vechi, de alamă.

Trei uși, în diverse stadii de finisare, stăteau rezemate de peretele unui atelier care arăta mai mult ca o căsuță din povești.

– Facem un eseu fotografic pe tema „Uși personalizate”, continuă Diana.

În timp ce vorbea, din atelier ieșiră doi tineri cu hainele mînjite de vopsea și începură să ducă ușile înăuntru.

– Aveți grijă cu ușile alea, băieți! strigă Henry Britton, de la masa lui de lucru din fața atelierului, care era plină cu desene fixate cu diverse cutii de lemn, ca să nu le ia vîntul.

Cînd îi văzu pe Diana și Cole, îi chemă să se apropie. Se șterse ca să-i dea mîna lui Cole, apoi se întoarse spre nepoata sa, cu chipul său zbîrcit și ochii căprui-deschiși strălucind de încîntare:

– M-am gîndit săptămîni de zile la asta, Diana, și sînt sigur că am dreptate. Aruncă o privire.

Diana se uită la desene, apoi la cutiuțele de lemn.

– Ce sînt? întrebă ea, încercînd să se concentreze.

– Căsuțe pentru păsări! Căsuțele pentru păsări ar fi o mare lovitură! Nu sînt obișnuite, Diana, ci în formă de castele, colibe cu acoperiș de stuf,

hambare și conace de pe plantațiile din Sud! Ai putea face și unele ca vilele și blocurile moderne.

Corey cu mama și bunica ei terminaseră în grădină și erau destul de aproape ca să-l audă.

– Henry Britton, exclamă soția lui, am auzit cumva că vrei să construiești vile și blocuri pentru păsări?

– N-am spus așa ceva. Vorbeam cu Diana despre proiectarea unei serii de modele pentru căsuțele de păsări.

– Am publicat căsuțe pentru păsări acum doi ani, tată, spuse mama Dianei.

– Astea nu-s căsuțe pentru păsări adevărate, Mary, răspunse el cam frustrat. Ar arăta ca ele, dar sînt doar ornamentale. Se pun în grădină, ca decor. Pe toți dracii! exclamă el, bătîndu-se cu palma peste coapsă, entuziasmat. Ce drăgălașe vor fi, aliniate în grădină!

Soția lui nu era nici acum impresionată.

– Un fel de suburbie pentru păsări, vrei să zici?

Henry o privi iritat.

– Corey ar putea să le aranjeze perfect, cu cîteva din impatienele mele roz și portocali în spate, și niște verzituri pe ici, pe colo. I-ar ieși niște fotografii extraordinare pentru revistă.

– Nu cred că niște căsuțe miniaturale pentru păsări pe care păsările nu le pot folosi ar avea un efect prea bun la abonații Dianei.

– Ba ar avea. La fiecare Crăciun, oamenii erau două zile sub brad înșirînd căsuțe de ceramică miniaturale ca să arate ca un oraș din-alea Norman Rockwell, dar nici acolo nu locuiește nimeni. Nu văd de ce căsuțele mele n-ar arăta la fel de frumos afară, vara.

Toți se întoarseră spre Diana, așteptîndu-i opinia.

Deși Corey răspundea de prezentarea artistică a revistei, iar ceilalți propuneau proiectele, Diana era cea care purta deplina povară a responsabilității pentru a mulțumi abonații. Făcu un efort să se concentreze.

– De fapt, spuse ea după o pauză, cred că dinu are dreptate. S-ar putea chiar să folosim ornamente și decorațiuni de grădină ca subiect principal într-un număr.

Mulțumit, Henry trecu la un subiect mai plăcut, privind-o cu speranță:

– Aseară, noi doi am vorbit despre încă un număr cu grădinăritul organic. Grădinăritul organic e popular mereu. Poate combinăm căsuțele mele pentru păsări și alte ornamente, cum ai propus, cu grădinăritul organic.

Diana încerca cu greu să se hotărască unde să adune familia ca să le dea tuturor marea veste.

– Așa să facem, spuse ea, făcîndu-le pe mama, bunica ei și Corey s-o privească uimite.

– Dar abia am publicat un număr despre grădăritul organic, obiectă Corey.

– A, da, exact, răspuse absentă Diana. Uitasem. Era pentru legume și fructe. Pe ăsta îl putem face pentru flori.

Se uită la toți și-și luă inima-n dinți.

– Aș vrea să vă vorbesc tuturor, în living, pentru cîteva minute.

Corey ridică privirea, studiind unghiul razelor de soare.

– Toată după-amiaza am așteptat să prind lumina căzînd printre crengi așa ca acum. Mai lasă-mă zece minute să-i pun pe Spence și pe gemene sub pom, pe pătură.

– Pot să te las treizeci de minute, spuse Diana, dîndu-și seama că atîta avea să dureze pînă pleca echipa, iar familia avea timp să se spele.

– Apropo, adăugă Corey, în timp ce pornea spre trepiedul cu aparatul, a sunat Cindy Bertillo și i-a lăsat Glennei un mesaj. A zis s-o suni imediat ce poți. Trebuie să-i confirmi ceva. N-a spus despre ce e vorba.

Cindy era șefa departamentului de relații cu publicul al revistei.

La ea apela presa ori de cîte ori era nevoie de cîte o confirmare, iar Diana era foarte sigură că știa ce anume i se ceruse lui Cindy să confirme.

– Am s-o sun mai târziu, spuse ea.

Cole se opri să urmărească agitația controlată de pe peluză, în timp ce echipa de la revistă începea să-și strângă echipamentele.

– Am mai auzit termenii „firmă de familie“ și „industrie de casă“, spuse el cu admirație, dar niciodată n-am mai văzut, nici nu mi-am imaginat, așa ceva. Ar trebui să fii foarte mîndră de ceea ce ai creat.

– Am investit în asta și am comercializat-o, îl corectă Diana, dar n-am creat-o eu.

Arată cu capul spre familie:

– *Ei* au creat totul.

Știa că n-o credea, și ar fi durat prea mult să-ți explice că, cu mult timp înainte ca tatăl ei să se fi măritat cu fiica lui Henry Britton și s-o fi adus, împreună cu propria ei fiică, în conacul cu coloane albe din Houston, toată familia Britton fusese formată din artizani înveterați.

Capitolul 33

– În regulă, spuse Diana cu un zîmbet nevos, în timp ce conducea micul contingent în livingul formal, cu un pian într-un capăt și un șemineu de marmură în celălalt.

– Așezați-vă cu toții cît mai comod și plăcut.

Mama și bunica ei se așezară pe o canapea, iar Corey și Spencer Addison, pe cea de vizavi

Bunicul Dianei preferă să rămînă în picioare și-și rezemă mîinile de spătarul unui scaun, cu fața spre Diana.

– Nu, nu, bunicule, te rog să iei loc, insistă ea.

– Prefer să stau în picioare.

– Eu aș prefera să stai jos, cînd vei auzi comanda am de spus, murmură ea.

– Cred că ai o mare surpriză pentru noi, o tacină Henry, așezîndu-se pe scaun. Okay, sîntem toți aici, și stăm jos, adăugă el. Trage!

Diana privi fețele atente ale rudelor sale adunate la un loc, își frecă palmele de coapse și recunoscă, cu un rîs gîtuit:

– Nu m-am mai simțit atît de nervoasă de la șaisprezece ani, cînd a trebuit să mărturisesc că stricasem mașina cea nouă pe care tocmai mi-o dăruise tata de ziua mea.

Corey își dădu seama că Diana își pierdea cu repeziciune stăpînirea de sine și făcu un efort de a-i acorda cîtva timp, ca să se reculeagă.

– De fapt, nu Diana a stricat mașina, recunoscă ea cu un zîmbet obraznic, ci eu.

Cu atenția distrasă, ceilalți se întoarseră spre ea surprinși, dar pe bunica Dianei o interesa mai mult prezentul.

– Iar ți-ai stricat mașina, Diana? De-asta ne-ai adunat pe toți aici?

– Mașina mea nu are nimic, spuse Diana.

Cu viața mea e problema, adăugă ea în gînd,

apoi aruncă o privire piezișă spre Cole. Acesta ridică sprâncenele, provocînd-o să treacă la subiect, iar Diana se supuse automat.

– Okay, să începem, spuse ea, privindu-și mama și bunicii. Aseară, după licitație, vi l-am prezentat pe Cole pentru prima oară, mai știți?

Mama și bunicii ei dădură din capete, ca trași de aceeași sfoară.

– Totuși, deși nu-l cunoscuserăți pe Cole înainte, adevărul e că Spence și Corey îl știu de multă vreme. De foarte multă vreme, sublinie ea, într-o încercare jalnică de a face ca mariajul lor grăbit să pară mai credibil. Pentru noi – cel puțin, pentru Corey și mine – Cole e chiar un vechi prieten de familie!

– Știm toate astea, draga mea, spuse mama ei.

Întorcîndu-se spre Cole cu un zîmbet binevoitor, adăugă:

– Aseară, în drum spre casă, Corey ne-a povestit totul. Ne-a spus că ai lucrat la familia Hayward, iar ea, Diana și Spence te întâlneau acolo cînd se duceau în vizită.

Cole observă că evita discret să menționeze grajdul, dar bunica Diane nu găsea nici un motiv de a recurge la evaziuni și jumătăți de adevăr.

– Diana ne vorbea despre dumneata cînd era adolescentă, completă ea cu entuziasm. Ne-a spus că locuiai în grajdul Haywarzilor și aveai

grijă de caii lor, și că n-aveai destul de mîncare și tot timpul ți-era foame. O ajutam să împacheteze sacoșele alea cu mîncare pe care ți le ducea ori de cîte ori mergea la Haywarzi.

Spre amuzamentul lui Cole, ceilalți fură atît de oripilați de lipsa ei de tact, încît se repeziră cu complimente și justificări:

– Bunico, grajdul Haywarzilor e mai mare de cît locuințele multor oameni! începu Corey, privind-și soțul în așteptarea unei confirmări.

– Cînd eu eram la colegiu, adăugă Spence, veneam aici să mă înfrupt din ce aveau pentru cină. Cred că orice tînăr sub douăzeci de ani are o mare poftă de mîncare – ce zici, Henry?

– Nu încape nici o îndoială. Nici eu n-am putut niciodată să rezist delicatelor lui Rose. Și nu numai atît, dar și eu am dormit cu un cal în hambar.

– Știi ce imaginație au fetele la vîrsta adolescenței, interveni și doamna Foster, adresîndu-i-se lui Cole. Probabil erai îndopat pînă-n gît și ai vrut ca Diana să nu-ți mai tot aducă pungi pline cu mîncare, în timp ce ea era convinsă că te salva de la moartea de inaniție. Dumneata era politicos, iar ea... avea prea multă imaginație.

Toți îl priviră pe Cole, ca și cum ar fi așteptat o decizie oficială.

– Diana era foarte bună, decretă el, și i-am apreciat just generozitatea.

Pînă atunci, Rose Britton urmărise scena cu imparțialitatea inocentă a unui spectator neimpli-
cat, dar verdictul lui Cole o făcu să clatine din
cap, amuzată.

– Diana a fost dintotdeauna atentă și bună,
dar adevărul e că avea o slăbiciune pentru dum-
neata! De-asta îți căra mereu toate gențile alea
cu țirguieli și ce ne mai rămînea. Știm cu toții ce
simțea pentru dumneata. Deși, mărturisi ea cu un
zîmbet nostalgic, Diana nu era nici pe departe la
fel de transparentă cum era Corey cu Spencer.
La șaisprezece ani, Corey își tapetase camera cu
pozele lui Corey, de-ai fi zis că era un templu!
Diana era mult mai secretoasă, însă eu consi-
deram că era la fel de nebună după dumneata ca
și Corey după Spencer. Avea toate simptomele
unei fete îndrăgostite, și ne spuneam...

– Mamă! o imploră încet doamna Foster. Nu
nici locul, nici momentul.

– Adevărul tot adevăr rămîne, indiferent dacă
e momentul potrivit sau nu! declară Rose Britton.

Apoi o privi pe Diana, în așteptarea unei con-
firmări:

– M-am înșelat cumva, draga mea?

Iritarea inițială a Diane față de comentariile
bunicii ei era deja înlocuită de ușurare.

Încercase ore întregi să se gîndească la ceva
de spus care să-i justifice căsătoria cu Cole, și
profită de fragila scuză pe care Rose Britton

tocmai i-o oferise fără să-și dea seama.

– Nu, Buni, aveai perfectă dreptate! exclamă ea cu o voce prea entuziastă pentru un subiect atît de vechi. De fapt, eram nebună după ell adăugă, furînd o privire scurtă spre Cole ca să vadă cum reacționa la această veste – dar expresia lui rămăsese neclinită; cam surprinsă de lipsa lui de reacție, reveni la subiect. Acum, că vă amintiți cu toții ce simțeam pentru Cole cînd eram tînără, ceea ce vă voi spune s-ar putea să nu mai pară o... o surpriză atît de gigantică...

Oamenii pe care-i iubea cel mai mult pe lume o priviră încîntați, așteptîndu-se să primească o veste plăcută, iar Diana șovăi din nou.

– Haide, o îndemnă Spence cu un zîmbet încurajator. Care ți-e surpriza?

Diana trase aer în piept, ca să se calmeze, apoi se avîntă din nou:

– Ei bine, aseară, după licitație, Cole și cu mine am dansat puțin... Și pe urmă... și pe urmă...

– Și pe urmă...? o încurajă bunicul, cînd păru să se înece cu sfîrșitul frazei.

– Și pe urmă, ne-am dus în apartamentul lui Cole, și am băut șampanie, și am... am vorbit... despre diverse lucruri.

Privi masa de cafea dintre canapele, dorindu-și să se ridice în fața ei ca s-o apere ca un scut.

– Și pe urmă, ce s-a întâmplat? insistă bunica, uitându-se de la ea la Cole.

Diana mărturisi și restul, într-un torent de vorbe întretăiat:

– Și pe urmă... am... plecat de la hotel... și am... zburat la Las Vegas... și ne-am... căsătorit!

Tăcerea încordată care urmă îi zgîrie sistemul nervos ca niște unghii rîcîind o tablă neagră.

– Știu că sînteți cam șocați, le spuse ea celor cinci care o priveau cu oroare neîncrezătoare.

Bunicul fi fu cel dintîi care reacționează. Privindu-l pe Cole cu o expresie de dezgust pur, nediluat, comentă înverșunat:

– Auzi, domnu', da' trebuie că ești mare meșter la vorbă. Mai ales cînd prinzi o cucoană singură-n camera matală de hotel. Și mai ales dacă tocmai i s-a frînt inima și a băut mai mult decît obișnuiește...

– Ei, ia stai! îl întrerupse Diana, uluită de furia fără precedent a blîndului ei bunic și hotărîtă să ia situația sub control. N-a fost deloc așa, bunicule. Cole și cu mine am încheiat un aranjament de afaceri avantajos și pentru noi, personal, și pentru Foster Enterprises. Măritîndu-mă cu Cole, mi-am salvat cîte ceva din mîndria proprie și, mai important, am salvat imaginea publică a revistei. Cole are și el o problemă, pe care căsătoria cu mine i-o va rezolva. Și-a dat seama cît de benefică va fi pentru amîndoi o căsnicie rapidă,

iar apoi am discutat termenii și am stabilit un aranjament temporar care să ne convină amândurora.

– Ce fel de „aranjament temporar“? îl întrebă Spence pe Cole, pe un ton ostil.

– O căsnicie doar de un an – și numai cu numele – în scopuri de afaceri, răspunse Cole, pe același ton.

– Atîta tot? continuă Spence, acum părînd mai degrabă nedumerit decît furios.

– Atîta tot, confirmă Cole.

– Și ce problemă trebuie să rezolve căsătoria ta cu Diana? se interesă Spence.

– Nu te privește.

– Nu l-o fi privind, interveni nervos bunicul, dar mă privește pe *mine*, tinere.

Diana nu-și imaginasese nici o clipă că lucrurile vor merge atît de rău, și deschise gura să le ceară să se calmeze, dar spre surprinderea ei Cole capitulă cu o politețe rece.

– Pe scurt, am un unchi bătrîn – un înlocuitor de tată, mai bine zis – care e grav bolnav și dorește cu disperare, obsesiv, să mă vadă devenind soț și tată înainte de a muri.

– Și cum intenționezi să devii tată printr-o căsătorie doar cu numele și în scop de afaceri?

– Nu intenționez, declară sec Cole, dar nu e nevoie să știe, și din păcate nu va trăi destul timp să descopere singur.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa? remarcă bunicul, cu dispreț acid; apoi o privi pe Diana. Ceea ce nu pot să înțeleg e cum de l-ai lăsat pe intrigantul ăsta șiret să te convingă să primești o asemenea nebunie.

– Nu e nici o nebunie, Bunule. Ți-am spus, am acceptat să mă mărit cu Cole fiindcă așa ne vom rezolva niște probleme foarte dificile – ale lui, ale mele și ale noastre, sublinie ea, ridicând mina și gesticulînd spre toți cei din jur.

– Măritișul cu un mitocan viclean și meșter la vorbă pe care nu l-ai mai văzut de ani de zile n-o să-ți ajute cu nimic familia! ripostă foarte aprig bunicul.

– Ba da! insistă Diana, atît de preocupată să explice încît nu observă că, involuntar, părea să fi acceptat calificativul de „mitocan viclean și meșter la vorbă” adresat lui Cole. Tot ceea ce ajută Foster Enterprises ne va ajuta și pe noi, toți, fiindcă noi sîntem Foster Enterprises! La fel vede și publicul lucrurile. Nu înțelegi?

– Nu! se răsti nervos bunicul.

– Atunci, să-ți explic și mai clar: publicul ne asociază pe toți cinci cu Idealul Foster, dar pe mine mă asociază aproape exclusiv cu revista și, oricum ai lua-o, tema de la baza fiecărui articol din „*Foster's Beautiful Living*” e meseu aceeași: frumusețea și armonia casnică. Odată ce Dan m-a părăsit – pentru o moștenitoare italiană de

optsprezece ani – credibilitatea și prestigiul meu au suferit o lovitură enormă, care ar fi afectat în mod direct revista. Mai întâi am pierde abonații, apoi am pierde reclame.

Terminînd, își privi bunicul, care nu ezită să exprime opinia personală:

– Dacă avem abonați și clienți atît de nesimțîți încît să abandoneze revista numai fiindcă tu ales un bărbat nedemn de încrederea ta, atunci să-i ia dracu'! Mai sînt destui. N-au decît să plece, ăștia vechi, și să vină alții, noi.

– Să plece? Să vină alții noi?!?

Diana dorea cu atîta disperare să-i facă să înțeleagă, încît nu observase tristețea și regretul din expresiile lor.

Întinse mîinile, continuînd pe un ton mai blînd, rugător:

– Știu că întotdeauna ați presupus că am moștenit un talent instinctiv de a avea succes în afaceri, dar nu-i adevărat...

Bunica ei îi reaminti, cu o voce mai blajină:

– Și totuși, exact asta ai făcut.

– A fost o întîmplare! exclamă Diana. N-am „moștenit” decît frica sănătoasă de sărăcie, așa că mi-am asumat un risc enorm. Nu aveam decît casa asta, și m-am speriat atît de tare cînd am ipotecat-o ca să ne lansăm în afaceri, încît nici nu m-am putut gîndi la alt mod de a rămîne uniți și a trăi în continuare la fel ca înainte.

Făcu o pauză, respirînd adînc, înainte de a recunoaște tot adevărul:

– Am făcut unele greșeli costisitoare, mai ales la început, pe care mi le voi regreta întotdeauna. Ca să obțin bani de la investitorii privați, le-am vîndut acțiuni, acțiuni care acum valorează o avere în comparație cu banii pe care i-am primit. Și am mai făcut și alte greșeli...

Înceind cu cea mai dureroasă mărturisire, continuă pe un ton abătut:

– Tot ce-am realizat cu Foster Enterprises nu s-a datorat „geniului” meu în afaceri, ci numai muncii și grijilor nesfîrșite, la care s-a adăugat mult noroc!

Singurul om care nu arăta complet răscolit de dezvoltările Diane era Cole – și totuși, el era cel mai uluit dintre toți.

Presupusese că „*Foster's Beautiful Living*” începuse ca un hobby, un capriciu, pe vremea cînd Robert Foster încă mai trăia.

Nici o clipă nu și-ar fi imaginat că revista se născuse din necesitate financiară și îndrăzneală, nu din plictiseală și avuție nelimitată.

Pînă în acel moment, mai presupusese și că Diana era doar conducătoarea onorifică a *Foster Enterprises*, nu și fondatoarea firmei.

Propria lui tinerețe nu-l ajutase să cunoască dinamica normală a unei familii, nici felul cum interacționu membrii unei familii iubitoare.

În sfârșit, vinovat și rănit, Henry Britton vorbește din nou:

– Diana, nu e nevoie să treci prin toate astea numai de dragul nostru. În fond, nu depindeam de tine cu viața. Bunica și mama ta s-ar fi putut întoarce la Long Valley, cu mine, trăind la fel ca înainte. Corey ar fi putut urma colegiul la seral, ziua lucrînd pentru un fotograf.

Deși vocea îi era înecată de lacrimi, Diana zîmbi blînd, clătînînd din cap.

– N-ai înțeles, Bunule. Nu puteam lăsa să se îndeplinească asta fără să lupt măcar. Corey are un talent rar, dar avea nevoie de o șansă ca să și-l demonstreze, și s-ar fi putut să n-o prindă niciodată dacă trebuia să-și câștige existența făcînd fotografii de nuntă pentru vreun studio local, care și-ar fi asumat toate meritele și în schimb i-ar fi plătit o leafă de nimic.

Nu-i mai trecea prin minte nici un alt argument sau explicație, așa că reveni la motivul inițial al întîlnirii:

– Indiferent dacă sînteți de acord cu toate astea, *trebuie* să mă credeți cînd vă spun că n-am fost silită de Cole să mă mărit cu el. După părerea mea, era cea mai bună soluție, și mă bucur că a avut destulă încredere în mine ca să mi-o propună. Știu că va respecta înțelegerea, așa cum am de gînd s-o respect și eu.

Simți instinctiv că acum cel mai bine ar fi fost

să-i lase să discute chestiunea între ei, și să se împace cu realitatea, așa că-l privi pe Cole și spuse:

– Cred că ar fi timpul să plecăm.

Încă surprins de felul blînd dar ferm cum îl sprijinise Diana în fața familiei ei, Cole o urmă, dar cînd ajunseră la ușă, bunica lansă o invitație, sub forma unei provocări ursuze:

– Nu vrei să rămîi măcar la cina de duminică, tinere?

Într-o încercare de a-l scuti pe Cole de continuarea calvarului, Diana refuză:

– Azi nu. Altă dată, poate.

Dar, spre surprinderea ei, Cole se întoarse spre Rose, cu un zîmbet la fel de provocator, și spuse:

– Nu știam că am fost invitat.

– Acum ești, declară bunica.

Mary Foster susținu invitația, cu fermitate calmă:

– Te rog să iei cina cu noi.

Henry li se alătură și el, deși tonul continua să-i fie morocănos:

– De mult n-ai mai gustat mîncare gătită de Rose.

– Vă mulțumesc, le răspunse Cole tuturor.

Aruncă o privire spre Corey și i se păru că vede în ochii ei oferta șovăitoare a unei prietenii.

– În acest caz, rămîn cu plăcere.

Diana hotărî să iasă totuși cu el în curte, pentru ca familia să poată discuta în liniște.

Începuseră deja să-și schimbe atitudinea, și avea toate motivele să aștepte o cină plăcută pentru Cole, iar cum el nu avea de unde ști, fusese plăcut surprinsă să vadă că acceptase invitația.

Capitolul 34

Afară, mesele și echipamentele fuseseră strînse, iar fără prezența lor să distragă ochiul, peluza din spate își regăsise starea naturală de splendoare semitropicală.

Întrucît Diana știa că bărbații erau de obicei captivați de atelierul bunicului ei, cu toată gama sa de scule, unelte, echipamente și lemnărie de esență fină, îl duse mai întîi acolo pe Cole.

Acesta se prefăcu preocupat de tot ce-i arăta, dar Diana își dădea seama că nu-l interesa, așa că-l invită la o plimbare prin seră, apoi prin grădinile din colțurile peluzei.

Oprindu-se lîngă piscină, își rezemă umerii de trunchiul gros și neted al unui palmier și spusese simplu:

– Îmi pare rău pentru ce s-a spus în casă. Te rog, fii îngăduitor în legătură cu vîrsta bunicului meu.

– Am fost, răspunse el sec.

– Dar încă te mai simți prost, deduse Diana.
Cole clătină din cap.

– Nu mă simt prost, Diana.

– Atunci, cum te simți?

– Impresionat.

– De ce anume? întrebă ea, nedumerită.

– De tine, răspunse solemn Cole.

Diana își dădu ochii peste cap, cu un rîs neîncrezător.

– Pentru un om care zice că e impresionat, arătai îngrozitor de înverșunat.

– Probabil fiindcă nu mi se întîmplă prea des, și nu sînt obișnuit cu senzația.

Vorbea serios, iar Diana amuți pentru cîteva clipe, de plăcere și surpriză.

– Apropo, adăugă el, asta nu-i expresia mea „înverșunată“.

– Nu? replică ea, încă încîntată de compliment. Și atunci, „expresia ta înverșunată“ cum e?

– Nu cred că vrei să știi.

– Ei, haide! Arată-mi-o...

Cole era atît de nedeprins să fie tratat cu o asemenea tachinărie impertinentă, încît izbucni în rîs, iar Dianei i se păru că hohotele lui sunau cam strepezit.

– Nu m-ai întrebat ce anume m-a impresionat la tine...

Se prefăcu că chibzuia la acest lucru.

– Mă rog, știu că nu atelierul bunicului.

Despre o bucată frumoasă de mahon, ai zis că e o „scîndură“. Și nu cred că știi nici să deosebești un trandafir hibrid de un ibisc.

– Ai dreptate în ambele privințe. Dar mă pricep puțin la afaceri. Îmi dădusem seama că revista ta e un succes, dar n-aveam idee că ai reușit să creezi niște personalități naționale din mama ta vitregă și părinții ei. Cel puțin asta e o faptă uluitoare!

– N-am făcut personalități din ei, replică Diana clătinînd din cap, cu un zîmbet afectuos. Erau unici încă de cînd i-am cunoscut, și nu s-au schimbat deloc. Reprezentau avangarda unei tendințe viitoare.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Trăim într-o perioadă cînd americanii se simt tot mai dezrădăcinați și mai despărțiți unii de alții și de mediul înconjurător natural, într-o lume impersonală, unde nimic nu ne mai dă un sentiment de atemporalitate, de stabilitate, de adevărată exprimare de sine. Oamenii simt dorința să personalizeze mediul ambiant, deși nu pot personaliza și lumea din jurul lui. Idealul Foster se referă la redescoperirea plăcerii și a profunzimii propriei creativități.

– Credeam că, în zilele noastre, pe femeile le interesează mai mult să descopere cît de sus pot urca pe scara corporatistă.

– Așa este dar, spre deosebire de bărbați, noi

descoperim devreme că nu ne putem defini pe noi înșine prin succesul în carieră, sau prin lipsa lui. Vrem mai mult de la viață, și avem de dăruit și altceva decît atît.

Cole se încruntă, nedumerit.

– Insinuezi că femeile de carieră reprezintă o parte semnificativă din publicul revistei tale?

Diana dădu din cap, vizibil încîntată de ideile lui neclare.

– Nevoia lor de autoexprimare se combină cu o dorință naturală de a avea bani și, imediat, descoperă „*Foster's Beautiful Living*”. Iar prin noi, se descoperă pe ele însele.

– O misiune destul de ambițioasă pentru o simplă revistă, comentă Cole, nemulțumit că observa cît de expresiv vorbea Diana. Și cît de frumos se mișca. Și arăta.

– Foster Enterprises face mult mai mult decît să publice o revistă lunară. Publicăm și cărți utilitare și comercializăm o linie de detergenți ecologici. Mai vindem truse artizanale – create de obicei de bunicul meu, sau sub supervizarea lui. Costurile noastre de producție sînt relativ reduse, așa că oferta C.B.S. de a le subscrie în schimbul unui contract exclusiv nu m-a atras prea mult.

– Se pare că ai dat lovitura.

– Așa pare, dar nu și este. Adevărul e că sîntem tot timpul sub o presiune îngrozitoare, și nu numai fiindcă de peste tot apar concurenți,

care încearcă să smulgă cîte ceva din reputația și profiturile noastre, ci și pentru că publicul pare să ne impună un nivel mai înalt decît competitorilor, și trebuie să-l onorăm. A trebuit chiar și să concediem doi „spioni“ pe care ni-i infiltrase concurența.

Cole o privi șocat.

– Cumva, am asociat mereu spionajul industrial cu domeniile electronicii și apărării.

– Știu, și eu la fel – pînă s-a întîmplat asta. Iar cealaltă problemă e imaginea noastră publică, urmă Diana, aducînd vorba despre Dan fără a-l menționa numele, iar păstrarea ei intactă poate fi un coșmar pentru relațiile cu publicul, și nu numai pentru mine, ci pentru noi toți. Trebuie să fim atenți la tot ce spunem și facem, indiferent unde am fi sau cu cine.

– Toți? repetă Cole. Credeam că *tu* ai cea mai mare problemă în privința asta, fiindcă tu te identifici în primul rînd cu revista.

– Ți-am dat impresia asta în living, dar nu era foarte corectă. Toți ne identificăm cu ea. Ceea ce a făcut încă de la bun început ca „*Foster's Beautiful Living*“ să fie unică este că a fost și este o întreprindere de familie, iar publicul a fost dintotdeauna atras de așa ceva. La fel și presa, din păcate, ceea ce înseamnă că nu putem nici măcar să ne contrazicem asupra vreunui punct minor cînd filmăm un program, fără să citim mai

îrziu în cine știe ce pagină de bîrfă că „sînt probleme în Paradisul Foster“, sau altă idioțenie ca asta.

În timp de o asculta, Cole reevalua proporțiile realizărilor ei. Îl deranja cu adevărat faptul că o femeie care făcuse atîtea, și cu atît de puțin ajutor și bani, avea o părere atît de modestă despre propriile ei izbînze. Se apropie și-și rezemă mîna de trunchiul copacului, deasupra capului ei.

– Spune-mi ceva, îi ceru el serios. De ce crezi că greșelile tale sînt atît de enorme încît au mai multă importanță decît succesul tău incredibil? În living, ți-ai minimalizat toate talentele și realizările, și ai făcut ca succesele tale să pară bazate doar pe noroc.

Diana tresări, mutîndu-și privirea.

– N-ai de unde să știi cît de păgubitoare au fost greșelile mele, nici cît de multe am făcut.

– Spune-mi în ce au constat și lasă-mă pe mine să judec. Îți promit că voi fi imparțial.

Diana se bucura că avea ocazia să-și petreacă un timp cu el, să se acomodeze, dar ar fi preferat că nu insiste atît de mult asupra acelu subiect. Oftînd fără tragere de inimă, își rezemă umerii de copac și răspunse:

– Esențialul e că am lăsat să-mi scape cîteva ocazii excelente de-a lungul anilor, pentru că nu am vrut să risc – mă temeam să nu progresăm prea repede.

Cole îi privi fața, minunându-se că Diana arăta și acum la fel de naturală și neafectată ca la șaisprezece ani, și aproape dorindu-și să nu fi fost așa. Căsnicia lor nu era blindată, și nu voia să reușească ceea ce nu putuse Penworth – să facă din ea o femeie cinică și rece.

– Cred, glumi ea, că acum îți văd expresia înverșunată.

– Nu, răspuse el zîmbind, era tot expresia mea impresionată.

Înainte de a apuca să-l întrebe care era cauza, Cole răspuse la comentariul ei dinainte.

– Afacerile eușează tot timpul fiindcă oamenii își lasă visele să alerge mai repede decît resursele lor financiare. E mult mai înțelept să greșești în direcția conservatorismului.

– Eu am greșit în direcția prostiei. Cea mai mare dintre greșelile mele a fost că aștept doi ani înainte de a comercializa propria noastră linie de produse meșteșugărești și pentru grădinărit. Cînd am făcut-o în sfîrșit, s-au vîndut de parcă le-am fi dat pe gratis.

– Probabil ai avut motive de a aștepta, motive care atunci păreau justificate, sublinie Cole.

– Într-adevăr. În mare, mă preocupa controlul calității și costurile de depozitare. Cînd am lansat în sfîrșit linia de produse, a avut un succes enorm, ceea ce înseamnă că am pierdut cîștiguri mari în timp ce eu stăteam și mă codeam.

– Așa crezi acum, pufni Cole.

Diana refuză să se lase luată de sus. Încrucțiindu-și brațele pe piept, ripostă:

– Tu ai fi așteptat, stînd pe gînduri, în timp ce toată concurența ți-o lua înainte?

La începutul discuției, Cole îi promisese să fie sincer.

Se ținu de cuvînt.

– Nu, recunosc el.

– Ei, vezi? Ai fi avut curaj și spirit de prevedere.

– Nu, nu „văd“. Există doar o singură deosebire majoră între împrejurările mele și ale tale. Cînd am pus bazele corporației Unified Industries, aveam suficienți bani, și alții de rezervă, în caz de nevoie.

Diana se mai înveseli, dar numai puțin.

– Am mai făcut și alte lucruri pe care acum aș vrea să le pot desface.

– Ca de pildă? insistă Cole, pradă unei nevoi interioare de a o consola sincer, deși știa că se amesteca în probleme care nu-l priveau.

– Așa cum am spus și în living, practic am renunțat la toate acțiunile din noua noastră companie, ca să adun bani pentru a începe, iar mai tîrziu, ca să mergem înainte.

Dintr-o dată, lui Cole îi veni să întindă mîna și s-o atingă pe obraz, iar cînd îi răspunse, glasul îi era neobișnuit de blînd.

– Sînt uimit că la douăzeci și doi de ani ai putut convinge o bancă să investească în planul tău, necum să mai aduni și investitori individuali.

Diana ridică din umeri.

– Banca nu risca prea mult, fiindcă am garantat cu casa asta.

Refuzînd s-o lase să-și denigreze propriile împliniri, Cole replică:

– Serious? Și cum ai convins finanțatorii privați să-și investească economiile de-o viață într-o afacere de mare risc, fără profituri sigure?

– A, rîse ea abătută, pentru asta mi-am burdușit servieta cu planuri și proiecte oficiale de afaceri și am apelat la prietenii tatălui meu. Toți se așteptam să eșuăm, dar le părea rău pentru mine, așa că m-au mîngîiat pe cap și mi-au dat cîte cincisau zece mii de dolari – calculînd tot timpul că se vor alege măcar cu o scutire de impozit pe care o puteau folosi ca să echilibreze profiturile cu impozitele pe venit. În schimb, le-am dat certificare de acțiuni în noua companie.

Oftă, mutîndu-și privirea.

– Pe scurt, am dat atît de multe părți din firmă încît, cînd le-am adunat, am văzut că pentru noi înșine ne rămăseseră doar cincizeci la sută.

– Diana, ai avut și altă soluție?

– Dac-aș fi visat, măcar, cît de profitabilă aveam să fim acum...

– Vorbesc despre perioada de atunci, cînd ai

inceput, insistă el sever. Aveai vreo altă cale de a obține banii necesari?

– Nici una.

– Atunci, nu te mai învinui singură că n-ai avut puteri paranormale și recunoaște-ți meritul de a fi învins sute de obstacole de una singură – obstacole care ar fi eliminat orice întreprinzători, cu excepția celor mai înzestrați și flexibili!

Diana îi privi chipul sever și-și dădu seama că vorbea absolut serios.

– Provenind de la tine, asta e într-adevăr o foarte mare laudă.

Auzind-o, Cole zîmbi.

– Ține minte asta. Nu pot accepta ca soția mea să-și minimalizeze realizările. Ar face o impresie proastă despre judecata mea, glumi el, și ar face să scadă valoarea acțiunilor Unified.

– Și s-ar produce un crah în Wall Street, completă Diana, înveselită de căldura zîmbetului lui.

Capitolul 35

Stînd la chiuveta din bucătărie, unde toca frunze de salată roșie, Corey studia cuplul din curte.

Era atît de absorbită, încît tresări cînd soțul ei veni din spate și o cuprinse cu brațele pe după mijloc.

– Unde-s ceilalți? întrebă Spence.

– Le-am propus să se relaxeze înainte de cină. Glenna și cu mine avem totul sub control aici.

– Am culcat fetele și le-am sărutat și din partea lui mămica. Acolo aș vrea și eu să fiu, șopti el, în timp ce o mîngîia cu nasul pe gît. În pat... cu tine.

Corey întoarse capul spre el să-i dea un sărut, chiar în clipa cînd menajera năvăli în bucătărie, făcîndu-i să se despartă brusc, ca doi adolescenți viovați.

– Continuați, continuați, spuse Glenna. Nu vă întrerupeți din cauza mea. Încerc doar să pun pe masă o cină cu șase feluri, pentru șapte persoane.

Încruntat, Spence o privi cum se îndepărta.

– De ce spune mereu cîte ceva care să mă facă să mă simt vinovat?

Automat, luă un cuțit și începu să taie ardelli grași în felii subțiri.

– De cincisprezece ani face asta.

Corey își stăpîni rîsul, atentă în continuare la scena din grădină.

– Fiindcă-i reușește atît de bine. Mă ajuti la salată, da?

Îi dădu un prosop de vase curat.

– Dacă te încingi cu ăsta, n-ai să te murdărești.

Fostul fundaș vedetă al echipei Southern Me

Methodist University privi pieziș prosopul.

– Bărbații adevărați nu poartă șorț, glumi el.

– Imaginează-ți că e o legătură de șale.

Lucră în tăcere câteva minute, privind amîndoi perechea din curte.

Diana stătea rezemată de un palmier, iar Cole era în fața ei, cu mîna rezemată pe trunchi, deasupra capului ei. Rîdea de una dintre replicile ei.

– Când eram adolescenți, își reaminti Corey, zîmbind, eram atît de îndrăgostită de tine, încît nu înțelegeam cum de celelalte fete îl găseau pe Cole Harrison așa de sexy.

– Iar acum înțelegi?

Corey dădu din cap.

– Mi-ar plăcea să-l fotografiez, într-o zi. Are un chip excelent – numai plane dure și unghiuri masive.

– Mie nu mi se pare că ar fi material de G.Q. sau Brooks Brothers.

– A, nici nu e! Are prea multă masculinitate crudă pentru un model de îmbrăcăminte bărbătească. Emană aproape... aproape o calitate animalică.

Aruncă o mînă de salată în castron și luă niște frunze de spanac lungi și umede, tocîndu-le și pe acelea, în timp ce continua îngîndurată:

– L-aș fotografia într-un decor potrivit cu felul cum arată.

Spence se încruntă, iritat de fascinația lui Corey față de înfățișarea altui bărbat.

– Ce fel de decor? întrebă el, în timp ce începea să taie o ceapă roșie.

– Cred că aş alege un teren accidentat. Un deșert arid sub arșița soarelui, poate, cu niște munți golași pe fundal.

Lui Spence îi displăceau munții fără vegetație sau zăpadă. Dădu din cap.

– Ar merge. I se potrivește perfect.

Fără să bănuiască motivul negativ al comentariului său, Corey se opri un moment din tăiatul spanacului, continuînd să-și studieze subiectul.

– Spune-mi ceva, o provocă Spence. Cum i-ai ascunde ochii?

– De ce să-i ascund ochii? întrebă ea, privind-și nedumerită soțul.

– Pentru că sînt reci și duri ca granitul. M-am uitat la el azi după-amiază, în living, și nu cred că are vreun dram de căldură sau sensibilitate.

– Pare într-adevăr mult mai dur decît îmi amintesc că era, recunoscui Corey, dar nu cred că e rece. Gîndește-te la felul cum i-a cumpărat colierul ăla la licitație și i-a făcut pe toți să creadă că se îndrăgostise de ea la prima vedere. Ia acum, uită-te la ei, amîndoi, acolo afară. Eu, una am impresia că-l văd pe Făt-Frumos care s-a repezit la bal s-o salveze pe Cenușăreasă.

Sceptic, Spence privi pe fereastră.

Dîndu-și seama că lipsa lui de reacție însemna că nu-i dădea dreptate, Corey îl întrebă:

– Tu ce vezi cînd te uiți la ei?

– O văd pe Scufița Roșie zîmbindu-i Lupului Mare și Rău.

Imaginile din povești o făcură pe Corey să rîdă, dar zîmbetul îi pieri atunci cînd Spence continuă:

– Pe baza tuturor lucrurilor pe care le-am citit și le-am auzit, pot să-ți spun că omul pe care-l idealizezi este probabil cel mai nesimțitor ticălos din cîți ai întîlnit vreodată, precum și cel mai nemilos om de afaceri al deceniului.

Corey uită de verdețurile pe care le toca. Deși nu era la el de informată ca Spence în legătură cu bursa acțiunilor, urmărea totuși știrile naționale.

– Nu înțeleg de ce spui asta. Nu demult, s-a anunțat la toate jurnalele de actualități că „orchestrare” acapararea unei companii de computere, zicînd mereu că dăduse „o mare lovitură”. N-ai spus să ar fi făcut nimic ilegal.

– A achiziționat firma Cushman Electronics, Corey, replică sec Spence. Au numit-o o mare lovitură fiindcă, înainte de a o cumpăra Harrison, se zvonea prin tot Wall Street-ul că noul cip ce computer de la Cushman avea probleme în faza de testare, iar acțiunile Cushman au căzut de la douăzeci și opt de dolari partea la paisprezece

dolari. Imediat ce au ajuns la paisprezece dolari, Unified Industries a intervenit, iar Harrison s-a ales cu o companie în valoare de trei sute de milioane de dolari, pentru jumătate din sumă.

– Și ce-i rău în asta? Nu așa se face, cumpere acțiuni când sînt ieftine, cu speranța că le va crește valoarea?

– Cine crezi că a lansat zvonurile? Și ghice cine se spune că e patronul instituției independente de testare unde-și probase Cushman microcipul?

Corey rămase cu gura căscată.

– A dovedit cineva că oamenii lui Cole au falsificat rezultatele sau au răspîndit zvonurile?

– Dacă reușește cineva să dovedească una din astea două, Harrison o să intre în pușcărie.

Corey simți un fior de teamă, dar i-l atenui oarecum amintirea lui Cole în grajdul familiei Hayward, îngrijind cu blîndețe un mînz bolnav, și felul cum părea să fi devenit mai tandru acum, cînd o privea pe Diana.

– Pînă nu va dovedi cineva contrariul, nu e decît o bîrfă sordidă, declară ea.

– Bîrfele par să-l urmărească pretutindeni, sublinie sarcastic Spence. Orice face, Harrison are întotdeauna niște intenții ascunse și complicate. Aseară, continuă el, avea nevoie de o nevastă convenabilă ca să-și liniștească unchiul. A găsit ocazia ideală cu Diana, așa că l-a jucat pe Sir

Galahad la licitație – în fața presei – și, în timp ce ea era îmbătată de șampanie și recunoștință, a dus-o în Nevada și s-au căsătorit – încă o „mare lovitură“ la activul lui. În mai puțin de douăsprezece ore, și-a forțat intrarea în familie, iar acum ne scoate pe toți din minți cu încercările de a-i ghici gândurile.

Ultimele lui cuvinte o făcură să zîmbească pe Corey, care începu să pună într-un vas frumos de lemn toate vegetalele pe care le tăiaseră.

– Pe lângă că e chipeș și sexy, Cole mai e și miliardar, și a fost văzut cu o mulțime de femei frumoase. Crede-mă, Spence, nu era nevoie să-și dea atîta osteneală ca aseară, doar ca să-și găsească o soție potrivită.

– Harrison nu și-a găsit numai o soție potrivită cînd s-a însurat cu Diana, pușni disprețuitor Spence. Aseară, Cole Harrison a mai reușit și un lucru aproape imposibil: să-și formeze o imagine publică nouă și strălucitoare.

-- Cum?

– Cînd imaginile de aseară vor apărea în mass-media, publicul o să creadă că, după ce i-a aruncat o singură privire femeii de care se debarasase Dan Penworth – o femeie care, întîmplător, mai este și una dintre răsfățatele publicului american – Cole Harrison a salvat-o pe frumoasa demoazelă la ananghie, exact ca într-o poveste, a potopit-o cu bijuterii, a luat-o în avionul lui per-

sonal și s-a însurat cu ea în aceeași noapte. Pînă la sfîrșitul săptămîinii, Cole Harrison va deveni cel mai nobil și mai romantic erou al deceniului.

– Eu tot nu pot să cred că e atît de rău. Întotdeauna a fost așa de *drăguț*, cînd lucra la Haywarzi.

Spence se aplecă deasupra chiuvetei, clătindu-și mîinile, apoi și le șterse de un prosop, cu o expresie înverșunată.

– Mă îndoiesc că era atît de „drăguț”, încă de pe-atunci.

– De ce spui asta?

– Pentru că, printre numeroșii lui dușmani, figurează și Charles și Doug Hayward. Îl urăsc de moarte.

Mîinile lui Corey încremeniră deasupra salatierei.

– Doug n-a părut niciodată să-l urască.

– S-a văzut destul de clar, aseară. După licitație, Diana l-a adus pe Harrison la masă. Îți mai amintești ce s-a întîmplat?

– Da, desigur. Doug a făcut o remarcă lipsită de tact și necaracteristică pentru el, dar în tot timpul dineului păru-se să se poarte ciudat.

– Se purtase absolut normal pînă cînd Diana a intrat în sală cu Cole Harrison. Mai tîrziu, a evitat anume să-i strîngă lui Harrison mîna.

– Dar...

– Ascultă-mă, iubito. Aseară erai atît de eufo-

...că fiindcă Harrison se „însărcinase cu salvarea Dianei“, încît n-am vrut să-ți stric cheful, dar adevărul este că Doug și Charles Hayward îl *disprețuiesc* din tot sufletul. Ți-o spun acum numai pentru ca tu și Diana să nu suferiți o dezamăgire prea mare, visînd că din căsnicia asta s-ar putea naște ceva mai mult decît este.

– Îl disprețuiesc? șopti Corey. De ce? Ce le-a putut face Cole?

– Ți-am spus tot ce știi, și singurul motiv pentru care știi atît de mult e că Doug m-a vizitat la Newport acum cîțiva ani, imediat după ce se dusese s-o vadă pe Barbara, în spital la New York. Era necăjit că Barb nu se simțea mai bine și l-am invitat în oraș la cină, sperînd să-l mai înveselesc.

Se duse la un dulap și scoase o știclă de oțet din vin alb și una cu untdelemn de măsline virgin extra, pe care le destupă și începu să toarne în cești gradate.

– Băuserăm niște vin, și am rămas în restul serii la mine acasă. Ne-am dus în bibliotecă să vedem actualitățile, iar pe masă era ultimul număr din „*Newsweek*“. Avea pe copertă fotografia lui Harrison, iar Doug, cînd a văzut-o, s-a lansat într-o diatribă împotriva lui Harrison atît de veninoasă, încît nu-mi venea să cred că pe el îl auzeam vorbind. Ridică privirea dinspre uleiul și oțetul pe care le amesteca.

– A început să vorbească despre nu știu ce răzbunare, spunînd cît de mult așteptaseră el și tatăl lui ocazia potrivită. Cumva, a venit vorba și de Barbara, iar atunci am crezut că va ceda și va izbucni în plîns. Pînă la urmă, și-a revenit și s-a dus să se culce. A doua zi dimineată, și-a prezentat scuzele, spunînd că băuse prea mult, și că să nu dau atenție acelor „palavre de om beat“.

– Poate că nici n-a fost mai mult, spuse Corey cu speranță, în timp ce amesteca pentru ultima dată salata înainte de a-i turna garnitura. Diana n-a rezistat niciodată la băutură.

– Crede-mă, știu, răspunse Spence zîmbind. Cînd eram la S.M.U., stătea la mine în campus ori de cîte ori venea la Dallas. Pînă-n zilele noastre, numai pe Doug l-am văzut crezîndu-se Superman și vrînd să sară de pe un bloc pe altul după trei romuri cu Cola!

Corey dădu din cap, dar era din nou atentă la cuplul din grădină. Îl privea pe Cole cum asculta atent ceea ce-i spunea Diana. Lîngă ea, Spence observa și el scena. Fără să vrea, Corey gîndi cu voce tare:

– Nu-mi vine să cred.

Spence avu inspirația de a se abține să amintească lui Corey că nu-i venise să creadă nici că un ajutor de tîmplar fura scule din garaj cu o lună în urmă, nici chiar cînd îi văzuse o cheie ieșind din buzunarul de la spate.

Corey se abținu și ea să-i amintească lui Spence că-l *simpatizase* pe Dan Penworth, care reieșise ca fiind un șobolan clasa-ntii.

Oricum n-ar fi folosit la nimic, pentru că toată familia îl plăcuse pe Dan.

– Poți încerca măcar să-i acorzi lui Cole beneficiul îndoielii? Ar simplifica mult toată situația.

Spence îi privi fața îngrijorată și acceptă, ridicând din umeri sugestiv:

– Okay, frumoasă, da' o să te coste.

Apoi se întoarse să plece. Corey îl prinse de braț.

– Drăguță legătură de șolduri, îl tachină ea, luându-i prosopul din jurul taliei.

Spence îi returnă complimentul, întorcându-se spre ea și cuprinzându-i în joacă posteriorul.

– Drăguț funduleț, remarcă el, mușcînd-o ușor de ureche.

La stînga lor, Glenna intră fără zgomot, cu ghetele ei ortopedice cu tălpi de cauciuc.

– Eu arunc o privire la rața din rotisor pînă nu se face scrum, se oferi ea, pe un ton de îndelungată suferință.

Corey înțepeni, iar Spence îngheță.

Apoi o strînse și mai tare, și, rîzînd, o sărută oricum.

Capitolul 36

Cînd intră în sufragerie, împreună cu Diana Cole presupuse că familia ei se hotărîse să încerce să se poarte ca și cum neașteptata căsătorie a Dianei ar fi fost un motiv de sărbătoare, nu de omucidere.

O vază mare cu trandafiri galbeni, în mijlocul mesei, era încadrată între policandre în care ardeau lumînări de spermanțet.

Pe un platou mare de porțelan abureauă felii succulente de piept de rață fript, o farfurie era plină-ochi cu biscuiți pufoși, iar două salatiere conțineau cartofi noi copti, cu untdelemn de măslină și rosmarin, și sparanghel tînăr fiert la abur.

Doamnele făceau încercări galante să-i zîmbească, și pînă și bunicul reuși să încline din cap politicos, în timp ce se așeza în capul mesei, făcîndu-i semn lui Cole să ia loc la dreapta lui.

Bunica Dianei stătea în stînga soțului ei, drept în fața lui Cole, dar atunci cînd Diana dădu să ocolească masa pentru a se așeza lîngă el, Rose spuse:

– Corey, de ce nu stai tu lîngă domnul Harrison, și să-l lași pe Spence să stea lîngă mine, ca să putem cu toții să ne cunoaștem mai bine?

Doamna Foster se așeză în capătul opus al mesei, iar Diana între mama ei și Spence.

Cole văzu că doamna Foster era nedumerită de acel aranjament ciudat, dar își dădu seama că bunica reușise să-l așeze exact în „punctul critic“.

Bunicul era în stînga lui, Rose Britton și Spencer Addison vizavi, Corey în dreapta, iar Diana – singura lui aliată – la mare distanță.

Nimic nu l-ar fi putut face pe Cole să se simtă mai ipocrit decît dacă i-ar fi mulțumit unui Dumnezeu imaginar în care nu credea pentru niște lucruri pe care nici măcar nu le făcuse, iar apoi să mărească și mai mult idioțenia, cerîndu-i favoruri pe care nu putea – și poate nici nu voia – să i le acorde.

Ipocrizia nu era unul dintre numeroasele defecte ale lui Cole, așa că-și înclină capul cu mai puțin de un centimetru și studie trandafirul galben brodat manual pe șervet, în timp ce aștepta să înceapă interogatoriul oficial.

Henry Britton nu era un om cu obiceiul tărăgănărilor.

Termină rugăciunea cu cuvintele:

– Amin. Cole, ce planuri ai?

Fără să-i lase lui Cole timp să răspundă, Diana privi drept spre Corey și spuse:

– Corey moare să audă despre nuntă, și am lăsat-o să aștepte pînă acum, ca să vă pot povesti tuturor în același timp.

Fără ezitare, Corey prinse semnalul din zbor și spuse:

– Să auzim mai întâi despre nuntă, bunicule. După ce ne punem la curent cu prezentul, Cole și Diana ne vor putea vorbi și despre viitor.

Adăugă, spre Cole:

– E-n regulă așa?

În acele câteva momente, Cole trăsesese câteva concluzii semnificative: bunica nu era, așa cum bănuise înainte, doar bătrână, slobodă la gură și fermecător de excentrică, era bătrână, slobodă la gură, posibil excentrică, și probabil vicleană ca dracu'.

Corey era o aliată neabătută a Dianei, poate neutră în privința lui, cîtă vreme Diana era destul de diplomată pentru a fi enorm de valoroasă la orice masă, fie cea din sufragerie, fie masa din sala de consiliu.

O privi cum descria cu entuziasm nunta repezită și lipsită de romantism pe care abia dacă și-o mai amintea, presărînd-o cu detalii care să trezească interesul ambelor sexe.

Cînd Diana se întrerupe ca să se servească din pieptul de rață fript care tocmai îi fusese oferit, Rose profită de ocazie ca să reia subiectul abordat inițial de soțul ei:

– Vorbește-ne despre dumneata, domnule Harrison, îi ceru ea.

– Vă rog să-mi spuneți Cole, doamnă Britton, o invită el politicos.

– Vorbește-ne despre tine, Cole, se corectă

ea, dar fără a-i sugera s-o numească altfel decît "doamna Britton".

Intenționat, Cole începu să vorbească despre prezent, nu despre trecut.

– Locuiesc în Dallas, dar călătoresc mult, cu afacerile. De fapt, sînt plecat cam două săptămîni din patru.

Privindu-l atentă peste ramele ochelarilor, bu-nica îl întrebă fără ocolișuri:

– Te duci duminica la biserică?

– Nu, o informă el, fără ezitare sau vreun cuvînt de scuză.

O expresie dezamăgită îi încreți fruntea.

– Înțeleg. Ei, și familia ta?

– Nici ei nu se duc la biserică.

Rose păru complet descumpănită.

– Întrebam despre familia ta, nu dacă se duc sau nu la biserică.

Rupse o bucată de biscuit și și-o unse cu puțin unt.

– Nu vrei să ne povestești puțin despre trecutul tău? îl invită ea. Spune-ne de unde ești, și ce rude ai.

Lui Cole i-ar fi fost mai ușor să-i descrie cele mai intime detalii ale relațiilor lui sexuale, decît să-i spună adevărul despre originile lui.

Răspunse la fel de evaziv ca întotdeauna cînd era întreat:

– Sînt dintr-un orașel din vestul Texasului, nu-

mit Kingdom City. Am avut doi frați mai mari, care între timp au murit, și câțiva veri, cu care am pierdut legătura – mai puțin unul dintre ei. În rest, singura mea rudă în viață e unchiul despre care v-am mai vorbit. El a considerat că am minte ca să urmez colegiul, și m-a bătut la cap pînă am început să cred și eu. O să-i placă Diana mult. Abia aștept s-o cunoască, asta însemnînd săptămîna viitoare.

– Și eu ard de nerăbdare să-l cunosc, interveni Diana.

– Unchiul meu locuiește la vest de Kingdom City, care e la vreo sută optzeci de mile de San Larosa, într-o regiune frumoasă și încă naturală.

Făcu o pauză, ca să ia o îmbucătură de rață.

– San Larosa, îi spuse Rose Britton fiicei sale. Nu acolo ați poposit cînd Robert le-a dus pe fete în prima excursie la Yellowstone?

– E un loc foarte popular pentru camping, spuse Cole, dornic să schimbe subiectul.

– Într-adevăr, interveni Mary Foster, cu un zîmbet nostalgic, iar fotografiile lui Corey au apărut în *National Photographic*.

– Felicitări, îi spuse Cole lui Corey.

– Nu mă felicita, replică ea cu un aer glumeț. Nu eu le-am făcut, eu eram în ele.

– Și atunci, cine le-a făcut?

– Diana.

– Ce fotografii erau? întrebă Cole.

– Prima am făcut-o când m-am întâlnit cu un urs, nas în nas. Amîndoi stăteam în patru labe, uitîndu-ne unul la altul, speriați, rîse Corey. Sub ea, Diana a scris: „Pe locuri...” A doua fotografie ne arăta ridicîndu-ne, gata s-o luăm la fugă, iar dedesubt, Diana a scris: „Fiți gata...”. Ultima era cea mai comică, fiindcă amîndoi fugeam mîncînd pămîntul în direcții opuse. Diana a intitulat-o: „Start!”

Capitolul 37

Diana și Corey dăduseră tonul, cu povestirea lor despre camping, iar cînd se termină desertul, despre fiecare dintre cei de la masă povestise cîte o întîmplare amuzantă, inclusiv Spencer Addison.

Și, undeva pe la jumătatea mesei, Cole începuse să fie tratat ca un ascultător binevenit, nu ca un intrus nedemn de încredere.

Ultima povestire descria reacția iritată a lui Rose Britton față de o fană a emisiunii lui Oprah Winfrey care declarase cît de mult i-ar fi plăcut să fie măritată cu Henry.

La sfîrșitul rîsetelor vesele care însoțiră relatarea, Mary Foster îl privi pe Cole cu un zîmbet.

– Mă tem că descoperi toate secretele întunecate ale familiei noastre, remarcă ea.

– La mine sînt în siguranță, o încredință Cole,

deși în sinea lui se amuza comparînd „secretele întunecate” ale acestei familii cu cele ale familiei lui. Totuși, era recunoscător și surprins că cina decursese atît de bine, fără ca nimeni să-l descoasă cu întrebări indiscrete, și că toți păreau să-l fi acceptat ca pe un nou prieten de familie.

Toți, cu excepția lui Addison.

Addison nu era neutru. Toate instinctele lui avertizau pe Cole că Addison se împotriva din răsputeri căsniciei Dianei.

Nu că ar fi arătat-o vizibil. Addison era mult prea bine-crescut ca să tulbure familia soției lui cu atitudini neplăcute la masă.

Cole știa din experiență că oamenii ca Addison țineau întotdeauna partea celor ca ei, indiferent cît de proști, înguști la minte sau răi ar fi fost prietenii lor.

Din naștere și prin educație, Addison era deja un dușman natural al lui Cole în orice situație care-l confrunta pe acesta din urmă cu un alt membru al „clasei privilegiate”, iar Cole o știa.

Și o înțelegea. În afaceri, avea întotdeauna grijă să-și silească adversarii ca Addison să iasă în cîmp deschis, unde nu-și puteau ascunde sentimentele și intențiile după straturile aproape impenetrabile ale ritualurilor sau obiceiurilor sociale.

Cole o făcea fiindcă așa se simțeau stînjeți, expuși și vulnerabili, ceea ce egala șansele în orice duel al inteligențelor.

În acest caz, Cole nu avea nici un motiv de a-l sili pe Addison să-și părăsească postura de opoziție pasivă, trecînd la ostilitatea fățișă.

Diana se măritase cu el deja și, din cine știe ce motiv, știa că n-ar fi încălcat acordul pe care-l încheiaseră între ei.

Avea încredere în ea, își dădea Cole seama, în timp ce o privea cum stătea de vorbă cu Corey.

Avea încredere în ea, iar această descoperire îl tulbura profund.

Apoi și-o imaginea alergînd prin pădure după Corey, cu aparatul de fotografiat, trusa de prim ajutor și glezna bandajată, și tulburarea îi se transformă în veselie.

În pofida armoniei și a bunei dispoziții din timpul cinei, salaturile de rămas-bun din antreu fură în mod firesc cam tensionate.

În mod normal, tinerii căsătoriți ieșeau din casa miresei sub o ploaie de boabe de orez, cu familia și prietenii strigîndu-le urări de bine.

Intrucît așa ceva ar fi fost nepotrivit, familia Dianei încerca să improvizeze, iar pentru Cole rezultatele erau la fel de fermecătoare ca persoanele.

Mama Dianei îi întinse noului ei ginere mîna, ezită, apoi murmură încurcată:

– Mi-a făcut mare plăcere să te reîntîlnesc

după atîția ani, Cole. O să te mai vedem?

– Cu siguranță.

Bunicul îi strînse mîna.

– Bine ai venit în... Aici ești binevenit oricînd.

– Mulțumesc.

Spencer Addison nu se purtă ca și cum ar fi fost o ocazie deosebită, dar părea mai degrabă amuzat decît ostil.

– N-am știut niciodată că Diana nu putea suferi șerpii și să se murdărească. Ce-ai făcut cu șarpele ăla mare și negru care trăia în grajdul Haywarzilor?

Dornică să-i arate lui Spence cît de bun fusese Cole, încă de pe-atunci, Diana răspunse înaintea lui:

– L-a învățat să nu se mai apropie cînd eram eu acolo, ca să nu mă sperii.

– Serios? îl întrebă Spence pe Cole, cu sprîncenele înălțate provocator, în timp ce-i întindea mîna. Și cum ai reușit?

– Am adus o mangustă neagră Rocky Mountain ca să-l alunge pe căpriorii podului, răspunse cu umor Cole.

– M-ai *mințit*? exclamă Diana, rîzînd.

Corey îl îmbrățișă pe Cole.

Bunica îi dădu o duzină de fursecuri și o pîine de casă proaspăt coaptă.

Capitolul 38

Tensiunea din antreu deveni mai puternică în mașină, în timp ce Diana se întreba cum aveau să se despartă ea și Cole într-o notă cât mai potrivită și, de preferință, optimistă.

Cole predase camera de la Balmoral, avea valizele în portbagajul ei, iar piloții îl așteptau să le spună prin telefon ora decolării.

Dacă posturile de televiziune nu transmisese-
seră deja reportaje despre momentul în care Cole
îi dăruise colierul, articolul și fotografiile aveau să
apară cu siguranță în ziarele de luni dimineața,
urmate imediat de anunțarea căsătoriei.

Epuizată cum era, Dianei viitorul apropiat i se
înfățișa ca periculos și copleșitor.

Ceasul de bord arăta ora șapte și un sfert
seara, iar perspectiva de a rămîne singură în
apartamentul ei, fără altceva de făcut decît să
anticipeze asediul telefonic de a doua zi, comen-
tariile, privirile lungi și întrebările prietenilor, ale
asociaților, subalternilor și ziaristilor, era depri-
mantă și sumbră.

Coti pe San Felipe și se hotărî să-l invite pe
Cole pînă în apartamentul ei, la un pahar. Pro-
babil că mai aveau de discutat multe detalii.

Lîngă ea, Cole îi văzu expresia îngîndurată
devenind nefericită și ghici motivul.

– Ce-ar fi să mă inviți sus ca să bem ceva?
propuse el.

Aceste cuvinte o făcură să rîdă.

– La asta mă gîndeam și eu.

Pe măsuța de lîngă canapea piuia pagerul, iar beculețul robotului telefonic clipea. Diana se duse direct la pager.

– Fă-te comod, îl invită ea pe Cole, în timp ce ridica receptorul telefonului într-o mîină și pagerul cu cealaltă. Am un mesaj de la Cindy Bertillo, care se ocupă de relațiile cu publicul ale firmei noastre.

– Mai bine torn de băut, sugeră Cole.

Diana îi zîmbi cu recunoștință, și arătă cu capul spre dreapta, spunînd:

– În bucătărie e un bar. Mie, doar o Cola, te rog.

Acasă la Cindy nu-i răspunse nimeni, așa că închise telefonul și apăsă pe butonul de ascultare a mesajelor.

Avea unsprezece mesaje, dintre care zece de la prieteni și cunoștințe care voiau s-o întrebe despre Cole Harrison.

Ultimele cîteva se refereau la un buletin de știri de la ora șase seara, unde fusese prezentat momentul în care Cole îi oferea colierul de patruzeci de mii de dolari. În sfîrșit, ultimul era de la Cindy Bertillo, și data de douăzeci de minute:

– Diana, aici Cindy. Tocmai m-am întors de la sora mea din Austin și am găsit pe robot niște mesaje foarte ciudate de la presă. Am încercat să te gălesc acasă la părinții tăi, dar mi-au spus că erai în drum spre casă. Trebuie să-ți dau comunicatul de presă despre noile truse Sărbătorile Manuale pe care le vom oferi în curînd, așa că pornesc acum spre tine, și-am să-ți spun personal despre mesaje. Părinților tăi nu le-am spus nimic, adăugă ea, cu un rîs înfundat, dar așteaptă numai să auzi ce vorbește lumea! Dacă nu ești acasă, îți las comunicatul de presă la poartar. Pa.

Soneria de la ușă se auzi înainte ca Diana să atingă butonul de derulare a benzii, iar Diana se pregăti s-o primească pe Cindy.

Călătoriseră împreună de multe ori, cînd Diana era invitată la televiziune sau la radio, și între ele se legase o relație mai strînsă decît între o șefă și o subalternă; de-a lungul anilor, se împrieteniseră.

Cindy știa perfect de bine că Diana fusese logodită cu Dan timp de doi ani.

Mai știa și numele majorității bărbaților cu care Diana fusese înainte, iar Cole Harrison nu figura printre ei.

Cindy năvăli în casă ca o briză de primăvară, bronzată, zîmbitoare și debordînd de energie nepuizabilă.

– Morișca zvonurilor s-a întrecut pe sine! anunță ea veselă, ridicându-și ochelarii de soare pe frunte și urmînd-o pe Diana spre canapea.

Diana era prea încordată ca să se așeze, iar Cindy prea agitată ca să stea nemișcată, așa că se uitară una la alta peste masa de cocktail, în timp ce Cindy îi dădea vestea:

– N-o să-ți vină să *crezi!* începu ea. Ce-ai făcut aseară – ai dansat cu Cole Harrison, sau doar i-ai zîmbit?

– Da, răspunse Diana cu voce slabă, neputîndu-și aduna curajul ca s-o anunțe esențialul. Vreau să zic, și una, și alta.

– Ei, stai numai să vezi ce-a făcut presa din asta! continuă Cindy, abia stăpînindu-și rîsul. Redactorul de afaceri de la „*Chronicle*“, un reporter de la Associated Press și un producător de la *Financial News Network* mi-au lăsat mesaje pe robot cerîndu-mi confirmarea zvonului că Foster Enterprises vreau să fuzioneze cu Unified Industries!

Își aruncă mîinile în sus, cu un rîs neîncrezător.

– E la fel de absurd ca și cum un peștișor de aur ar încerca să fuzioneze cu un rechin!

Văzu privirea Dianei îndreptîndu-se spre bucătărie.

– Stai, că încă n-ai auzit partea cea mai tare! Stai!

Diana reveni cu atenția spre ea, iar Cindy o anunță rîzînd:

– O femeie, dîndu-se drept *tine*, a telefonat la C.N.N. și la Maxine Messenger și a spus că tocmai se măritase cu *Cole Harrison!* Îți vine să crezi?

– Nu, recunosc Diana cu sinceritate. Încă nu-mi vine.

– Producătorul de la C.N.N. a spus că femeia părea să fi băut. De asemenea, toate cele patru posturi locale de radio ale noastre vor să știe adevărul. Deci, ce să le spun cînd le voi da telefon?

În ușa, Cole privea cu admirație cum obrajii ca de porțelan ai Dianei se înroșeau viu, devenind aproape sîngerii cînd Cindy adăugă:

– Cum să numesc zvonurile despre așa-zisa ta căsătorie cu Harrison, „hilare“, sau „pur și simplu ridicole“? Sau preferi o atitudine mai ponderată?

Un glas cu timbru baritonal profund o făcu pe Cindy să întoarcă smucit capul spre ușa, în timp ce bărbatul brunet de acolo ridica paharul la buze, sugerînd blajin:

– Personal, aș propune atitudinea mai ponderată.

Șocată, Cindy uită un moment de bunele maniere.

– Ce-ai propune?! Da' dumneata cine ești?

Paharul coborî, dezvăluind un chip foarte cunoscut.

– Eu sînt rechinul care s-a însurat cu peștișorul de aur aseară, răspunse el pe un ton comic.

Cindy se lăsă pe brațul canapelei.

– Spînzurătoarea ar fi o soartă prea blîndă pentru mine... murmură ea cu voce slabă și umilă.

Imediat însă își reveni și se ridică în picioare, pe cînd Cole venea lîngă Diana și o cuprindea cu brațul pe după talie.

– Eu sînt Cindy Bertillo, se prezentă ea grav, întinzîndu-i mîna peste masă. Am fost director de relații cu publicul la Foster Enterprises.

Cole se așteptase ca Diana s-o mustre, așa cum ar fi făcut el într-o împrejurare similară, dar în timp ce strîngea tăcut mîna lui Cindy, își dădu seama că nici amărăciunea și nici umorul ei nu erau indiferente.

Diana și Cole petrecură cîteva minute punînd-o pe Cindy la curent cu detaliile căsătoriilor lor, după care directoarea de *public relations* își dedică talentul considerabil redactării unui anunț public.

Curînd deveni clar că metoda cea mai bună pentru toată lumea era să țină o scurtă conferință de presă, înainte de amiaza zilei următoare.

Deși Cindy n-o spusese, Cole simțea că, din

punct de vedere al relațiilor cu publicul, era încântată că Diana scăpase de stigmatul dezertării lui Penworth, și se lumină de-a binelea la față când își dădu seama că Diana și Cole se cunoșteau de ani de zile.

Când întâlnirea luă sfârșit, Diana o conduse pe Cindy pînă la ușă. Apoi intră în bucătărie, unde Cole umplea un pahar cu apă de la robinet.

– Unde-ai vrea să dormi la noapte? îl întrebă.

Cole întoarse capul spre ea.

– Ce variante am?

– Aici, răspuse Diana cu inocență, sau la Balmoral.

– Aici.

Diana dădu din cap.

– Ce-ar fi să-ți suni piloții și să le spui despre schimbarea programului, apoi să-ți aduci valiza sus, iar între timp eu am să pregătesc camera de oaspeți.

Capitolul 39

Din cine știe ce motiv, amintirile visului din seara noaptea trecută începură să se deruleze prin mintea Dianei imediat ce începu să pună un așternut curat în camera de oaspeți.

Păruse atît de real, și totuși... nu. Patul acela străniu, plutitor, amantul demon care o făcuse să se poarte în feluri cum în mod normal nici nu s-ar

fi gîndit vreodată. Gura insistentă... mîinile blînde... și aspre... și tandre...

Clătină din cap și luă o față de pernă, jenată de direcția în care i se îndreptau gîndurile, dar în timp ce înfăța perna, amintirile îi reveniră. Lumini albastre. Cameră mică, tavan jos, atmosferă plină de aburi sau fum sau ceva care făcea ca totul să pară cenușiu. Cenușiu.

În spatele ei, Cole intră tăcut în cameră, cu un sac negru de haine și o servietă.

– Aș putea să...

Cu un țipăt înăbușit, Diana se răsuci în loc, apoi izbucni în rîs.

– A, tu erai...

O privi îngrijorat, în timp ce-și punea servieta la picioarele patului.

– Cine credeai că e, Jack Spintecătorul?

– Cam așa ceva, răspuse ea sec, întinzîndu-și cuvertura și îndoindu-i un colț.

– Prezența *mea* te neliniștește?

Se întoarse și-l privi cum își scotea încet sacoul, parcă hipnotizată de intimitatea neașteptată a acelei acțiuni atît de banale.

– Nu, în nici un caz, minți ea.

Ochii lui îi susținură pe ai ei, în timp ce-și arunca sacoul pe spătarul unui scaun, își dez-noda cravata și și-o trăgea de sub guler. O clipă, Diana se temu că avea să se dezbrace complet, în fața ei.

Un zîmbet complice arcui colțurile gurii lui Cole, în timp ce-și descheia primul nasture al cămășii albe.

– *Eu* te neliniștesc.

Grăbită, Diana căută o explicație și veni cu o jumătate de adevăr.

– N-are nici o legătură cu tine, de fapt. În timp ce-ți aduceai bagajele din mașină, m-am gândit la un vis pe care l-am avut aseară. Era... în fine... un vis foarte... ăă... detaliat, în unele privințe. Părea adevărat.

Cole își descheie și al doilea nasture al cămășii, cu o lucire ciudată în ochi.

– Și ce fel de vis era?

– Îți mai amintești un film horror vechi intitulat „Copilul lui Rosemary“?

După un moment de gândire, Cole își aminti ceva în legătură cu o posesiune demonică, apoi dădu din cap.

– Femeia din film a fost drogată și silită să aibă relații sexuale cu diavolul.

Diana confirmă și se întoarse să aprindă lampa de lângă pat.

– Ei bine, îi explică ea în timp ce pornea spre ușă, în visul de azi-noapte, *eu* eram femeia aceea.

Degetele lui Cole încremeniră pe al treilea nasture al cămășii.

Fără să știe ce lovitură verbală îi admini-

strase, Diana ieși din cameră, întorcându-se în ușă, cu o mână pe comutator.

– Baia e acolo. Pot să-ți aduc ceva înainte să te culci?

– Un bandaj mare ar merge de minune, răspunse el sardonice.

Ochii Diane se măriră, măsurându-l repede cu privirea, de la umerii lați pînă la mocasinii negri.

– Pentru ce?

– Pentru amorul meu propriu, Diana.

Creierul Diane ieși pur și simplu din funcțiune. Căile de acces dintre auz și gîndirea logică se blocau. Dădu din cap și ieși.

– Mă rog. Noapte bună.

În dormitorul ei, Diana începu să se pregătească de culcare, cu mișcări ca ale unui automat. Sub duș, revăzu în minte titlurile tuturor articolelor din ultimele trei numere ale revistei „*Foster's Beautiful Living*”. În timp ce-și usca părul, simți nevoia să-și amintească toate numele colegilor din clasa a șasea. Cînd își luă pijamaua pe ea, începu să pregătească lista de Crăciun.

În timp ce se ducea la scria pentru a-și pune radioul cu deșteptător să sune, izbucni în lacrimi.

Înhățînd o mână de șervețele din cutia de lîngă pat, se duse la fotoliul din capătul opus al camerei, se trînti în el și dădu frîu liber lacrimilor care se adunaseră în ea de cîteva zile.

Pentru prima oară de când văzuse numărul din „*Enquirer*” și citise despre căsătoria lui Dan, se lăsă pradă milei de sine însăși. Cu mâinile pe față și șervețelele la ochi, își strânse genunchii la piept și începu să se legene înainte și înapoi, suspinînd.

Se gîndea la complimentele pe care i le făcuse Dan despre mintea și înfățișarea ei, și la tăcerile prin care îi critica performanța la pat.

– Ticălosul... șopti ea, plîngînd și mai tare.

Se gîndi la anii pe care și-i irosise, încercînd să jongleze cu programul pentru a i se potrivi cu al lui, numai ca el s-o părăsească pentru o mireasă care era aproape un copil.

– Monstrul! se tîngui, balansîndu-se mai departe.

Se gîndi la căsătoria ei dementă cu Cole Harrison, și hohoti și mai rău.

– Nebuno!

Se gîndi la ea însăși în timpul ceremoniei, clătinîndu-se pe picioare și încercînd să redecoreze în minte arcada, și gemu:

– Idioato!

Se gîndi la Cole, în acea dimineață, doftoricînd-o galant ca să-i treacă mahmureala și zîmbind indulgent în timp ce-i povestea comicăriile din timpul nopții.

Se gîndi la visul care nu era un vis, la dormitorul cu nuanțe de cenușiu cețos de la bordul

unui avion particular care străbătea cerul și în cele din urmă aterizase pe o pistă cu balize albastre.

Se gândi la omul care încercase să-i refuze încercarea idioată de seducție. Și n-o făcuse. Dăduse foarte clar de înțeles, iar ea acceptase, că sexualitatea și intimitatea emoțională nu făceau parte din acordul lor.

Și apoi, cu prima ocazie, ea se aruncase asupra lui, și fiindcă el fusese întotdeauna bun, își învinsese aversiunea personală și făcuse dragoste cu ea.

Și, în schimbul bunătății lui, al generozității, al sacrificiului de sine, îi răspunsese cu insulta supremă, asemănînd felul lui de a face dragoste cu o secvență de groază din „*Rosemary's Baby*”.

Era atît de mîndru și de sensibil în legătură cu disparitatea dintre mediile de unde proveneau, încît trebuia să fi fost de două ori mai rănit de cuvintele ei decît de faptul că uitase acel incident.

Un nou torent de lacrimi îi șiroi din ochi, iar Diana își rezemă fruntea pe genunchi, cu umerii zguduindu-i-se de rușine și oroare.

Plînse pînă cînd începu s-o doară capul, iar lacrimile și regretele îi secară în sfîrșit; atunci, se șterse la ochi și-și suflă nasul, gîndindu-se la noi planuri de viitor.

Avea să angajeze mai mult personal admini-

strativ, să delege responsabilități și să-și facă mai mult timp pentru sine – începînd cu o vacanță lungă, relaxantă, de vreo opt săptămîni. Avea să se ducă în Grecia, să facă o croazieră de lux prin arhipelag, să-și viziteze prietenii din Paris, să exploreze Roma, să vadă Egiptul.

S-ar fi putut chiar să aibă și o aventură sexuală fără importanță. Poate două. După standardele contemporane, era aproape o călugăriță. Avea dreptul la toate astea. Și urma să fie atentă să nu încalce înțelegerea cu Cole, punîndu-l în vreo situație delicată.

Cole. Mai stătu pe gînduri un minut, apoi se ridică din fotoliu și se duse hotărîtă să-și ia un halat din debara.

Îi datora lui Cole cele mai umile și mai sincere scuze.

Cu umărul rezemat de perete și fălcile încleștate, Cole asculta suspinele sfîșietoare care se auzeau din camera alăturată, pedepsindu-se singur cu sunetul plînsului ei.

Era un paria, își spuse el cu dezgust de sine, un diavol care distrugea tot ceea ce atingea. Era un Harrison; nu avea ce să caute printre oameni civilizați.

Nu avea dreptul să creadă că putea urca scara socială mai sus decît oricare alt Harrison. Putea să cîștige bani, să-și cumpere haine mai

bune, să se spele, să scape de accent, dar nu putea scăpa de murdăria din Kingdom City care i se lipise de suflet – care prospera în genele lui.

Nu avusese dreptul să se apropie de ea în seara trecută, necum s-o mai și convingă să se mărite cu el, și fusese un ticălos scîrnăv să aibă relații sexuale cu ea. Nu voise niciodată să se întîmple asta.

Se convinsese singur că nu avea să se întîmple. Și toate convingerile și autocontrolul lui nu rezistaseră nici măcar o afurisită de zi! Îi spusese că-i rănise amorul propriu. Nu avea dreptul la amor propriu, cînd era vorba de ea.

Se gîndea la toate realizările ei și era atît de mîndru de ea încît îl durea pieptul. La auzul unei bătai încete în ușă, întoarse capul.

– Cole, pot să-ți vorbesc un minut?

Îi răspune să intre, iar Diana veni în cameră, îmbrăcată într-un halat simplu de mătase albă, cu monogramă bleumarin pe buzunar, strîngînd în mîna o batistă, iar conștiința de mult adormită a lui Cole se deșteptă cu înverșunare.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, Diana intrase într-un hotel cu ținuta mîndră a unei regine. După doar o zi de căsnicie cu Cole Harrison, arăta ca o adunată de pe drumuri.

Peste un an, dacă rămînea măritată cu el, probabil că avea să arate la fel de răvășită și degradată ca mama lui.

– Diana... spuse el, atent să-și ascundă orice intonație din glas.

Diana clătină din cap pentru a-l face să tacă, iar părul îi luci arămiu în lumina lămpii.

– Te rog să stai jos, spuse ea cu voce tremurătoare, venind spre două fotolii cu un lam-padar între ele. Am să-ți spun cîteva lucruri.

Și îl așteptă să se așeze lîngă ea.

Voia să încerce să contramandeze toată înțe-logerea.

– Cred că știi deja ce vrei să-mi spui, începu el, rezemîndu-și coatele de genunchi.

– În primul rînd, vreau să-mi cer iertare pentru felul copilăresc în care m-am purtat. Am fost absurd de preocupată de tot ce va crede lumea, și mi-e rușine. Sînt foarte mîndră că m-am măritat cu tine și, începînd de mîine, nimenj nu va avea motive să creadă altceva.

Încrunțat, complet neîncrezător, Cole îi privi chipul palid.

Diana își coborî privirea, studiindu-și mîinile împreunate în poală; apoi ridică din nou capul, uitîndu-se drept în ochii lui.

– În continuare, vreau să-ți spun cît de mult regret ceea ce s-a întîmplat azi-noapte în avion.

– Nu vreau să-mi asum riscul de a căuta prea departe explicațiile, replică el răutăcios, dar e posibil ca incidentul de azi-noapte să se fi întîmplat pentru că sîntem atrași unul de altul? Sînt abso-

lut sigur că te doream. Și știu că mă doreai și tu pe mine.

Strălucirea neașteptată a zîmbetului său le-neș avu un efect aproape la fel de puternic ca al mărturisirii.

– De fapt, spuse el încet, știu din surse sigure că mă doreai încă de mult.

Încet, Diana se ridică în picioare, iar Cole îl urmă exemplul.

– Refuz să regret sau să-mi prezint scuzele pentru ceea ce s-a întîmplat azi-noapte, continuă el. Ne doream unul pe altul, și nimic mai simplu. Vom petrece o săptămîină împreună. Sîntem căsătoriți.

Sub vraja aceluia glas baritonal bogat, Diana simți că se dezintegra.

– Mai important, ne simpatizăm și sîntem prieteni. Nu ești de acord cu asta?

– Ba da, răspunse ea, cercetîndu-i chipul întunecat. Ce propui?

– Propun să te gîndești la a petrece o adevărată lună de miere cu mine, cînd vom ajunge în ranch. Nu-mi răspunde acum. Gîndește-te. Bine?

Diana ezită.

– Da.

– În cazul ăsta, continuă Cole, sărutînd-o frunze pe frunte, îți sugerez să ieși de aici, pînă nu mă hotărăsc să-ncerc să te forțez să faci încă un pas hotărîtor în viața ta.

Capitolul 40

Cole se obișnuise să fie privit de reprezentanții ambelor sexe, dacă-l recunoșteau când intra într-o clădire, dar niciodată nu mai fusese supus unui studiu atît de fătîș ca în dimineața aceea, cînd ajunse la Foster Enterprises.

În cîteva minute, îi deveni evident că Diana avea relații mult mai destinse cu personalul ei decît el cu al lui, și că angajații o simpatizau mult mai mult decît ar fi părut normal. Mai ales în cazul lui.

Cole era obișnuit să fie tratat cu respect, cu teamă, chiar și cu ostilitate voalată, dar niciodată cu cordialitate relaxată, darămite cu impertinență.

Diana îl prezentă tuturor angajaților, iar Cole fu supus unei întregi game de reacții, de la admonestări severe să aibă grijă de Diana, pînă la comentarii zîmbitoare despre diferența de înălțime dintre ei și comentarii flagrante privind atributele lui fizice. La început, fu uimit, apoi i se păru amuzant.

O fată țanțoșă de douăzeci de ani, din departamentul de tehnoredactare, îi lăudă cravata, iar un grafician imobilizat într-un scaun de invalid îl întrebă cît exercițiu fizic trebuia să facă zilnic ca să se mențină într-o formă atît de grozavă. Cînd ieșiră din departmentul comercial, o altă femeie

remarcă ceva despre constituția lui, care-l făcu s-o privească pe Diana neîncrezător.

– Ce-a zis? Întrebă el în șoaptă.

Diana își păstră aplecată fața, rîzînd.

– A zis că ai niște „buci extra“.

– Așa am înțeles și eu...

După un moment, o privi.

– Femeia din ultimul departament – cea cu cerneală pe mîini – mi-a lăudat cravata. Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat-o.

În dimineața aceea, își dăduse seama că singura cravată pe care și-o adusese cu el de rezervă era pe fond negru, nu bleumarin, așa cum crezuse. Diana rezolvase problema aducînd din dormitor o cutie de cravate.

– Asta mi-a plăcut mult cînd am văzut-o, îi explicase ea, așa că am cumpărat-o pentru... cineva.

Scurta ezitare îl făcuse pe Cole să presupună că o cumpărase pentru Penworth, și deși era mai viu colorată decît cele conservatoare pe care le purta el de obicei, se bucurase s-o primească.

– Nu e un împrumut, ci un cadou, adăugase Diana. Și nu era pentru Dan. Cînd văd lucruri care-mi plac, le cumpăr, pentru orice eventualitate.

Conferința de presă era programată în biroul cel spațios al Diane, unde se adunaseră deja treizeci de reporteri și fotografi. În fața ușii, Diana

se opri, aranjînd nodul cravatei lui Cole cu un gest de soție care părea cu atît mai intim, în împrejurările acelea neobișnuite.

– Perfect, anunță ea.

Și Cole găsea că Diana arăta „perfect“, în rochia ei de mătase galbenă ca lămîia, cu guler alb și manșete late, iar acest lucru se simțea în privirea lui plină de admirație.

Complimentul neexprimat o făcu să-și încovoie degetele în mîna lui, pe cînd pășea înainte și deschidea ușa biroului aglomerat.

Primul lucru pe care-l observă Cole fu că bunicii, mama Dianei și Corey se aflau lîngă biroul ei.

Era o demonstrație de solidaritate familială care-l mișcă și-l șocă, în timp ce mergea spre birou, printre blitzuri și camere video.

Următorul lucru pe care-l văzu fu că atmosfera acelei conferințe de presă era cu totul diferită de a oricărei alta pe care o văzuse. Nu se simțea nici urmă de suspiciune sau ostilitate.

În locul întrebărilor încărcate și aluzive, oamenii glumeau pe seama celibatului său de lungă durată și o tachinau pe Diana în legătură cu dreptul unei femei de a se răzgîndi – un mod galant de a ignora trădarea lui Penworth, care-l surprinse plăcut pe Cole.

Diana reacționa cu o seninătate neabătută, fără ca zîmbetul să-i șovăie o clipă.

– De cît timp vă cunoașteți? strigă cineva.

– Ne-am întîlnit prima oară cînd Cole era la colegiu, răspunse Diana.

– Cînd plecați în luna de miere?

– Spre sfîrșitul săptămîinii, cînd ne vom putea face timp amîndoi, spuse Cole.

Răspundeau alternativ, așa cum le sugerasese Cindy.

– Unde veți merge?

Diana deschise gura să vorbească, dar Cole interveni.

– Sînteți ultimii oameni de pe Pămînt cărora le-am spune, replică el cu un aer glumeț care contrazicea total reputația de ostilitate față de presă.

Totul merse strună, pînă cînd un bărbat slab și cu ochelari, din rîndul întîi, îi strigă lui Cole ultima întrebare:

– Domnule Harrison, aveți ceva de comentat despre zvonul conform căruia Comisia de Securitate și Schimburi ar pregăti o investigație asupra posibilelor nereguli în legătură cu tranzacția Cushman?

Cole o simți pe Diana devenind rigidă, și avu impulsul aproape necontrolabil de a-l smuci de pe scaun pe dihorul ăla mic, pentru a-l arunca pe fereastră. Spre uimirea tuturor, și în primul rînd al lui proprie, cea care interveni cu bunica Dianei, pregătită pentru luptă.

– Tinere, îl preveni ea iritată, pe ziaristul de vreo patruzeci și ceva de ani, pot să-ți spun că ai mâncat alimente cu îngrășămintele chimice și ți s-au urcat la cap!

Toată sala izbucni în râs, hohotele continuând și în timp ce reporterii ieșeau din birou. Limuzina lui Cole aștepta afară, pentru a-l duce la aeroport ca să ajungă într-o oră și jumătate la Dallas, unde avea o întâlnire.

Cole era furios pe reporterul cel impretinent și mișcat de prezența rudelor sale temporare, în special de a bunicii. Îi privi pe Fosteri și nu știu ce să spună. În lipsa altei reacții, zîmbi spre ei, apoi se aplecă și sărută tandru obrazul Dianei.

– Ne vedem joi.

Închise ușa în urma lui, lăsînd familia în birou. Henry Britton vorbi cel dintîi.

– Mă întreb, spuse el, privind gînditor spre ușa, cît timp a trecut de cînd i-a mai ținut cineva partea acestui băiat.

Corey rămase s-o ajute pe Diana să-și facă ordine în birou. Prin minte i se învîrteau comentariile negative ale lui Spence despre presupusele practici dubioase de afaceri ale lui Cole, în tandem cu alarmanta referire a reporterului la o anchetă a C.S.S.

Culese de pe mocheta albastră un ambalaj de gumă și o hîrtiuță.

În timp ce Corey pune la loc patru scaune, în capătul încăperii, Diana porni spre birou și se așeză pe colțul lui, privind-o.

– Corey?

Sora ei îi arată o față veselă, în timp ce ridică de pe un raft un cristal Steuben din colecția Dianei, reprezentînd un păun, și-l pune la locul lui, în mijlocul micii mese de conferințe.

– Hmm?

– Ce s-a întîmplat?

Corey făcu un pas înapoi ca să studieze poziția păunului în raport cu bomboniera de cristal, apoi mută bomboniera cu cinci centimetri mai la stînga.

– Nu s-a întîmplat nimic. De ce mă întrebi?

– Fiindcă eu sînt organizatoarea cea obsesiv de ordonată, ai uitat? Tu ești șleampăta căreia-i place haosul.

Corey își smulse mîna dinspre bomboanele pe care se pregătea să le sorteze după mărime și se răsuci către ea.

– Reporterii mă fac mereu să fiu nervoasă, atîta tot.

– În special cînd fac aluzii jignitoare la adresa noului tău cumnat? zîmbi complice Diana.

– În special atunci, recunosc Corey cu un oftat.

Nu suporta să-i spună Dianei că și Spence avea propriile lui îndoieli cu privire la integritatea

lui Cole, dar nu putea nici s-o lase fără a-i da un avertisment.

– Spence a spus ieri că, de-a lungul anilor, Cole și-a făcut mulți dușmani.

– Sigur că da, răspune nepăsătoare Diana. Singura cale de a nu avea dușmani constă în a nu reuși nimic.

Avea sens, dar pe Corey o impresiona cel mai mult capacitatea surorii ei de a rămîne calmă și rațională într-un asemenea moment. Fondase o corporație prosperă și reușea s-o conducă fără să-și piardă nimic din feminitate și umanitate.

Zîmbi, exprimîndu-și gîndul cu voce tare:

– Ne faci să fim mîndre că sîntem femei, surioară.

Și dispăru cu un salut vesel.

După plecarea ei, Diana rămase cu privirea în gol, amintindu-și lucrurile tandre pe care le spusese Cole în noaptea trecută, cu gîndul la luna de miere care avea să înceapă joi.

Cînd reveni la realitate și se uită la ceas, își dădu seama că nu mai avea timp să-l sune pe Doug înaintea ședinței de producție. Nu voia să afle despre căsătorie de la actualități; dorea să-i spună personal.

Cînd se întoarse de la ședință, Doug se învîrtea nervos prin biroul ei și, judecînd după expresia lui amenințătoare, nu era deloc mulțumit

de ea. Ca măsură de prevedere, Diana închise ușa, iar în clipa următoare Doug explodează indignat:

– Ce prostie irațională...! Nu-mi bine să cred că te-ai măritat cu... cu lepădătura asta! Ți-ai pierdut mințile! Dumnezeu, îmi vine să te zgîlții!

Diana intenționase să discute rațional cu el, dar cuvintele lui o enervară atât de tare, încît se duse la birou și rămase tăcută, în timp ce Doug continua să se plimbe ca un leu în cușcă, răvășindu-și înnebunit părul cu mâinile.

– Trebuie să-l expediezi, imediat...! Chiar azi! Dă un anunț că te-a drogat, numai scapă de el și ține distanța. Nici nu merită să stea în aceeași cameră cu tine. Doar să măture bălegarul, de-atîta-i bun!

– Mai taci din gură, *snobule!* izbucni Diana.

– Dacă faptul că disprețuiesc un mafiot corporatist înseamnă că-s snob, atunci snob să fiu.

– Cum îndrăznești să vorbești așa? îi reproșă ea. Cine te crezi, în fond?

În loc să-l liniștească, încăpățînarea ei îl făcu să-și piardă controlul. Trîntindu-și ambele palme pe birou, se aplecă spre ea, cu dinții încleștați.

– Sînt prietenul tău. Și acum, fă asta pentru mine – debarasează-te de banditul ăsta!

– Ești complet irațional.

Doug începu din nou să se învîrtească prin încăpere.

– Ce vrei să fac, ca să înțelegi?

Se opri, întorcându-se iar spre ea.

– S-a zis cu vremurile când își făcea de cap la bursă! C.S.S.-ul o să-l dărîme, și ăsta-i numai începutul. Când guvernul federal va termina cu el, o să intre-n pușcărie, unde-i e locul, la fel ca Ivan Boesky și Michael Milken. Și statul Texas o să-l arunce-n închisoare. După ce-au să termine toți cu el, nu va mai fi decît un fost deținut falit!

Diana era zguduită, dar reuși să vorbească rezonabil de calm.

– De ce spui asta?

– Fiindcă tranzacția Cushman a fost necurată. E un escroc și un manipulator. Un animal scîrbos!

– Explică-mi de ce spui toate astea. Dă-mi o singură dovadă, nu numai zvonuri.

– Nu pot! se răsti el.

– Atunci, continuă încet Diana, ridicînd mîna, te rog să nu mai crezi toate bîrfele. Ai încredere-n judecata mea. Fii fericit pentru mine.

În sfîrșit, Doug se mai calmă, dar tristețea lui neașteptată era și mai insuportabilă decît furia.

– Diana, aș fi ieșit în fața unui camion pentru tine, dacă mi-o cereai, dar să fiu fericit pentru tine nu pot, și n-am ce face, dacă rămîi măritată cu el.

– Am de gînd să rămîn măritată cu el, răspunse ea, surprinsă de convingerea cu care vorbea.

Chipul lui Doug păli, ca și cum l-ar fi pălmuit.

– Ticălosul ăsta își face de cap cu femeile de toate vîrstele, nu-i așa? Chiar și cu tine...! Te poate sili să faci orice.

Diana presupuse că Doug știa despre toate pasiunile ei adolescente pentru Cole, și refuză să răspundă. O durea gîtul de lacrimi, în timp ce prietenul ei de-o viață pornea cu pași mari spre ușa biroului.

– Doug? îl chemă ea, cu vocea încordată de durere.

În ușa, Doug se întoarse, cu chipul încordat.

– Da.

– La revedere, șopti chinuită Diana.

Capitolul 41

Lui Cole nu-i venea să creadă că trecuseră doar cîteva zile de cînd intrase ultima oară în clădirea administrativă a Unified Industries. Se însurase cu Diana Foster. Chiar o făcuse. Gîndul îi smulse un zîmbet, în timp ce trecea pe lângă recepționera surprinsă.

Parcă pentru a-i spori sentimentul de irealitate, totul părea să se fi schimbat de cînd fusese ultima oară acolo. Iarba tunsă îi amintea dintr-o dată de o catifea verde ca smaraldul, iar lacul, de un cristal albastru scînteietor. Comentase față de șofer cît de frumoasă era ziua, iar acesta, deși

dăduse imediat dreptate, fusese șocat că tacitur-nul său patron avea chef de conversație.

Ceilalți nu observau cu adevărat schimbarea.

Pentru că ei *nu* se căsătoriseră cu Diana Foster. Nu știau cât de dulce era, nici cât de amuzantă, sau cât de vitează și frumoasă. Probabil că soțiile lor nu purtaseră niciodată o rochie de mătase purpurie, trecînd ca niște regine prin sălile de bal, nu se chercheilseră cu șampanie și nu telefonaseră la C.N.N. ca să-și anunțe căsătoria...

Cînd Cole ajunse în apropierea biroului său, tocmai lua sfîrșit o ședință de administrație. O duzină de directori ieșeau din sala de conferințe, inclusiv Dick Rowse și Gloria Quigley de la relațiile cu publicul, și Alan Underwood, vicepreședintele departamentului de resurse umane. Îl priviră cu zîmbete nesigure, iar în cele din urmă Alan Underwood sparse gheața.

– Ce surpriză! exclamă el.

Ceilalți îi ținură imediat isonul, în cor:

– Felicitări, Cole!

– Extraordinar!

– Ce frumos!

– Splendid!

– Minunat!

Cole era extrem de bine dispus.

– A, vasăzică vă place noua mea cravată?

– Noua ta ce? întrebă nedumerită Gloria.

– Cravata. E mai colorată decît cele pe care le port de obicei.

– Eu mă refeream la noua ta...

– Da?

– Soție.

– A, da, răspuse Cole; nereușind să-și mai ascundă zîmbetul. De la ea am cravata.

Se întoarse și porni spre biroul lui.

În spatele lui, directorii se uitară nedumeriți unii la alții.

– Vorbea serios, în legătură cu cravata? îl întrebă Underwood pe ceilalți.

Gloria își dădu ochii peste cap.

– Nu, a fost o *glumă!*

– Cole nu glumește niciodată, spuse Dick Rowse.

– Acum glumește, replică Gloria și porni pe culoar spre cabinetul ei.

– Felicitări, domnule Harrison, spuse cu un zîmbet formal secretara, în timp ce-l urma în birou, cu blocnotesul în mîină. Sînt o mare fană a familiei Foster, îi mărturisi Shirley Forbes.

– Și eu, răspuse zîbind Cole, în timp ce-și scotea dosarele din servietă. Spune-i lui John Nederly că am nevoie de el.

Shirley dădu din cap.

– A sunat deja de două ori.

– Felicitări cu ocazia căsătoriei, Cole, spuse

Nederly, intrînd. Acum o oră m-a sunat nevastă-mea, ca să-mi dea vestea. E-n culmea emoției la gîndul că într-o zi o va putea cunoaște pe Miss Foster. O admiră enorm.

Cole nu pierdu vremea cu amabilitățile.

– Închide ușa, replică el scurt. Și acum, ce naiba se întîmplă? întrebă, rezemîndu-se de spătar, cu o expresie extrem de nemulțumită. Azi dimineață, în timpul unei conferințe de presă, un reporter m-a informat că sînt anchetat de Comisia de Securități și Schimburi.

Nederly clătină din cap.

– Încă nu.

Cole păru să se destindă, dar numai pentru o clipă.

– C.S.S. a cerut Bursei Acțiunilor din New York să ancheteze achiziția Cushman, ceea ce e primul pas, și asta se întîmplă acum.

– Și pe urmă?

– C.S.S. raportează direct la Congres, așa că au puteri de supervizare, ceea ce înseamnă că, indiferent ce descoperă Bursa, cei de la C.S.S. vor revizui datele și vor trage propriile concluzii. Dacă li se pare că există indicii de posibile mașinații, vei fi citat să apari la o audiere, în fața unui judecător de drept administrativ de la C.S.S. Dacă judecătorul de la C.S.S. se pronunță împotriva ta, va trimite dosarul la curtea federală, și probabil vei fi citat să apari în fața unui juriu. Nu

avem de unde ști de ce anume vor încerca să te acuze – *manipularea de acțiuni* e sigură, ca și *frauda generală*. Nu te vor acuza de *furnizare de informații false* decât dacă pot dovedi că am falsificat informațiile despre testare.

– Spune-mi ceva, îi ceru Cole încet, furios. Nu crezi că ultima parte a prediciei ăsteia e puțin cam prematură?

Nederly își privi costumul și-și piguli o scamă de pe pantaloni.

– Poate că încercam să-mi arăt cunoștințele superioare, încercă el să glumească.

– Sau? se răsti Cole.

Juristul oftă.

– Sau poate am un presentiment rău, Cole. Ancheta Bursei merge înainte neobișnuit de repede, și deja am auzit dintr-o sursă destul de demnă de încredere că nu e decât o formalitate de rutină. Cei de la C.S.S. cred deja că au cauze rezonabile să te citeze în fața propriului lor judecător.

– Ce „cauze rezonabile“? întrebă Cole cu dispreț.

– Într-o săptămână, acțiunile Cushman s-au vândut cu douăzeci și opt de dolari partea, și erau în creștere, pentru că lucrau la un nou microprocesor. În săptămîna următoare, au început să circule prin Wall Street și prin mass-media zvonuri că noul cip era nesigur. Prețul acțiunii a scă-

zut la paisprezece dolari, iar atunci tu te-ai oferit să cumperi toată compania. Arată suspect ca toți dracii!

– Să nu uităm că am plătit nouăsprezece dolari partea, nu paisprezece.

– Ceea ce a trebuit să faci, ca să cumperi toată compania. Nu neg că acționarii de la Cushman au încheiat un târg avantajos când ai schimbat acțiunile lor cu ale noastre. Au încheiat chiar un târg și mai bun, pentru că ai aranjat un schimb scutit de impozite.

– Atunci de ce naiba se mai plîng?

– Am spus că, la prima vedere, arată suspect.

– Puțin îmi pasă cum arată la prima vedere...

John clătină din cap, cu o expresie gravă.

– Cred că ar fi timpul să-nceapă să-ți pese mai mult.

– Țsta-i cel mai bun sfat legal al fău.

– Pe moment, altceva nu poți face.

– Pe dracu'! replică sălbatic Cole, apoi apăsă pe butonul interfonului. Shirley, fă-mi legătura cu Carrothers și Fineberg, de la Washington. Vorbesc cu oricare dintre ei.

Numele celui mai scump și influent birou de avocați din Washington îl făcu pe John să zîmbească puțin.

– I-am pus deja să lucreze pentru tine. Poate reușesc să-i convingă din timp pe cei de la C.S.S. că se pripesc.

Cole își instrui secretara să contramandeze convorbirea. Convins că o combinație de talente juridice scumpe și lipsă de dovezi avea să facă C.S.S.-ul să renunțe, se rezemă iar de spătar și îl privi lung pe Nederly.

– Mai avem de vorbit despre ceva? întrebă avocatul.

– Despre cravata ta, răspuse sec Cole.

Nederly păru la fel de alarmat de posibila imperfecțiune a înfățișării sale întotdeauna impecabile, cum fusese de diversele amenințări la adresa lui Cole și a Unified Industries despre care tocmai discutaseră.

– Ce-i cu cravata mea?

– E prea conservatoare.

– Și tu porți mereu cravate conservatoare.

– Nu mai e cazul, răspuse Cole, amuzat să descopere că spilcuitul avocat părea să-l imite.

Capitolul 42

Deși era aproape șapte și jumătate seară, mai mulți dintre directorii de la Unified Industries lucrau peste program, iar Cole îi auzea mișcându-se dincolo de ușa biroului.

Mai avea de lucrat cam o oră și voia s-o sune pe Diana, dar de acasă, pentru a vorbi cu ea în liniște. Se despărțiseră de peste opt ore și deja abia aștepta s-o audă din nou.

Faptul că se simțea ca un adolescent îndrăgostit i se părea mai degrabă amuzant decît tulburător.

Cal sunase la începutul după-amiezii, cînd auzise la știri despre căsnicia lui, și-i ceruse secretarei să-i programeze o întîlnire.

În loc de a fi încîntat, Cal fusese furios că „se repezise să se însoare cu oricine“, doar ca să-i obțină semnătura pe transferul de acțiuni.

Spre uimirea amuzată a lui Cole, bătrînul anunțase că o asemenea faptă era o încălcare a acordului, întrucît intenția lui era aceea de a-l vedea pe Cole așezîndu-se la casa lui.

Cole avusese nevoie de cîteva minute ca să-l calmeze și să-l facă să înțeleagă cine era de fapt Diana. În miercurea următoare dimineața, Cal avea o întîlnire cu cardiologul său din Austin, iar Cole voia să zboare pînă acolo ca să audă cu urechile lui ce avea de spus doctorul.

Sperase s-o poată lua pe Diana de la Houston, dar ea avea în ziua aceea un program imposibil și nu putea pleca pînă joi, ceea ce însemna că trebuia să mai aștepte încă o zi ca s-o vadă – încă o zi pînă să fie împreună.

Tocmai semnase contractul pe care-l avea pe birou, cînd pe ușă intră Travis, îmbrăcat într-o bluză polo și o pereche de pantaloni sport.

– Ești aici! izbucni Travis, închizînd ușa în urma lui. Slavă Domnului!

La patruzeci și ceva de ani, Travis avea un chip care arăta plăcut cînd nu era îngrijorat – adică nu prea des – și trupul athletic al unui om care-și exorciza anxietățile alergînd cîte șase mile în fiecare dimineață, înaintea zorilor.

Munca din greu și, deși nu era un gigant intelectual, ca mulți dintre oamenii de știință din subordinea lui, conducea bine departamentul de cercetare și dezvoltare.

Avea bun-simț și era econom, de obicei în momentele potrivite, iar cînd se punea problema să cheltuiască fondurile companiei, era extrem de loial. Din acest motiv, Cole avea mai multă încredere în el decît în oricine dintre cei ce lucrau la Unified.

– Sînt aici, confirmă el cu un zîmbet glumeț, privindu-l pe Travis cum se ducea nevros spre bar. Dar dacă vrei să-i mulțumești cuiva pentru asta, vorbește cu cel care a scris contractul ăsta, pentru că mi-a luat aproape o oră ca să-l citesc.

Travis îl privi nedumerit, în timp ce-și turna bourbon într-un pahar.

– Asta-i o glumă, da?

– Una proastă, evident, replică sec Cole, aruncîndu-și pîxul pe birou. Ce s-a întîmplat?

– Nici eu nu știu. De-asta am venit aici, și tot de-asta trebuie să beau.

Chiar și pentru Travis, o asemenea agitație era neobișnuită.

– Mă gîndeam că poate vrei să sărbătorești căsătoria mea.

Cu paharul în mîină, Travis se întoarse și porni spre biroul lui Cole, arătînd de parcă ar fi primit un pumn în nas.

– Te-ai căsătorit și nici măcar nu ne-ai spus, Elainei și mie? Nici măcar nu ne-ai *invitat*? Ai îndrăznit?

Mișcat că pe Travis îl rănea acest lucru, Cole clătină din cap.

– A fost ceva complet neprevăzut. Ne-am hotărît sîmbătă seara, și am zburat la Las Vegas – înainte să se răzgîndească, adăugă el. Și acum, ce te face să bei?

Travis luă două înghițituri mari de bourbon.

– Sînt urmărit.

Deși logica îi spunea că așa ceva era extrem de improbabil, Cole nu-și putu stăpîni un sentiment vag de neliniște.

– De ce crezi asta?

– Nu cred, știu. Ieri, cînd am plecat de-acasă, am observat un individ. Era într-un Chevrolet negru parcat pe stradă și m-a urmărit pînă aici. Astă seară, cînd m-am dus acasă la cină, am văzut mașina parcată în partea șoselei de lîngă poarta noastră principală. M-a urmărit pînă acasă. M-am schimbat și am venit înapoi pe jos, alergînd peste dealuri, ca să nu mă poată urmări. Totuși, a încercat. L-am văzut.

Cole îl privi atent.

– Nu cumva ai o amantă?

– N-am nici timp, nici chef, și-n plus, Elaine m-ar omorî.

Ultima parte era în esență adevărată, așa că acceptă explicația.

– N-ar fi posibil ca niște hoți să plănuiască să-ți spargă casa și mai întâi să-ncerce să-ți descopere programul?

Travis își termină băutura din încă două înghițituri.

– Numai dacă-i interesează provocarea, în loc de pradă. Avem doi câini de pază, și un sistem de securitate ultimul răcnet, cu camere video, porți electrice... de toate.

– Atunci, de ce te-ar urmări cineva?

Travis se așeză pe un scaun.

– S-ar putea să aibă vreo legătură cu ancheta Bursei?

Sentimentul de silă pe care Cole îl avusese mai înainte se transformă în furie.

– Dacă așa stau lucrurile, își pierde vremea de pomană.

În seara aceea, când plecă de la birou, Cole se uită în oglinda retrovizoare. Un Ford albastru închis, ultimul tip, îl urmărește aproape pînă la poarta locuinței lui; apoi, dispăru după o cotitură.

Cînd intră în casă, telefonul tocmai suna. Gla-

ul de la celălalt capăt al firului vorbea în șoaptă, tremurător, iar Cole abia reuși să-l recunoască pe Travis.

– Avem probleme, Cole. Se întâmplă ceva.

– Ce vrei să spui? se încruntă Cole. Unde ești? De ce vorbești în șoaptă?

– Sînt la birou, dar nu-s sigur că sînt singur aici.

Frustrat, Cole își scoase sacoul.

– Cum adică, nu ești sigur?

Biroul lui Travis era în clădirea departamentului de cercetare și dezvoltare, la același nivel cu laboratorul principal, iar de acolo se vedea clar toată zona.

La celălalt capăt al firului, Travis își trase răsuflarea, prelung, zgomotos, iar glasul îi deveni puțin mai normal, deși era în continuare speriat.

– După ce am plecat de la tine, eram prea agitat ca să mă duc acasă, așa că m-am hotărît să vin aici și să lucrez la niște hîrtii. Am aprins plafonierele în laborator, și în timp ce se aprindeau, mi s-a părut că văd o umbră ascunzîndu-se după un colț. Am fugit în biroul meu și în holul din spate, dar n-am văzut pe nimeni. Probabil a ieșit pe scara de serviciu din capătul de sud al clădirii.

Cole, care tocmai își desfăcea cravata primită de la Diana, se opri.

– Ești sigur că ai văzut într-adevăr pe cineva?

– Nu....

Ușurat, Cole dădu să-și consulte mesajele pe care i le lăsase menajera lângă telefon.

– ...dar sînt al naibii de sigur că mi-am încuiat fișierele, iar unul dintre ele e deschis.

– Am să mă ocup eu, spuse scurt Cole.

Spionajul industrial era posibil oricînd, dar Unified Industries avea instalate măsuri de securitate considerabile.

– Aveai în fișier ceva care să fie important pentru vreun concurent?

– Nu, nu tocmai.

– Bine. Atunci, du-te acasă. Rezolv eu.

După ce Travis închise, Cole îl sună pe șeful pazei de la Unified Industries, Joe Murray, și așteptă nerăbdător pînă cînd soția acestuia îl chemă de la televizor, unde urmărea un meci. Trecut de cincizeci de ani, Murray era un fost ofițer de infanterie marină chel și clădit ca un fotbalist, cu un glas gros și gîjiit ce se potrivea de minune cu înfățișarea lui.

Mesteca gumă și rîdea de propriile lui bancuri, în timp ce umbla prin firmă uitîndu-se peste umerii tuturor, reușind să dea impresia că era un paznic oarecare ce reușise cumva să fie promovată într-o funcție de birou peste capacitățile lui.

În realitate, era un fost agent F.B.I. sub acoperire cu o listă de arestări penale majore la activ, datorate capacității lui de a arăta inofensiv și

nu prea deștept, când se infiltra în cercurile interioare ale celor urmăriți. Cîștiga două sute douăzeci și cinci de mii de dolari pe an, plus dividende din acțiuni și un pachet de beneficii.

Cînd răspunse la telefon, din glas îi lipsea umorul înșelător.

– Avem vreo problemă?

– Acum o jumătate de oră și ceva, am avut un intrus la etajul șase, la cercetare și dezvoltare, îl informă Cole. Travis plecase, și s-a hotărît să se întoarcă în birou ca să mai lucreze. A găsit un fișier descuiat. Chiar dacă au luat ceva, nu conținea nimic vital pentru noi.

– A văzut pe cineva?

– I s-a părut că a văzut o umbră dînd colțul, înainte ca luminile să se aprindă complet.

– Nu s-ar putea să fi uitat să-și încuie fișierul înainte de a pleca?

– Travis n-ar uita așa ceva.

– Ai dreptate. Mă duc chiar acum acolo să verific. Dacă paznicul de la intrarea principală a clădirii a văzut ceva, sau dacă descopăr eu ceva, te anunț imediat.

– Te rog, răspunse Cole. Și, începînd de mine, vreau un paznic postat la intrarea principală, permanent.

– Ți-am spus că ar fi trebuit să punem acolo porți electrice, nu ghereta aia drăgălașă.

În timpul zilei, în gheretă stătea un portar bă-

trîn, într-un bleizăr cu însemnele companiei pe buzunar. Rolul lui era de a îndruma vizitatorii. De paza propriu-zisă se ocupau oameni postati la birourile de la intrarea în fiecare clădire, cu bleizăre similare. Blocul administrativ făcea excepție. Acolo, pentru a păstra impresia de eleganță și lux, la recepție lucra o femeie, dar prin zonă era mereu prezent un om discret, în bleizăr.

Cole se gândi la principiile de la baza tuturor acestor măsuri și-i răspunse lui Murray:

– Am cheltuit o avere pentru ca proprietatea Unified să fie una dintre cele mai elegante din lume. N-am să-i pun porți și paznici înarmați, ca să arate ca o închisoare.

– Cum vrei tu, Cole, răspunse Murray, deja nerăbdător să se ducă la fața locului. Altceva?

– Da. Travis și cu mine sîntem urmăriți. După el se ține un Chevrolet negru. Al meu e un Ford albastru închis.

– Ai idee cine, sau de ce?

– Nu, răspunse Cole.

N-ar fi avut nici un sens ca C.S.S.-ul să recurgă la asemenea metode; ar fi fost posibil și un plan de răpire pentru răscumpărare, dar era prea tras de păr ca să fie luat în serios; în rest, mai exista doar o singură pe posibilitate, iar Cole nu voia s-o discute, nici chiar cu Murray.

– Își pierde timpul, oricine-ar fi. Nu vor găsi nimic util sau incriminator, urmărindu-mă.

– Știi cum să scapi de ei, în caz de nevoie?

– Mă uit și eu la filme, replică sardonice Cole.
Pot să mă descurc și singur.

După ce închise, Cole își turnă un pahar și se duse cu el în living, unde prin niște pereți de sticlă se vedea o piscină uriașă, de formă neregulată, cu un chioșc în centru, spre care ducea un pod arcuit.

În capătul opus, era creată o cascadă de piatră, cu ajutorul a două mii de lămpi cù fibre optice introduse prin tuburi lungi, cu diametrul cît al unor paie. Apa curgea prin tuburi și se rostogolea peste pietre, ca niște artificii multicolore căzînd spre pămînt.

Cole își rezemă picioarele pe masa de cafea și formă numărul Diane. Îi răspunse de la al doilea apel, iar vocea ei blîndă și melodioasă îl calmă și-l înveseli.

– Cum ți-a mers azi? o întrebă.

Diana refuză să se gîndească la vizita lui Doug.

– Minunat, răspunse ea. Dar ție?

Cole refuză și el să se mai gîndească la motivele de iritare ca investigațiile C.S.S., amenințările cu punerea sub acuzare, intrușii în clădirea firmei și urmărirea lui de către indivizii Fordului albastru-închis.

– Perfect. Tuturor le-a plăcut cravata mea cea nouă.

Capitolul 43

Ford-ul albastru încă mai era la cinci mașini distanță, când șoferul lui Cole introduse limuzina pe poarta corporației Unified Industries, a doua zi dimineata.

În timp ce trecea pe alături, Cole îi citi numărul de înmatriculare. Era clar că următorul nu voia să-și forțeze norocul, urmărindu-l pe Cole în campusul de la Unified.

– Să fii aici la ora cinci, Bert, îi spuse el șoferului, care împărțea cu soția lui, Laurel, și sarcinile gospodărești. Dacă n-am ieșit pînă la cinci și jumătate, du-te direct acasă.

– Am înțeles, domnule Harrison.

Murray aștepta deja în fața biroului lui Cole, povestindu-le Gloriei și lui Shirley ceva de pe vremea cînd fusese un erou al diviziei minore la baseball. Îl urmă pe Cole în birou și, după ce ușa se închise, remarcă într-o doartă:

– Gloria Quigley e convinsă în sinea ei că poți umbla pe apă, iar Shirley ar depune și mărturie, ca să-ți susțină imaginea publică.

– Serios?

Cole era destul de surprins, căci niciodată nu le cultivase opiniile pozitive, și nici nu încurajase relațiile personale cu nici una dintre ele.

– Mă întreb de ce.

– Din loialitate, declară sec Murray. Le-o acordă necondiționat oamenilor pe care-i respectă. Apropo, au tipuri de personalitate identice.

În loc să răspundă, Cole mîzgăli ceva pe un bloc notes și rupse fila.

– Ăsta-i numărul de înmatriculare al Ford-ului albastru.

– Am să-l verific imediat, răspunse Murray, virînd hîrtia în buzunarul sacoului de la costumul său gri stereotip. Că tot veni vorba despre tipurile de personalitate, continuă el, studiindu-și alene unghiile, vărul tău pare neobișnuit de nervos. Are vreun motiv?

– Mă pot gîndi la mai multe, răspunse Cole cu ușor sarcasm. Bursa de Acțiuni din New York ne investighează la cererea C.S.S., el e urmărit oriunde se duce, și aseară cineva a încercat să-i umble prin fișiere.

– Înțeleg ce vrei să spui. Apropo, cum probabil ai ghicit, paznicul de la cercetare și dezvoltare n-a văzut nimic neobișnuit aseară. Nimeni n-a intrat în clădire după ora șase, iar cei pe care i-a văzut plecînd după aceea erau cu toții salariați pe care-i știe din vedere. Sistemele de alarmă de la intrările în casa scării se pun în funcțiune la șapte, ceea ce înseamnă că nimeni nu poate pleca pe-acolo fără să folosească un card de securitate sau să declanșeze alarma, iar de intrat, e imposibil să se intre.

– Atunci, cum a ajuns înăuntru?

– S-ar fi putut strecura pe lângă paznicul de la recepție, când salariații se întorceau de la masă, după care a stat toată după-amiază în căldire, fără ecuson de vizitator, lucru de care mă cam îndoiesc. Pe de altă parte, n-ar fi putut ajunge la etajul lui Travis fără un card de securitate cu care să deschidă ușa, ceea ce mă face să cred că era deja pe etaj.

Cole trase concluzia cea mai evidentă:

– Un salariat?

– Posibil. S-ar putea să fi fost și o femeie, din moment ce Travis nu știe sigur ce-a văzut. Sau se poate să fi fost doar o iluzie, un efect al luminilor care se aprindeau, iar când Travis a văzut că-și lăsase descuiat un fișier, s-a repezit să tragă concluzii pripite. Cum spuneam, e cam nervos. Am pudrat pentru amprente fișierul și biroul, și le-am dat la verificat. Am să mă ocup și de numărul mașinii, imediat ce ajung sus, dar s-ar putea să treacă o zi, două, pînă obțin un răspuns.

Porni spre ușă, dar se opri când Cole îl întrebă iritat:

– De ce o zi, două? De ce nu o oră, două?

Ușoara ezitare a lui Murray îl puse în alertă încă înainte ca șeful pazei să răspundă:

– Și tu, și Travis, ați văzut Ford-ul și Chevrolet-ul fără prea mare efort. În ambele cazuri,

mașinile erau parcate pe stradă, lângă casele voastre, în poziții destul de vizibile, așa e?

– Da.

– Din păcate, oftă Murray cu un aer de scuză, o tehnică atît de stîngace se limitează de obicei la ofițerii agențiilor de aplicare a legii – de stat sau locale. Întotdeauna par să creadă că sînt invizibili.

Cole se încruntă, cu ochii ca două cioburi de gheață.

– Vrei să spui, enunță el rar și indignat, că ne urmărește *poliția*?

– Așa presupun. Voi confirma imediat ce verific numărul mașinii.

După plecarea lui Murray, Cole dădu trei telefoane în succesiune rapidă.

Primul fu la o agenție de închiriat mașini, care promise să-i livreze la sediu un sedan simplu, cu patru portiere, pînă la amiază.

Al doilea apel fu la un număr privat, neinformabil, din Fairfax, Virginia, care-i aparținea unui membru vîrstnic al Senatului Statelor Unite cu trecere la Președinte, un fotoliu în Comisia de Naționalizări și o mare influență politică.

Mai primise și trei sute de mii de dolari în contribuție de campanie dintr-o acțiune de colectare de fonduri organizată de Cole Harrison și spera să repete figura înainte de alegerile viitoare.

Conform soției sale, Edna, Senatorul Samuel Byers era plecat la o ședință a comisiei. Cole îi lăsa vorbă să-l sune, dar fu nevoit să aștepte pînă cînd doamna Senator termină de exclamat cît de mult îi plăcea revista „*Foster's Beautiful Living*” și să-i promită că avea să vină cu Diana la Fairfax, cu ocazia petrecerii anuale de Crăciun.

În sfîrșit, dădu ultimul telefon la un număr despre a cărui existență nu știa decît el.

Bătu nerăbdător cu degetele în birou, iar cînd îi răspunse Willard Bretling, spuse doar atît:

– Voi fi acolo diseară la șase.

– Cine e, vă rog? întrebă Bretling, cu un glas răgușit de prea puțină folosință.

– Cine naiba crezi?

– A, desigur, scuze. Toată seara m-am jucat cu jucăria noastră, adăugă vesel bătrînul de șaptezeci de ani.

Senatorul Byers sună pe telefonul direct al lui Cole la ora patru, imediat ce Cole închisese după convorbirea cu Diana.

– Îmi pare rău să aud despre problemele tale, Cole, spuse Sam, pîrînd sincer. Sînt sigur că totul o să se rezolve într-o săptămînă, două.

– Eu nu sînt la fel de sigur, ripostă Cole.

– Ce pot face pentru tine?

– Poți să afli cine naiba se ascunde după toată treaba asta și cît de departe a ajuns deja.

– Voi afla tot ce pot, îi promise Sam, dar înă

nte de a închide, mai adăugă stînjedit: Cole, fiule, pînă trece furtuna asta într-un pahar cu așă, ar fi mai bine să nu mă mai suni la birou sau acasă. Am să te sun eu. A, și transmite-i noii tale soții multe salutări din partea mea.

Cole înjură, dezgustat de această ultimă mostră de ipocrizie, apoi se rezemă de spătar și închise ochii.

Încercă să și-o imagineze pe Diana, pentru a se calma după haosul zilei, iar ea îi apăru în minte, plimbîndu-se împreună cu el prin curtea din spate, chiar după ce anunțaseră familia despre căsnicia lor.

– Pentru un om care zice că e impresionat, arătai îngrozitor de înverșunat, observase ea.

– Probabil fiindcă nu mi se întîmplă prea des, și nu sînt obișnuit cu senzația. Apropo, adăugase el, asta nu-i expresia mea „înverșunată“.

– Nu? Și atunci, „expresia ta înverșunată“ cum e?

– Nu cred că vrei să știi.

– Ei, haide! îl tachinase Diana. *Arată-mi-o...*

Amintirea îl făcu să chicotească.

Capitolul 44

Corey arătă spre fotografiile color lucioase pe care le aranjase pe masa de conferințe din cabinetul Dianei.

– Ce părere ai? S-o folosim pe asta, sau pe
aia?

– Ce? întrebă Diana, cu privirea pe fereastră,
spre un turboreactor de linie care cotea încel,
îndreptându-se spre apus.

Aplecându-se spre sora ei, Corey îi puse o
mână pe braț.

– Diana, nu-ți stă mintea la astea, și dacă tot
nu te poți concentra, de ce nu te duci încă de azi
să te-ntâlnești cu Cole la unchiul lui, în loc să mai
aștepti pînă mîine?

Diana clătină din cap.

– Nu, i-am spus că nu pot să plec azi. Mi-am
luat săptămîna viitoare liberă, dar am prea multe
lucruri de făcut înainte să pot pleca. Va veni cu
avionul să mă ia, mîine.

– Nu crezi că ar fi mai fericit dacă în schimb
te-ai duce tu la el azi?

– Știu că ar fi, zîmbi Diana. Oricum, în mo-
mentul ăsta e în drum spre Austin, cu unchiul lui.
Chiar dacă secretara l-ar găsi ca să-i spună că
pot să plec azi, mă îndoiesc că unchiul lui ar face
față unui zbor pînă aici și înapoi.

Corey își dădea seama că Diana ezita, și era
mulțumită.

Toate instinctele îi spuneau că bărbatul ideal
pentru sora ei era Cole Harrison.

– Ai putea afla adresa lui Cal de la secretara
lui Cole, pentru ca apoi să te duci singură pînă

acolo și să-l anunți pe Cole să vină să te ia de la aeroport.

– Nu mă ispiti, o preveni Diana.

Se ridică și se duse la fereastră, atît de distrasă de dorința de a pleca în acel moment spre Jeffersonville, încît în prima clipă nici nu dădu atenție Mercedes-ului negru decapotabil care tocmai oprea în fața clădirii.

Cînd îl observă, mai întîi îi atrase atenția tî-năra femeie care coborî din mașină.

Avea în jur de douăzeci de ani, picioare frumoase, și purta o fustă roz strîmtă și un maiou tricotat fără bretele întins peste sînii plini.

Toate formele îi erau voluptuoase, pînă la buzele pline, părul înfoiat și expresia cam busumflată.

Bărbatul care o adusese o trase de mîna înapoi în mașină, ca și cum n-ar fi vrut să intre în clădire împreună cu el, apoi o lăsă acolo și coborî.

Diana șopti uimită.

– A venit Dan. Și și-a adus și mireasa.

– Ce!? exclamă Corey, alergînd la fereastră.

Noua soție a lui Dan coborî iar din mașină, sfidîndu-i vizibil dorințele, și în timp ce Dan rîdea și o trăgea înapoi, Corey reuși s-o vadă bine.

– Îți vine să crezi?! explodă ea. Arată ca o... adolescentă precoce!

Diana simți un junghi de gelozie și durere

care se risipi în câteva momente.

– E perfectă pentru el, conchise ea cu voce tare. Se vede clar că e geloasă și nu are curaj să-l lase să vină aici, iar lui îi *place!*

– E un porc! declară furioasă Corey. E clar că are încontinuu nevoie să-i fie confirmată virilitatea. Despre ce-o fi putînd să discute cu ea?

Diana se gîndi la relația dintre ei și-și dădu seama că, deși Dan *spunea* că era mîndru de toate realizările carierei ei, mereu îi dăduse senzația subtilă că în alte privințe lăsa de dorit. *Cariera ta îți răpește atît de mult timp, Diana.*

O spusese de o mie de ori. Pe de altă parte, chiar și fără o carieră, Diana n-ar fi putut avea niciodată picioarele sau sîni noii lui soții. Și chiar dacă le-ar fi avut, nici moartă n-ar fi ieșit în lume îmbrăcată așa.

– Cum am putut fi atît de oarbă? murmură ea. Apoi se întoarse de la fereastră și se duse la birou.

– Ai să-l primești? o întrebă Corey.

– Doar pentru o clipă, răspunse Diana, apăsînd pe butonul interfonului.

– Vrei să rămîn și eu?

– Cum preferi. Încearcă să scape de vinovăție, creînd un soi de relație mai prietenoasă cu mine.

Sally răspunse la interfon, iar Diana îi ceru s-o sune pe secretara lui Cole și să-i ceară

adresa și numărul de telefon al lui Cal, precum și să-i transmită că Diana era pe drum, după care să-i rezerve locul la avion.

Imediat ce termină, vocea lui Sally adăugă în șoaptă:

– Domnul Penworth vine înapoi...

– Diana! exclamă el peste un moment, intrând în birou, bronzat, răvășit de vânt și fermecător de înținat. Ieri m-am întors, și am venit înapoi cât am putut de repede.

Diana se rezemă de marginea biroului.

– Văd, răspunse ea calmă, cu un amestec straniu de ușurare și dezgust.

Nu pierduse un om minunat. Era slab și egoist, și laș pe deasupra. Cole nu greșise când ținuse acel toast pe balcon.

– Aș vrea să spui ceva care să destindă atmosfera, continuă Dan, părînd sincer dezamăgit de indiferența ei. Ascultă, știu că te-a durut foarte tare ceea ce s-a întîmplat între noi...

– Sigur că m-a durut, răspunse Diana.

Păru măgulit și încîntat de mărturisirea ei.

– În fond, adăugă ea cu un zîmbet irezistibil, citîndu-l pe Cole, am fost abandonată de „cel mai mare jeg de pe pămînt“.

Indignat, Dan se răsuci pe călcîie și ieși val-virtej din birou.

După un moment, Diana o privi pe Corey, care stătea rezemată de peretele din fața birou-

lui. Cu fața luminată de veselie, Corey se desprinsese de perete.

Foarte rar și foarte zgomotos, începu să aplaude.

Capitolul 45

Diana fu nevoită să schimbe avionul de două ori – în Austin și în San Larosa. Nu era atît de naivă încît să se aștepte să zboare de la San Larosa la Ridgewood Field, lîngă Kingdom City, cu un 747, dar nici nu se așteptase să aibă de mers o jumătate de milă pe pistă, cu tocurile ei înalte, ca să se îmbarce într-un avion miniatural pe care l-ar fi putut găsi „drăguț”, dacă ar fi avut măcar un strat compact de vopsea și motoare cu reacție în locul elicelor de modă veche.

Cu cît se apropia mai mult, cu atît avionul liniei aeriene texane i se părea mai mic. Se potolnea pe asfaltul pistei, aproape alergînd ca să țină pasul cu hamalul, care-i controlase și biletul.

Evident, tînărul îi remarcă țacănitul rapid al tocurilor, căci se opri și se întoarse.

– Pe-aici, domnișoară Foster – sau doamnă Harrison? întrebă el, zîmbind. V-am văzut la actualități, pe dumneavoastră și soțul.

Atenția Dianei era atrasă de micul avion în care urma să se îmbarce.

– Țsta e în stare să zboare?

– Eu *am* încredere în el, zîmbi tînărul.

– Da, dar ați și *zbura* cu el?

– O fac tot timpul.

Interiorul avionului era jerpelit și murdar. Cînd se așeză, scaunul se clătină, iar Diana căută pe din jur într-o parte și-n cealaltă, găsi capetele centurilor de siguranță și și-o încheie, folosind-o și pentru a ancora scaunul șubred de podeaua avionului.

Hamalul-controlor îi făcu cu ochiul, în timp ce se înghesuia în carlingă; apoi își puse pe nas ochelari de aviator și intră într-un nou rol – cel de pilot.

Avionul porni greoi pe pistă, hurducîndu-se și zdrăngănind, legănîndu-se în stînga și-n dreapta vestul de tare pentru a desprinde parțial scaunul Dianei din ancorajul cu centura; apoi, în ultimul moment, se săltă în aer cu un geamăt sonor și începu să se înalțe spre soare.

Peste o oră, aparatul coborî pe pista de la Ridgewood Field și rulă pînă la terminal. Pilotul îi zîmbi Dianei în timp ce-și descheia centura, deschise ușa avionului și coborî scara. Apoi se întoarse s-o ajute.

– V-a plăcut zborul? o întrebă.

Diana păși pe asfalt și respiră din nou ușurată, pentru prima oară într-o oră.

– Dacă primiți donații pentru radar, aș vrea să contribuie, spuse ea.

Rîzînd, pilotul arătă cu capul peste umăr.

– După ce ați zburat cu ăla, orice altceva e dezamăgire.

La capătul pistei, printre mai multe avioane mici, turboreactorul lui Cole lucea în soare, ca un sultan în mijlocul țăranilor.

– Soțul dumneavoastră vine să vă ia?

– Trebuie să-l sun mai întâi.

Pe dinăuntru, micul terminal metalic era fiercins și sufocant. Vizavi de biroul cu inscripția „Închirieri mașini“ se afla un automat de răcoritoare. O femeie în uniformă de chelneriță, pe al cărei ecuson scria „Roberta“, conversa cu doi bărbați care beau cafea din pahare de plastic. Pe peretele opus, între ușile toaletelor, se vedea un telefon public.

După ce timp de douăzeci de minute, telefonul sună ocupat, Diana îi ceru centralistei să verifice și află că la aparat nu era nimeni. Probabil telefonul unchiului lui Cole era deranjat și hotărî să închirieze o mașină.

– Îmi pare rău, domnișoară, spuse Roberta pârînd sinceră, dar avem numai două. Cea mai toba de eșapament stricată a fost închiriată marțea dimineață de un om de la compania de ferocare care a venit cu avionul acela roșu. Mașina cu cauciucuri proaste s-a stricat săptămîna trecută și e la reparat.

– În cazul ăsta, unde pot găsi un taxi?

Aceste cuvinte îl făcură pe unul dintre bătrânii de la bufet să pufnească în râs.

– Fetito, acilea nu ești în St. Louis, Missouri, nici măcar în San Angelo. P-acilea n-avem taxi-metăre pîn' tot locu'.

Diana era frustrată, dar nu se descurajă.

– Când e primul autobuz spre Kingdom City?

– Mîine dimineaț'.

Se hotărî să facă apel la spiritul galant al bărbatilor texani.

– Am venit să mă întîlnesc cu soțul meu. Ne-am căsătorit în weekendul trecut, iar aceasta e luna noastră de miere.

Aceste cuvinte atinseră o coardă sensibilă în inima Robertei.

– Ernest, îl rugă ea, ai putea-o duce pe doamna la Kingdom City, nu-i așa? Nu trebuie să te abați din drum decît cîteva minute. Fă-mi plăcerea asta, și-am să-ți dau cafea pe gratis două săptămîni de-acum încolo!

Omul numit Ernest își mestecă gînditor scobitoarea, apoi dădu din cap:

– Pune-acolea trei săptămîni, și batem palma, Hobbie.

– Okay, trei săptămîni.

– Păi atuncea, să mergem, spuse Ernest, ridicîndu-se de pe taburet și pornind spre ușă.

– Mulțumesc foarte mult, murmură Diana, ușurată. Numele meu este Diana Foster.

Bătrînul îi strînse scurt mîna întinsă și se prezentă: Ernest Taylor. Era clar că spiritul lui galant nu includea și bagajele, căci aruncă o privire peste umăr spre valizele Diane și spuse:

– V-aștept la bordură ca să nu trebuiți să le cărați p-ălea tomnai pînă-n parcare.

– Sînteți foarte amabil, replică Diana cu sarcasm discret, întorcîndu-se să-și ia prima dintre cele trei valize.

Aproape terminase cel de-al treilea transport, cînd văzu autovehiculul care urma s-o ducă în oraș.

Dacă n-ar fi fost atît de obosită și nervoasă, s-ar fi așezat pe valiza ei Louis Vuitton și ar fi rîs cu lacrimi. Era un camion albastru prăfuit, cu un abțibild cu Ronald Reagan pe bară și un munte de butoaie, echipamente de pescuit, lăzi de scule și cabluri îngrămădite în spate.

– Ivăru' de la tălbia din spate-i stricat, spuse Ernest, din colțul gurii unde nu avea scobitoarea. Săltați ăle geamantane peste margine.

Diana știa că nu putea ridica valizele grele peste tălbia benei, și îl întrebă:

– Poate mi-ați da o mîna de ajutor?

Ernest deschise portiera, dar se opri doar cu un bocanc coborît pe pămînt.

– Vî gîndiți' să-m' dați' ceva pentru deranj? întrebă el. Ca la v'o cinci parai, poate?

Diana intenționase să-i plătească douăzeci de

dolari pentru drum, dar nu se mai simțea la fel de mărinimoasă.

– Perfect.

Ernest coborî din camion și începu să arunce bagajele Louis Vuitton în valoare de cinci mii de dolari peste lăzile și cîrpele murdare, dar cînd ochi cu a treia valiză spre butoaiele de ulei, Diana izbucni disperată:

– Le-ați putea manevra cu mai multă grijă? Valizele astea sînt foarte scumpe.

– Ce, chestia asta? întrebă el cu dispreț, ținînd valiza la o lungime de braț de parcă ar fi fost ușoară ca fulgul. Nu văz de ce. Pare-mi-se că nu-i dăcît numa' pînză și plastic.

Știind că degeaba ar fi încercat să-i dea explicații unui om care circula de bunăvoie cu o asemenea janghină de mașină, Diana preferă să nu mai comenteze.

Din păcate, Ernest îi luă tăcerea drept încuviințare, așa că insistă:

– Și culorile-arată nasol – maro cu litere ver-zui care zice Le-Ve.

Și, cu aceste cuvinte, aruncă ultima valiză peste butoaiele cu ulei, apoi se așeză la volan și o așteptă pe Diana să dea la o parte de pe scaun un maldăr de undițe, hărți rutiere și o cutie de WD-40.

– LeVe, ce vorbă-i aia? adăugă el.

Întrucît nu părea dispus să pornească motorul

pînă nu-i răspundea, Diana spuse fără tragere de inimă:

– Sînt două inițiale.

– Aha, le luară' de la secănd-hend, hmm? conchise el înțelepțește, în timp ce motorul se ambala, iar camionul pornea pe aleea pietruită, spre șodea. Știț' cum m-am prins?

Iritarea Diane începea să te transforme în amuzament.

– Nu, cum ați ghicit?

– Că fin'că inițialele matale nu-i LeVe. Corect?

– Corect.

– Ale cui a fost nasolelile-alea 'nainte să vi le vîre pe gît?

– Louis Vuitton, răspuse serioasă Diana.

– Nu pe bune?

– Nu pe bune.

Ernest frînă la un stop și schimbă vitezele.

– Ăsta-i un pretenar de-a' lu' matale?

Dintr-o dată, Diana se simți extrem de binevoitoare.

– Nu, nu mi-e prieten.

– Că bine-m' pare s-auz'!

Întorcînd capul, Diana privi fascinată profilul lui Ernest. Avea tenul de culoarea și textura pielii argăsite, ochi căprui, obraji supti și scobitoarea atîrnată în colțul gurii.

– Serios? Și de ce vă pare bine?

– Că fin'că nu se ezistă gagiu american în viață care să-l prinză careva nici mort să care nește geamantane cu inițialele lui trîntite pă ele, mai mult ca sigur.

Diana încercă să-și amintească detalii despre bărbații pe care-i văzuse făcînd cumpărături din magazinul Louis Vuitton. După un moment, cu un zîmbet stăpînit, dădu din cap:

– Aveți dreptate.

Capitolul 46

– Iacătă-ne. Kingdom City pă stînga, anunță Ernest, scoțînd brațul pe fereastră ca să semnalizeze o cotitură la stînga. Asta-i Strada Mare.

Pe Diana o străbătu un fior. Acela era orașul natal al lui Cole, și încerca să asimileze tot ce vedea.

Centrul orașului consta din zece cvartaluri cu firme și magazine, inclusiv Cinematograful Capitol, flancat de o farmacie și un magazin de scule și unelte.

Vizavi se afla Cafeneaua Norocului Chior, o agenție de asigurări agricole, banca orașului, o brutărie și trei magazine mixte care păreau să vîndă de toate, de la magnetofone pînă la șei pentru cai.

Ernest o lăsă la Cafeneaua Norocului Chior, ca să dea un telefon – dar spre dezamăgirea

Dianeii, la Cal continua să sune tot ocupat. Observase deja că în Kingdom City exista un serviciu de taxiuri, așa că se resemnă.

În timp ce opreau la intersecție, în fața magazinului de „Nutrețuri și Seminte la Wilson“, Ernest își mută scobitoarea în celălalt colț al gurii.

– Mai aveți ș-alte idei cum să-ajungeți acolo un' vă duceți?

– Da, am să iau un taxi.

– E paradiu.

Și, ca dovadă, arată cu capul spre parcare din dreptul „Atelierului lui Gus“, care era aproape blocată de autovehicule aduse la reparat. Diana văzu un sedan Mercury alb cu capota ridicată și cuvântul TAXI scris pe portieră cu litere negre.

– Ernest, spuse ea cu o voce plină de feminitate neajutorată, sînt efectiv disperată, și știu că o să-ți vină o idee. E cineva pe-aici care să-mi închirieze o mașină?

– Ți.

– Sînt gata să plătesc foarte generos.

Pînă atunci, Ernest nu păruse să înțeleagă magnitudinea problemei, nici să fie preocupat personal de a găsi o soluție, dar la cuvintele „plătesc“ și „generos“ toată atitudinea i se schimbă vizibil.

– Cam cît ar costa o mașină de-nchiriat? întrebă el, cu o privire piezișă.

Diana își aminti că semnase o chitanță pentru

un Lincoln pe care-l închiriasse la Dallas.

– Două sau trei sute de dolari, cred. De ce? Cunoști pe cineva?

– La fix! anunță el cu un entuziasm surprinzător, călcînd pe ambreiaj și frînă, și coti în curtea lui Gus, unde se opri în spatele taxiului, blocînd o parte din alee cu bara din spate. Merg să văz ce po' să v-aranjez.

Nu peste mult, din clădirea de țunder ieși un bărbat cu bluză bleu și pantaloni bleumarin de lucru, dintr-al cărui buzunar atîrna o cîrpă murdară. Petecul oval de pe buzunarul de la piept proclama cu litere roșii că el era „Gus“. Din mers, scoase cîrpa și începu să se șteargă pe mîini.

– Încîntat de cunoștință, duduie, salută el, cam încurcat. Elaine zice că vă interesează Ford-u', și s-a dus să-l aducă.

Din spatele clădirii, Diana auzi un motor tușind și înecîndu-se, apoi tăcere. A doua încercare de a-l porni avu succes, iar Diana își deschise poșeta, sperînd că Gus primea credit carduri.

– Uite-l, anunță Gus.

Cu amuzament și groază, Diana se holbă la o camionetă portocalie ruginită care era, dacă se putea, într-o stare și mai proastă decît camionul albastru cu care venise în Kingdom City.

Era acoperită cu un strat gros de murdărie, avea bara din față legată cu o sfoară, iar ferea-

stra din dreapta, lipită cu izolir. Amuțită, îl privi pe Ernest cum cobora de la volan, încântat.

– Îți arde de glumă, spuse ea. Ce să fac cu asta?

– Păi, s-o cumpărați! exclamă Ernest, în culmea entuziasmului. Dați' pă ea cin'sute de parai, și p-ormă o păstrați', sau o vindeți' la plecare.

– Nu-mi vine să cred că rabla asta costă cinci sute de dolari.

– E solidă ca stînca! declară Ernest, cu o remarcabilă capacitate de a ignora detaliile ca barele desprinse, geamul lipit cu bandă adezivă și un far care atârna în sîrme.

Diana nu mai avea încotro și o știa.

– Bine, o iau, spuse ea cu voce slabă și nefericită, scoțîndu-și credit cardul.

Tăcut, Gus luă cardul și intră în magazin. Reveni este cîteva minute cu o chitanță și un pumn de bani.

În timp ce Diana semna chitanța, Ernest îi mută valizele în bena epavei portocalii, apoi reveni în față.

– Deci, s-a făcut, zise el și, spre nedumerirea Dianei, întinse mîna spre Gus, care-i numără patru sute nouăzeci de dolari.

– Erea vorba că cin'sute, se încruntă Ernest.

– Mi-ai rămas dator zece, pentru cauciucul ăla.

Ghicind cu întîrziere că fusese păcălită, Diana

se întoarse spre cei doi, privind cu ochi îngustați chipul tăbăcit și inocent al lui Ernest.

– Vrei să spui, începu ea încet, indignată, că mi-ai băgat pe gît propria dumitale mașină?

– Pă *bune!* rînji Ernest. Aș fi luat și două sutare cin'zeci pă ea, și mă bucuram!

Umilită în sinea ei, Diana îl privi drept în ochi și-i spuse escrocului bătrîn o minciună despre care spera să-l țină treaz noaptea:

– Da, dar eu aș fi plătit și *o mie* de dolari.

Expresia lui deznădăjduită fu atît de comică și satisfăcătoare, încît Diana se calmă considerabil, încă înainte de a auzi rîsul înfundat al lui Gus.

Capitolul 47

– Ar trebui să fie aici din clipă-n clipă, îi spuse Cole lui Cal, uitîndu-se la ceas. Dacă nu apare, mă duc s-o caut.

Telefonase la birou, aflase că Diana pornise la drum, avînd la ea doar adresa lui Cal, și sunase imediat la aerodrom.

Femeia de-acolo îi spusese că Diana sosise și o luase cu mașina un localnic – asigurîndu-l pe Cole că era „destul de respectabil“.

– Trebuia să te duci după ea, îi spuse îngrijorat Cal. Nu-ți poți lăsa nevasta să rătăcească pe coclaurile astea, pierdută și singură. Nu așa te porți cu o nevastă.

– Dacă știam pe ce drum a luat-o omul ăla, ar fi încercat să le ies în cale, explică răbdător Cole, surprins de nervozitatea fără precedent pe care o manifesta unchiul lui de cînd aflase că Diana era pe drum.

Următoarele cuvinte ale lui Cal fură retezate de un bubuit care răsună ca un tunet, din direcția aleii.

– Ce dracu-i asta? întrebă el, urmîndu-l grăbit pe Cole, care alerga deja spre veranda din fața casei.

– Cred că e mașina care-o aduce pe Diana, spuse Cole, privind neîncrezător spre o camionetă portocalie cu o bară ruptă și un far atîrnat în sîrme, care se tîra încet spre ei, însoțită de scrîșnetul ritmic al angrenajelor și bubuiturile asurzitoare ale tobei de eșapament.

Cal se uită un moment, dar era mai preocupat să-i facă o impresie bună noii sale nepoate. Își netezi cu grijă părul la tîmple cu ambele mîini, își îndreptă umerii și-și aranjă cravata.

– Cole, spuse el cu o ezitare stranie în glas, crezi că Diana o să mă placă?

Surprins și mișcat de incertitudinea unchiului său, Cole răspunse cu deplină convingere:

– O să moară după tine.

Satisfăcut, Cal privi autovehiculul care se apropia, chiar în clipa cînd acesta scoase încă un scîrțîit sinistru și se repezi brusc înainte.

– Se pare că nătărăul ăsta bătrîn a găsit în afirșit viteza a doua.

Mijind ochii, adăugă:

– Vezi cumva dacă Diana e cu el?

Cole avea ochi mai buni și, cînd mașina ajunsese în dreptul ușii, privi uimit fața soției sale.

– Diana e la volan, murmură el, coborînd grăbit treptele verandei, cu Cal pe urme.

Cînd ieșiră în fața ei, Diana se bucură atît de mult să-i vadă încît confundă ambreiajul cu frîna și apăsă iar pe accelerator.

– Atenție! strigă Cole și sări din fața mașinii, trăgîndu-l și pe Cal după el.

Camioneta trecu la cîțiva centimetri de ei, încetini, dădu un rateu și amuți, încremenită.

Tremurînd de frică, Diana își rezemă fruntea de volan, în timp ce Cole alerga în jurul mașinii pentru a o ajuta să coboare.

– Al cui e căca... rabla asta? întrebă Cole, rămînînd cu clanța portierei în mînă.

Oprindu-se un moment să-și scuture praful de pe haine, Diana îi zîmbi cald lui Cal, care apăruse lîngă Cole, apoi îi aruncă o privire spășită soțului ei.

– A noastră.

Cal rîse scurt, ca un lătrat.

– Asta-i casa mea, îi spuse Cal, conducînd-o pe ușa din față și insistînd să se așeze în fotoliul

lui, pentru că era cel mai confortabil; apoi alergă la bucătărie să-i aducă un pahar de limonadă proaspătă.

Peste tot se vedeau teancuri de cărți și reviste, puse în ordine, iar pe masa de cafea stătea la vedere ultimul număr din „*Foster's Beautiful Living*“.

Diane nu-i venea să creadă că bătrînul galant care-i zîmbea de parcă ar fi fost lumina zilelor lui era același om feroce și hotărît care-și silisese puternicul nepot să se însoare, șantajîndu-l cu jumătate din propria lui corporație – deși „pentru binele lui propriu“.

– O să stăm aici un timp, explică el, dîndu-i paharul cu limonadă și rămînînd în fața ei ca și cum Diana ar fi avut nevoie de ajutor la băut; în sfîrșit, convins că putea să se descurce și singură, se așeză pe canapea, lîngă Cole, continuînd cu programul zilei. Imediat, o să mergem la cealaltă casă. Acolo o să mîncăm de cină, și pe urmă Cole și cu tine o să stați acolo, iar eu am să mă întorc aici.

În mai puțin de cinci minute, Diana ajunsese să-l adore.

– A, dar credeam că vom sta cu tine, spusese ea, cu o privire nedumerită spre Cole, ca să ne cunoaștem mai bine cît timp sînt aici.

– Cealaltă casă e alături, la fermă, o asigură Cal, zîmbind radios de plăcere că voia să-l vadă

cît mai mult. După ce-i arătă locuința, decretă că era timpul să plece.

Casa lui Cal se afla pe teren plat, într-un luminis spațios, într-un loc ales ca să fie cît mai comod, dar cealaltă casă, aflată la o milă distanță, după o cotitură a drumului, era poziționată pentru a avea și o vedere fermecătoare.

– Ce frumusețe! exclamă Diana, cînd coborî din microbuzul lui Cole.

Construită pe panta unei coline împădurite cu vedere spre o vale, casa de piatră și lemn de cedru era înconjurată pe trei laturi de o terasă care stătea suspendată deasupra văii. Interiorul era rustic, cu un șemineu uriaș într-o parte și cîteva șiruri de uși glisante în cealaltă, care se deschideau spre terasă. Două dormitoare aflate lângă living, și bucătăria, aveau vedere peste coline, în direcția opusă casei lui Cal.

– Asta-i Letty, o prezentă afectuos Cole, conducînd în living, de la bucătărie o femeie dolo-fană, cu părul strîns într-un coc.

Letty păru aproape la fel de încîntată de cunoștință cum fusese și Cal.

– Cina e gata la șase, spuse ea, retrăgîndu-se deja înapoi în bucătărie. Nu-i nimic pretențios – și nici ca-n pozele alea frumoase din revistă.

– Nu-s o bucătăreasă prea grozavă, recunoșcu Diana.

– Bine, răspunse Letty, cu o licărire în ochi.

Diana se întoarse și, prin ușa deschisă, îl văzu pe Cole punându-i valizele la picioarele unui pat regesc. Întorcându-se, Cole o văzu privindu-l, iar din trupul lui păru să țîșnească un arc electric direct pînă într-al ei.

Cînd i-o prezentase lui Cal, o cuprinsese posesiv cu brațul pe după umeri, dar nimic din acel gest nu arăta ce simțea despre acea vizită – dacă avea să fie o adevărată lună de miere sau nu.

Diana nu era sigură dacă pentru Cole acest lucru părea ca și garantat, sau dacă nici măcar nu-l interesa.

Situația începu să se schimbe cînd cina luă sfîrșit.

Capitolul 48

Soarele așternuse pe cer dîre de culoarea lavandei, violacee și roșii, cînd terminară cina iar Letty strînse masa.

Nervozitatea inițială a lui Cal dispăruse. În schimb, părea să fi dobîndit convingerea că Diana făcea parte din familie și așa avea să rămîna pentru totdeauna.

Cînd spuse cît îi plăcea grădina din jurul casei, Diana află că, pînă cu o oră înainte de

osirea ei, Cole avusese acolo o armată de luptători chemați s-o aranjeze.

– Nu era potrivită ca să aducă o mireasă, o stormă Cal.

Apoi arătă cu capul spre un șezlong dublu așezat pe terasă, la câțiva metri distanță.

– Cole l-a comandat de la Dallas, pentru vizita pe care îi mărturisi el. N-am mai văzut niciodată din nou același, tu ai văzut?

Diana privi șezlongul dublu și dădu din cap, înclinându-se:

– Doar o dată.

– Mie mi s-a părut că punea un pat chiar aici, pe veranda din față! Am mai văzut eu paturi pe verande, glumi el, dar de obicei au somierele înalte și sunt așezate alături, lângă câte-o mașină de spălat vase.

Diane îi tresări inima.

Poate că într-adevăr șezlongul arăta ca un pat.

– Cal, spuse moale Cole.

După părerea Dianei, obiecția lui Cole față de abordarea subiectului paturilor sosea prea târziu și era prea lipsită de convingere.

Dacă acceptase să-și petreacă „luna de miere” acolo, așa cum se și așteptase, își imagina că avea să înceapă mai târziu și să evolueze mai încet.

La ora opt și jumătate fix, Cole îl privi pe Cal,

iar acesta se uită la ceas și se ridică repede anunțând:

– Ei, e timpul ca eu să mă întorc la treabă.

Întrucît nu avea nici o treabă, iar afară se înnoptase, Diana trase concluzia că, după părerea lui Cole, sosise momentul să folosească una dintre numeroasele suprafețe orizontale și moi din casă, iar Cal abia aștepta să i se proiecteze un stră-strănepot.

Se ridică aproape la fel de brusc ca el.

– Cred că eu am să fac un duș și-am să mă schimb cu ceva mai... curat!

Cole o privi cum ieșea, nedumerit de reacția ei.

Era sigur că avea de gînd să se culce cu el. Era *destul* de sigur...

Nu era sigur deloc.

Casa era cufundată în întuneric, dar în camera lui Cole ardea lumina, iar Diana presupuse că și el făcea un duș, așa că se hotărî să-l aștepte pe verandă.

leși și închise ușa în urma ei. Apoi se apropiu de balustradă, privind colinele scăldate în lumina lunii. Stătea acolo de un minut, cînd un glas scăzut și seducător o întrebă:

– Nu vrei să vii lîngă mine?

Diana se răsuci în loc. Cole stătea întins în șezlong, cu pieptul gol, iar faptul că-și scosese

cămașa i se păru Dianei intenționat provocator.

– N-aș crede, răspuse Diana cu un zîmbet care-i făcea refuzul să pară blazat. Cred c-am să-mi iau un pahar de limonadă.

În timp ce trecea pe lîngă șezlongul lui Cole, acesta o prinse de mîină, silind-o să se oprească.

– Nu te țin de jocuri cu mine, Pisicuțo.

O apucă și de celălalt braț și o trase spre el.

Diana îi căzu pe genunchi, cu fruntea sub bărbia lui și mîna pe braț. Retrăgîndu-se, îl privi cu nervozitate neîncrezătoare. Mesajul din ochii aceia cenușii și pătrunzători era la fel de clar ca și cum i l-ar fi șoptit prin viu grai: *Hotărăște-te.*

Îl privi gura senzuală, aflată la doar cîțiva centimetri de a ei. O gură ispititoare. Un zîmbet tandru. *Hotărăște-te.*

Fără voie, buzele i se apropiară de ale lui, iar inima începu să-i bată nebunește de emoție. *Decide.*

Ochii i se închiseră, și expiră într-un oftat. Îl sărută încet, și-i simți buzele reacționînd, mișcîndu-se împreună cu ale ei, în timp ce mîinile lui o strîngeau de brațe. Întrerupse sărutul, dar trupul de sub al ei începea să se încordeze, iar în ochii cenușii ardea o flacără mocnită. Cole o cuprinse încet de ceafă, trăgînd-o înapoi spre el. *Din nou.*

Își desprinse gura de a ei atîta cît să-i deschie bluză, iar ceea ce văzu îl excită și mai mult. Sfîrcurile mici ale Dianei se întăriseră ca doi bo-

boci. Stimulat de plăcerea ei, trupul lui tresări într-o dorință insistentă de a face mai mult. Cu un efort, își impuse să încetinească și se opri tocmai când Diana îi încăleacă erecția.

Diana bănuia că știa ce-l temperase pe Cole. Evitându-i privirea, începu să-și încheie bluză peste sâni.

Un cuvânt răgușit îi opri degetele.

– Nu!

Privirea ei se ridică brusc spre a lui, iar Cole îi dădu mâinile la o parte, ca să vadă.

– Superb, șopti el, trăgându-i bluză de pe umeri.

Îi cuprinse sînii în palme, mîngîindu-i.

Sînii ei erau frumoși, trupul lui era o sculptură. Cole era stăpîn și sclav totodată. Gemetele lui erau o muzică în urechile ei, iar oftatul ei, o binecuvîntare într-ale lui.

Se încheștară unul de altul, în timp ce trupul ei îl primea pe al lui, iar ceea ce începu ca o legătură născută deveni aprig, poruncitor. Diana se încordă, tremurînd de dorință, iar Cole o pătrunse repetat, pradă unei nevoi desperate de a o duce cu el pînă la capăt.

După aceea, în timp ce zăcea în brațele lui, lacrimile începură să i se rostogolească încet. Cole le simți pe piept, în timp ce privea dincolo de ea, unde stelele cîndva strălucitoare și limpezi licăreau nesigur, tulburate în chip ciudat.

Închise ochii și îngenunche sub ceruri, cu capul plecat.

Oferi tîrguri, învoieli și făgăduieli.

Și, cînd nu primi nici un răspuns, șopti fierbinte:

– *Te rog.*

Își depuse mîna pe obrazul ei umed; Diana își întoarse fața în palma lui.

– Te iubesc, șopti ea.

Binecuvîntarea sosise.

Întinsă în patul regal, cu capul rezemat pe pieptul lui Cole, Diana zîmbea în întuneric, așteptîndu-l să spună ceva. Bănuia că, tocmai în acel moment, reinventa calm restul vieții ei, probabil cu aceeași viteză și forță cu care manevrase și pînă atunci lucrurile.

Era foarte curioasă să afle cum avea de gînd să ocolească anumite obstacole aflate în calea căsniciei lor. O iubea și îl iubea, și altceva nu conta, dar *existau* unele mici complicații.

Le numără în minte:

Ea locuia la Houston și avea acolo o firmă mare.

El locuia la Dallas și avea acolo o firmă și mai mare.

Ea voia copii.

El nu-și dorea copii.

Evident, conchise Diana, în timp ce-i urmărea

cu degetul conturul unui mușchi dur pe piept, pentru asta era nevoie de mai mult decît o simplă navigație; era nevoie de un miracol.

Închizînd ochii, conchise să conteze pe încă un miracol. Ațipi, iar cînd se trezi din nou, peste cîteva minute, lampa de pe noptieră era aprinsă. Cole o ținea de mîină, cu degetele înlănțuite printre ale ei.

– M-am gîndit, spuse el tandru, și am ajuns la unele concluzii.

Diana zîmbi în sinea ei la auzul acestui anunț deloc surprinzător. Nu se putea opri din zîmbit. Întorcîndu-și fața spre el, se pregăti să afle pînă unde ajunsese cu procesul luării deciziilor fără s-o consulte.

– Avem o problemă de logistică, începu Cole.

Îi văzu ochii începînd să strălucească de veselie și o strînse mai aproape. Oricît at fi ținut-o de aproape, parcă tot nu-i era de ajuns.

– Cred că va trebui să te muți la Dallas, iubito. Eu nu pot muta Unified Industries la Houston. Ar fi o idee proastă, din mai multe motive, ca să nu mai spun că ar însemna o sinucidere fiscală.

Diana simulă un oftat.

– Conform termenilor acordului nostru inițial, era vorba să ne menținem reședințe separate, în două orașe diferite. Așa ne- am înțeles.

Cole crezu că vorbea serios.

– Imposibil.

– Asta a fost învoiala. Am încheiat un acord verbal bătut în cuie.

Cu aroganță masculină amuzată, Cole înlătură acest argument.

– Un acord *verbal* nu poate fi „bătut în cuie“. E o inadvertență totală.

– Deci, totul se anulează?

O privi pătrunzător, studiindu-i inocența înșelătoare a ochilor de jad mărginiți cu gene lungi ruginii, sub sprâncenele arcuite grațios.

– Diana, șopti el, ești frumoasă. Vrei tu să ajungi undeva... Despre ce e vorba?

– Aș fi dispusă să mut diviziile administrativă și economică ale Foster Enterprises la Dallas și să las departamentele de producție și grafică la Houston, sub conducerea lui Corey.

– Atunci, așa rămîne, spuse el satisfăcut, aplecîndu-se s-o sărute.

Îl furnica deja trupul la gîndul de a face iar dragoste cu ea.

Diana își desfăcu degetele și-și trecu mîna peste abdomenul lui plat, cu ochii plini de speranță.

– Indiferent ce-mi cere privirea asta din ochii tăi, spuse el, răspunsul este da.

– Cere copii. Copiii tăi.

Cole își lăsă bărbia în jos, încruntîndu-se prudent.

– Cîți?

Zîmbetul ei răsări luminos ca soarele, cu ochii scînteindu-i precum diamantul oval de opt carate pe care Cole i-l strecurase pe deget în timp ce dormita. Adusese inelul acolo, sperînd că avea să se întîmple așa... Ba nu, niciodată nu *îndrăznise* să spere.

– Aș vrea să avem trei copii, replică ea.

– Unul, ceru sever Cole.

Diana îl privi.

– Am să-ți dau Park Place și Broadwalk, cu toate casele și hotelurile, dacă accepți să facem doi.

– S-a făcut! acceptă el, chicotind.

Capitolul 49

Ușa casei lui Cal era deschisă, așa că Diana intră.

Cole o lăsase să doarmă pînă tîrziu, și-i scrisese un bilet să vină la Cal cînd se trezea. Îl auzi pe Cal vorbind cu Cole în bucătărie, unde Letty le servea micul dejun.

– Am greșit că nu ți-am spus înainte?

– Nu, răspunse sec Cole. Iar acum, că mi-ai spus, puțin îmi pasă.

Cal păru ușurat.

– Te deranjează să-mi faci comisioanele alea? Te-ai putea opri pe la casa cea veche, ca să vezi dacă ai nevoie de ceva. Tot ți-e în drum.

Diana intră în bucătărie, tocmai când Cole răspundea pe un ton de gheață:

– Îmi amintesc unde e.

Stăteau la masă, iar Cal o salută cu un zîmbet scurt; apoi reveni cu atenția la discuția dintre ei.

Diana ocoli masa pentru a o ajuta pe Letty să aducă farfuriile cu jumări de ouă și biscuiți înecați în sos.

– Îți amintești unde e ce anume? întrebă ea.

– Casa mea strămoșească.

Glasul lui Cole era straniu, atonal, iar Diana observă acest lucru, când îi puse farfuria în față.

– Vin și eu cu tine. Mi-ar plăcea s-o văd.

– Nu! replică el atît de tăios, încît Diana se opri cu farfuria în mîină.

În semn de scuză, Cole îi prinse mîina și i-o strînse un moment. Cei doi bărbați așteptară ca Diana să se așeze, apoi Cal reluă, iar Diana începu să-și dea seama de la cine moștenise Cole atîta tenacitate.

– Dacă ai mai citi din cînd în cînd și altceva în afară de declarații financiare și prospecte de bursă, ai ști care e diferența între a jeli sau a acționa, după ce pierzi ceva. Rezolvă acum, sau vei rezolva mai tîrziu, cum spun psihologii. Așa zice acolo, în cărțile din living și-n articolele din reviste, scrise de specialiști.

– Anul trecut, îi spuse ironic Cole Dianei, por-

nise într-o campanie de a mă pune în contact cu „latura mea feminină“.

Diana, care tocmai își sorbea cafeaua, se înecă.

Dedusese ceva că cineva care locuise în regiune murise, dar întrucât Cole părea complet indiferent față de moartea acelei persoane, nu dădu curs subiectului. Mai mult, când Cal încercă să-l reia, Cole spuse scurt:

– Nu vreau să discutăm despre problema asta în fața Dianei.

Cole plecă imediat după micul dejun, să-i cumpere lui Cal diverse lucruri din oraș.

Se aștepta să lipsească maximum două ore, dar insistă ca Diana să rămână cu Cal. Când se ridică dela masă, îi ciufuli părul, se aplecă și o sărută pe obraz, apoi își continuă drumul... fără să-i elibereze mâna.

Rîzînd, Diana se pomeni trasă pînă afară pe verandă, unde Cole o sărută zdravăn, după care o trimise înapoi în casă.

Cal observă mica scenă cu o expresie care Dianei i se părea sumbră, în cel mai bun caz, și dezaprobatoare, în cel mai rău.

Simțindu-se cam rănită și stingherită, se duse la consola șemineului, unde erau aliniată diverse fotografii în rame, majoritatea destul de vechi. Cu mâinile la spate, începu să le studieze, în timp ce privirea lui Cal îi sfredelea ceafa.

– Țsta-i Cole? întrebă ea, ridicînd o fotografie de pe consolă.

Veni cu ea la canapea și se așeză lîngă Cal.

Acesta aruncă o privire spre fotografie, apoi o țintui cu o expresie atît de tulburătoare, încît Diana fu surprinsă.

– Ce-ar fi să stăm noi puțin de vorbă și despre altceva decît despre poze, spuse el pe un ton sever care dovedea clar două lucruri: Calvin Downing era mult mai pătrunzător decît părea, și nu se lăsa intimidat de nimeni.

– Despre ce vrei să vorbim? întrebă Diana.

– Despre tine și Cole. Ai ceva împotriva?

Diana clătină din cap, iar Cal continuă:

– Mai bine, fiindcă oricum aveam s-o facem.

Nici Diana nu se lăsa intimidată.

– Domnule Downing, poate ar fi mai bine să așteptăm pînă se întoarce Cole. .

În mod surprinzător, răspunsul ei iritat nu-l ofensă.

– Ai mai mult decît frumusețe. Ai și curaj, și asta-i bine. Da' inimă, ai, mă-ntreb?

– Poftim?!

– Și dacă ai, cui îi aparține?

Diana îl privi lung, uluită de tonul lui și de subiectul pe care-l abordase.

– Nu înțeleg.

– Ei, recunosc că și pentru mine e cam complicat. Fiindcă, acum două săptămîni, am luat

ziarul „*Enquirer*” și ți-am văzut poza, drept pe pagina-ntîi, cu un articol unde spunea că te părăsise logodnicul. O săptămînă mai tîrziu, te-ai măritat cu nepotul meu, Cole.

Cu cinci zile în urmă, Diana s-ar fi simțit umilită doar auzind menționat acel articol. Acum, însă, buzele i se arcuiră într-un zîmbet nesigur.

– Într-adevăr, recunosc eu ea, îmi dau seama că poate să pară cam ciudat.

– Asta-i *singura* parte care are sens, o contrazise brutal Cal. Cole era furios, și i-am arătat o poză ca să mă fac înțeles, după care m-am gîndit că el a vrut să riposteze însurîndu-te cu tine ca să-și primească acțiunile înapoi. Dar pe urmă mi-a spus că tu erai fetița despre care vorbea cînd era la colegiu, și mi-am amintit că te numea Diana Foster, așa că știu că într-adevăr tu ești aia. Mă urmărești?

– Pînă acum, da.

– Okay. Așa că, m-am gîndit că voi doi erați vechi prieteni, și tocmai fuseseși părăsită, iar Cole avea nevoie de o nevastă ca să-și primească înapoi acțiunile – așa că ați făcut un tîrg. Pînă aici cum mă descurc?

Diana îl privi pieziș.

– Destul de bine, recunosc eu ea, cu un zîmbet tremurător.

– Acum, mai știu și că pe Cole îl îngrijorează starea inimii mele. Așa că, după ce i-au trecut

dracii pentru tîrgul pe care-l făcusem cu el, s-o fi hotărît că era mai bine, de haatîrul meu, dacă voi vă prefăceați că țineți cu adevărat unul la altul. E clar pînă acum?

Prudentă, Diana dădu din cap.

– Bine, fiindcă acum ajungem la partea care mă sperie cel mai tare.

– Care anume?

– Ieri era în casa de sus, scoțîndu-i pe toți din minți cu fel de fel de detalii, ca să arate cît mai frumos cînd urma să vii tu. Se prefăcea al naibii de bine că era un om care ține mult la nevastă-sa. Abia așteptam să te cunosc. Aseară, nu-și mai lua ochii de la tine. Da' trebuie să ți-o spun p-a dreaptă, Diana, n-am avut impresia că-i împărtășești și tu sentimentele. Totuși, azi dimineață era în culmea fericirii, deci creșd că ai avut și tu o contribuție, aseară.

Făcu o pauză, ca să-și sublinieze cuvintele, apoi trecu la obiect, cu tonul devenindu-i insistent:

– Să nu te joci cu inima lui, fațo. Sau ia-i-o pe toată, sau lasă-i-o-n pace. Nu lua doar bucățele și frînturi, cînd îți vine ție la socoteală – și dacă-ți vine la socoteală. Nu cred că ești rea sau crudă din fire, da' cîteodată, dacă o femeie nu știe ce simte un bărbat, se poate întîmpla și asta.

Diana se rezemă de spătarul canapelei, rîzînd încet și strîngînd la piept fotografia lui Cole.

Se întoarse spre bătrînul care-l iubea atît de mult pe soțul ei și spuse, fără rușine sau prefăcătorie:

– Inima din pieptul lui Cole nu e a lui – este a mea.

Dintr-o dată, Cal păru să arate cu cincisprezece ani mai tînăr. Jenat, căutînd o cale de a ieși din situația ridicolă pe care singur o crease, se ridică și se duse la șemineu.

– Poza aia-i de cînd avea Cole șaișpe ani. Uite încă două.

I le oferi cu mare grijă, iar Diana le luă la fel, dar zîmbetul începu să-i piară de pe buze, iar inima, s-o doară. În redacție, văzuse destule fotografii ca să învețe să observe repede detaliile, iar băiețelul brunet cu degetele înfipite în blana unei corcitură de collie privea spre aparat cu o expresie foarte solemnă. Mult prea solemnă pentru un copil de șase-șapte ani. Privi și cealaltă fotografie.

– Aici avea nouă ani, spuse Cal.

Același cîine stătea lîngă el, iar în partea cealaltă era o altă corcitură. Diana abia dacă observă cîinii; deși încerca să zîmbească, băiatul nu părea fericit.

Și, în ambele fotografii, se vedea că aveau pantalonii prea scurți.

Într-o fotografie stătea lîngă un balansoar făcut dintr-o anvelopă veche, iar în cealaltă, în fața unei barăci.

– Încă de prima dată când l-am cunoscut, mărturisi ea cu un zîmbet, era foarte secretos în legătură cu trecutul lui. Povestește-mi. Spune-mi cum era în copilărie, și cum era mama lui, și... spune-mi totul!

– Ce ți-a spus? întrebă prudent Cal.

– Nimic! Știu că avea un frate cu doi ani mai mare decît el și încă unul, cu trei ani mai mare, și amîndoi au murit într-un accident, imediat după ce Cole a plecat la colegiu. Știu că mama lui a murit de cancer cînd el era în primul an de colegiu. Nu mi-a spus niciodată cînd și cum a murit tatăl lui.

Adăugă grăbită:

– A trecut prin atîtea tragedii...

Îl așteptă pe Cal să vorbească, dar bătrînul arăta foarte tulburat și parcă nu știa ce să spună. Se tot uita la teancurile de reviste.

– Îmi place psihologia, spuse el, ca din senin. Crezi în ea?

– Desigur.

– Crezi că e bine ca un om să țină amintirile triste închise în el, și să le ascundă de femeia care-l iubește... și să rămînă așa toată viața?

– Nu... n-aș vrea să creadă că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Eu aș zice că i-ai obloji o rană, nu că-ți bagi nasul.

– Nu-mi plac rănile care nu se vindecă, spuse

Diana. Întrebarea e: le pot eu ajuta să se vindece?

– Mai rău de-atît n-ai cum să-i faci.

Privi fotografia și se gîndi cum zăcuse în brațele lui Cole, noaptea. Nu voia să riște să-l piardă.

– Dacă ceea ce ai să-mi spui e foarte rău, ce va zice Cole cînd o să afle că știi?

– Nu va avea de ce să-și facă griji c-ai să te schimbi, dacă afli. Doctorul Richenblau îi zice „catharsis“. N-o să fie o poveste lungă. Ce faci pe urmă, tu hotărăști.

Diana trase adînc aer în piept.

– Spune-mi.

– Ei bine, ai zis c-a avut parte de multe tragedii la viața lui. Cea mai mare tragedie a fost că s-a născut cu numele de Harrison.

Era ultimul lucru pe care Diana s-ar fi așteptat să-l audă.

– De ce?

– Fiindcă-n Kingdom City, unde a crescut Cole, numele ăsta-i un blestem. De cînd se știe, Harrisonii au fost niște depravați și buni de nimic. Bețivi, pungășii, scandalagii, toată liota, iar Cole a crescut cu stigmatul ăsta. Cînd mama lui a fugit cu Tom Harrison, fratele meu a plîns. Nu i-a venit să creadă că fetița lui a putut face asta. A reieșt că Tom o lăsase gravidă, iar pe vremea aia, prin părțile astea, fetele rămase gravide trebuiau să

le mărite. Nu încăpea nici o discuție.

Diana îl privi cum se apleca și îndrepta revistele, trăgînd de timp, după care se ridică iar și continuă:

– Cei doi frați ai lui Cole au murit la un an după ce el s-a dus la colegiu. Erau în Amarillo, se îmbătaseră și voiau să se îmbete și mai rău, da' nu mai aveau bani. Așa c-au omorît în bătaie o bătrînă, ca să-i ia geanta. Pe urmă, au sărit în mașină și duși au fost. Au trecut pe roșu, iar poliția s-a luat după ei. Goneau cu peste două sute de mile la oră, cînd au intrat cu mașina într-un stîlp. Ducă-se pe pustii, le-am zis atunci și la fel le zic și acum.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Totuși, tatălui lui Cole îi plăcea de băieții ăia doi ai lui. Așchia nu sare departe de trunchi.

– Dar nu și în cazul lui Cole, remarcă sec Diana.

– Niciodată. Nici nu s-ar fi putut. Era mai deșept decît toți la un loc, și o știau. Îl urau pentru asta. Cam singurii prieteni pe care-i avea Cole pe atunci erau cîinii lui. Cîinii, caii și pisicile – toate animalele îl iubeau pe băiatul ăsta, și le iubea și el pe ele. Se înțelegeau. Cred că poate fiindcă toți știau cum e să fii neputincios, fără nimeni căruia să-i ceri ajutorul.

– Așadar, Cole a fost singurul care s-a dus la colegiu, spuse Diana.

Cal rîse fără chef.

– A fost singurul care-a trecut de clasa a zecea.

Lăsîndu-și capul pe spate, adăugă:

– Ai văzut collie-ul ăla care era-n poză cu el?

– Da.

– Cam cu o săptămînă înainte să plece Cole la colegiu, frații lui i-au făcut un cadou de rămas-bun.

Diana știa că nu era de bine, dar nu fu pregătită pentru ceea ce auzi.

– Au spînzurat cîinele în hambar.

Gemînd, Diana își acoperi gura cu palma, ridicîndu-se de pe canapea; apoi făcu un efort să se așeze la loc.

– Pe urmă au dispărut și n-au mai venit pînă după plecarea lui Cole. Dacă apăreau înainte, cred că i-ar fi omorît.

– Nu putea să se mute în altă parte?

– Ar fi putut veni aici, da' taică-său îl voia acolo, să muncească. A zis că dacă pleacă de-acasă, mama lui Cole o să plătească. Iar mama lui Cole, slabă cum era, nu voia să-l părăsească pe ticălosul ăla. Cînd a plecat Cole la colegiu, era așa de bolnavă că juma' din timp nici nu mai știa pe ce lume era, iar pentru Tom nu mai era nici o satisfacție s-o maltrateze.

Diana încă se mai simțea rău, cu gîndul la collie.

– Și tatăl lui Cole? Când a murit?

– Săptămîna trecută.

Încet, Diana făcu legătura cu conversația pe care o auzise la micul dejun.

– I-am spus lui Cole să se ducă acolo în caz c-a mai rămas ceva de la mama lui. Adevărul e că voiam să vadă casa cu ochii de-acum. Într-una din cărțile mele, scrie că atunci când adulții se confruntă cu „relele din copilărie“, adesea își mai revin. Cred că, indiferent dacă-i acolo sau nu, ar fi bine să știe c-ai văzut și tu casa, și n-a contat. Personal, cred că se va duce acolo.

– Îmi faci o schiță? întrebă Diana sărutîndu-l pe obraz, spre surprinderea lui. Dau o fugă pînă dincolo ca să iau cheile camionetei.

Cal vru să-i ofere mașina lui Letty, dar aceasta plecase la cumpărături.

Capitolul 50

Cole stătea lîngă poarta curții din fața casei unde se născuse, o baracă de scînduri putrede, cu patru camere – o rană urîță pe o suprafață de pămînt sterp.

Locul nașterii lui. Moștenirea lui.

Nu era sigur de ce venise. Mama lui nu supraviețuise aceluia loc, așa că nu avea nici un motiv de a crede că acolo mai rămăsese ceva de la ea. Poate că venise ca să se confrunte cu

stafiile trecutului, apoi să ardă toată șandramaua pînă-n temelii...

Nu avea nici o amintire fericită de-acolo; singurele suportabile erau cele cu mama lui. Murise chiar după ce împlinise patruzeci și doi de ani, cînd Cole era în primul an la colegiu. Cu un an înainte, o vizitase de ziua ei. Biata femeie părea să se îndese în perne, ca și cum ar fi încercat să se ascundă, cu degetele încheștate pe brațul lui.

– Să nu visezi! îi spusese ea. Cînd visele nu se-adeveresc, ajungi ca tată-tău. De-asta-i așa cum e. A avut și el vise.

– Eu nu-s ca el! răspunsese Cole, șocat de reacția ei. Nici nu mă compar cu el!

Tatăl lui nu vorbea despre „vise“ decît cînd îi apucau tiradele bețivănești și nu găsea nici un alt subiect.

Diana îl văzu pe Cole imediat ce trecu de ultima cotitură – un bărbat înalt, solitar, stînd cu umerii drepți, complet nemișcat, în afara părului fluturat de vînt. Mai făcu cîțiva pași, și descoperi locul unde se născuse soțul ei, casa copilăriei lui. Ceea ce văzu îi dădu o senzație de vomă. Se așteptase la o cocioabă sărăcăcioasă, dar nu fusese pregătită pentru o asemenea mizerie. Casa era o dărăpănătură de lemn putred, înconjurată de garduri rupte și gunoaie adunate de-a lungul anilor. Într-un contrast șocant cu împrejurimile, Cole era îmbrăcat impecabil, cu mocasini maro

lustruiți, pantaloni kaki călcați și o cămașă albă imaculată, de Oxford.

Nu păru conștient de prezența ei decît când ajunsese lîngă el, iar atunci spuse cu un glas uscat:

– Nu trebuia să vii aici.

Apoi o privi, iar Diana înghiți în sec, șocată de transformarea lui. Avea chipul complet lipsit de expresie, împietrit, cu fălci ca de fier și ochi de oțel rece. Iar acum, Diana înțelegea unde fusese călit miezul acela dur – și ce anume îi dăduse puterea să se desprindă de acel loc.

– Trebuia să vin, spuse ea simplu, privindu-i chipul care începea să se relaxeze. Trebuia să știi că am fost aici și am văzut.

– Înțeleg, replică el, cu inima frîngîndu-i-se de tandrețe. Iar acum, că ai văzut, ce părere ai? adăugă, într-o încercare de a părea indiferent.

Se întoarse să plece, așteptîndu-se ca Diana să-l urmeze.

Ce părere avea? Drept răspuns, Diana făcu singurul lucru pe care-l putea face pentru a-și descărca furia și a-și exprima opinia. Luă un bolovan de jos și-l aruncă din răspuțeri. Cole se întoarse exact în momentul cînd pietroiul sparse fereastra din față. Cu gura căscată, privi șocat fața frumoasă și turbată de furie a Dianei, apoi fereastra spartă a văgăunei de iad unde copilărise.

– Asta-i părerea mea, îl informă Diana, scu-

turîndu-și de praf mîinile, după acea aruncare cu care s-ar fi mîndrit pînă și Sandy Koufax.

Hohotul de rîs al lui Cole explodă mai zgomotos decît fereastra. Într-o izbucnire neașteptată de libertate exuberantă, o ridică în brațe și și-o aruncă pe umăr, ca pe un sac ce făină.

– Lasă-mă jos! strigă Diana rîzînd.

– Numai după ce-mi promiți.

– Ce să-ți promit? chicoti ea, zbătîndu-se.

– Că niciodată, niciodată-n viața ta, n-ai să te înfurii atît de tare încît să arunci cu ceva în *mine!*

– Nu pot face o promisiune pe care nu știu dacă am să mi-o țin sau nu, răspunse ea solemn.

Cole îi arse o palmă peste fund și porni cu ea pe drum. Începu să fluiera. Diana începu să rîdă din nou.

Sunetele veseliei lor se rostogoleau înapoi spre hruba unde trăise. Singurul ciob de geam rămas în cerceveaua ferestrei căzu pe pămîntul bătătorit dinăuntru.

În restul șederii la Cal, zilele vesele și nopțile pasionale deveniră regulate.

Cînd sosi vremea să plece, Cal îi duse cu mașina pînă la aerodrom și privi cum decola avionul, cu mîna ridicată în semn de salut. Își simțea inima grea în piept fiindcă plecau, dar nu se mai simțea slăbit. Se simțea foarte puternic.

Inima Dianei nu părea la fel de puternică, în

momentul când Cole o lăasă la ea acasă, el urmînd să-și continue drumul spre Washington.

– Deja mi-e dor de tine, spuse ea. Aranjamentul ăsta cu locuitul în două orașe n-o să meargă.

Cole îi ridică bărbia.

– Vom găsi noi o soluție în cîteva zile, imediat ce rezolv problemele de la Washington. Pînă atunci, timpul va trece foarte repede.

Fruntea Dianei se încreți.

– Cum poți să spui asta?

– Încerc să te conving și pe tine, și pe mine.

– N-ai nici o șansă.

Cole o strînse la piept.

– Știu.

– Nu uita să mă suni.

Absurditatea acestei reamintirj îl făcu să zîrîbescă, în timp ce o strîngea și mai tare.

– Cum aș putea uita să te sun, iubito?

Capitolul 51

Samuel Byers stătea în mașină, cu motorul în ralenti și ștergătoarele de parbriz în funcțiune, când Gulfstream-ul atinse pista udă de ploaie a Aeroportului Internațional Dulles.

Privi avionul rulînd pînă la intersecția pistelor, în așteptarea instrucțiunilor de la turnul de control, după care coti în unghi drept și trecu pe

lîngă el. Cînd piloții coborîră, Sam își ridică gulerul impermeabilului și o luă la fugă prin băltoace.

– Mare păcat că sîntem nevoiți să ne întîlnim în condițiile astea, spuse el cu sufletul la gură, urcînd treptele și prăvălindu-se pe canapeaua din avion, dar voiam să-ți dau totul personal, și nu e bine să fim văzuți împreună.

Și vîrî mîna sub impermeabil, scoțînd un plic cafeniu mare.

Cole îl luă și-i oferi în schimb un pahar cu vodkă, gheață și o felie de lămîie – băutura preferată a Senatorului Byers.

Senatorul observă marca de vodkă în timp ce privea în jur, prin interiorul luxos de piele gri deschis, cu lămpi și mese de alamă cromată.

– Ai și stil, și gust, Cole, spuse el. Din păcate, mai ai și un dușman foarte puternic.

– Cine? întrebă răstit Cole, care tocmai se așeza pe canapeaua din fața lui.

Ridicînd paharul într-o parodie de toast, Byers răspunse:

– Senatorul tînăr al Marelui Stat Texas, Douglas J. Hayward. Este foarte preocupat, la nivel personal, să te mute din lumea afacerilor în penitenciar.

Fără ranchiună, adăugă:

– Băiatul ăsta are aspirații prezidențiale serioase. Și, probabil, și șanse de reușită. Arată și e

la fel de charismatic ca Jack Kennedy în tinerețe.

Dîndu-și seama cu întîrziere că ascultătorul său era într-o stare de șoc furios, îl întrebă:

– Ai făcut ceva anume ca să-l provoci, sau i s-a pus pata pe tine doar așa, din principiu?

Singura explicație posibilă care-i trecea prin minte lui Cole o implica pe Jessica Hayward și o noapte din urmă cu ani de zile, cînd soțul ei, Charles, venise acasă pe neașteptate; totuși, ar fi părut o nebunie ca tînărul Hayward să-și dea atîta osteneală după mai mult de un deceniu ca să apere onoarea inexistentă a mamei sale.

– Nu mă pot gîndi decît la un motiv jalnic ca toți dracii, răspunse el scurt.

– Asta nu cred c-are să-l preocupe, replică sec Sam. Fiecare politician cu aspirații la președinție are nevoie de o cauză, un balaur pe care să-l omoare pentru binele public. Așa-și fac publicitate, iar publicitatea îi ajută să fie aleși. Reagan l-a avut pe Ayatollah, Kennedy pe Hoffa – înțelegi ce vreau să spun?

– Înțeleg, dar nu-mi plac analogiile, declară Cole pe un ton de gheață.

– Ascultă-mă pînă la capăt. Tocmai mă pregăteam să spun că, atunci cînd politicienii cu aspirații mari nu pot găsi un inamic public legitim pe care să-l lichideze, adeseori îl inventează. Din cine știe ce motiv, Senatorul Hayward te-a ales pe tine pentru această onoare.

Se opri să soarbă din pahar, apoi continuă:

– Consiliul de administrație de la Cushman îl împinge pe Senatorul Hayward, insistînd să se facă „dreptate”, și au în echipă și niște aliați politici de-ai lor. Împreună, au reușit să convingă Bursa de Acțiuni din New York, C.S.S.-ul și pe ei înșiși că tu ai lansat zvonurile alea răutăcioase despre așa-zisele defecte ale microprocesorului lor, pentru ca valoarea acțiunilor să le scadă și să le poți cumpăra compania la jumătate din valoare. Asta o știi. Iată și ceea ce nu știi: cei de la Cushman vor intenta o acțiune în justiție. Pe lîngă cîteva sute de milioane de dolari daune, vor ca instanța să le acorde dreptul la *toate* profiturile cîștigate de Unified din procesor, cînd va fi scos pe piață, și mai cer să le predai lor toate profiturile viitoare care rezultă din orice alt dispozitiv, proiect sau produs al lor pe care s-ar putea să-l folosești în cele din urmă. Sursele mele mi-au spus că insistă în special pe ultimul punct.

Mai luă o înghițitură de băutură, studiind expresia de nepătruns a lui Cole, apoi ridică din umeri.

– Mi s-a părut mie cam ciudat, dar eu nu sînt decît un băiat de la țară, în fond. Însă chiar și un băiat de la țară ca mine poate să observe ce se vede cu ochiul liber – dacă ești găsit vinovat de oricare dintre culpele penale în fața tribunalului federal, atunci acțiunea intentată de Cushman e

ca și câștigată în instanța locală.

– Ce conține plicul? întrebă Cole, cu gândul la soluții și la contramăsuri.

– Nimic care să te ajute să-l neutralizezi, dacă asta speri, dar îți vei face o idee cum stai. William C. Gonnelli, judecătorul administrativ de la C.S.S. care-ți va audia cazul, e deja atît de sigur că ești vinovat de ceva, încît îl ajută pe procurorul federal să hotărască dacă următorul pas ar trebui să fie cel de a te tîrî în fața curții cu juri, ca să te condamne, sau s-o ia pe calea cea scurtă și să-i ceară judecătorului un mandat de arestare pe numele tău. Ai aici o copie a citației C.S.S. Avocatul tău o va primi poimîine. Evident o să afle și presa. Te vor aștepta cu microfoanele cînd vei ieși pe ușa din față, începînd din acea zi, teamă mi-e.

Cole nu se așteptase la atîtea informații și spirit de cooperare din partea lui Byers, și fu mișcat în chip straniu că făcuse asemenea eforturi – mai ales întrucît părea improbabil să mai sponsorizeze acțiuni de colectare de fonduri electorale pentru cineva.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, senatorul se ridică și-i strînse mîna.

– Mi-ai plăcut de cînd te-am cunoscut, Cole, iar în ultima vreme îmi placi și mai mult.

Cu un zîmbet, adăugă:

– Nimeni nu mi-a mai pus în mînă un cec de trei

sute de mii de dolari, spunându-mi în față că i l-ar fi dat și unei gorile, dacă era candidat republican.

– Îmi prezint scuzele pentru asta, domnule senator, răspuse pe un ton formal Cole, cu toată sinceritatea. Și mulțumesc pentru ajutor.

– Am găsit înviorător stilul tău direct și cinstit. Nu sînt obișnuit cu așa ceva.

Se întoarse și porni spre ușă, printre canapele, apoi se opri în parg și-și ridică gulerul impermeabilului.

– Mai cred și că ești nevinovat. Din păcate, încheie el, nu voi putea să mai stau de vorbă cu tine după asta. Înțelegi, nu-i așa?

– Absolut, răspuse calm Cole.

În sinea lui, însă, nu era deloc calm. În timp ce privea citația cu numele lui pe ea, simțea o furie cum nu mai cunoscuse niciodată.

Nu se temea de citații, procese, acuzații neînțemeiate sau discreditarea bunului său renume.

Problema era că în două zile numele lui avea să devină sinonim cu *frauda*.

Și, prin asociere, același lucru urma să se întîmple și cu al Dianei. Îi veni să rîdă, apoi îl cuprinse panica.

Diana se măritase cu el ca să-și salveze mîndria și demnitatea.

Acum el avea să le distrugă, împreună cu reputația ei, într-un fel cum Penworth n-ar fi putut-o face niciodată.

Săptămîna trecută, Diana îl iubise și crezuse în el. Săptămîna viitoare, avea să-l disprețuiască.

Cole își rezemă capul de spătarul canapelei și închise ochii, încercînd să se gîndească la o cale de a o păstra în siguranță... sau de a o păstra cît de cît.

Cum nu-i veni nici o soluție în minte, nodul din gît îi creșu pînă cînd deveni aproape dureros.

Capitolul 52

Diana se uită la ceas, apoi la telefon, nerăbdătoare să-l audă sunînd. Desigur, Cole terminase de-acum cu întîlnirea de la Washington și ora fie acasă, fie pe drum, dar n-o sunase, și știa instinctiv că veștile nu erau bune.

Deschise televizorul ca să risipească tăcerea, însă nu putea să se concentreze.

– Iar acum, știrile din afaceri. Bursa acțiunilor s-a închis azi cu un volum al tranzacțiilor mixte de...

Deși credea fără rezerve în nevinovăția lui Cole, fantezia ei hiperactivă îi prezenta mereu imagini cu Cole în fața instanței, urmărit de reporteri și acuzat de crime infame.

Spusese că așa ceva n-avea să se întîmple, dar pe Diana o încerca sentimentul îngrozitor că lucrurile nu mai erau sub controlul lui.

Muncise atît de mult să scape de stigmatele

tinereții, iar acum se confrunta cu aceeași soartă ca frații lui... numai că acest scandal avea să ia proporții mondiale.

– *Cel mai mare perdant al zilei a fost Unified Industries, ale cărui acțiuni s-au închis la un nivel minim în ultimele cincizeci și două de săptămîni. Analiștii dau vina pe zvonurile că președintele și directorul executiv al Unified, Cole Harrison, urmează să primească o citație pentru a compărea în fața unui judecător administrativ al Comisiei de Securități și Schimburi. Surse de încredere spun că audierea C.S.S. va fi o simplă formalitate, iar Harrison va fi citat în fața curții cu juri...*

Diane îi veni dintr-o dată să-l sune pe Doug și să-i ceară sfatul...

Ba nu, voia să-l roage să intervină cumva. Acum n-ar mai fi ajuta-o nici pe ea, nici pe Cole. Apropo de Cole, era complet irațional.

Se gîndi la tirada lui furibundă... *Trebuie să-l expediezi, imediat...! Ticălosul ăsta își face de cap cu femeile de toate vîrstele, nu-i așa? Chiar și cu tine...!*

Remarca despre „femeile de toate vîrstele“ o făcu să se întrebe dacă nu cumva, cu ani în urmă, Cole sedusese vreo fată de care Doug își imagina că era îndrăgostit. Indiferent din ce motiv, disprețul lui Doug față de Cole era atît de profund, încît o ura pînă și pe Diana, prin asociere.

N-ar fi privit cu înțelegere nici o rugămintă din partea ei, după ce o prevenise. Prezisesse *exact* ce avea să se întâmple.

Încet, Diana se îndreptă, în timp ce în mintea ei prindea contur o posibilitate aproape prea obscenă ca s-o accepte. Doug o prevenise...

Îi spusese ceea ce *avea să se întâmple*. Îl disprețuia pe Cole cu o virulență de-a dreptul palpabilă.

Își luă poșeta și cheile mașinii și se duse să-l caute pe singurul om care putea ști – și, dacă știa, să-i spună.

Corey deschise ușa, iar Diana își dădu seama, după expresia ei abătută, că și ea auzise știrile.

– Corey, trebuie să te întreb ceva. E extrem de important. Ți-a spus vreodată Spence că Doug îl urăște pe Cole?

– Da. Mi-a spus-o atunci când tu și Cole ne-ați anunțat că vă căsătoriserăți. Îl plăceai pe Cole, și eu la fel, așa că nu cred că opinia lui Doug a contat prea mult.

– Trebuie să vorbesc cu Spence.

– E afară, lucrează lângă piscină.

Spence strângea șuruburile unei scări, la capătul piscinei.

– Diana, ce s-a întâmplat?

– Asta vreau eu să aflu de la tine. După cî-

teva ore de la conferința de presă în care Cole și cu mine am anunțat că ne căsătoriserăm, Doug a venit la mine și mi-a spus clar ce părere are despre Cole, dar n-a vrut să-mi spună *de ce* o are. Voi doi sînteți prieteni de-o viață. Trebuie să știți de ce-l urăște pe Cole.

– Iubito, ai destule probleme și fără să-ți mai faci griji pentru Doug Hayward.

Spence strînse ultimul șurub și se ridică.

– Eu cred că tocmai *Doug* e problema.

– Ce vorbești?

Diana îl trase spre un șezlong.

– În ziua aceea, cînd a venit să mă vadă, era furios pentru că mă măritasem cu Cole. A ținut-o într-una despre cît de necinstite sînt practicile de afaceri ale lui Cole, dar nu vorbea în principiu, o lua ca pe ceva personal!

– La ce te referi?

– La încă un lucru pe care mi l-a spus. Mi-a spus că bursa de acțiuni îl ancheta pe Cole. Dar a mai spus și că C.S.S. îl va preda pe Cole instanțelor federale, pentru punere sub acuzare.

O fracțiune de secundă, Diana crezu că Spence nu-și dădea seama unde voia să ajungă, dar apoi el spuse încet:

– Știa toate astea înainte să se întîmple?

– Exact. Era absolut sigur de tot ce spunea, iar acum toate se adevăresc! Nu știi de ce Doug îl detestă așa pe Cole?

Spre surprinderea și ușurarea ei, Spence nu încercă să-i spună că era ridicolă.

– Probabil că Charles Hayward e singurul, în afară de Doug, care mai știe adevăratul răspuns la întrebarea asta. Doug era beat, cu singura ocazie când a pomenit ceva de față cu mine, dar am impresia că Barbara a fost cumva implicată.

– Barbara?

– Vorbea fără șir, așa că nu-s prea sigur.

Diana se ridică.

– Ei bine, am să-l întreb pe Charles Hayward.

– Vin și eu cu tine.

Mușcându-și buzele, Diana se întrebă dacă prezența lui Spence avea să fie în avantajul sau în dezavantajul ei.

– Cred că s-ar putea să am mai mult succes cu Charles dacă mă duc singură.

Capitolul 53

Charles Hayward se afla în cabinetul lui, așezat într-un fotoliu dé piele, cu telecomanda video-recorderului în mână, reluînd înregistrarea reportajului de la C.N.N. despre Cole, când Jessica îi spusese că-l căuta Diana.

– Diana ar dori să-ți vorbească, Charles.

Charles se întoarse în fotoliu, dînd din cap; apoi apăsă din nou pe butonul de derulare al benzii.

– Bună, Diana, o salută el, indicându-i canapeaua din fața lui. Ia loc, te rog.

Apăsă pe butonul play, în timp ce Diana se așeza pe canapea – și, spre uimirea ei neîncrezătoare, privi din nou reportajul, în fața ei, cu un ușor zîmbet.

Atitudinea lui avea ceva aproape sinistru, iar prezența lui Jessica în ușa o făcea și mai anormală.

Diana trase aer în piept, cu grijă, știind că era singura ei șansă de a afla ce se întâmpla și de a neutraliza pericolul.

– Mă întreb dacă am putea vorbi între patru ochi, Charles.

– Desigur, răspunse Jessica și se retrase din ușa.

– Firește, draga mea, spuse și Charles, oprind banda și punînd telecomanda pe măsuta de cafea.

O privi tăcut, în așteptare, cu chipul lipsit de orice urmă a satisfacției crude pe care Diana o văzuse în timp ce privea ecranul televizorului.

Prudentă, Diana începu să tatoneze:

– Charles, după ce tatăl meu a murit, la tine am apelat întotdeauna pentru sfaturi.

Charles dădu din cap, mulțumit parcă.

– Iar cînd m-am hotărît să înființez compania, tu ai fost unul dintre oamenii care mi-au împrumutat bani pentru ea.

– Am *investit* într-o afacere promițătoare, răspunse el cu tact.

Așa proceda întotdeauna când Diana încerca să-i mulțumească.

– Acum, am iar nevoie de ajutor. Numai că, de data asta, e mult mai important. Este vorba de Cole. Chipul îi deveni la fel de rece ca expresia din ochi.

– În cazul ăsta, îți voi da cel mai bun sfat pe care ți l-am oferit vreodată. Scapă de el!

– N-am să fac așa ceva.

Charles sări în picioare, dominînd-o cu statura lui, astfel încît Diana se ridică și ea.

– În clipa asta, încerc să te consider o victimă nevinovată, Diana. Dar dacă nu scapi de el și nu te dai la o parte, vei fi și tu împrășcată cu noroi. Congresul ține C.S.S.-ul sub control, și-l avem la mîină pe Cole Harrison cu destule ca să-l putem spînzura!

– Îl *aveți*? izbucni Diana. *Voi*? Nu *tu* ești membru al Congresului, ci Doug.

– *Noi* o să-l spînzurăm, și-o să-l și îngropăm pe urmă! se răsti Charles Hayward.

– De ce faceți asta? strigă Diana. Ce v-a făcut Cole, ca să-l urîți așa?

Cu un efort, se strădui să redevină cooperantă, nu combativă.

– Ajută-mă să înțeleg, ca să mă pot hotărî dacă să-ți urmez sfatul.

Dintr-o dată, Charles își pierde controlul.

– Vrei să știi ce mi-a făcut? scrișni el, cu un glas îngrozitor. Am să-ți spun ce-a făcut – mi-a distrus familia! Ticălosul ăla scîrbos era adevăratul armăsar din grajdul meu. Dumnezeu știe pe cîte dintre micile prietene ale Barbarei le-a molestat...

– Molestat... repetă Diana, cu voce slabă.

Charles o apucă de umeri.

– Ai vrut să știi, iar acum vei ști totul. Ți-o amintești pe fetița mea frumoasă? Ți-o mai amintești? întrebă el, zgîlțîind-o.

Diana se smulse din mîinile lui și făcu un pas înapoi – dar nu putea să plece fără să audă totul.

– De... desigur că-mi amintesc, se bîlbîi ea întretăiat.

– Animalul ăla mi-a lăsat fetița gravidă. Într-o seară, era să dau peste ei în grajd, și l-am alungat, dar nici prin gînd nu mi-a trecut că făcuse sex cu copilul meu.

Diana clătină din cap.

– O, nu, Charles, te înșeli...

– Nu mă înșel! strigă el. *Eu* sînt cel care a fost înșelat! Cînd Barbara și-a dat seama că era gravidă – aproape în luna a cincea, i-a spus mamei sale, iar Jessica a sfătuit-o să-și facă un avort. N-aș fi știut niciodată, dacă nu se întîmplau trei lucruri. Știi care au fost? întrebă el răstit.

Înghițind în sec, Diana clătină din cap.

– Am aflat fiindcă Barbara era să moară, și fiindcă a trebuit să-și facă o histerectomie ca să scape, și fiindcă din cauza asta fetița mea și-a trăit tot restul vieții pe la psihiatri! Și știi ce-mi amintește de asta în fiecare zi?

– Nu.

– Nepoții! N-am nici unul. Căcănarul ăla împuțit cu care te-ai măritat tu m-a lăsat fără fiică, și pe fiica mea fără copii, și pe mine fără nepoți!

Arată spre ușă, cu glasul tremurându-i de furie.

– Și acum, ieși dracului din casa mea și să nu te mai întorci!

Capitolul 54

Diana se întoarse acasă conducînd mașina fără nici un efort conștient. La ora unsprezece, încă mai stătea în același fotoliu, cu picioarele strînse sub ea și o pătură în jurul umerilor, ca să alunge înfrigurarea care-i înghețase mîinile și o făcea să tremure convulsiv.

Corey o suna din sfert în sfert de oră. Diana lăsa să răspundă robotul, fiindcă nu putea să se miște. Cole nu suna deloc.

Era incapabilă să verse o singură lacrimă, sau să mai vomite încă odată. Își golise complet stomacul.

Cole nu suna deloc.

La unsprezece și un sfert, Corey telefonă diriguibil nou, iar de astă dată nu mai era îngrijorată, ci înnebunită și furioasă.

– Diana, dacă nu răspunzi nici acum, să știți că vin la tine!

Diana făcu un efort să răspundă, dar Corey închisese deja. Sosi cu Spence, într-un timp record, și intră în apartament descuind cu cheia Dianei.

– Diana? întrebă ea pe un ton liniștitor, apropiindu-se prudentă – ca și cum ar fi crezut că sora ei înnebunise.

Spence se lăsă pe vine în fața fotoliului, gri-juliu.

– Diana, spuse el cu blîndețe.

– Ce ți-a spus Charles Hayward, iubito?

Corey se ghemui lîngă el, strîngîndu-l de umăr, ca pentru a se feri de grozăviile pe care aveau să le audă și care o aduseseră pe Diana într-un asemenea hal.

Diana îi privi pe amîndoi.

– A, spuse ea gînditoare, a zis că Barbara și-a făcut un avort, deoarece Cole o molestase și o lăsase gravidă. Iar acum nu mai poate avea copii, și de-asta a fost mereu așa de instabilă psihic.

– Ceee?!? explodă Corey, sărind în picioare.

Privirea Dianei îi urmări automat mișcarea, în timp ce-și lăsa capul pe spate.

Vocea îi coborî pînă la șoaptă.

– Nu-i așa că-i *uluitor*?

– ...„Uluitor“? repetă Corey, cu o privire ezitantă spre Spence, care se ridica și el, încet, lîngă ea. Așa ți se pare ție?

Și atunci, se întîmplă – lucrul de care Diana se temuse inconștient ore în șir: începu să rîdă, fără să se mai poată opri.

– Cole nici nu s-ar fi atins de Barbara! Zilnic trăia cu frica să nu venim la el. Îți mai amintești cît ne chinuiam să ne bage în seamă?

– Îmi amintesc, recunoscui Corey, dar rămase încruntată, atentă.

– E atît de comic... hidos de comic...

– Comic? repetă prudentă Corey, deși începea să creadă că Diana gîndea mult mai limpede decît își imaginase cînd o văzuse ghemuită în fotoliu.

– Da, comic! repetă ea, dînd din cap cu tărie. E de rîsul lumii. Știu bine, fiindcă eu țineam pariurile!

– Ce pariuri?

– *Pariurile!* hohoti ea. Toate fetele, inclusiv Barbara, au pus bani într-o cutie, și prima care reușea să-l facă pe Cole s-o sărute avea să cîștige.

Rîdea din ce în ce mai tare.

– Eu țineam cutia. Și *n-a cîștigat nimeni!*

Dintr-o dată, se întoarse cu fața spre fotoliu,

iar rîsul i se transformă într-un șir de suspine sfișietoare.

– N-a cîștigat nimeni! se tîngui ea. Și acum, îl distrug... și nici măcar n-a cîștigat cineva!

Capitolul 55

Diana încercă să-l sune pe Cole acasă a doua zi dimineața, dar omul care răspunse la telefon îi spuse că domnul Harrison era plecat la birou. La birou, secretara spuse că nu venise.

Diana trase concluzia că reprezenta o cantitate neglijabilă pentru bărbați, iar Cole doar se distrase cu ea, jucîndu-se de-a căsnicia, cînd fuseseră acasă la Cal. Dacă alte probleme din viața lui deveneau presante, fie nu voia să se deranjeze cu ea, fie uita de existența ei! Minte ei accepta asta, dar inima o respingea și continua s-o doară.

Cumva, își văzu de treburi la birou, pînă la sfîrșitul zilei. Respectîndu-și hotărîrea de a delega responsabilitățile, își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii colaborînd îndeaproape cu doi dintre directori, ca să fie sigură că gîndeau la fel.

Oriunde se ducea, indiferent pe cine vedea, menținea o înfățișare veselă și plăcută. Numele și situația actuală a lui Cole fură menționase de cîteva ori în prezența ei, dar nu erau decît încer-

cări pline de considerație ale celor care lucrau cu ea de a evita să se comporte ca și cum Cole ar fi făcut ceva rău.

Privind retrospectiv, găsea comic faptul că trădarea lui Dan i se păruse un dezastru. Acesta era dezastrul.

Plecă de la birou la cinci și jumătate și, la insistențele familiei, se duse acasă la ei să ia cina.

Acolo, însă, îi fu mai greu decît la sediu. Spre deosebire de salariați, membrii familiei nu ezitau să-și exprime opiniile despre situația lui Cole și să insiste ca Diana să vorbească despre asta, deși Corey și Spence continuau s-o sprijine și să păstreze tăcerea.

Pîna și Glenna avea o părere, dar și ea făcea parte din familie. În plus, trăgea cu urechea fără jenă.

Înainte de masă, toți stăteau lîna piscină, cînd Glenna veni s-o anunțe pe Diana că era chemată urgent la telefon. Toată familia se lumină la față, crezînd că o căuta Cole.

– E un reporter, spuse Glenna, întinzîndu-i Dianei un telefon fără cablu, cu beculețul clipind.

– Nu vreau să vorbesc cu nici un reporter, răspunse Diana, adăugînd spre ceilalți: nu știu de unde au numărul ăsta, dar probabil va trebui să-l schimbăm.

– Vrea să te întrebe despre divorț.

Toți amuțiră, privind-o uimiți pe Glenna.

– Despre ce? întrebă Diana.

– Zice că vrea un comentariu despre „motivațiile” pe care le vei folosi.

Diana luă telefonul, salută, apoi ascultă un moment.

– De unde-ați auzit? întrebă ea. Ei bine, nu cred că „știe toată lumea”, domnule Godfrey, replică, ridicându-se încet, pentru că *eu* nu știu nimic despre asta. La revedere.

Încet, însă, în inimă începea să-i încolțească o undă de speranță.

Se întoarse și alergă spre cel mai apropiat televizor, cu familia pe urme.

Ecranul se luminează tocmai când o echipă de presă din Houston confirma ceea ce-i spusese reporterul.

– În scandalul Cole Harrison – *Unified Industries* s-a produs o nouă întorsătură, îi spunea femeia de pe ecran colegului ei. Diana Foster, soția lui de nici două săptămîni, înaintează divorț, pe motivații neprecizate.

– N-a durat prea mult, replică bărbatul, spre cameră.

Colega lui dădu din cap.

– Surse apropiate lui Cole Harrison au confirmat acest zvon în urmă cu mai puțin de o oră. Se pare că Diana Foster a hotărît să se disocieze, împreună cu firma ei, de scandalul iscat la Wash-

ington în legătură cu acapararea companiei Cushman Electronics de către Harrison.

Henry Britton o privi pe Diana aproape acuzator.

– Asta ai de gând să faci, Diana?

Încet, Diana clătină din cap, cu ochii luminați de ușurare și fericire.

– Asta vrea *Cole* să fac. Charles și Doug Hayward m-au prevenit să scap de el, pentru ca scandalul să nu mă afecteze și pe mine. Acum, Cole încearcă să se asigure că voi scăpa basma curată.

Corey își privi soțul și comentă încet:

– Atîta despre teoria că, însurîndu-se cu ea, Cole a vrut să-și susțină propria imagine publică. Tocmai și-a făcut-o praf și pulbere, de dragul ei.

Diana n-o auzi; gîndea și făcea planuri.

– Ce-ai să faci? o întrebă bunica, dar Mary Foster știa deja răspunsul. Cuprinzînd-o pe Diana pe după umeri, spuse rîzînd încet:

– Diana se duce la Dallas.

Într-adevăr, Diana se ducea la Dallas, iar pentru o femeie care cîndva nu putuse să trăiască fără un program detaliat, nici să plece în cea mai scurtă deplasare fără să-și împacheteze în hîrtie de mătase toate hainele pe care le lua cu ea, fu gata de plecare uluitor de repede.

Cu Corey și bunica ei stînd neputincioase alături, îndesă în două valize hainele pe care le

avea în acea casă, și aruncă deasupra lor articolele de toaletă.

– Asta e, spuse ea, închizându-și a doua valiză.

Apoi le telefonă directorilor și le spuse că rămîneau în locul ei la firmă, iar dacă aveau probleme sau întrebări, s-o sune la numărul ei sau al lui Cole.

De punctele din agendă se ocupă întorcîndu-se spre Corey, cu ordinul:

– Spune-i lui Sally să-mi contramandezе toate întîlnirile.

– Ce motiv să le spună?

– Că sînt la Dallas, replică Diana, tîrîndu-și de pe pat cele două valize grele. Cu soțul meu.

Pe la opt fără un sfert, Corey o lăsase la aeroport, iar Diana stătea la coadă să se îmbarce în cursa de ora opt, cînd își dădu seama că bărbatul care alerga prin dreptul șirurilor de porți era Spence.

– Dă-i asta lui Cole! spuse el, scoțînd un plic din buzunar. Spune-i c-am zis că-i un dar de nuntă întîrziat, și să-l folosească, dacă are neapărată nevoie, ca egalizator.

– Ce este? întrebă Diana, mergînd înainte cu coada.

– Sfîrșitul carierei politice a lui Doug, răspunse sumbru Spence.

Capitolul 56

Omul între două vârste care răspunse la interfon și o privi printr-un mic aparat video de la poarta proprietății lui Cole se lăsă convins surprinzător de ușor că doamna Harisson trebuia să fie lăsată să-i facă o surpriză soțului ei, intrînd în casă fără a fi anunțată.

De fapt, portarul era radios de plăcere, în timp ce o conducea prin casa tăcută spre ușa din spate, care dădea pe terasa din jurul uriașei piscine de formă neregulată.

Cole stătea singur pe întuneric, cu mâinile înfundate adînc în buzunarele pantalonilor și capul lăsat pe spate, ca și cum ar fi privit stelele. Diana deschise ușa și ieși fără zgomot, privindu-l, încercînd să se gîndească de unde să înceapă, cînd nu-i venea decît să se arunce în brațele lui. În avion, repetase o duzină de discursuri introductive, toate destinate să-l convingă s-o primească, pentru a înfrunta totul împreună.

Se gîndise să-l roage, să-i impună, să discute rațional. Se gîndise să plîngă pentru a-i slăbi rezistența.

Dar acum, cînd sosise în sfîrșit momentul, nu se mai simțea în stare să înceapă. Făcu un pas înainte și-l văzu devenind rigid în clipa cînd îl chemă:

– Cole?

Nici măcar nu întoarse capul s-o privească.

– Ce faci aici?

– Mă rog.

Ochii i se umplură de lacrimi, când își aminti cum expediase Cole o asemenea idee ca pe o ultimă soluție a proștilor – visători care nu pot face față faptului că le e imposibil să aibă ceva.

– Pentru ce te rogi?

– Mă rugam pentru tine, răspunse el într-o șoaptă răgușită.

Diana păși în brațele lui. O cuprinseră, cu un gest brutal, în timp ce Cole își îngropa buzele într-ale ei. Când în sfârșit puse capăt sărutului, continuă s-o țină strâns la piept, cu bărbia reze-mată de capul ei, ca și cum s-ar fi temut să-i dea drumul ca să nu dispară. Mulțumită să stea acolo, Diana își frecă obrazul de pieptul lui dur.

– Te iubesc.

Mîna lui se strecură în susul spatelui ei ca s-o mîngie, și-i depuse un sărut pe tîmplă.

– Știu. Dovada e în brațele mele.

– Știu de ce ai atîtea probleme cu C.S.S.-ul. Mi-a spus Charles Hayward.

Cole încremeni.

– Ce ți-a spus?

– Aseară am fost la el. Mi-a spus că o lăsa-seși pe Barbara gravidă și a trebuit să avorteze. Nu mai poate avea copii, din cauza complicațiilor.

De ani de zile a tot urmat programe de terapie intensivă.

– Ți-a spus toate astea, răspunse Cole, privind-o cu uimire și neîncredere, și ai venit aici, la mine?

Diana îi zîmbi în lumina lunii, dînd din cap; apoi se cuibări iar în brațele lui.

– Știu că nu e adevărat.

– Fiindcă crezi în mine? întrebă el nedumerit.

– Da. Și fiindcă, pe-atunci, toate puseserăm pariu să vedem care te va convinge s-o săruți.

Din pieptul lui Cole se rostogoli un chicotit.

– Și n-a cîștigat nimeni, declară el, înțelegînd imediat unde voia să ajungă Diana; zîbind, șopti: tu cît ai pariat?

Soția lui îi descheie un nasture al cămășii și-l sărută în joacă pe piept.

– Nimic. Eu nu pun pariuri idioate decît la Las Vegas.

Erau în drum spre dormitor, cînd Diana își aminti de plicul pe care i-l adusese.

– Ce-i asta? întrebă Cole, punîndu-i valizele la picioarele patului.

Diana îi întindea un plic și o sacoșă decorată manual. Cole deschise mai întîi plicul. Spencer Addison îi trimisese un istoric al arestărilor lui Doug Hayward pentru conducere sub influența alcoolului, dintre care ultima avusese loc cînd era student la drept, pentru un accident care se sol-

dase cu rănirea gravă a fetei aflate cu el în mașină. Rose Britton îi trimisese o sacoșă cu fursecuri de ciocolată coapte în casă.

Chiar și după ce făcuseră dragoste, Diana nu putu adormi. Cu capul rezemat de brațul lui, privea spre cascada colorată de dincolo de fereastra dormitorului.

– Înainte, te extenuam, o tachină Cole cu blîndețe. Acum, stai trează, prefăcîndu-te că dormi. Nu e deloc un semn bun pentru următorii cincizeci de ani.

– Ce-o să se întîmple la audierea C.S.S.?

Era foarte trează și foarte îngrijorată.

– Ți-ar folosi la ceva dacă ți-aș spune să nu-ți faci griji? o întrebă el.

– La nimic.

Cole ezită, nevrînd să-i vorbească despre detaliile înscenării care-l lăsase pe moment fără nici o putere, dar Diana avea dreptul să știe și să înțeleagă. Pe baza amintirilor din excursiile prin pădure și a felului cum își conducea firma, se temea mult mai mult de necunoscut decît de amenințările vizibile.

– Știu cît de absurd sună, murmură ea în întuneric, dar aveai o companie prosperă și fără microprocesorul de la Cushman. După tot ce s-a întîmplat, aș vrea să li-l poți da înapoi, cu tot cu firmă.

– N-am cumpărat firma Cushman ca să pun mîna pe cipul lor. Intel e liderul pieței. Partea de jos e deja tăiată în bucăți tot mai mici, de mulți producători străini. După părerea mea, lumea nu mai are nevoie de încă un fabricant de cipuri de computer.

Diana se întoarse pe-o parte și-și rezemă obrazul în palmă, privindu-l.

– Atunci, de ce Dumnezeu ți-ai dat atîta osteneală ca să-i cumperi?

– Voiam niște patente de-ale lor pe care nu știau cum să le folosească. Aveau o mică piesă dintr-un puzzle de care aveam nevoie ca să producem cea mai dorită marfă din lume, în momentul de față. Pe toate celelalte le aveam.

– Și anume?

– O baterie ultra-long-life care ar alimenta computerele laptop și telefoanele celulare zile întregi, nu doar cîteva ore. Toți lucrează la proiectul ăsta, și toți se apropie, inclusiv noi, dar cel care va scoate primul bateria pe piață va cîștiga meciul – iar miza e aproape incalculabilă. Savantul care conducea proiectul pentru mine lucrase la Cushman și știa despre patent. Lucrează în secret, într-un laborator din afara campusului, împreună cu cîteva asistenți care nu înțeleg complet tot ce face. Nici eu nu înțeleg. Asistenții lui cred că lucrează la un set de computer cu monitor extraplăt, ceea ce și face – în timpul liber.

– N-ai putea să le vinzi înapoi celor de la Cushman cipul și să păstrezi patentele?

– Nici o șansă, răspunse Cole sardonice. N-au nevoie de cipul ăla. Pe baza unor lucruri pe care le-am aflat de la un prieten aseară, Cushman vrea profiturile pe care le vom obține pe baterie. Singura șansă de a pune mîna pe profituri e să convingă instanța că i-am înșelat, forțîndu-le valoarea acțiunilor să scadă înainte de a le cumpăra. Patentele sînt publice, așa că nu mă pot acuza că am sustras informații confidentiale.

Diana își plimbă degetele peste mușchii de pe abdomenul și pieptul lui.

– De ce anume ai nevoie ca să scapi?

– Am pus la lucru o echipă de avocați. O să găsim noi o cale, spuse Cole cu deplină convingere.

Încredințată că știa ce vorbea, Diana se ghemui lângă el și adormi imediat. Cole rămase treaz pînă în zori, pentru că știa deja că nu exista nici o „cale“.

Avocații lui îi spusese să se aștepte să fie acuzat de fraudă și judecat. Numai un miracol l-ar mai fi putut salva.

Dar, în fond, Diana era în patul lui, în brațele lui... iar acela era un miracol. Venise să fie alături de el, cînd tot ceea ce auzise și văzuse ar fi trebuit s-o pună pe fugă.

Acesta era un miracol și mai mare.

Capitolul 57

A doua zi la amiază – cu două zile înaintea de a pleca pentru a fi audiat în fața administratorului C.S.S. – Cole se asigură că nu era urmărit și o luă pe Diana cu el, să-i arate laboratorul lui Willard Bretling.

Aflat într-un cartier vechi al orașului, arăta ca un depozit abandonat, înconjurat cu garduri Cyclone și păzit de câini care mîrîiau.

Cele cîteva mașini parcate afară arătau mai vechi decît clădirea. Înăuntru domnea o curățenie antiseptică și se găseau tot felul de echipamente electronice ultimul răcnet.

– Parc-ar fi într-un... într-un film cu James Bond! exclamă Diana, fascinată.

Willard Bretling era un bărbat înalt și slab, cu umeri înguști, ușor aduși, ochelari cu rame groase și o expresie absentă, mereu încruntată.

Stătea în picioare la o masă din colțul laboratorului, certîndu-se cu doi asistenți despre modul de folosire al noului prăjitor de pîine.

– A, Cole! exclamă el. Ai idee cum funcționează parascoveniile astea? Se scuză față de Diana, care încerca să nu reacționeze.

– Asemenea cunoștințe se limitează la cei cu minți mai slabe decît ale noastre, spuse el, zîmbindu-i.

Era pentru prima dată cînd Cole îl vedea pe excentricul bătrîn zîmbind.

– Dacă așa e, răspunse Diana cu modestie, înseamnă că este exact de domeniul meu.

Cel mai important creier științific din lume făcu un pas înapoi, cu tarta în mîină, privind încordat cum Diana răsucea un șalter și apăsa o manetă. Nu se întîmplă nimic.

– O jucărie bună de aruncat! declară Bretling.

– Acum! reluă Diana.

Apăsă maneta complet, iar din aparat ieși mirosul instalației electrice pusă pentru prima oară în funcțiune.

– Ce-ai făcut? întrebă Bretling, arătînd cam ofuscat.

Diana se aplecă spre el și-i puse mîina pe mîinecă, șoptindu-i ceva la ureche, ca și cum ar fi simțit cît se codea să nu se facă de rîs.

Bretling plecase de la Cushman Electronics fiindcă-l făcuseră de rîs refuzînd să-l lase să lucreze la patentele lui și, în cele din urmă, repar-tizîndu-l în subordinea unui cercetător mai tînăr și mai puțin înzestrat.

Acel gest simplu al Dianei îl transformă pe temperamentalul Bretling într-un ursuleț, sub ochii amuzați ai lui Cole.

În timp ce umbla prin laborator, Bretling conversa cu Diana încontinuu. Cole nu-și putea imagina ce găseau de discutat. Abia dacă era în

stare să petreacă o oră cu acel om fără a simți că i se umplea creierul cu termeni științifici de neînțeles.

Pe o masă din stînga lor se afla alt proiect favorit al lui Bretling, un televizor extraplăt capabil să producă o imagine perfectă, pe care Cole era hotărît să-l anunțe cît mai curînd, compromițînd astfel cea mai recentă invenție a firmei Mitsubishi.

Pe moment, candidatul corporației Unified Industries la titlul de Televizorul Secolului era un ecran alb cu purici. În capătul uriașei hale erau cîteva mese pline cu șiruri de viitoare baterii reîncărcabile ultra-long-life.

Willard Bretling urmărea cu coada ochiului mișcările nervoase ale lui Cole; apoi îi spuse Dianei:

– Soțul tău nu e un om răbdător. Totuși, are viziune.

Diana dădu din cap, privind cum degetele artritice ale lui Bretling mînuiau o sîrmă subțire ca un fir de păr.

– Și el are o părere foarte bună despre dumneata.

Degetele încremeniră, iar ochii albaștri spălăciți o priviră pătrunzător peste ramele ochelarilor.

– De ce spui asta?

Diana îi reproduse toate lucrurile pe care le

auzise de la Cole pe drum, iar Bretling păru sincer uimit.

– Crede că vei „salva universul“ cu bateria aceea, într-o zi, curînd, spuse ea.

– Mai întîii televizorul extraplat, pe urmă bateria, anunță încăpățînat bătrînul. Japonezii au deja unul, dar imaginea nu e la fel de bună ca a unui aparat normal. A noastră va fi.

Diana avea impresia ciudată că savantul, nu Cole, determina ordinea în care aveau să fie realizate cele două produse.

– Are mare nevoie de baterie.

Fără să răspundă, Bretling se aplecă peste un microscop, examinînd ceva inaccesibil vederii sau imaginației Dianei.

– Fiecare întreprinzător are cîte un lucru favorit pe care și-l dorește. Cushman voia cipul ăla tîmpit de computer și a luat să lucreze la el oamenii de care aveam nevoie pentru proiectele mele. Pe mine m-au însărcinat cu testarea. Eu sînt un geniu creator, și m-au băgat într-un laborator de probă!

Diana mai întîlnise cîteva persoane cu un I.Q. de geniu, și păruseră, la fel ca Willard Bretling, extrem de sensibili față de orice opoziție. Îi dădu răspunsul pe care i l-ar fi dat ca să calmeze un copil frustrat.

– Trebuie să fi fost foarte penibil pentru dumneata.

Bretling schimbă lamelele din microscop, fără să ridice privirea.

– Le-am spus că nu era sigur. Așa că m-au concediat. Fondatorul a fost un om cumsecade, dar fiii lui sînt niște porci. Patruzeci de ani lucraser pentru ei, și m-au concediat. M-au mai și escortat pînă la ieșirea din clădire, ca și cum aș fi putut să fur ceva dacă mai rămîneam.

Diana se ridică de pe taburetul alăturat și-l apucă de mîneacă, simțind că nu mai putea să respire.

– Le-ai testat cipul și nu e bun?

– Da.

Abia reuși să nu scoată un chiot.

– I-ai spus soțului meu asta?

– Da, i-am spus că nu era bun de nimic.

– Da, dar i-ai spus și că-l *testaseși*?

– De ce să mă laud că făcuseră din mine un... un controlor de calitate? I-am spus că nu era bun, și gata.

– Domnule Bretling, dumneata nu citești ziarele, nu te uiți la televizor, nu asculți radioul...?

– Nu, prefer discurile cu muzică clasică. Sînt calmante pentru spiritul creator.

O privi, ridicînd o clipă capul – apoi o privi din nou, și rămase cu gura căscată.

– De ce-ți curg lacrimile?

Capitolul 58

În următoarele două zile, Cole stătu acasă, dar Diana abia dacă-l văzu, cînd nu vorbea la telefon sau nu se întâlnea cu oameni. Vizitatorii soseau și plecau sub ochiul atent al noului paznic de securitate postat la poartă, pentru a împiedica să intre reporterii și alți nepoftiți. Cole era acum un om cu o misiune clară; își mobiliza forțele, iar imaginea lui în acțiune era impresionantă. Diana îl privea cum stătea la biroul din bibliotecă, cu degetele împreunate în fața lui, ascultînd sfaturile avocaților săi din Dallas, respingîndu-le pe cele mai multe, și dînd ordine.

Pregătea strategii cu avocații de la Washington, făcea planuri cu Murray, șeful pazei, și simultan își conducea de acasă compania. Cînd se aștepta Diana mai puțin, apărea dintr-o dată lîngă ea, o cuprindea în brațe ca să-i dea un sărut prelung, apoi se ducea la următoarea întîlnire, la următorul telefon. Diane îi plăcea nespus să-l privească, și nici ea nu stătea cu mîinile-n sîn. Dăduse cîteva telefoane și, în cele din urmă, o găsisse pe Barbara Hayward în Vermont și vorbea cu ea. Restul timpului și-l petrecea vorbind cu cei de la redacție și asigurîndu-i pe Spence și Corey, precum și pe mama și bunicii ei, că totul era în regulă. Apoi, îi asigura din nou. Îl sună

chiar și pe Willard Bretling de două ori, bănuind că se simțea singur și, cu câteva îndemnuri delicate și complimente sincere, îl putea grăbi cu proiectele lui.

Diana și Cole aveau să plece la Washington a doua zi dimineața, și se așteptau să stea acolo maximum două zile.

Capitolul 59

Willard Bretling, Joe Murray, Travis, Cole și Diana decolară spre Dulles cu avionul lui particular; pe avocați, Cole îi trimisese cu o cursă de linie comercială. După cum descoperise Diana, era o ciudățenie a sa. Lui Cole nu-i plăceau avocații. Nici chiar ai lui proprii. În avion mai erau patru oameni îmbrăcați elegant, ale căror accesorii includeau arme camuflate, pentru care aveau permise. Cole îi spusese că era doar un capriciu al lui Joe, dar Diana știa ea ce știa.

Joe Murray era sigur că firma Cushman angajase oameni ca să-l găsească pe Bretling, iar Cole era hotărît ca, în următoarele patruzeci și opt de ore, să le dea celor de la Cushman motive să-i dorească moartea. Avocații firmei de drept din Washington care era specializată în chestiuni ale C.S.S. se întâlneau cu Cole în apartamentul lui de la hotel, a doua zi dimineața la ora opt, înainte de a se duce la audierea de la ora unsprezece.

Discutară între ei, și cu Cole, despre cererile lui categorice de a se ține o audiere deschisă pentru membrii Congresului și ai C.S.S.

La douăzeci de mile distanță de hotel, Barbara Hayward intra în casa din Washington D.C. a fratelui ei. Îi deschise ușa tatăl său.

– Barbara! exclamă el. Iubito, ce-i cu tine aici?

Barbara privi în jur după Doug și-l văzu întrînd în cameră, în timp ce-și încheia manșetele cămășii. Se opri locului, plăcerea de a o vedea făcînd să i se clatine hotărîrea.

– Mama e aici? întrebă ea, privind prin casă.

– Aici sînt, scumpo, răspuse Jessica, plutind în jos pe scară într-un capot de mătase mulat pe trup, așa cum purta întotdeauna. Mai importantă e întrebarea: de ce ești tu aici?

Barbara avea senzația îngrozitoare că, dintre ceilalți trei din cameră, Jessica ajungea deja la concluzia corectă. Fu sigură, cînd mamei începu să-i vorbească într-un mod calculat spre a o face să pară slabă de minte, chiar și acum, cînd în sfîrșit își refăcuse viața și era fericită în căsnicie, cu un soț care o iubea.

– De ce nu ești în casa ta liniștită din Vermont? întrebă Jessica, grăbindu-se să-i toarne o ceașcă de ceai. Știi că orașele mari te tulbură întotdeauna. De ce-ai venit la Washington?

Barbara se așeză pe canapea și-și dădu seama că în sfârșit sosise momentul pe care-l așteptase cu groază de la vârsta de cincisprezece ani. Mama ei avea s-o disprețuiască și s-o facă să pară o maniacă sau o mincinoasă. Doug și tatăl ei urmau să-și piardă încrederea în era, ni-meni n-avea s-o mai iubească, urma să rămână abandonată...

Scuturînd din cap cu furie, făcu să amuțească vocea interioară panicată care intonase același cântec pînă ajunsese aproape s-o scoată din minți.

– Am venit să beau un ceai, spuse ea cu un zîmbet calm, în timp ce lua ceașca și farfuria și bătea cu palma pe locul de lîngă ea.

Doug se așeză pe canapea. Tatăl și mama ei ocupară fotoliile din fața lor.

– Și am mai venit să remediez* o nedreptate pe care am ajutat-o pe mama s-o comită, acum cincisprezece ani.

Jessica sări în picioare.

– Iar ți-a venit o criză! Am niște tranchilizante în poșetă.

– Ia neapărat unul, dacă ai nevoie, replică Barbara. Tăticule, continuă ea ferm. Cole Harrison nu m-a atins niciodată, nici măcar cu un deget. În seara aceea, mama fusese în grajd, și a fugit în camera mea, rugîndu-mă să-mi schimb hainele cu ea.

– Îți vine să *crezi* una ca asta! țipă Jessica. Ești complet nebună!

Tatăl ei își frecă fruntea, cu un gest obosit.

– Barbara, nu face asta. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, iubito. Ticălosul ăla te-a lăsat însărcinată.

Poate calmul Barbarei știrbi neîncrederea tatălui și a fratelui ei. Poate zîmbetul ei trist.

– Tatăl aceluia copil era un băiat pe care-l întâlнисem la un concert rock, tăticule. Nici măcar n-am aflat vreodată cum îl chema. Am vrut doar să văd dacă puteam să-l seduc. Am vrut...

Întoarse privirea spre fața albă a mamei sale.

– Voiam să fiu ca tine.

Capitolul 60

– Cum a mers? întrebă Diana, cînd Cole reveni după-amiază, singur.

Cole o cuprinse în brațe.

– Am făcut un schimb, răspunse el zîbind. Am dat cîte ceva și am cîștigat cîte ceva. Și pe urmă, am insistat ca audierea propriu-zisă să se amîne pînă mîine dimineață la unsprezece.

– Ce-ați cîștigat?

– L-am convins pe judecător că, din moment ce C.S.S. e în subordinea Congresului, trebuie să am dreptul ca membrii Congresului și ai C.S.S. să aibă acces la ședință, dacă vor să

asiste. Mi se va permite și să țin o scurtă alocuțiune introductivă.

Diana îi îndreptă nodul cravatei primite în dar de la ea.

– Nu înțeleg de ce e atît de importantă pentru tine o audiere deschisă ca asta.

– E importantă fiindcă numele meu și al firmei au fost tăvălite prin noroi, în legătură cu tranzacția Cushman.

Cu glasul devenindu-i tăios ca oțelul, adăugă:

– Cushmanii sînt o familie americană veche și puternică, și au folosit presiuni politice enorme și influența socială pe care o au, ca să se asigure că nu-mi rămîne nici o șansă. I.R.S.-ul a fost deja sezisat să intre în acțiune. Sînt judecat de politicieni și de mass-media, și nu-mi convine. În primul rînd disprețuiesc ipocrizia întregii situații.

Dacă în ultimele cîteva zile Diana aflase un lucru nou despre soțul ei, era acela că, pentru un om presupus a fi necruțător și lipsit de scrupule, Cole Harrison avea unele convingeri personale foarte ferme pe care nu și le negocia niciodată.

– Și cumva, speculă ea cu un fior de teamă, crezi că poți face mîine ceva în sensul ăsta?

– S-ar putea să reușesc să demonstrez totul.

Diana nu știa cum și se temea să afle, ca să nu se îngrijoreze și mai mult. În schimb, spuse:

– Mi-ai spus ce-ai cîștigat azi-dimineață; la ce ai renunțat?

– Dacă insist să țin o declarație introductivă, trebuie să renunț la dreptul de a pleda Amendamentul Cinci.

– „Amendamentul Cinci“, repetă Diana, cutremurându-se. Parc-ai fi un mafiot.

Cole zîmbi.

– Am fost tratat ca un mafiot. Și așa se întîmplă, șopti el, mușcînd-o ușor de ureche, cînd un nimeni de nicăieri ajunge în linia-ntii și începe să se joace cu tipii-n costume Brooks Brothers.

– Tu nu porți costume Brooks Brothers, îl dojeni ea chicotind, în timp ce Cole continua s-o tachineze.

– Știi, zîmbi el fără jenă. Și tocmai asta-i înfurie. Nu știi cum să trateze cu noi. Sîntem imprezvizibili. Nu purtăm uniformă.

În locul lui, Diana ar fi fost înnebunită de posibilitatea unui proces și riscul de a fi condamnat pe nedrept în virtutea unor probe circumstanțiale.

Dar Cole era atît de hotărît, încît asta-i dădea putere. Își genera propria forță, care-i lua cu sine și pe alții. Îi mîngîie linia dură a obrazului.

– Chiar știi ce-o să se întîmple mîine?

– Nu. Știi numai ce se poate întîmpla, și ce vreau eu să se întîmple.

– Și ce vrei să se întîmple?

Cole întoarse capul spre ea ca s-o sărute, spunînd cu un zîmbet tenebros:

– Vreau să se întîmple următoarele: să-ți văd

fața pe pernă, lîngă mine, cînd dorm și cînd mă trezesc. Și, mai mult decît orice pe lume, vreau să-ți dăruiesc tot ce-ți dorești.

– Pe tine? sugeră ea, și-i văzu ochii cenușii întunecîndu-se de tandrețe.

– Și asta, șopti Cole.

Telefonul sună, iar Diana, fără tragere de inimă, se desprinse din brațele lui și întinse mîna să răspundă. Încă bine dispusă, spuse:

– În seara asta, tu ești expertul în natura umană. Folosește-ți puterile și spune-mi cine-i la telefon.

Cole rosti primul nume care-i veni în minte:

– Hayward.

Apoi fu nevoit să-și ascundă șocul, cînd reieși că ghicise corect. Diana acoperi receptorul cu mîna.

– Vrea să vină sus.

Drept răspuns, Cole își îndesă mîinile în buzunare, dînd scurt din cap.

Capitolul 61

Scurta fantezie a Dianei că Doug avea să-și prezinte scuzele și să propună contramandarea audierii nu era doar în afara posibilităților lui, ci și într-a gîndurilor lui. În schimb, cei doi bărbați se priviră ca doi dușmani de moarte. Cole rămase cu mîinile în buzunare și nu făcu decît să înalțe

din sprîncene, cu aroganță întrebătoare. Doug era la fel de distant.

– N-am să stau mult, spuse el. Am venit să vă prezint la amîndoi scuzele mele pentru tot ce-am spus și-am făcut, în urma celor care credeam să i se întîmplaseră Barbarei.

– Asta înseamnă că ai de gînd să mă scu-tești? întrebă batjocoritor Cole.

Doug nu numai că nici nu se gîndea la așa ceva, dar se și înfurie.

– Nici o șansă! declară el cu dispreț acid. Ți-ai clădit un imperiu înghițind firme vechi, solide și reputate, cum e și Cushman, care nu pot lupta cu tine fiindcă n-au putere să supraviețuiască tacticilor tale.

– Chiar ești atît de duios cu ele, sau ești prost de-a binelea? se interesă Cole pe un ton tără-gănat, intenționat jignitor.

Diana îl văzu pe Doug strîngînd pumnii, la fel ca și Cole; totuși, acesta din urmă continuă să-l provoace.

– Nu-i interesant că ai uitat să-i menționezi pe oamenii care profită cînd eu preiau cîte o firmă? Îi știi, acționarii acelor companii „solide și reputate“ cu administrație proastă și instalații învechite, de pe urma cărora nu mai cîștigă nimeni decît conducerea, care sugerează toate profiturile înainte de a mai ajunge și la acționari. Te doare-n fund de etica, metodele sau motivațiile mele.

Aveai nevoie de o victorie prestigioasă pentru imaginea ta politică, și ai făcut greșeala să mă alegi pe mine. Chiar și dacă pot dovedi că sînt nevinovat de toate acuzațiile pe care mi le-ai adus, mîine tot ai mai insista, cu speranța că tribunalul federal se va pronunța împotriva mea.

– Îți spune ceva termenul *proces de defăimare*? replică Doug cu glas scăzut, ucigător.

– Da, pufni Cole. Îmi spune că poți să ți-l bagi undeva.

– Terminați! strigă Diana, uitînd că Doug nu mai era tînărul fără griji care încercase s-o învețe să conducă mașina. Cole e nevinovat de tot ce crezi tu c-a făcut. Am văzut dovezile, fir-ar să fie!

– N-are nevoie de dovezi, răspunse Cole, măsurîndu-l pe Doug cu o privire disprețuitoare. De reputație personală are nevoie.

Din cine știe ce motiv, cînd Diana afirmă de astă dată inocența lui Cole, Doug ezită.

– Vrei să spui că poți dovedi că nu tu ai lansat zvonurile care au coborît acțiunile Cushman la jumătate din valoare? întrebă el.

Cole își încrucișă brațele pe piept, privindu-l mai degrabă cu silă decît cu furie.

– Ești avocat. Dovedește-mi că *nu* i-ai spus nici unei femei vreodată, în ultimele trei luni, că e drăguță. Arată-mi cum poți să dovedești. Oamenii care-și au locul în fața unui judecător, mîine, sînt frații Cushman și complicii lor.

Voise să încheie discuția aici dar, privindu-l pe Doug Hayward, își dădu seama că atitudinea tînărului senator părea aproape... sinceră.

– Doar din curiozitate, adăugă el pe un ton mai ponderat, cînd Hayward se întoarse să plece, ce-ai face dacă ți-aș putea dovedi că Cushmanii sînt vinovați ca păcatul?

Doug era absolut convins că-l manipula un maestru, dar curiozitatea îl făcu să răspundă.

– L-aș scula din pat pe judecător în noaptea asta, ca să semneze o citație, declară el clar și concis. Apoi, mi-aș impune personal să-i trimit în închisoare – printre altele, pentru folosire abzivă a instituțiilor guvernamentale din S.U.A.

Cole era atît de amuzat de acest discurs ca al unui ministrant, încît se hotărî să meargă pînă la capăt, fie și numai ca să se răzbune pentru problemele pe care i le cauzase Hayward Diane în ultimele două săptămîni.

– Ești *absolut* sigur că asta ai face?

– Și ăsta-i numai începutul! răspuse Doug răstit.

– Dacă-i pe-așa, urmează-mă.

Și îl conduse pînă la ușa unei alte cameră de pe același coridor al hotelului, unde doi bărbați bine îmbrăcați păreau să aștepte pe cineva dinăuntru. Cînd Cole te făcu un semn din cap, se dădură la o parte.

– Am să te prezint domnului Bretling, spuse

el. Iar domnul Bretling îți va spune tot ce știe despre aliații tăi, frații Cushman, și așa-zisul lor cip minune. După ce vorbești cu domnul Bretling, am să-ți fac cunoștință și cu însoțitoarea domnului Bretling care a venit cu noi. E pe masa de-acolo, în cutia aia ca de pizza cât toate zilele.

În aceeași seară, la ora șapte și jumătate, în timp de Diana se schimba pentru cină, își auzi soțul și prietenul din copilărie revenind în apartament. Neputînd să mai suporte tensiunea, deschise ușa și se uită în living. Doug părea extrem de furios. Smulse receptorul telefonului din furcă, își lărgi cu un gest smucit nodul de cravată și începu să dea telefoane.

Diana răsuflă ușurată. Gîndul de a folosi împotriva lui accidentul de mașină îi frînsese inima. Pe lîngă că era cu adevărat un om politic devotat și cinstit, problema lui constase într-o alergie metabolică rară, nu în alcoolism. Cole intră în dormitor și o cuprinse în brațe, înlănțuindu-și mîinile la spatele ei, în timp ce pe trăsăturile lui aspre se ivea alene un zîmbet. Ca răspuns la întrebarea nerostită, îi spuse:

- Senatorul ar dori să ia cina cu noi.
- Și ce i-ai spus? întrebă prudentă Diana.
- Curtoazia m-a silit să accept, replică el.
- Desigur, răspunse Diana cu falsă solemnitate.

– Dar numai cînd s-a oferit să plătească el.

Capitolul 62

A doua zi dimineața, la orele zece și jumătate, Kendall și Prentice Cushman, împreună cu alți trei sponsori ai procesului pregătit împotriva lui Cole Harrison și a firmei Unified Industries, își croiră drum prin mulțimea curioasă, intrînd în sala unde urma să aibă loc audierea.

Prietenii și aliații lor, senatorii Longtree și Kazinski din statul New York, le păstraseră locuri în rîndul întii. La zece și patruzeci de minute, un asistent al senatorului Hayward veni spre rîndul întii și le înmîină politicos celor doi senatori și cinci membri ai grupului Cushman cîte un plic. În fiecare plic se afla cîte o citație, cerîndu-le să fie prezenți la audierea din acea zi.

– Pentru ce naiba e chestia asta? îl întrebă Senatorul Longtree pe Prentice Cushman.

Prentice Cushman nu-i răspunse, pentru că privea spre un bătrîn cu chip familiar și umeri aduși care mergea pe culoarul dintre locuri și se așeza la masa lui Harrison. Diana observa scena din fundul sălii, unde stătea lîngă Senatorul Byers, care-l convinsese pe paznicul C.S.S. de la ușă că era o membră a personalului său și avea dreptul să asiste. Din cînd în cînd, o strîngea de braț încurajator. La început, totul păru să decurgă

chinuitor de încet. Avocații lui Cole anunțară că, dacă judecătorul permitea o anumită flexibilitate în prezentarea cazului, totul se putea rezolva ușor.

Judecătorul se tot uita spre cele două sute de persoane din sală, părînd dispus să facă orice care ar fi rezolvat problema cît mai repede. Diana știa că oricum era deja convins de vinovăția lui Cole. După aceea, Cole își făcu declarația. Spuse categoric că nu cauzase și nici nu lansase vreun zvon despre calitatea microcipului Cushman. Adăugă că, atunci cînd oferise nouăsprezece dolari pentru o parte a companiei, crezuse că cipul avea să funcționeze performant și că fusese asigurat de membri responsabili ai consiliului de administrație al firmei Cushman că toate zvonurile despre microprocesor erau false – că primele rezultate ale testelor îl dovediseră ca reprezentînd un progres important față de alte cipuri de pe piață.

Judecătorul îl întrerupse de două ori, punîndu-i la îndoială declarațiile, ceea ce o irită pe Diana și-l făcu pe Senatorul Byers s-o bată iar încurajator pe braț. În încheierea alocuțiunii, Cole spuse că oamenii de la Cushman își falsificaseră rezultatele testelor asupra cipului. Judecătorul găsi această afirmație atît de ridicolă, încît Diana crezu că avea să rîdă.

– Să văd dacă v-am înțeles bine, domnule

Harrison, spuse el, bățind cu creionul în blocnotesul din fața lui. Vreți să spuneți că cei ce la Cushman știau că cipul era defectos?

Cole răspunse că exact asta voia să spună, iar judecătorul se și repezi:

– Atunci, puteți să-mi explicați de ce foștii proprietari și acționari ai Cushman Electronics au depus plângeri formale și acum încearcă să obțină înapoi drepturile asupra acestui cip, și de ce dumneavoastră nu vreți să le înapoiati, domnule?

Cole răspunse că nici pe el și nici pe cei de la Cushman nu-i interesa microcipul, iar aceste cuvinte făcură ca în sală să se lase liniștea. Pe judecător îl făcură să se încrunte, nervos.

– Atunci, ce intenționați să câștigați când ați cumpărat Cushman Electronics?

– Două patente, răspunse Cole.

În continuare, avocații lui Cole îi cerură lui Willard Bretling să depună mărturie. Bretling confirmă tot ceea ce spusese Cole. Îi acuză pe Cushmani că falsificaseră rezultatele testelor realizate de el, și descrie revoltat condițiile umilitoare în care fusese alungat din incinta firmei.

Arată că-i spusese domnului Harrison despre acreditările lui excelente, prevenindu-l că cipul de la Cushman nu era bun de nimic, înainte ca domnul Harrison să-l cumpere. Diana simți în sală reacția produsă de aceste cuvinte. Bietul Willard arăta ca un fost angajat nemulțumit care acum

dorea să-și susțină noul patron. Avocații lui Cole întrerupseră procedurile pentru a-i reaminti judecătorului că conținutul patentelor era disponibil marelui public și, prin urmare, nu constituia *informații confidentiale*. Judecătorul trecu peste asta și-l întrebă pe Willard de ce domnul Harrison găsisese pentru acele două patente foloase pe care Cushmanii, în „miopia“ lor, nu le descoperiseră. Dianeii îi veni să aplaude când geniul cel hărțuit răspunse, ca și cum ar fi încercat cu răbdare să-i explice unui copil:

– O creație e ca un puzzle. Domnul Harrison avea deja toate piesele din cutie. Mai avea nevoie doar de două patente de-ale mele.

– Ca să facă din ele ce, dacă-mi dați voie să vă întreb?

– Am să vă arăt.

Cu nemărginită grijă și mîndrie, Willard se duse la masa cu exponate și, ca un scamator pregătindu-se să scoată un iepure din pălărie, dădu la o parte pînza, dezvăluind un obiect rectangular plat. Toată asistența se aplecă ușor înainte, dar judecătorul văzu primul.

– Vreți să spuneți instanței că ați făcut o *pizza* din două patente în valoare de o sută cincizeci de milioane de dolari?

Hohotul general de rîs care zgudui pereții făcu imposibil orice răspuns, așa că nimeni nu auzi vocile care se auzeau din cutie, când Willard o

deschise. Ridică obiectul dinăuntru și-l întoarse spre sală, și deodată, păru că o mînă gigantică ar fi acoperit toate gurile din asistență. Imaginea de pe ecranul de televizor avea o claritate și o culoare perfecte. Diagonala ecranului măsura douăzeci și șase de degete. Înălțimea avea douăzeci și unu de degete. Iar lățimea, doar cinci. În timp ce Oprah interviewa doi psihologi de familie, douăzeci de rînduri de bărbați și femei își lungiră simultan gîturile, întreaga asistență părăd să se turtească.

Judecătorul arăta spășit.

– Un televizor extraplat. E o mare realizare.

– Cel de la Mitsubishi nici nu se compară cu el, fu Willard de acor. Și, desigur, al lor are nevoie și de priză.

– Un aparat cu baterie? Întrebă judecătorul. Și cît rezistă bateria aceea?

– Vreo cinci zile.

Un bărbat din rîndul întîi se ridică încet în picioare. Cel de alături îl urmă afară. Rîndul următor se goli repede. Diane îi aminteau de niște oameni grăbiți să iasă în ordine de la biserică. În cîteva minute, trei sferturi din sală se evacuasă, aproape în debandadă. Sfertul rămas continua să urmărească emisiunea lui Oprah. Lîngă Diana, Senatorul Byers își rezemă umerii de perete, cu brațele încrucișate pe piept, și rîse încet, privindu-l admirativ pe Cole, care vorbea încet cu

avocații lui, în timp ce-și strîngeau lucrurile să plece.

– Diana, spuse Samuel Byers, soțul tău e un om foarte inteligent. Și mai e și ucigător.

Pe Diana o interesa mai mult latura întunecată a naturii umane care-i făcea pe oameni să se adune pentru a asista la un spectacol scandalos și să plece când vărsarea de sânge se tramanda. Remarcă față de Byers acest lucru.

– Când și-au dat seama că n-o să mai curgă sânge, s-au grăbit să se întoarcă la lucru.

Chicotitul lui Samuel Byers se transformă într-un ris gros, din burtă.

– Nu se duc la lucru, Diana. Se reped la telefoane, ca să-și anunțe brokerii să comande acțiuni Unified!

– Înțeleg...

– Nu cred că înțelegi. Soțul tău tocmai a creat o imensă dilemă morală, care va antrena cel puțin o sută de oameni politici într-o rundă de acuzații și contraacuzații interminabile cu C.S.S.-ul – care, în sens tehnic, răspunde în fața lor.

– Cum?

– Audierea asta n-a fost de fapt publică; a fost deschisă numai pentru Congres și membrii C.S.S. Așa că, în momentul de față, majoritatea congresmenilor care dau buzna afară de-aici se grăbesc să cumpere toate acțiunile Unified Industries pe care și le pot permite, pe baza unor

informații care se pot numi ușor „confidențiale“.

Clătină din cap:

– Asta-i lovitura de grație!

Epilog

4 Iulie

Deasupra, cerul era însuflețit de ploile dansante ale artificiilor și vârtejurile ce se fugăreau și se rostogoleau în cascade irizate. Culcată pe o pătură, cu capul rezemat de umărul soțului ei, Diana privea splendidul spectacol de lângă lacul din incinta frumos amenajată a firmei Unified Industries. Erau numai ei pe toată peluza.

– Crezi că le vede și Cal?

– Da.

– Crezi că-i plac?

– Nu prea. Voia să vină cu noi.

– Trebuia să-l aducem.

– Ba nu, răspunse el, sărutîndu-i tîmpla, n-ar fi trebuit să-l aducem. Mai ții minte cînd își dorea moștenitori cu orice preț?

– Îmi amintesc.

– Acum, are unul nou-nouț. Poate vedea artiiciile de acasă, cu doica lui Conner, ajutînd-o să aibă grijă de nepotul lui.

– Dar...

Cole îi înăbuși protestul cu un sărut și o întoarse pe spate, țintuind-o sub el.

– Mai știi când mi-ai spus că mi-am pierdut tinerețea?

Diana ridică încet mîna, mîngîindu-i blînd obrazul dur cu degetele.

– Mai știu, răspunse ea în șoaptă, pe cînd artificiile explodau deasupra într-un crescendo de sunet și lumină.

– Știi care-i principalul lucru pe care l-am pierdut atunci?

– Nu, care?

– Dintotdeauna mi-am dorit să fac dragoste cu o femeie care se uită la artificii peste umărul meu.

La asta, Diana zîmbi – dar își amintea de alte lucruri. Își amintea cînd îl ținuse Cole pe fiul lor în brațe prima oară, cu trei luni în urmă. Îl dusese la fereastra rezervei de spital, cu o expresie plină de uimire, apoi îl întorsese spre geam.

– Conner, spusese el, ăsta-i orașul Dallas. Tăticul o să ți-l dăruiască ție.

Cole îi studie zîmbetul.

– La ce te gîndești?

– Îmi amintesc, șopti ea.

– N-ai vrea și altceva de care să-ți amintești? se oferi el, cu un rîs înfundat.

Diana își desprinse privirea dinspre artificii.

– Foarte mult.

Sfîrșit

„Excelent... o fermecătoare și spumoasă poveste“

Romantic Times

„O adevărată plăcere s-o citești...“

« REMEMBER WHEN »

AMINTEȘTE-ȚI CÎND...

este o încântare pentru orice cititor.“

Chicago Tribune

Diana Foster, cea mai strălucitoare apariție de la balul de caritate „Orhideea albă“ suferea crunt: logodnicul o părăsise pentru o tânără manechină de 19 ani. Toți cunoscuții din înalta societate o bîrfeau. Numai că în acea noapte multimilionarul Cole Harrison, participant și el la bal, îi face o propunere surprinzătoare: să se căsătorească imediat...

www.miron.ro

MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 19,00

ISBN 978-973-8993-39-2

9 789738 991392